LINDA TRENT

FOCURI de OPAL

EDITURA MIRON

Opal Fires

by Lynda Trent

© copyright 1982 by
Dan & Lynda Trent

©copyright 1996 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Lynda Trent

Focuri de opal

Traducere de Sorana Dorobanțu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95058-5-1

1

Clare Marshall se foi nerăbdătoare sub soarele fierbinte al Texas-ului de Est. Era conştientă de vocea monotonă a preotului, de mirosul pătrunzător de pămînt şi de toată lumea care se adunase în jurul ei. Undeva, în apropiere, cineva cosise iarba şi mirosul plutea în aer. Dinspre casa situată dincolo de cimitir răzbăteau slab vocile copiilor, care se jucau, şi lătratul unui cîine.

Clare îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Cîteva perechi de ochi compătimitori se îndreptară spre ea la unison. Ea îi ignoră.

– Din pămînt ne tragem, în pămînt ne întoarcem, intona solemn preotul. Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvîntat.

De partea cealaltă a gropii, o blondă înaltă, cu un coc sofisticat, îşi duse la ochi o batistă de dantelă şi oftă îndurerată, de parcă toată nenorocirea lumii se abătuse asupra ei. Clare o privi, în tăcere, o clipă, apoi îşi îndreptă privirea asupra sicriului.

O femeie osoasă, cu păr negru, îşi petrecu brusc, braţul în jurul umerilor lui Clare şi adoptă o poziţie de gravitate studiată. Clare aruncă o privire spre prietena ei cea mai bună, Marla Gentry. Ştia că lacrimile din ochii Marlei sînt mai degrabă lacrimi de compasiune decît de durere. Clare avea grijă ca nici un sentiment să nu i se citească pe faţă.

– ... şi binecuvîntează, Doamne, pe această tînără,

imploră preotul arătînd cu *Biblia* spre Clare. Îndrumă-i paşii şi păzeşte-o pe această văduvă tînără, atît de greu încercată. Îşi roti ochii spre cer şi închise zgomotos *Biblia*.

Tînăra văduvă privi fix spre sicriul de culoarea cărbunelui, cu mînere argintii ce luceau sub soarele necruţător. Curînd va coborî în groapa care aştepta, şi gîndurile i se concentrară asupra soţului ei care zăcea înăuntru.

– Blestemat să fii, Elliot Marshall, spuse ea printre dinţi. Blestemat să fii pe veci! Dacă n-ai fi deja mort, cred că aş fi tentată să te ucid chiar eu. Apoi, realizînd că avea gîndurile prea puţin potrivite cu acel moment, îşi înlătură cu grijă orice expresie de pe faţă.

Cu o noapte în urmă, aflase că Elliot cheltuise nu numai toate economiile lor pentru a-şi satisface pasiunea pentru jocurile de noroc, dar ipotecase şi ferma pe care i-o lăsaseră părinţii ei, ferma pe care ea o iubea cel mai mult. Deşi Clare nu avea nici cea mai mică intenţie de a locui vreodată la fermă, o considera moştenirea ei, locul unde îşi avea rădăcinile. Elliot ştia ce simţea ea pentru acel loc şi cu toate acestea îl ipotecase, fără măcar să-i ceară consimţămîntul!

Clare clipi des în razele soarelui pătrunzător şi încercă să ignore durerea de cap pe care o simţea că începe să se înfiripe. O adiere slabă îi învolbură părul lung de culoare castaniu-închis şi în mod reflex ea şi-l aruncă din nou pe spate. Ochii ei cenuşii erau înceţoşaţi de gîndurile negre care nu-i dădeau pace în timp ce priveau fix pămîntul. Resemnată, îşi ridică umerii slabi.

Soarele sclipi în ornamentele maşinii mortuare şi Clare se întrebă cu ce va plăti înmormîntarea. Şi preotul. Bărbatul de la bancă, ce o anunţase despre ipotecarea fermei, îi arătase clar care era situaţia conturilor ei. Erau practic goale.

Privi acuzator spre sicriul scump din faţa ei. Fusese ales înainte ca ea să afle că nu mai avea nici un ban. Deşi ştia prea puţin în legătură cu serviciile funerare, Clare îşi închipuise că cererea ei de a schimba coşciugul, cu unul mai ieftin, n-ar fi fost privită cu ochi buni.

Un rîs isteric începu să i se formeze în gît. Chiar şi din mormînt, Elliot reuşise s-o tragă pe sfoară! Înăbuşindu-şi rîsul, sunetul păru un suspin lung.

Unde dispăruse toată dragostea? Îl iubise odată... cu siguranţă îl iubise! Din nou se gîndi la el, aşa cum fusese la colegiu... Fermecător, vesel şi incredibil de bogat. Un bărbat care sucise minţile unei fete sărace, de fermieri, care reuşise să urmeze colegiul datorită unei burse de artă. Deşi el nu renunţase complet la băutură şi la jocurile de noroc, aşa cum promisese, totuşi nu fusese chiar atît de rău. Simţi că obrajii i se îmbujorează. Nu era în întregime adevărat.

Privi din nou, peste coşciugul acoperit cu garoafe, la Regina Wharton, blonda înaltă. Avusese oare Elliot o legătură cu Regina? se întrebă ea, fără să simtă nimic. Ce ciudat era că nu-i păsa absolut deloc. Clare se întrebă dacă era pe cale să-şi piardă minţile. Ar fi trebuit, cu siguranţă, să fie geloasă că Elliot făcuse dragoste cu o femeie pe care Clare trebuia să o vadă de cîteva ori pe săptămînă, indiferent dacă asta îi convenea sau nu. Dar orice sentiment faţă de Regina părea să fie amorţit.

Clare aruncă o privire împietrită spre florile roşii şi albe, în timp ce persoanele îndoliate cîntau *Rock of ages.* Oftă şi închise ochii. Durerea de cap se accentuase şi spatele începuse s-o doară din cauza poziţiei rigide.

Cum mă voi descurca? se întrebă ea în gînd, privind spre sicriu.

Deschise ochii şi realiză, stînjenită, că preotul o crede copleşită de durere. Dar el nu-l cunoscuse pe Elliot. Nu pe adevăratul Elliot, în tot cazul. Acel Elliot, care cînta în

fiecare duminică în corul bisericii, nu avea nici o legătură cu bărbatul cu care fusese ea căsătorită timp de patru ani.

Plin de compasiune, preotul scurtă slujba şi veni lîngă ea.

– Trebuie să îndurăm şi această lovitură, doamnă Marshall, şopti el. Vă las să vă luaţi rămas-bun de la el şi apoi vă trimit acasă. Ochii bătrînului preot erau plini de îngrijorare şi Clare se simţi vinovată din cauza adevăratelor ei gînduri.

Se apropie de sicriu, lipsită în mod deliberat de orice expresie. Movila de pămînt, de lîngă groapă, oferea o imagine ce venea în contrast cu sicriul scump şi florile ce-l acopereau. Pietrele albe de mormînt, din jur, răspîndeau valuri de căldură înăbuşitoare. O mierlă se auzi cîntînd în depărtare.

Tînăra văduvă privi locul care va primi rămăşiţele pămînteşti ale soţului ei. Mă voi descurca pînă la urmă, ticălos nenorocit ce eşti! Voi avea în cele din urmă o viaţă frumoasă. Aşteaptă numai să vezi!

Simţindu-se din nou în pragul isteriei, se îndepărtă repede de lîngă groapă, lăsîndu-l pe Elliot în grija groparilor.

Casa mare, din cărămidă roşie, se înălţa pe vîrful colinei, ca un castel. Două terase imense, una jos şi cealaltă sus, înconjurau clădirea pe trei dintre laturile sale, ca o prelungire a construcţiei din lemn alb precum zăpada. Ferestrele numeroase erau încadrate de aparate de aer condiţionat. De o parte şi de alta a uşii masive din stejar, cu încrustaţii de mînă, se aflau două ferestre din cristal ce se înălţau pînă la primul etaj. Ra-

zele soarelui, ce se filtrau printre brazii şi stejarii înalţi, se reflectau în aceste geamuri, realizînd un curcubeu ce lumina feeric intrarea din faţă.

Clare stătea în nişa ferestrei din living-ul de la parter şi privea maşinile ce veneau spre casă. Venise acasă pentru a nu asista la ultimul omagiu adus, de asistenţa îndoliată, soţului ei decedat. Acum privea cum locul destinat parcării era deja plin şi ultimii sosiţi parcaseră pe aleea din faţa casei. Se sprijini de perete şi lăsă să cadă la loc perdeaua albă. Îi era greu să recunoască această lipsă totală a oricărui sentiment însă, cu toate acestea, era mult prea cinstită cu ea însăşi pentru a pretinde că simte o durere inexistentă. Încă mai persista acea amorţeală care o stăpînise în timpul înmormîntării. De ce oare nu simţea nici o durere, nici măcar puţină singurătate? Dispăruse şi furia dinainte, lăsînd, în loc, un gol imens. Clare privi obiectele familiare din camera ei preferată şi căută un răspuns.

Mobila era din bambus, cu încrustaţii din email albastru, turcoaz şi alb. Palmierii înalţi şi numeroasele coşuri cu flori creau o atmosferă luxuriantă de junglă, întreruptă doar de etajera modernă din crom şi sticlă. Pe măsuţele din cameră se aflau numeroase vaze cu flori de grădină, viu colorate, ce se aflau acolo nu numai din cauza înmormîntării, ci pentru că ea adora florile şi se înconjura de ele cît mai mult cu putinţă.

În contrast cu aspectul plăcut al încăperii, rochia ei era de un negru atît de intens, încît îi făcea pielea să pară foarte palidă, iar ochii mai întunecaţi ca de obicei.

În timp ce aruncă o privire absentă pajiştii îngrijite din faţa casei, atenţia îi fu captată de un *Cadillac* albastru-închis care se opri ameninţător de aproape de tufele de camelii care erau preferatele ei. Un muşchi se crispă pe faţa lui Clare cînd o văzu pe Regina Wharton, dîndu-se jos din maşină, susţinută de soţul ei, Howard. Păşi cu grijă, temîndu-se să nu-şi murdărească costumul din in,

de un alb imaculat.

Cele două femei se antipatizaseră reciproc chiar din prima zi cînd Elliot îşi prezentase proaspăta mireasă cercului lui de prieteni. Deşi Clare crescuse la o fermă situată între cele două oraşe micuţe din Texas-ul de Est, Kilgore şi Gladewater, şi absolvise liceul din Gladewater totuşi, pînă la facultate, nu-l cunoscuse pe Elliot sau pe vreunul dintre prietenii lui din Kilgore. Faptul că oamenii din această zonă erau împărţiţi în mai multe clanuri şi faptul că şcolile se aflau în grupări sportive diferite făcuse imposibilă această întîlnire. Ca adolescentă, pe Clare o iritaseră întotdeauna oamenii limitaţi. Acum însă realiză diferenţa ca de la cer la pămînt dintre clasele sociale şi ştia exact ce ar fi gîndit Regina dacă ar fi aflat că iubitul ei bogat din copilărie se căsătorise cu fiica unui fermier amărît. Cu siguranţă că Elliot nu pomenise niciodată nimic despre originea socială a soţiei lui.

– Clare? se auzi o voce de lîngă uşa de la intrare. Te simţi bine?

– Da. Vino aici, Marla. Pe chipul lui Clare apăru un zîmbet slab, care curînd dispăru.

– De ce stai singură aici? Sigur te simţi bine? Marla Gentry veni lîngă ea la fereastră.

– Regina şi Howard tocmai au sosit, răspunse ea, de parcă acesta era răspunsul la întrebarea Marlei. Crezi că între ea şi Elliot a fost o legătură? Vocea ei era tot atît de calmă de parcă ar fi discutat despre timpul probabil.

– Clare! N-ar trebui să te gîndeşti la aşa ceva!

Clare zîmbi din nou slab.

– Aşa cred şi eu.

Marla se încruntă, dar nu continuă discuţia. Regina se lăudase deseori, în absenţa lui Clare, despre legătura ei cu Elliot.

Clare privi din nou afară.

– Mă gîndeam cît de mult s-a schimbat viaţa mea din

clipa în care m-am căsătorit cu Elliot. Şi mă întreb cum va fi de acum încolo. O privi pe prietena ei, cu ochi întunecaţi. Nu mă pot întoarce de unde am venit, Marla. Pur şi simplu nu pot! Îşi întoarse privirea spre fereastră şi spuse încet: Tu nu ştii cum a fost. Să fiu mereu obsedată de hainele mele demodate şi de pantofii mult prea uzaţi. N-am avut o pereche de pantofi, pînă am ajuns la liceu. Chiar şi atunci, banii pe care-i cîştigam se duceau pe consultaţiile medicale ale tatălui meu.

– Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine, spuse Marla cu blîndeţe. O auzise foarte rar pe prietena ei vorbind despre copilăria plină de lipsuri pe care o avusese.

– Părinţii mei erau buni cu mine, dar, pur şi simplu, nu aveau mai mulţi bani. De cînd tata şi-a pierdut braţul, în acel accident de muncă, nu a mai putut lucra, şi sănătatea lui era mereu şubredă. Cred că, de fapt, nu s-a vindecat niciodată pe de-a-ntregul. Mama făcea tot ce-i stătea în putinţă, dar n-am avut niciodată bani economisiţi pentru a ne face mici plăceri. Îşi întoarse privirea rănită spre Marla. Îmi amintesc de un Crăciun cînd n-am avut altceva de mîncat decît turte de mălai şi boabe de fasole uscată. Mi-am jurat atunci că nu voi trăi toată viaţa în felul acesta. Mama nu avea mai mult de treizeci şi cinci de ani atunci, dar arăta atît de obosită. Nu avea încă patruzeci de ani şi arăta deja ca o femeie bătrînă. Clare îşi şterse o lacrimă şi scoase un sunet răguşit. Îmi pare rău, Marla. Nu trebuia să mă ambalez atît de tare, dar tu eşti singura cu care pot vorbi despre lucrurile astea. Nimeni altcineva n-are nici cea mai vagă idee despre trecutul meu. Nici măcar nu mă cunosc cu adevărat. Dar, Marla, spuse ea cu hotărîre, n-am de gînd să mă întorc din nou la modul acela de viaţă. Niciodată!

– Hai, Clare, linişteşte-te, zise Marla cu blîndeţe. Mai tîrziu vei vedea că lucrurile nu stau chiar aşa de rău.

Bineînţeles că acum eşti necăjită de pierderea lui Elliot.

Clare se încruntă.

– Mi-a ipotecat ferma.

– Ce? întrebă Marla, dîndu-se uimită un pas înapoi. Cînd? Toată ferma?

– Da. Toată ferma. A făcut un împrumut în urmă cu cîteva luni şi nu a plătit un cent înapoi. Am aflat de-abia ieri despre asta. Şi nu am bani să-l plătesc în locul lui.

– Ieri? Dar e îngrozitor! Cine naiba ţi-a dat vestea asta cumplită chiar înainte de înmormîntarea soţului tău? întrebă ea.

– Onorabilul Neal Thorndyke, ilustrul preşedinte al băncii noastre, mi-a trimis vorbă. Clare luă în braţe o pernă mică şi începu absentă să-i aranjeze franjurii de pe margine.

– Ce ai de gînd să faci?

– Tocmai asta ţi-am spus, habar n-am.

– Cît timp ai la dispoziţie pînă ce... pînă ce vor face ceva?

– Pînă vor pune sechestru, vrei să spui? Clare pronunţă cuvîntul de parcă voia să-şi testeze gradul de durere pe care-l simţea. Nu ştiu. Trebuie să merg vineri să stau de vorbă cu el. Ochii ei se aprinseră deodată de furie. Cum a putut Elliot să-mi facă una ca asta? Ştia ce înseamnă locul acela pentru mine!

– Îmi dau seama că eşti ataşată de acel loc, spuse Marla pe tonul unui orăşean, dar se pare că nu ai ce face. Indiferent de bunurile pe care le deţii, dacă în trei zile nu...

– E mai mult decît faptul că sînt ataşată de acel loc, o întrerupse Clare, de parcă voia să ia apărarea acelui teren. Este o parte din mine. Cunosc fiecare metru pătrat din acel teren. Am învăţat să înot în pîrîul care-l traversează. Părinţii mei au construit casa şi au trăit în ea pînă au murit. Nu-i vorba numai de terenul în sine. E singurul loc unde am fost iubită cu adevărat. Clare

răsuflă de parcă se simţea mai uşurată, dar privirea ei era foarte intensă. Marla, jură-mi că nu vei spune nimănui despre asta. Voi găsi eu o rezolvare pînă la urmă.

Marla încercă să-i zîmbească încurajator.

– Ai cuvîntul meu. Ne gîndim noi la ceva. Îşi lăsă capul într-o parte şi spuse: Stai puţin. Spui că a ipotecat ferma, fără consimţămîntul tău? Este un bun comun. Nu putea face asta fără semnătura ta. Ai semnat ceva?

– Nu ştiu. Dacă am semnat, n-am realizat despre ce era vorba. Mesajul pe care mi l-a trimis Thorndyke arăta că totul este legal. Ultimele acte pe care le-am semnat la bancă, sînt cele în legătură cu avionul lui Elliot. Ochii lui Clare se îngustară în timp ce încerca să-şi amintească. Asta a fost în urmă cu cinci sau şase luni, adăugă ea.

– Puteai să fi uitat, la urma urmei, sugeră Marla. Le poţi spune că a fost o greşeală. Dar acum trebuie să te duci să-ţi întîmpini oaspeţii.

– Bărbatul de la bancă nu a crezut că a fost o greşeală, spuse Clare strîmbîndu-se, apoi un zîmbet îi încolţi în colţul gurii frumoase. Ce m-aş face fără tine? Se ridică, îşi netezi rochia şi o urmă pe Marla afară din cameră.

Pe măsură ce se apropiau de celălalt living erau învăluite de murmurul celor care o asigurau pe Clare de compasiunea lor. Preotul reuşi să-şi înfrîngă tristeţea în faţa morţii subite a lui Elliot şi o asigură că soţul ei va ajunge în rai. Clare se întreba cum de poate fi atît de convins de acest lucru, în timp ce-i mulţumea pentru faptul că se rugase pentru ea. El mai spuse ceva despre „grupurile de îngeri" şi despre „bucuriile vieţii de apoi", dar Clare nu înregistră decît frînturi.

Regina se îndreptă spre ea.

– Bună, Regina. Howard.

Howard îşi şterse degetele unsuroase într-un şervet, înainte de a-i lua mîna între ale sale.

– Îmi pare atît de rău, Clare. Atît de rău. Soţia sa aproba din cap, dar Clare observă cu satisfacţie vinovată că ochii Reginei erau foarte roşii, de parcă ar fi plîns cu adevărat.

– Mulţumesc, Howard. A fost atît de neaşteptat. Doctorul m-a asigurat că Elliot a murit imediat.

Regina se cutremură.

– Un mod atît de cumplit de a muri! Era atît de mîndru că a învăţat să piloteze. Şi avioanele Cessna 150 ar trebui să fie foarte sigure. Bănuiesc că nu vom şti niciodată ce s-a întîmplat.

Dintr-o dată, Clare îşi aminti ziua... trecuseră numai două zile de atunci?... cînd, ieşind afară, îl surprinsese pe Elliot pe pista de aterizare. În timp ce-l privea coborînd pentru aterizare, deodată el se înălţase din nou în văzduh. Avionul făcuse un viraj lung şi graţios. Motorul suna perfect. Apoi avionul căzuse drept în pămînt.

Mîinile lui Clare încă mai purtau urmele tăieturilor făcute de lanţul de pe gard, pe care îl strînsese puternic în acele momente de disperare, în timp ce privea flăcările uriaşe şi fumul negru, foarte negru.

Moartea lui Elliot nu fusese un accident, dar numai ea ştia acest lucru. Se întreba în gînd dacă cei de la Asigurări vor descoperi că moartea soţului ei a fost, de fapt, sinucidere. N-ar fi vrut să-i escrocheze, dar acei bani ar fi fost o adevărată binecuvîntare. I-ar fi fost de ajuns să se pună pe picioare. Numai dacă Elliot nu scosese şi banii de la Asigurări, fără ştirea ei. Părea nepotrivit ca un om care era atît de disperat după bani, să mai plătească asigurarea pe viaţă. Clare goni acest gînd din mintea ei.

– Nu, nu cred că vom şti vreodată ce s-a întîmplat, spuse ea în cele din urmă. Aţi servit ceva, Howard? Văd că Betty a scos nişte prăjituri pe masă. Clare arătă cu capul spre servitoarea care se ocupa foarte bine de tot. Mergeţi şi serviţi. Se îndepărtă spre alţi oaspeţi, nu

înainte de a auzi comentariul Reginei care spunea că, probabil, are gheaţă în vene, dacă poate fi atît de liniştită.

Clare se forţă să nu răspundă la provocare.

Marla veni spre ea, ducînd încă un platou cu mîncare.

– Am adus friptura de pui. Unde o pun?

– Du-o la bucătărie. Masa e prea plină, ca să mai poată ţine încă un platou.

– De ce oamenii aduc întotdeauna pui fript şi chec? întrebă Marla. Îmi amintesc că pe vremea cînd eram copil la fel se întîmpla.

– Din cauza tradiţiei, bănuiesc, răspunse Clare, şi expresia feţei se întristă amintindu-şi toate înmormîntările la care luase parte... a mamei şi a tatălui ei. Înainte de a se putea stăpîni, două lacrimi îi alunecară pe obraz şi rămaseră în colţul gurii ei senzuale care acum avea buzele strînse, din dorinţa de a-şi controla emoţiile. În cei douăzeci şi cinci de ani de viaţă, Clare văzuse mai multă suferinţă decît alţii la o vîrstă dublă. Nu-i scăpaseră decît două lacrimi, dar, discretă, ea se întoarse şi scoase o batistă de dantelă cu care îşi şterse ochii strălucitori.

– Clare? Te simţi bine? întrebă Marla.

– Sigur. Totul e în ordine, răspunse Clare cu un zîmbet larg.

Clare surprinse privirea dezaprobatoare a două femei mai în vîrstă, cu părul de un alb-albăstrui, şi zîmbetul îi dispăru imediat. Nu dorea să fie din nou acuzată de lipsă de sensibilitate.

Ce se întîmplă cu mine? se întrebă ea. Soţul meu e de-abia îngropat, iar eu îmi fac probleme despre faptul că îmi stric reputaţia din cauza unui zîmbet. Dar oricît de mult ar fi încercat, nu putea să simtă nici cea mai mică urmă de tristeţe la adresa lui Elliot... ci numai furie pentru că o lăsase singură şi fără un ban.

Şi mai simţea ceva. Îngrijorare. Acea îngrijorare pe care mama ei o simţise cînd erau mai multe note de achitat decît bani disponibili şi cînd tatăl ei fusese incapabil să mai muncească. Acea îngrijorare pe care Clare nu crezuse că o va mai simţi vreodată.

Canapelele tapisate cu catifea nu rămîneau nici o clipă neocupate. Scrumierele de cristal se umpleau, iar Betty le golea, dar în clipa următoare erau pline din nou. Mîncarea, de pe masa imensă din lemn de trandafir, dispăru treptat, şi mulţimea se îndreptă solemn spre holul larg de la intrare.

Din cînd în cînd se auzea cîte un hohot de rîs al unei persoane care uitase, pentru moment, de ce era acolo. Apoi, rîsul era înăbuşit şi persoana privea în jur, jenată de acest comportament nepotrivit. Oriunde se uita, Clare zărea doar figuri de o gravitate studiată, potrivită momentului.

Fără să ştie cum, Clare reuşi să supravieţuiască acelei după-amieze.

În clipa cînd preotul se scuză şi îşi luă rămas-bun, toată lumea îl urmă. Încă o dată, femeile mai în vîrstă o strînseră pe Clare la pieptul lor, iar cele tinere îi strînseră mîna. Bărbaţii murmurară pentru ultima oară condoleanţe. Toţi o asigurară că era mare păcat că se întîmplase aşa, dar că asta fusese voia Domnului, apoi plecară.

Clare conduse ultima pereche, apoi se sprijini cu spatele de rama din lemn alb. În umbra terasei, adierea vîntului de după-amiază era rece, iar cîntecul greierilor chema parcă ploaia.

Sonda cenuşie, de pe pajiştea din faţă, se profila ca un monstru preistoric în semiîntunericul după-amiezei. Pompa ei fusese demult timp oprită. Tatăl lui Elliot făcuse bani din extracţia petrolului la începutul anilor '30, cînd multă lume descoperise petrol în zonă. Chiar dacă puţurile secaseră, el lăsase totuşi sondele ca pe o

amintire a trecutului. Ele fuseseră cele care-i aduseseră averea cu care ridicase casa aceea enormă. Această sondă rămăsese ca mărturie a averii cîştigate şi irosite de două generaţii ale familiei Marshall.

Clare intră în casă şi închise zgomotos uşa în urma ei. Servitoarea era ocupată cu strînsul veselei din cameră, cu aşezatul mobilei la locul ei, cu golitul scrumierelor şi cu înlăturarea ultimelor resturi de mîncare şi băutură.

– Nu-ţi face griji pentru astea acum, îi spuse Clare. Voi duce eu farfuriile şi paharele la bucătărie şi mîine vom aerisi camera. Ştiu că trebuie să ajungi mai repede acasă.

– Nu-mi ia decît un minut. Nu pot lăsa paharele astea ude să lase urme pe masă. Betty îşi strînse buzele dezaprobator în timp ce începu să şteargă petele făcute de pahare. Betty lucra la familia Marshall dintotdeaua, la fel cum făcuse şi mama ei înainte. Ataşamentul ei pentru casă era evident; ea se îngrijea de tot, de parcă era propria ei casă.

– Îţi mulţumesc, Betty. Ce m-aş fi făcut fără tine? Clare puse una peste alta trei farfurioare. N-ai crede că nişte adulţi sînt în stare să facă aşa o mizerie, nu-i aşa?

Betty respiră adînc.

– De unii nu se lipeşte nimic, oricît ar învăţa. Scoase o coajă de pîine dintre cutele unui fotoliu. Absolut nimic.

Clare privi nervoasă spre negresă. Avînd în vedere noua ei situaţie financiară, ar fi trebuit să se ocupe singură de casă, dar nu ştia cum să concedieze pe cineva care era parte integrantă a acestei case.

– Betty, trebuie să stăm de vorbă, spuse ea nesigură.

– N-am timp acum, mormăi negresa, împingînd un scaun cu atîta precizie, încît se opri la doi metri de perete. Trebuie să merg să-i pregătesc cina lui Eldon.

Clare se încruntă. Eldon, soţul lui Betty, era grădi-

narul casei. Şi asta era un lux, dar Clare ştia că nu ar putea îngriji singură trei acri de pajişte şi casa pe deasupra.

– În afară de asta, eu trebuie să vă vorbesc mai întîi, continuă Betty fără să o privească. Eu şi Eldon îmbătrînim. Devenim din ce în ce mai înceţi. I-am spus zilele trecute: „Eldon, nu mai putem face tot ce făceam altădată". El mi-a dat dreptate. I-am mai spus că sîntem norocoşi că avem un acoperiş sub care să dormim, acolo, deasupra garajului. Adevărul e, doamnă Clare, că nu avem nevoie de salariul pe care ni-l plătiţi. După ce ne-om duce, cui îi rămîn toţi banii ăştia? Nu are nici un rost. Trase draperiile albastre la locul lor şi descoperi ceaşca de cafea care era ascunsă după ele. Eldon şi cu mine ne putem descurca foarte bine cu mai puţin. Abia acum întîlni privirea lui Clare.

Aceasta o privea fix, apoi roşi. Fără să-i întîlnească privirea, spuse:

– Aţi aflat despre.... problemele mele?

– Sigur că am aflat, răspunse Betty în timp ce aduna scrumul de pe masă, într-o scrumieră.

– Cum... aţi aflat? se bîlbîi Clare. Doar nu ajunsese situaţia ei financiară un lucru ştiut de toată lumea!

– Doamne, copilule, doar eu l-am crescut pe domnul Elliot. Îl ştiu de cînd era în scutece. Cînd am observat că încep să lipsească unele lucruri, l-am întrebat despre ele şi el mi-a spus în ce nevoie disperată de bani se afla. Ştia că nu-mi poate ascunde nimic, niciodată. Mi-a spus în faţă că are de plătit datorii la un partener de jocuri de noroc, căruia nu i-a spus numele. M-a pus să-i promit că nu voi spune la nimeni. A zis că o să îndrepte el lucrurile cumva. Că nu va fi nevoie să te supere pe dumneata, spunîndu-ţi, şi că nu va spune nimănui altcuiva.

Clare întoarse capul pentru a-şi ascunde jena. Simţea că obrajii îi ardeau.

– Mi-e atît de ruşine, Betty.

– Doamnă Clare, nu are de ce să vă fie ruşine. A fost vina domnului Elliot. N-am spus la nimeni despre asta. Mi-am ţinut cuvîntul. Nu priveşte pe nimeni ce se întîmplă în casa asta. N-a privit niciodată. Şi nici nu va privi în viitor. Te vei pune pe picioare în scurt timp, pentru că eşti tînără. Vei vedea.

Clare era mişcată de grija sinceră care se citea pe faţa zbîrcită a negresei.

– Înţeleg. Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sînt, pentru moment. Poate că nici unul dintre noi nu va trebui să piardă în cele din urmă. Am decis totuşi să-i dau drumul lui Lily. N-ar avea sens să ţin o bucătăreasă numai pentru mine.

Betty aprobă din cap.

– Aţi făcut foarte bine. Îi înlătură un fir de praf de pe pardesiul vechi. Acum cred că-i mai bine să plec, înainte ca Eldon să se apuce singur de gătit şi să dea foc garajului.

– Bine. Şi Betty... îţi mulţumesc.

Clare realiză că n-ar trebui să fie surprinsă că Betty şi Eldon sînt la curent cu problemele financiare ale familiei. La urma urmei, îl văzuseră crescînd pe Elliot şi-l cunoşteau chiar mai bine decît îl cunoscuse ea. Ştia că îi vor păstra cu sfinţenie secretul.

Rămasă singură în casă, Clare duse farfuriile, pe care la avea în mînă, la bucătărie. Majoritatea prietenelor ei ar fi insistat ca Betty să nu plece pînă ce casa n-ar fi fost în întregime curată. Dar Clare simţea nevoia să facă ceva util. Ceva care să dea din nou un sens vieţii ei.

Îşi petrecu un prosop în faţă, aşa cum o văzuse făcînd pe mama ei, şi umplu chiuveta cu apă. Cînd termină de spălat toate vasele şi aşeză ultima ceaşcă uscată în dulap, părea că se reîntoarce treptat la viaţa ei.

În timp ce urca scările spre dormitor, se simţi cuprinsă de o oboseală plăcută. Pentru o clipă se opri în faţa camerei lui Elliot. Nu mai împărţeau acelaşi dormitor de aproape un an. Cumva, ăsta era gîndul cel mai trist pe care-l simţise pe tot parcursul acestei zile. Trecuse mai mult de un an de cînd Elliot nu o mai atinsese.

Lacrimile îi năvăliră în ochi şi-i umeziră genele lungi.

Dădu frîu liber durerii şi plînse de parcă toată lumea în jurul ei se prăbuşise.

2

În New Orleans, la cîteva sute de mile distanţă, un bărbat înalt mergea, prin parfumul pătrunzător al magnoliilor înflorite, pentru a se întîlni cu prietena lui. Doré Armound nu era, de fapt, prietena lui constantă – nici nu avea aşa ceva – dar puţin mai devreme, în această seară înmiresmată, îşi adusese aminte de ea. Apoi, cînd ea îl sunase la telefon, de parcă telepatia funcţionase între ei , fusese de acord să se întîlnească cu ea.

Ryan Hastings se opri sub lumina galbenă făcută de un bec de pe stradă şi îşi privi umbra lungă. Era un bărbat frumos, cu umeri largi şi puternici ce contrastau cu şoldurile înguste. Muşchii bine dezvoltaţi ai pieptului se reliefau prin materialul cămăşii. Pomeţii proeminenţi, nasul drept şi maxilarele bine conturate ale feţei lui bronzate sugerau caracterul puternic şi hotărît, în timp ce privirea veselă din ochii căprui vorbeau despre firea lui iubitoare. Părul şaten-deschis fusese ciufulit de vîntul clad, dîndu-i un aspect copilăresc.

Cu toate acestea, Ryan Hastings, la cei treizeci şi cinci de ani ai săi, devenise aproape legendar în cîmpurile petrolifere din Louisiana. Imediat după terminarea liceului, a început să lucreze la Huntly Oil Company, o companie petrolieră mică, dar cu mari posibilităţi de extindere. Alterna orele de studiu de la LSU cu orele lungi şi obositoare petrecute pe cîmpurile petrolifere. Nu mult după ce a absolvit, a devenit geologul principal

al lui Huntly Oil Company. Avea referinţe excelente, iar ideile lui inovatoare au fost bine primite, aducînd companiei profituri considerabile. De curînd însă, Ryan se lovise de o opoziţie aproape generală cînd îşi lansase teoria potrivit căreia în cîmpurile petrolifere din Texas-ul de Est, în apropiere de Kilgore, s-ar fi aflat încă zăcăminte de petrol nedescoperite. Inginerul-şef, unul dintre suporterii cei mai apropiaţi ai lui Ryan, îl sfătuise să renunţe, înainte ca alţii să tragă concluzia că are capul plin de idei confuze. Dar Ryan a început să studieze istoria acelor cîmpuri şi a zăcămintelor geologice de suprafaţă. Tot ce a aflat a fost că o filială a unei companii din Exxon a efectuat cîteva investigaţii de rutină.

Ryan era convins că la o adîncime de peste şase mii de metri zăcea un uriaş zăcămînt de petrol, mai mare chiar decît acela descoperit la începutul anilor '30, în terenurile nisipoase din Woodbine.

În dimineaţa asta hotărîse că a sosit momentul cel mai potrivit pentru a anunţa această descoperire. Recenta criză din Orientul Mijlociu crease agitaţie în rîndul industriei petroliere, şi „Bătrînul" părea să fie într-o dispoziţie destul de receptivă la noutăţi. Dar lui Ryan nici măcar nu i s-a permis să-şi termine expunerea. Preşedintele companiei s-a grăbit să-i explice că începerea forărilor propuse de Ryan era prea riscantă şi situaţia financiară precară, în care se afla compania, nu permitea un astfel de risc. Totuşi lui Ryan i s-a permis o singură concesie. Putea să-şi continue studiul asupra acestei probleme şi avea voie să se deplaseze în Texas-ul de Est şi să arendeze o parcelă mică de teren, dacă asta i-ar fi fost de folos în cercetări.

Poziţia ultraconservatoare adoptată de conducerea companiei l-a lăsat absolut rece pe Ryan. Spre sfîrşitul zilei de lucru, începuse deja să cocheteze cu ideea de a-şi continua cercetările, cu privire la zăcămînt, pe cont propriu. Ideea de a fora în propriul lui puţ petrolifer îl

fascinase dintotdeauna, dar trebuia să fie realist. Găsirea unor investitori era adevărata problemă, se gîndi el. Deşi moştenise o sumă mare de bani şi era foarte bine plătit de companie, totuşi nu avea de unde să ia milionul necesar asigurării teoriei sale. Aşa că deocamdată abandonă ideea de a începe ceva pe cont propriu.

Una peste alta, nu avusese o zi uşoară. În timp ce mergea pe strada pustie, gîndurile i se întoarseră la Doré. Trecuseră aproape două luni de cînd o văzuse ultima oară şi paşii lui se accelerară un pic. Nu-şi făcea iluzii cu privire la modul în care ea îl va întîmpina. Doré avea un singur interes, acela al plăcerii fizice... din care Ryan nu făcuse niciodată motiv de ceartă. Zîmbi trist. De fapt, circulau nenumărate zvonuri cu privire la viaţa amoroasă a lui Doré.

Ryan coborî de pe trotuar şi se îndreptă spre pîlcul des de copaci care le ascundea întotdeauna întîlnirile. Era ceva tipic pentru ea. Deşi tatăl ei îl plăcea pe Ryan, ea prefera să se întîlnească cu el pe ascuns.

După cum se aştepta, Doré nu era acolo. Făcea parte din jocul ei. Oftînd iritat, Ryan se aşeză pe un buştean şi-şi sprijini spatele de trunchiul unui copac. Ca de fiecare dată, se întrebă de ce se afla acolo. Cu siguranţă că Doré nu era un munte de inteligenţă. Tot teatrul pe care ea îl juca era enervant la culme. Chiar şi corpul ei ispititor şi jocurile pe care le făcea în pat îşi pierduseră repede din tentaţie. Ryan îşi privi ceasul. Poate că nu va veni. Simţind cum îi creşte enervarea, se ridică şi se pregăti să plece.

În aceeaşi clipă, Doré ţîşni din umbră şi se aruncă în braţele lui.

– Ai stat ascunsă acolo? o întrebă Ryan suspicios. Nu se vede că ai fi alergat.

Doré îi ignoră întrebarea şi-şi îngropă capul în muşchii puternici ai pieptului lui, astfel încît parfumul ei îl învălui. Ridică bărbia şi îl privi. Ochii ei negri, pe care îi

găsise odată ademenitori, erau acum plini de îngrijorare.

– Mi-a fost atît de teamă că nu vei veni. A fost foarte greu să mă furişez afară din casă. Tata aproape că m-a văzut.

Ryan îi îndepărtă cu blîndeţe dar ferm, corpul de al lui.

– Doré, m-am gîndit. Nu cred că...

– Ryan, sînt însărcinată.

Pentru o clipă, cuvintele acestea nu-i spuseră nimic.

– Ce? întrebă el în cele din urmă.

– Am spus că sînt însărcinată.

Ryan o privi derutat.

– Şi de ce îmi spui mie asta?

– Cum de ce, pentru că tu eşti tatăl, bineînţeles. Îl privi cu o inocenţă studiată.

Ryan privi prin ea, de parcă cuvintele ei nu aveau sens.

– Nu pot fi eu. N-am mai fost împreună de... se gîndi puţin, apoi spuse: Din luna mai.

– Din iunie, îi aruncă ea, şi sînt foarte sigură că tu eşti tatăl.

– Nu, am fost plecat pe teren toată luna iunie.

Ochii ei aruncau flăcări de mînie şi bătu din picioare, ca un copil încăpăţînat.

– Bine, atunci, din mai. Oricum, sînt însărcinată şi va trebui să te căsătoreşti cu mine. Curînd!

Să se căsătorească! Ryan o privi de parcă îşi pierduse minţile.

– Uite, dacă aş fi eu tatăl, m-aş căsători cu tine, dar eu am fost plecat din oraş în iunie. Cine a fost? Harry? Sau Bill? Spune-mi cine e cu adevărat şi voi vorbi cu el.

– Mai, iunie... poate n-am calculat eu bine. N-ai să scapi atît de uşor. Copilul ăsta e al tău, Ryan Hastings! Şi va trebui să faci ceea ce se cuvine pentru mine! Vocea ei începea să devină isterică şi faţa ei drăguţă se

schimonosea de furie.

Să se căsătorească cu Doré! Cu femeia cea mai stupidă pe care o întîlnise în viaţa lui! Ryan se încruntă. Oare putea fi adevărat ceea ce ea îi spunea?

– Uite, nu cred...

– Să crezi! îl întrerupse ea furioasă. Nu prea ai stat pe gînduri, atunci cînd te-ai culcat cu mine. Nu-i aşa? Vocea ei se transformase în ţipat, iar pielea era albă precum creta, contrastînd cu părul negru.

Ryan se încruntă din nou, dar nu răspunse nimic. Avea dreptate. Nu se gîndise niciodată la un copil, atunci cînd fusese ocupat cu corpul ei senzual.

– Oh! se plînse ea, simţind că victoria era aproape. Cum poţi fi atît de lipsit de inimă! Am... am crezut că vei fi bucuros! Am crezut că mă iubeşti!

– Aşteaptă o clipă! protestă Ryan. N-a fost vorba, nici o clipă, de dragoste între noi, şi tu ştii asta foarte bine.

– Dar credeam că mă iubeşti! Se îndepărtă de el şi o luă la fugă. Cînd ajunse la locul unde copacii se terminau, se opri. Ai face bine să te căsătoreşti cu mine, Ryan Hastings, sau voi... Voi spune la toată lumea că m-ai violat!

– Doré! strigă el, privind-o prostit.

– O voi face! strigă ea la rîndul ei. Şi mă vor crede cu toţii!

– La naiba, ştii doar că n-a fost aşa! Vreau să te linişteşti. Dă-mi timp să găsesc o posibilitate de a te ajuta.

– Timp! N-am timp! Curînd va afla toată lumea. Se întoarse şi dispăru în întuneric.

Ryan ascultă cum zgomotul făcut de paşii ei se pierdu pe aleea ce ducea spre casă.

– Un copil! spuse el cu voce tare, de parcă aceste cuvinte îi erau tot atît de străine ca şi gîndul la aşa ceva. Doar îl asigurase întotdeauna că-şi luase pastilele, aşa

că el nu a crezut vreo clipă că are de ce să se teamă. Încet, o porni printre copaci şi se îndreptă spre stradă. Crengile copacilor se prindeau de hainele lui, ca nişte mîini răuvoitoare şi o pînză de păianjen îi trecu peste faţă. Lovi sălbatic păianjenul şi apoi îl strivi cu piciorul. Cum putea să se afle pe terenurile petrolifere şi să procreeze un copil în acelaşi timp?

– Copilul ăsta ar putea fi al oricui, comentă el, în noapte. Cu reputaţia pe care o avea, el se îndoia că Doré însăşi ştia exact cine era tatăl... dacă era cu adevărat însărcinată. Cunoscîndu-i tendinţa de a minţi, nu era convins că de data asta ea spusese adevărul.

Ryan merse adîncit în gînduri tot drumul pînă acasă. Intră în curtea casei pe care o împărţea cu alţi cîţiva chiriaşi şi cu cei de la Blue Crystal Lounge. Clubul era cufundat în linişte, dar el auzi totuşi acordurile în surdină ale unei trompete.

Felinarul lumina curtea interioară, iar picăturile de apă din fîntînă sclipeau ca diamantele. Ryan traversă curtea şi urcă la apartamentul pe care-l deţinea la etaj.

Descuie uşa şi aprinse automat lumina, în timp ce se îndreptă spre bar pentru a-şi turna ceva de băut.

Trîntindu-se pe canapea, îşi lăsă capul pe spate şi privi fix plafonul. Se întrebă prosteşte dacă adevăratul tată al copilului o părăsise pe Doré şi la cîţi dintre iubiţii ei le mai jucase acea scenă, pînă să ajungă la el. Poate că era, cu adevărat, tatăl. Dacă ea făcuse calculul greşit privitor la luna iunie, atunci nu era exclusă această posibilitate.

Încercă să şi-o imagineze pe Doré ca mamă, dar gîndul era mult prea neplăcut. Ea îşi trăia viaţa într-un mod absolut iresponsabil care ar fi distrus viaţa unui copil. Petrecea ore întregi alegînd ce rochie să îmbrace la o petrecere, apoi, în ultimele minute, decidea că nu se mai duce deloc. Cînd o cunoscuse pentru prima dată, acest fel al ei de a fi, asociat şi cu senzualitatea

puternică, o făcuseră irezistibilă. Dar Ryan ştia că ea n-ar putea fi niciodată în stare să crească un copil. Se îndoia chiar de faptul că ar face cel mai mic efort pentru asta. Nu, copilul va ajunge curînd în grija bătrînului ei tată... un bărbat care nu mai era tînăr nici cînd Doré se născuse. Ryan lăsă să-i scape un suspin lung. Nu se putea ca Doré să păstreze copilul; i-ar fi făcut prea mult rău acelei făpturi nevinovate.

O bătaie puternică în uşă îl trezi din gînduri.

– Doré? întrebă el deschizînd uşa şi văzînd-o că năvăleşte în cameră, ca un uragan.

– Bineînţeles că eu sînt! Pe cine altcineva aşteptai? Am venit pînă aici ca să-ţi mai dau o ultimă şansă. Ai de gînd să te căsătoreşti cu mine sau îi spun lui tata că m-ai violat?

– Linişteşte-te! Linişteşte-te! încercă el s-o calmeze. Cred că am găsit o rezolvare la toată povestea asta.

– Şi eu! Căsătoreşte-te cu mine!

– Doré, poţi să dai copilul să fie adoptat. Sînt atîtea perechi care îşi doresc cu disperare un copil şi care i-ar oferi un cămin minunat.

– Ce? Vrei să-mi vînd copilul? Copilul nostru?

– Nu fi ridicolă, spuse el furios. Nu vorbesc despre a-ţi vinde copilul. Am spus doar că ar putea fi adoptat. Îl înfuria foarte tare cînd cineva îi răstălmăcea cuvintele. Încercă să se liniştească. Ajungea faptul că Doré era aproape în pragul isteriei.

– Nu pot face aşa ceva! Nu-mi pot da copilul unor străini!

– Ei bine, dar nici să-l păstrezi nu poţi. N-ai nici o slujbă, iar tatăl tău n-are cum să mai crească un copil la vîrsta lui. Fii rezonabilă!

– Rezonabilă! Arunci copilul nostru ca pe o mînă de gunoi! Ochii îi sticleau şi se plimba agitată dintr-un capăt într-altul al camerei.

– Încetează odată! Nici măcar nu cred că ştii cine e

tatăl!

Pe faţa lui Doré apăru o privire de animal încolţit, dar nu spuse nimic.

– În afară de asta, de ce nu mi-ai spus că nu ţi-ai mai luat pastilele? Cu siguranţă că te puteai aştepta că se va întîmpla aşa ceva. Şi, mai mult chiar, mi-ai spus încontinuu că nu vrei să ai vreodată copii!

– N-ai nici un drept să mă acuzi în felul acesta! Nu sînt proprietatea ta!

– Dacă este vorba de bani şi de mîndria ta, sînt dispus să-ţi plătesc pentru ca să pleci pînă cînd toată povestea asta se va termina. Îţi poţi închiria un apartament şi să-mi trimiţi regulat notele de plată ca să le achit. Apoi, după ce vei naşte, te vei putea întoarce acasă, fără ca cineva să ştie ce s-a întîmplat.

– Doar nu te aştepţi să fiu de acord cu aşa ceva!

– Doré! Nu-l poţi păstra!

– Un avort? Crezi că voi fi de acord să fac un avort? O dîră uşoară de spumă albă îi apăru la colţul gurii. Crezi că voi accepta ca un măcelar să mă taie, undeva pe o stradă lăturalnică?

– Nu m-am gîndit la aşa ceva! strigă Ryan. Gîndul acesta nu-i trecuse nici o clipă prin minte.

– Ba da, la asta te-ai gîndit! La un avort! Pronunţă cuvîntul de parcă era cine ştie ce cuvînt murdar. Nu pot face un avort. Sînt catolică.

– Vrei să te linişteşti, pînă nu ţi se face rău? Nu vreau să faci un avort.

– Oh, ba da, asta vrei! Nu-ţi pasă dacă cineva mă taie în bucăţi! Să te ia naiba, Ryan Hastings! Mai bine mor decît să fiu de acord cu un astfel de lucru dezgustător! Alergă spre uşă şi o deschise cu violenţă, trîntind-o de perete. N-ai să scapi atît de uşor. Mă auzi? Mai bine mor! Fugi pe uşa deschisă şi dispăru în noapte.

– Doré! Aşteaptă! Ryan o văzu oprindu-se şi privindu-l, apoi se întoarse şi continuă, să alerge prin curte.

– La naiba! înjură el, luîndu-se după ea. Nu putea s-o lase să plece în halul în care era.

Ea ajunsese deja la curbă cînd el fu jos în stradă. Căută repede cheile maşinii în buzunar şi se îndreptă spre garaj.

Trecu de cîteva clădiri şi ajunse cu maşina în dreptul maşinii ei, întrebîndu-se dacă de fapt asta plănuise ea. Era ceva specific felului în care dramatiza orice situaţie. Acum însă el simţea că are nevoie de ajutor.

Încruntîndu-se, mări viteza, pentru a o depăşi.

Ea scutură din cap furioasă, şi acceleră. Ieşiră în mare viteză din oraş şi trecură de semnele ce indicau linia de demarcaţie interstatală. Ryan o urma foarte îndeaproape. Doré conducea în general îngrozitor, iar în starea ei de isterie şofa ca o nebună.

Lacul apăru în dreapta lui sclipind ca o oglindă în lumina lunii. Pe partea cealaltă a drumului copacii întunecaţi păreau că trec pe lîngă ei în mare viteză.

Ryan ştia că urmează o curbă. Acelaşi lucru îl ştia şi Doré. Locuia în New Orleans de-o viaţă şi cunoştea perfect drumul. Dar, cu toate acestea, nu reduse viteza.

Maşina ei părăsi carosabilul şi, pentru o clipă, păru că pluteşte uşor prin aer. Apoi se izbi de trunchiul unui copac uriaş, se răsuci în aer şi ateriză în apa lacului.

– Doré!

Ryan frînă zgomotos şi ieşi afară din maşină. Pe suprafaţa lacului mai persistau încă cercuri concentrice, şi bule de aer se ridicau din adînc.

– Doré! strigă el din nou, în timp ce-şi scotea pantofii.

Plonjă în apă şi se scufundă în mare viteză. În adîncime, era întuneric şi nu putu să vadă nimic. Se ridică spre suprafaţă, îşi umplu plămînii cu aer şi se scufundă din nou.

Pentru o clipă avu impresia că a atins suprafaţa lucioasă a maşinii, dar aceasta alunecă şi nu fu în stare

s-o găsească din nou. Începu să vadă în faţa ochilor spoturi luminoase, iar capul îl durea din cauza lipsei de oxigen.

Ieşi iar la suprafaţă pentru a respira. Luminile farurilor de pe autostradă îl orbiră şi el strigă după ajutor. Fără să aştepte să vadă dacă cineva l-a auzit, se scufundă din nou.

Citise undeva că maşinile care se scufundă păstrează în interiorul lor o rezervă de aer. Poate că Doré respiră încă. În orice caz, nu se putea opri din căutare.

Realiză vag prezenţa în apă a altor oameni care se scufundau alături de el, dar nu încetă căutarea. Nişte mîini puternice îl prinseră şi, deşi el opuse rezistenţă, îl traseră spre suprafaţă.

– Ia-o mai încet, domnule, spuse un poliţist.

– Nu pot! Ea e acolo! Maşina s-a scufundat! spuse Ryan, trăgînd puternic aer în plămîni şi încercînd să se întoarcă înapoi în apă.

– Am cerut deja prin radio o echipă specializată de scafandri. Vor fi aici în cîteva minute, spuse el, încercînd să-l liniştească. Poliţistul, care patrulase pe linia de demarcaţie interstatală, observase cele două maşini gonind cu mare viteză şi astfel pornise imediat în urmărirea lor. Trecu aproape jumătate de oră pînă ce apărură luminile roşii şi albastre ale Salvării şi se auzi sunetul asurzitor al sirenelor.

Ryan văzu doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume de scafandru, cu lanterne prinse pe cap, ce săriră din spatele unei maşini de poliţie. Arătînd cu mîna spre apă, începu să strige:

– Ea e acolo! În maşină! Grăbiţi-vă!

În timp ce scafandri îşi prinseră tuburile cu oxigen şi se scufundară în apa ce aluneca pe costumele lor, Ryan îi dădu poliţistului numele şi adresa lui Doré şi pe ale lui.

– N-are nici un rost, îi spuse unul din ei lui Ryan. Am

găsit-o, dar e moartă.

– Cum? Nu se poate! Trebuie să fi rămas o rezervă de aer. Nu se poate să se fi dus. Nu avu curajul să pronunţe „moartă".

– Îmi pare rău, domnule, dar cred că a murit în clipa cînd s-a izbit în copacul acela. Arătă cu capul spre trunchiul gros de pe marginea şoselei. Nici n-a realizat în ce s-a lovit. Vă asigur că a murit pe loc, nu s-a înecat.

– Trebuie să fie o greşeală!

– Nu, domnule. Nu e nici o greşeală. Îmi pare rău.

În ciuda insistenţelor poliţistului că nu se mai putea face nimic, Ryan rămase acolo pînă ce fu scoasă maşina la suprafaţă. De la prima privire, Ryan realiză de ce scafandrul fusese atît de sigur că Doré murise în urma impactului cu copacul.

Se întoarse acasă în stare de şoc.

Lumina era aprinsă în apartament, şi băutura lui era încă pe masă, deşi gheaţa se topise de mult. Se aşeză încet pe canapea şi privi fix uşa pe care Doré ieşise cu cîteva ore în urmă.

Cînd zorile făcură ca cerul să se lumineze, Ryan se sculă şi se duse în dormitor. Deşi nu avusese de gînd să plece la Kilgore pînă luni, totuşi ştia că acum trebuia să părăsească o vreme oraşul. Trebuia să plece departe de New Orleans, de apartamentul lui şi de orice îi amintea de Doré.

Pentru a ieşi din oraş făcu un ocol care nu era necesar. Dar nu suportă să mai vadă încă o dată lacul şi copacul de care se izbise maşina lui Dore.

3

Clare îşi trase fusta de in, de culoare roşie, şi ridică gulerul cămăşii albe de mătase. Întîlnirea cu preşedintele băncii era fixată pentru ora unu şi nu avea de gînd să întîrzie. La începuturile căsniciei ei învăţase, urmărindu-l pe Elliot, că e mult mai uşor să obţii bani dacă nu arăţi şi nu te comporţi de parcă ai avea o nevoie disperată de ei.

Îşi trecu peria prin părul bogat, de culoarea castanei, şi-l legă la spate cu o panglică. Nevrînd să fie foarte machiată, îşi dădu cu puţin fard gri pe pleoape şi cu rimel pe genele lungi. Apoi îşi aplică cu grijă puţin luciu pe buzele ei senzuale şi se privi în oglindă. Ochii îi păreau prea mari şi adînciţi în orbite, din cauza lipsei de somn din ultimele zile, dar nu avea ce face. Resemnată, îşi luă geanta de pe toaletă şi ieşi grăbită din camera ei.

Eldon tundea pajiştea, aşa că mirosul de iarbă proaspăt cosită o însoţi în Mercedes. De obicei îi plăcea acest miros, dar astăzi era prea îngrijorată, ca să se bucure de ceva. Dacă întîlnirea nu decurgea bine, urma să piardă tot.

Copacii de pe marginea drumului se perindau prin faţa ei şi urmau curburile şoselei. Deşi avea vecini, casele lor nu se vedeau din cauza frunzişului des ce înconjura reşedinţa familiei Marshall. Majoritatea celorlalte case se întindeau pe cel mult trei acri de pămînt şi

puteau fi văzute cu uşurinţă de pe marginea şoselei. Cea mai mare parte dintre ele erau construite în stilul pătrăţos şi sobru, de după cel de-al doilea război mondial, care contrasta cu linia elegantă a casei ei zidită din cărămidă roşie, cu coloane simple din lemn alb. Clare strînse cu putere volanul în mîini şi jură că, indiferent ce se va întîmpla, nu va renunţa la casa pe care ajunsese s-o iubească atît de mult. În afară de asta, nici nu avea unde să se ducă, se gîndi ea. Asta îi întări şi mai mult dorinţa de a rezolva cu bine această situaţie disperată. Intră pe şoseaua principală şi se îndreptă spre centrul oraşului.

Banca Fermierilor, singura instituţie financiară din oraş, era situată în cea mai mare clădire din centru, o clădire construită în stil clasic. Arhitectul, care proiectase clădirea spre sfîrşitul anilor '20 sau începutul anilor '30, se gîndise probabil să o realizeze din marmură sau granit. Cu toate acestea, constructorii, care ţinuseră probabil foarte mult la buzunarele lor, o ridicaseră din cărămidă banală, de un galben murdar. Mai tîrziu, cineva construise nişte coloane din granit de o parte şi de alta a uşii de sticlă de la intrare, care susţineau un portal mic, situat prea sus pentru a ţine adăpost de soare sau de ploaie. Coloanele arătau ciudat, ridicîndu-se direct din trotuar, şi lui Clare i se părea întotdeauna că cineva le pusese acolo şi apoi uitase de ele.

Clădirea din stînga băncii era făcută din lemn şi avea la exterior nişte fresce decolorate. Adăpostise pe vremuri Ben Franklin Five and Dime, dar acum era nelocuită de mai mulţi ani şi părea că are doar valoare de suport moral pentru clădirea urîtă a băncii. Singurul lucru la care folosea era pentru lipirea reclamelor, pe toată lungimea ei întinzîndu-se un afiş uriaş cu Coca-Cola. Clare se întrebă de ce primăria mai lasă să existe aşa ceva. De ani de zile nimeni nu dorise s-o închirieze, iar clădirea părea foarte şubredă şi nesigură. În partea

dreaptă a băncii se aflau birourile lui Nelson, Clawson and Wade, avocaţi. Clădirea avea în faţă cîteva trepte de ciment, dar părea umilă faţă de clădirea masivă ce adăpostea banca. Nici una dintre clădirile din oraş nu avea un stil arhitectural anume. Vizavi era un magazin de îmbrăcămite, Lenoir's Fashion, care părea ridicat numai din plăci de beton. Vitrina conţinea produse diferite, de la blugi Glora Vanderbildt la rochii în stilul anilor şaizeci.

Clare îşi muşcă buza de jos. Nu mai avusese o slujbă de cînd se căsătorise. Cît fusese adolescentă făcuse, ca toţi tinerii, pe baby-sitter-ul şi petrecuse numeroase ore îngrozitoare într-o uscătorie lipsită de aer condiţionat, în apropiere de Gladewater, înainte de a pleca la facultate. Pentru a-şi completa bursa cu ajutorul căreia îşi făcea studiile, în timpul liber plimbase cîinii prin parcuri şi spălase maşini. Nici una dintre aceste experienţe nu ar fi putut-o ajuta acum să facă rost de banii necesari achitării împrumutului făcut de Elliot. Chiar dacă s-ar fi priceput să facă ceva, Elliot reuşise să-i distrugă încrederea în sine, băgîndu-i în cap că singurul lucru la care se pricepea, era acela de a decora o încăpere. Ştia că nu-i adevărat, dar era înspăimîntată că va da greş în orice altceva.

– Nu, spuse ea cu voce tare, nu voi încerca încă asta.

Coborî din maşina răcoroasă în căldura sufocantă de afară. Termometrul de pe stradă indica patruzeci de grade. Clare ştia că arată întotdeauna cu cîteva grade mai puţin decît temperatura reală.

Înăuntrul băncii era rece ca într-o peşteră. Plafonul înalt era decorat cu diverse stucaturi, iar pereţii degajau mirosul caracteristic de tutun şi bani vechi. Singurele concesii făcute de bancă vremurilor moderne, erau instalaţiile pentru aer condiţionat şi echipamentul tehnic pe care-l avea în dotare. Funcţionarii lucrau tot în spa-

tele unor grilaje de metal, birourile secretarelor erau din stejar masiv şi pereţii erau decoraţi cu fresce ce reprezentau scene dintre vremea pionieratului.

Tocurile lui Clare făceau zgomot pe parchetul lăcuit şi pe mozaicul alb. Banca era unul din puţinele locuri care o făcea să se simtă stînjenită şi copilăroasă.

Se apropie de unul dintre ghişee şi spuse mai tare decît se aştepta:

– Am întîlnire cu domnul Thorndyke. Este aici?

Funcţionara de la ghişeu era o femeie cu părul cărunt, care-i amintea lui Clare de o găină. O privi pe Clare peste rama ochelarilor.

– Sigur. Are biroul după uşa aceea.

Clare simţi că ochii femeii o urmăresc, dar rezistă tentaţiei de a privi înapoi. Îndreptîndu-şi umerii, bătu în uşă pe care era scris: „Neal R. Thorndyke. Preşedinte."

– Intră, spuse o voce răstită din interior.

Simţindu-se speriată ca un copil, Clare păşi în biroul bancherului.

Paşii ei fură înăbuşiţi de un covor gros, de culoare bej. Lumina soarelui se filtra în interiorul camerei prin perdeaua transparentă ce era mărginită de nişte draperii aurii. Biroul era uriaş, în stil danez, acoperit cu o pojghiţă subţire de lac negru. În spatele lui se afla Neal Thorndyke.

Acesta se ridică văzînd tînăra şi frumoasa femeie ce se îndrepta spre el.

– Bună, doamnă Marshall. Îmi pare rău pentru soţul dumneavoastră. Mare păcat! Luaţi loc, vă rog.

Clare se aşeză într-unul din fotoliile adînci, din piele, ce se aflau de partea cealaltă a biroului.

– Vă mulţumesc.

Thorndyke era un bărbat solid, ce se apropia de cincizeci de ani, dar încă mai păstra alura sportivă pe care o avusese pe vremea cînd obţinuse o bursă pentru merite sportive, cu ajutorul căreia îşi făcuse studiile. Deşi

mai făcea şi acum jogging totuşi nu reuşise să-şi piardă aspectul greoi, ca de urs.

– Am venit să discutăm despre ipoteca pe care soţul meu a făcut-o asupra fermei mele. Vedeţi, cred că e o greşeală la mijloc. Clare rosti aceste cuvinte cu mai multă stăpînire decît se aşteptase. Este proprietatea mea şi eu n-am fost niciodată de acord cu aşa ceva.

Bancherul tuşi ca pentru a-şi drege glasul şi se făcu că aranjează nişte hîrtii de pe birou, în felul în care îşi intimida de obicei auditoriul. Femeile frumoase îl fascinaseră întotdeauna, dar afacerile erau Dumnezeul lui. Deschise un dosar din care extrase un document pe care i-l întinse peste birou.

– Nu-mi place că trebuie să vă contrazic, doamnă Marshall, dar aici este semnătura dumneavoastră, în josul paginii, alături de semnătura soţului dumneavoastră. Pare foarte liniştită, se gîndi el, dar niciodată nu ştii la ce să te aştepţi din partea tinerelor văduve. Cîteodată îşi pierd controlul cînd te aştepţi mai puţin. Şi după cum puteţi vedea din extrasele dumneavoastră de cont, a trecut destul timp de cînd nu ș-au mai făcut plăţi.

Clare păli. Era clar că semnătura îi aparţinea pe acel act. Dar cînd...?

– Domnule Thorndyke, nu a fost ideea mea. Vreau să spun... N-am ştiut nimic despre asta, pînă n-am primit hîrtia de la bancă lunea trecută, încercă să-i explice Clare. Îşi scormoni în minte căutînd o explicaţie cum de s-a putut întîmpla aşa ceva. Probabil că ocazia s-a ivit cînd Elliot a cumpărat acel avion.

– Indiferent dacă a fost sau nu ideea dumneavoastră, doamnă Marshall, aţi semnat că sînteţi de acord cu ipotecare. Este un bun comun şi vă asigur că totul este foarte legal.

Nu voi putea niciodată să dovedesc că n-am văzut, de fapt, niciodată aceste hîrtii, se gîndi ea înainte să

răspundă.

– Oricum, n-am avut cunoştinţă de asta. Cu siguranţă că acum, cînd ştiţi asta, îmi veţi putea prelungi puţin perioada pînă la scadenţă sau îmi veţi putea acorda un interval de timp suplimentar, spuse ea resemnată. Care este suma exactă pe care vi-o datorez?

– Este o sumă cam mare, doamnă Marshall, spuse încet Thorndyke. Doamne, ce frumoasă e, se gîndi el. O văzuse acum cîţiva ani de la distanţă, dar nu realizase magnetismul ochilor. Cu o dorinţă crescîndă, remarcă faptul că era perfect proporţionată, cu sîni tari şi drepţi, cu o talie subţire şi şolduri rotunde. Buzele ei senzuale păreau mai degrabă gata să zîmbească decît să se crispeze şi erau întredeschise de parcă era pe cale să vorbească. Ochii erau de un cenuşiu întunecat, ca cerul înainte de furtună, părînd nişte nestemate pe pielea ei bronzată.

Tuşi pentru a-şi drege vocea şi spuse prudent:

– După cum v-am spus, domnul Marshall a ipotecat pămîntul în schimbul unei sume mari. V-am studiat conturile şi... ei bine nu văd ce altceva puteţi face decît să le închideţi.

Clare încercă să se calmeze şi refuză să-şi clintească privirea.

– Ce sumă, domnule Thorndyke?

– O sută şaizeci şi cinci de mii de dolari, dar...

– Cît? îl întrerupse ea.

– Dar numai nouă mii trebuie de fapt să fie plătiţi. Îi privi pulsul care bătea repede pe partea laterală a gîtului. Este suma ce acoperă ultimele şase plăţi pînă la zi.

– Pare destul de mult. Aţi verificat de mai multe ori calculele? Clare era în căutare de timp. Cum de a putut Elliot să joace atîţia bani? Simţea cum camera începe să se învîrtească în jurul ei.

– Calculele noastre sînt foarte corecte, răspunse Thorndyke. Din păcate aşa sînt şi cele referitoare la

conturile dumneavoastră. Bineînţeles, este ceva confidenţial, dar trebuia să fi ştiut totuşi de cîtva timp.

– Nu, spuse Clare răguşit, nu ştiam. După cum probabil aţi aflat, domnule Thorndyke, eu...

– Vă rog, zîmbi el generos. Spuneţi-mi Neal. L-am cunoscut destul de bine pe soţul dumneavoastră. Ne spuneam pe numele mic. Şi apoi, nu sînt mult mai bătrîn decît dumneavoastră, glumi el rîzînd.

Clare îl privi din nou. În tinereţe, probabil că fusese un bărbat bine. Acum, părul lui, de un blond nisipos odată, se împuţinase şi încărunţise, iar ochii verzi aveau o expresie calculată, care arăta că nu spunea niciodată ceea ce gîndea. Pielea îi era bronzată, dar avea un aspect îmbătrînit care venea de la prea mult alcool consumat. Încercînd să fie politicoasă, ignoră remarca ridicolă pe care el o făcuse cu privire la apropierea dintre vîrstele lor.

– Elliot avea o asigurare pe viaţă destul de mare, după cum probabil ştiţi. Nu am verificat încă la Asigurări, dar sînt convinsă că va acoperi ceea ce vă datorez. Există o mare posibilitate ca această poliţă să nu fi fost plătită niciodată, dar avea nevoie disperată de timp, pînă va găsi o soluţie de unde să facă rost de bani.

– Nu, nu, am verificat. Elliot a riscat prea mult cu avionul acela. Compania de asigurări i-a trimis o notă cu cîteva luni în urmă, spunîndu-i că nu va mai fi acoperit atîta vreme cît efectuează zborurile acelea. Ridică din umeri.

– Domnule Thorndyke...

– Neal, o întrerupse el zîmbind.

– Neal, repetă ea, ezitînd. Pot face rost de aceşti bani, dar îmi trebuie puţin timp. Am... am alte bunuri. Pot scoate banii de acolo. Spera ca el să n-o întrebe care erau acelea, pentru că nu avea nici cea mai mică idee.

– Păi... rosti acest cuvînt, însoţindu-l de un suspin

lung. Sigur că nu ne place să punem sechestru. Nimănui nu-i place. Acţionarii băncii sînt şi ei oameni, la fel ca noi doi. Îşi lăsă capul în jos şi-şi ţuguie buzele de parcă se gîndea foarte concentrat. Să-ţi spun cum vom face, Clare, spuse trecînd repede la un ton familiar. Îţi voi acorda de la mine, hai să zicem... o săptămînă. Îmi voi pune cuvîntul în joc pentru tine. Pentru că am încredere că vei reuşi. Dădu din cap pentru a-şi întări afirmaţia.

Clare era şocată de faptul că el i se adresase pe numele mic, dar nu reacţionă. El îi zîmbi încurajator şi o bătu prieteneşte pe mînă. Lăsă mîna să-i acopere mîinile ei, de parcă ar fi uitat să şi-o retragă.

– Cred că n-ar fi potrivit dacă am ieşi să cinăm împreună, atît de curînd după moartea lui Elliot, spuse el privindu-i ţintă curba făcută de sîni. Nici chiar dacă motivul pentru care am ieşi împreună ar fi acela de a discuta despre termenii în care să faci plata datoriilor. Poate că aş putea să trec diseară pe la tine şi să-ţi las actele necesare. Încet, o mîngîie pe încheietura mîinii cu degetul mare în timp ce palma îi devenea tot mai fierbinte şi mai umedă.

Împietrită, Clare îl privi fix. Mîna îi era lipicioasă din cauza atingerii lui şi şi-o retrase repede. Toate astea, asociate cu privirea şi expresia din vocea lui, atunci cînd îi spusese pe nume, nu puteau să însemne decît un singur lucru.

– Domnule Thorndyke! Nu cred că...

– Clare, spuse el, nu trebuie să-mi mulţumeşti. Vreau să fac tot ce pot ca să te ajut. Ochii lui verzi îi întîlniră pe ai ei şi ea văzu că el nu glumea absolut deloc. La urma urmei, dacă nu eram eu, cum ţi-ai mai fi putut păstra încă proprietăţile.

Pentru o clipă, liniştea din cameră deveni de nesuportat, apoi Clare se ridică şi spuse sobru:

– Vă apreciez dorinţa de a mă ajuta. După cum aţi

spus, la cine altcineva să fi apelat? Se îndreptă repede spre uşă şi o deschise, înainte ca el să poată să o atingă din nou. Dar nu este nevoie să treceţi pe la mine diseară. Am... am musafiri şi, oricum, voi veni mîine în oraş. Vă voi spune atunci cît voi putea să vă plătesc în fiecare lună. Îi aruncă un zîmbet ameţitor şi ieşi cu graţie în holul băncii. A fost interesant să fac afaceri cu tine... Neal.

Clare se abţinu să nu o ia la goană prin hol pînă afară, dar se simţi uşurată numai cînd ajunse în maşină. Nouă mii de dolari! Şi mai presus de asta, propunerea bărbatului aceluia dezgustător! Oare înţelesese ea greşit? Dar ce altceva putea să însemne?

Răsuci cheia în contact şi ascultă zgomotul făcut de motor. Ce ironie, se gîndi ea, să conducă un Mercedes Benz şi să poarte o bluză Christian Dior, dar să n-aibă nici un ban în cont. Dacă n-ar fi fost atît de nefericită, ar fi izbucnit în rîs.

Clare intră alergînd în casă şi fugi pînă la etaj în camera lui Elliot. O clipă ezită la vederea hainelor şi a celorlalte lucruri personale ale lui Elliot, ce erau împrăştiate prin cameră, de parcă el încă le mai folosea.

De cîteva ori, în ultima săptămînă, se gîndise să scape de toate aceste lucruri, dar de fiecare dată i se păruse că îi va lua prea mult timp şi că îi va provoca o suferinţă nouă, care se va adăuga durerii deja existente. Acum trase plină de furie un sertar după altul, sperînd să găsească o rezervă de bani, pe care Elliot nu a apucat să o cheltuiască sau un cec de la altă bancă, de care ea să nu fi ştiut. Orice.

– Cu siguranţă că a lăsat ceva! spuse ea disperată.

Dar ştia că nu era aşa. Văzuse avionul prăbuşindu-se în mod deliberat. Elliot n-ar fi făcut aşa ceva dacă n-ar fi ştiut că nu mai există nici o rezolvare pentru problemele sale.

Se trînti pe spate în patul lui şi încercă să se gîndească. În acea zi fatidică el mersese la aeroport cu Datsun-ul 280 ZX şi-l lăsase acolo, însă creditorii puseseră mîna pe el înainte ca ea să se dezmeticească şi să meargă să-l ia din parcare. Oricum, nu conta prea mult. Datoriile lui erau prea mari pentru a putea fi acoperite cu banii luaţi pe vînzarea acelei maşini.

Majoritatea inelelor şi a lanţurilor lui dispăruseră şi în locul lor găsi un teanc întreg de chitanţe de amanet. Ciudat, îşi spuse ea, n-am observat că în ultimul timp nu mai purta bijuterii. În ultimele luni se evitaseră unul pe altul cît putuseră de mult. Atunci Clare realizase că Elliot are o legătură cu Regina... şi o costase destul de mult să se facă că nu observă acest lucru.

Clare continuă să caute sistematic prin toată casa, după ceva ce s-ar putea vinde repede. Ceva ce nimeni să nu observe că a dispărut. Din nefericire, Elliot gîndise la fel, aşa că nu găsi nimic.

Ultima cameră în care căută fu biroul. Lui Clare nu-i plăcea această încăpere pentru că purta prea mult amprenta lui Elliot. Pereţii erau plini cu trofee obţinute de el la vînătoare, pe care Clare le detesta din tot sufletul. Fusese întotdeauna de părere că era un lucru nedrept să ucizi animalele, fără să ai neapărată nevoie, doar pentru plăcerea ta; Elliot căpătase o bucurie aproape perversă în a colecţiona aceste trofee, după ce ea se opusese cu înverşunare.

Furioasă, începu să dea jos capetele de animale de pe pereţi. Îi va spune lui Eldon să facă ce crede cu ele. Pînă atunci, le adună pe toate într-o grămadă lîngă uşă.

Pe un alt peret se afla o cutie de sticlă destinată

păstrării armelor. Colecţia lui Elliot! Îşi lipi degetele de sticlă rece. Bineînţeles! Strînsese armele de-a lungul anilor, cumpărîndu-şi, apoi vînzîndu-le cu o plăcere care pe ea o înfricoşase. La un moment dat, îşi aminti ea, avea chiar opt sau nouă exemplare, dar numai patru rămăseseră din ele. Părea de parcă Elliot nu se putuse despărţi de toate, în ciuda nevoii lui disperate de bani. Erau toate piese de colecţie şi, probabil, valorau sume considerabile.

Dar pe cine să întrebe? Clare îşi scormoni mintea pentru a-şi aminti numele colecţionarului cu care Elliot prefera întotdeauna să trateze.

Se aşeză repede la biroul lui. Sertarul cu dosare era încuiat, dar ea nu pierdu timpul pentru a căuta cheile. Cu ajutorul unui cuţit ascuţit pentru tăiat hîrtie, reuşi foarte uşor să deschidă broasca.

Acolo erau actele de care avea nevoie. Degetele ei căutară frenetic printre bonurile şi chitanţele lui Elliot. În cele din urmă găsi, ataşată de un bon de vînzare recetă, cartea de vizită a achizitorului.

Clare încercă să identifice cît putut mai exact, cu ajutorul unor cataloage de specialitate, care arme mai erau încă în colecţie şi care ar fi adevărata lor valoare. Apoi formă numărul scris pe cartea de vizită.

– Alo? Burleson la telefon, se auzi o voce aspră la capătul celălalt al firului.

– Bună ziua. Numele meu este Clare Marshall. Nu ne-am cunoscut, dar soţul meu a tratat cu dumneavoastră pentru colecţia lui de arme. Trecuse doar o săptămînă de la înmormîntare şi era cumplit să vorbească despre Elliot în felul acesta. Se forţă să continue: N-am de gînd să păstrez colecţia şi m-am gîndit că poate aţi fi interesat dumneavoastră să o aveţi.

– Da, m-ar interesa. Mi-a părut foarte rău să aflu că Elliot s-a prăpădit în felul acesta. Doamne, cred că a fost îngrozitor!

– Da, da, cred că n-a simţit nici un pic de durere, domnule Burleson. Am înţeles că a murit imediat după impact. În legătură cu armele, sînteţi interesat? Dacă nu, am alte nume pe care să le contactez. Aruncase această ultimă frază la întîmplare, dar se îndoia că el îşi va da seama de asta.

– Da, sigur, Elliot avea cîteva piese deosebite. Ce-aţi spune dacă aş trece eu să mă uit la ele în după-amiaza asta?

– Sigur. Nu puteţi să veniţi chiar mai devreme? N-ar trebui să par atît de disperată, se certă ea.

– Ba da. Pot să plec de aici pe la ora douăsprezece jumătate, aşa că voi fi la dumneavoastră în jur de ora unu. Bine?

– E foarte bine. Ne vedem atunci. Strîmbîndu-se, închise telefonul. Prietenii lui Elliot erau acel gen de oameni pe care ea încercase întotdeauna să-i evite.

La ora unu fix se auzi soneria de la intrare şi Betty îl conduse pe domnul Burleson în birou.

– Burleson, doamnă, se prezentă el. Chet Burleson. Îi stivi mîna între mîinile lui. Doamne, a fost cumplit ce s-a întîmplat cu bătrînu' Elliot.

Clare îl privi.

– Da, da, a fost. Colecţia de arme este aici. Am descuiat cutia ca să vă puteţi uita mai bine.

Ca un copil într-un magazin de dulciuri, Burleson se îndreptă spre ele ca atras de un magnet, dădu la o parte capacul cutiei şi scoase un fluierat lung.

– Priviţi numai. Nu-i aşa că sînt frumoase? Amintindu-şi că el era cumpărătorul, nu vînzătorul, tuşi pentru a-şi drege glasul şi schimbă tonul: Bineînţeles, nu-i nimic deosebit pentru colecţionarii de arme, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Clare îşi ascunse zîmbetul.

– Oh, sigur, înţeleg perfect ce vreţi să spuneţi. Care dintre ele vă interesează?

Burleson luă pe rînd fiecare armă, o examină cu atenţie, apoi le aşeză, aproape cu veneraţie, pe suportul de pluş verde de alături.

– Astea de aici, spuse el, făcînd semn din cap. Poate şi acesta. Aşeză la o parte Smith-ul şi Wesson-ul 38 şi ridică din umeri. Asta are nişte zgîrieturi pe pat. N-am cum să le înlătur. Poate aţi face bine să o păstraţi pentru protecţia dumneavoastră. Înţelegeţi, e cam periculos să staţi singură în toată casa asta.

Clare îl privi suspicioasă, dar întreaga lui atenţie era îndreptată asupra armelor.

– Poate aveţi dreptate. Nu m-am gîndit la aşa ceva.

– Da, e o idee bună, dacă sînteţi singură în casă, repetă el. Asta e foarte potrivită pentru o doamnă. Ştiţi, e încrustată cu perle adevărate şi argint. Haideţi să vă arăt cum s-o încărcaţi.

Clare, care îl ajutase pe tatăl ei la încărcatul armelor aproape toată viaţa, se forţă să nu izbucnească în rîs.

– Da. Am înţeles.

El se întoarse din nou spre cutia cu arme.

– Ştiu că femeilor le este frică de arme. Nu mă surprinde că vreţi să scăpaţi de ele. Cred că vom încheia afacerea.

– Bine. Cît credeţi că valorează?

Buzele lui Burleson începură să se mişte, în timp ce calcula în gînd.

– Sînteţi văduva lui Elliot şi de aceea cred că vă pot da patru mii.

Clare încercă să-şi stăpînească furia. Chiar şi ea ştia că valorează mult mai mult de atît!

– Mă tem că nu-i suficient. După preţurile din cataloage valorează pe puţin cinci mii.

– Oh, nu, doamnă. Nu ştiu de unde aţi scos suma asta, dar vă asigur că nimeni nu vă dă atît de mult pe aceste trei arme.

– Elliot a dat. Am hîrtiile aici.

– Dar ceea ce dumneavoastră uitaţi se pare, este faptul că valoarea lor a scăzut de atunci. Aceste arme nu mai valorează cît au valorat atunci.

Vocea lui Clare fu deosebit de rece cînd îi răspunse:

– Înţeleg foarte bine afacerile, domnule Burleson. Aceste arme sînt piese de colecţie. Valoarea lor nu a scăzut, ci a crescut. Făcu o mişcare pentru a închide cutia. Cred că de fapt, nu sînteţi cu adevărat interesat de ele.

– Nu, aşteptaţi un pic. Lăsaţi-mă să mă mai uit o dată la ele. Da, cred că ar merita patru mii cinci sute.

– Cinci mii, domnule Burleson.

– Patru mii şapte sute şi asta numai pentru că ştiu că sînteţi văduvă.

Ochii lui Clare se îngustară.

– Cinci mii şi vă dau şi trofeele de vînătoare ale lui Elliot.

Ochii lui Burleson se îndreptară spre capetele de animale de la uşă.

– S-a făcut.

Clare îl ajută să învelească armele în pluş pentru a le proteja de zgîrieturi şi-i ţinu uşa, în timp ce el îşi căra trofeele afară, înainte ca ea să se răzgîndească.

Puteţi suna la bancă pentru a încasa cecul, spuse el, în timp ce ea îşi lua cecul de cinci mii de dolari. După cum am mai spus, a fost îngrozitor ce s-a întîmplat cu Elliot. E un mod cumplit de a muri.

– Da, mă îndoiesc că i-ar plăcea cuiva să moară într-un accident de avion, domnule Burleson, spuse ea cu dinţii încleştaţi.

– Da. Bine, atunci. Aveţi grijă de dumneavoastră.

Clare se abţinu să nu trîntească uşa în urma lui, dar zîmbi triumfătoare după ce închise. Acum, cel puţin, nu va mai fi nevoită să vadă capetele acelea hidoase de animale.

Totuşi, mai avea nevoie de aproape încă jumătate

din sumă, pentru a putea plăti ceea ce datora băncii, apoi va trebui să găsească o cale de a returna lunar împrumutul. Timpul fugea foarte repede.

Negăsindu-şi liniştea, se îndreptă spre camera ei preferată, se trînti pe canapea şi-şi băgă degetele în păr. Nu mai avea nimic ce să vîndă, într-un interval de timp atît de scurt.

Pe peretele din faţă era agăţat un tablou făcut de ea. Reprezenta o scenă de primăvară, la ferma părinţilor, lacul şi un măceş înflorit ce se oglindea în apa lacului.

– Aş putea preda desenul! exclamă ea.

Elliot nu o lăsase niciodată să-şi arate desenele, cu atît mai mult să încerce să le vîndă. Susţinuse ferm că femeile din familia Marshall nu trebuie să muncească. Cu toate acestea, ea simţea că picturile ei ar valora totuşi ceva.

Luă o coală de hîrtie şi un creion şi începu să calculeze. Ghidîndu-se după cît plătise ea pe orele de desen cu cîţiva ani în urmă şi calculînd pentru două şedinţe a cîte două ore pe săptămînă, Clare ajunse la concluzia că i-ar trebui nouă elevi pe care să-i mediteze. Cu siguranţă că va putea găsi nouă elevi. Mai ales că oraşul era aproape. Asta nu-i rezolva problemele ei imediate, dar ar fi însemnat totuşi un pas înainte, în loc să stea cu braţele încrucişate şi să se lamenteze. Încercînd să-şi păstreze oportunismul, formă numărul de telefon al Marlei.

Aceasta locuia în apropiere, într-o casă galbenă despre care ea spunea că este răspunul lui Kilgore faţă de Stonehenge. În cinci minute ajunse la uşa lui Clare.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Marla, trîntindu-se într-un fotoliu. Plantase flori, aşa că era îmbrăcată într-o cămaşă albastră, înnodată în talie, şi nişte blugi decoloraţi, tăiaţi pînă la genunchi, ce lăsau să se vadă picioarele bronzate.

– Am vorbit cu Neal Thorndyke şi e chiar mai rău decît mă aşteptam, începu Clare cu voce tremurătoare. Deşi ea şi Marla erau apropiate ca două surori, lui Clare îi venea greu să discute despre problemele ei financiare. Ipotecarea fermei este perfect legală şi nu am nici un ban în nici unul dintre conturi.

– Dar cum rămîne cu semnătura ta? Nu poate fi legal, dacă tu nu ai semnat.

– Nu ştiu cum s-a întîmplat, dar semnătura mea există alături de a lui Elliot. N-am cum să dovedesc că am fost păcălită să semnez acea hîrtie. Notarul, care a certificat acea semnătură, e funcţionar al băncii.

Marla fluieră uşor.

– Se pare că ai încurcat-o. Şi Elliot a luat toţi banii? Fără să-ţi spună nimic? Asta-i chiar bună!

Clare privi pe fereastra ce dădea în spatele casei, la piscina în formă de lagună.

– Thorndyke spune că datorez nouă mii de dolari, pe care trebuie să-i plătesc imediat.

De data asta, Marla nu răspunse. Nu găsea nimic potrivit de spus.

– Am vîndut colecţia de arme a lui Elliot şi am reuşit să scap de trofeele acelea hidoase, dar tot mai am nevoie de patru mii de dolari imediat.

– Ascultă, Clare, îţi pot împrumuta eu banii. Pot s-o fac, fără să-i spun lui Tom. Îmi vei plăti înapoi cînd vei putea.

– Nu. Detest să am datorii. Ştii ce părere am despre asta.

– Dar mi-i vei da înapoi. Nu ţi-i fac cadou. Pentru Dumnezeu, atunci la ce sînt buni prietenii?

Clare zîmbi.

– Apreciez asta, Marla. Apreciez cu adevărat. Dar trebuie să stau pe picioarele mele.

– Neal nu-ţi acordă un interval de timp mai lung? Poate că Tom ar putea să stea de vorbă cu el. Joacă

golf împreună, aproape în fiecare duminică.

– Nu. Mulţumesc, dar trebuie să mă descurc singură. Ştiu că poate îţi par nerecunoscătoare, dar e timpul să învăţ să-mi rezolv singură problemele. Îşi aminti propunerea făcută de Thorndyke. Dacă ea ar fi fost de acord să-i devină amantă, el ar fi amînat plata, pînă ce ea ar fi făcut rost de bani. Dar gîndul de a se prostitua îi făcea greaţă.

Se întoarse spre Marla.

– Oricum, presupunînd că voi face rost de bani pentru a plăti ipoteca, am încercat să caut un mod de a-mi asigura existenţa.

– Te-ai putea angaja într-unul din magazinele de îmbrăcămite. Cu gustul şi stilul tău de a te îmbrăca, ai putea fi chiar consultant în materie de modă, îi sugeră Marla.

– N-aş putea face asta, Marla. Regina, şi toate prietenele ei, ar veni şi m-ar privi de sus. Ştii care e comportamentul ei faţă de mine. Ar fi exact ceva pe placul ei. Clare realiză că era o mîndrie prostească, dar n-avea ce face. Regina ar profita de orice ocazie s-ar ivi, iar ea trebuia să reducă pe cît posibil aceste ocazii. În afară de asta, pentru că Marla avusese întotdeauna bani, nu realiza cum era să fii de partea cealaltă. Aceste amintiri erau încă vii în mintea lui Clare.

– Atunci, sugeră Marla, cu voce nesigură, ţi-ai putea găsi o slujbă ca recepţioneră sau ca operatoare.

– Eu mă gîndeam să predau pictura. Am pus totul pe hîrtie. Vezi? Îngenunche lîngă fotoliul prietenei ei şi-i arătă calculele pe care le făcuse mai devreme. Dacă îmi găsesc nouă elevi pe care să-i meditez de două ori pe săptămînă cîte două ore, m-aş putea descurca.

Marla citi cu atenţie.

– Ştii, cred că s-ar putea să ai dreptate.

– Aş forma două grupuri separate. Unul din patru elevi, cu care să fac după-amaiză devreme şi altul cu

cinci, cu care să fac în timpul nopţii. În felul acesta voi putea avea şi elevi care se duc la şcoală, şi elevi care lucrează. Uite! Se ridică şi merse spre uşa ce dădea în terasa cu geamuri de sticlă. Aş putea ţine lecţiile aici. Este aer condiţionat şi are vedere spre piscină. Se văd sălciile şi grădina de trandafiri, aşa că nu le va lipsi inspiraţia. Ochii îi sclipeau de încîntare.

– Cred că ai dreptate! E perfect! Şi nu numai atît. Gîndeşte-te cît de mult le va plăcea oamenilor să spună că vin la reşedinţa Marshall, pentru a picta. Va deveni ceva simbolic!

– Nu m-am gîndit la asta. Şi predînd pe terasă, elevii nu vor fi nevoiţi să treacă prin casă.

– Bună idee. E uimitor cîtă vopsea rămîne pe covor după o oră de pictat. Nu realizezi, pînă ce nu vezi urmele lăsate pe covor. Se strîmbă. Ca să nu mai discutăm de faptul că-ţi vei proteja în felul acesta intimitatea. La urma urmei, dai nişte lecţii, nu-ţi deschizi casa tuturor. Marla picta la nivel de amator de cîţiva ani şi luase lecţii de la mai mulţi artişti din zonă. Mai ales că, dacă vei preda într-una din camere, în birou, de exemplu, toată casa îţi va mirosi a terebentină. Acum, de unde faci rost de elevi? Se încruntă un pic, apoi chipul i se lumină. Ştiu. Dacă nu te deranjează să dai cîteva ore gratuit, ai putea să te oferi să predai pentru diversele grupuri de femei. Înţelegi, le deschizi apetitul în felul ăsta şi pe urmă le spui că începi să predai ore contra cost.

– E o idee bună. Pot anunţa şi în ziare, în Kilgore şi împrejurimi. Sau în cataloagele din magazinele de artă. Creionul lui Clare aluneca cu viteză pe hîrtie în timp ce nota totul. Ca materiale de lucru, vor avea nevoie de pînze de dimensiuni medii, să zicem paisprezece pe optsprezece sau optsprezece pe douăzeci şi patru. De asemenea, două pensule mici şi două mari. Un şevalet şi un cuţit. Ulei mediu, terebentină şi cîrpe pe care să

şteargă pensulele. Atît deocamdată, pentru pictat.

– Pentru început nu vei avea nevoie decît de alb, negru şi marouri. Adică de mai puţin. N-au nevoie de culori, pînă nu învaţă să definitiveze un desen.

– Adevărat. De asemenea, e mai uşor să înveţi pe cineva să amestece culorile, dacă nu te gîndeşti la efectele neutralizatoare. Cred că voi începe cu această tehnică. Dacă voi avea mai mulţi care vor să înveţe direct cum să picteze, voi face grupe separate.

– Nu uita de creioane pentru schiţarea desenului şi de fixatorul grafitului pe hîrtie. Şi de un halat cu care să se îmbrace peste haine. Doamne, eu am distrus o duzină de bluze, pentru că am uitat să îmbrac ceva care să mă protejeze.

– Ar fi trebuit să mă fi apucat de asta mai de mult, spuse Clare, aşezîndu-se într-un fotoliu de lîngă canapea. E pentru prima oară, de mult timp, cînd simt că fac cu adevărat ceva.

– Elliot ar fi făcut un şoc, dacă i-ai fi spus că ai de gînd să predai pe terasă, spuse Marla, rîzînd. Nu-l plăcuse niciodată pe bărbatul lui Clare.

– Ştiu, pentru că i-am propus o dată. Ştii, Marla, toată viaţa am lăsat pe altcineva să aibă grijă de mine şi să-mi spună ce am de făcut. Acum e prima dată cînd stau pe picioarele mele, şi asta mă face să mă simt bine!

Marla zîmbi.

– Sigur, fetiţo, înţeleg ce vrei să spui. Eu am noroc că Tom nu încearcă niciodată să mă ţină sub papuc.

Clare rîse.

– Nu mi te pot imagina pe tine îngenuncheată. În liceu erai întotdeauna cea care conduceai totul.

– Întotdeauna trebuie să existe un conducător. Apropo, ai o Cola? Mi-e o sete de mor.

– Sigur. Serveşte-te singură. Clare îi arătă cu capul spre bucătărie. Adu-mi şi mie una.

Marla se întoarse cu cîte o cutie rece în fiecare mînă.

– Poftim. Nu avem nevoie să mai murdărim paharele.

– Am de gînd să încerc să-mi vînd picturile mele. M-am gîndit să pun cîteva în maşină şi să merg pe la diferite galerii de artă din jur să întreb dacă pot fi expuse. Clare zîmbi în semn de mulţumire, în timp ce lua cutia rece cu Cola din mîna Marlei. Sorbi puţin, apoi o puse pe măsuţa de lîngă fotoliu.

– Bună idee. Cunosc cîteva persoane care se ocupă cu aşa ceva în Dallas şi Houston. Bineînţeles, nu înseamnă că trebuie neapărat să te duci la ei, dar nu strică să ai relaţii.

Clare îi zîmbi.

– Ai impresia că dacă aş şti cu adevărat în ce mă bag, mi-ar fi teamă de ce va urma?

– Sigur. În fiecare clipă m-am aşteptat să apară Mickey Rooney şi să spună: „Tocmai mi-am dat seama ce putem face ca să salvăm ferma văduvei Benson!" Ceea ce ai spus tu pare o idee grozavă. Te pricepi la asta. De ce nu te foloseşti de talentul tău?

– Totuşi, asta nu mă ajută să scap de sechestru. Îmi voi putea păstra casa şi modul de viaţă, dar eu vreau să pot păstra şi ferma.

– Te-ai gîndit la altceva ce ai putea vinde? Poate nişte argintărie sau ceştile acelea chinezeşti, care ai pus-o pe Betty să le împacheteze şi să le pună în mansardă?

Ea dădu din cap.

– M-am gîndit deja la asta, dar Elliot mi-a luat-o înainte. Le-a vîndut deja. M-am mai gîndit să vînd Mercedesul, dar nu voi lua suficient pe el şi tot va trebui să-mi iau o altă maşină.

Marla dădu din cap.

– Maşina asta va face impresie bună la festivităţile

de artă. Nu renunţa la imaginea ta. Dacă vrei să ai succes, trebuie să arăţi ca atare. Artiştii care arată hippy, sfîrşesc prin a-şi vinde tablourile la marginea drumului.

– Voi reuşi, Marla, spuse Clare serioasă. Voi reuşi cu adevărat. Şi voi găsi o cale, prin care să păstrez şi ferma. Ştii, Elliot e un bărbat norocos.

– În ce sens?

– În sensul că n-am cum să pun mîna pe el.

Marla îşi ridică Cola, în semn de noroc.

4

Suprafaţa biroului se acoperise cu coli de hîrtie, în timp ce Clare încerca să-şi condenseze cuvintele cu care concepea un anunţ, pe care să-l dea în ziar. Ziua fusese epuizantă. Ea şi cu Eldon reuşiseră să aranjeze doar două şevalete înainte de cină. După care, făcuse o baie fierbinte, prelungită, care o relaxase suficient pentru ca acum să încerce să scrie anunţul.

Lumina, răspîndită de veioza de pe birou, crea o atmosferă plăcută. Clare atîrnase pe perete cîteva dintre tablourile ei şi adusese un palmier pe care îl aşezase într-unul din colţuri. În locul armelor pusese diverse obiecte de lemn şi ceramică, pe care le strînsese de-a lungul anilor. Singura armă, care-i rămăsese, fusese pusă într-un sertar din living, considerînd acesta ca fiind locul cel mai central al casei. Acum biroul părea mult mai feminin, mult mai aproape de stilul ei.

Clare îşi răsuci mînecile halatului ei roz din catifea, ca şi cum aceasta va da un plus de inspiraţie. Era greu să scrie un anunţ scurt, dar care să-l facă, în acelaşi timp, foarte atrăgător.

Soneria de la intrare răsună în hol.

– Cine poate fi la ora asta? bombăni ea. Betty plecase deja. Poate dacă nu voi răspunde, va renunţa. Se întoarse la coala de hîrtie din faţa ei.

Soneria se auzi din nou.

Vizitatorul văzuse probabil lumina din birou, realiză

ea, şi ştia că era acasă. Clare se încruntă cînd soneria sună pentru a treia oară, de data aceasta mai insistentă. Se întîmplase oare ceva vreunuia dintre vecinii săi?

Se ridică şi ieşi în holul de la intrare. Văzu silueta unui bărbat, pe una dintre ferestrele laterale.

– Tom? strigă ea. Tu eşti?

Bărbatul, cînd îi auzi vocea, se mişcă şi mormăi ceva.

– Ce? N-am înţeles ce ai spus, spuse Clare descuind uşa. S-a întîmplat ceva cu Marla...? Vocea i se pierdu cînd văzu că bărbatul din faţa uşii nu era Tom Gentry, ci Neal Thorndyke.

Rămase cu gura deschisă şi deveni dintr-o dată foarte conştientă de faptul că nu avea decît un halat peste cămaşa de noapte transparentă. Şi că era absolut singură în casă.

– Domnule Thorndyke! exclamă ea, în timp ce el trecu pe lîngă ea şi intră în hol. Ce... de ce...?

– Neal, draga mea, Neal. Se pare că uiţi mereu. Ce caut aici? Ei bine, s-a întîmplat să trec pe aici şi m-am gîndit să mă opresc puţin. Ochii lui verzi se plimbară de la părul ei ciufulit, încă ud din cauza băii, la curba făcută de sîni în locul unde halatul era puţin desfăcut.

Clare roşi şi-şi trase halatul mai strîns în jurul ei.

– Nu înţeleg ce cauţi aici... Neal. Am termen de plată pînă mîine. Aflase el oare că ea făcuse rost de o parte din bani? O presimţire îi făcu sîngele să i se urce la cap. Deschise uşor gura, aşa cum făcea întotdeauna cînd era derutată.

– Hai, hai. Nu cred că e cazul să recurgem la formalităţi, nu-i aşa? E atît de greu să stabileşti ceva la bancă. Telefoanele sună continuu, mereu intră cineva cu cîte un mesaj. Rîse jovial. Nu mă feresc să-ţi spun că e ca o adevărată cursă de şoareci uneori. Străbătu holul şi se îndreptă spre sufragerie.

Clare nu avu altceva de făcut decît să-l urmeze. El

răsuci un comutator, de parcă era în casa lui, şi se aşeză pe canapea.

– Nu te superi dacă mă aşez puţin, nu-i aşa?

Stînjenită, Clare dădu din cap. Cînd trecuse pe lîngă ea, simţise că mirosea a whisky şi că avea respiraţia întretăiată.

– Doreşti o cafea? întrebă ea, ezitînd. Ar fi vrut mai mult decît orice să scape de el, dar, dacă venise în interes de afaceri, nu putea să-l dea pe uşă afară.

– Cafea? Nu, nu. Nu vreau cafea. Spune-mi, nu cumva ai o picătură de whisky?

– Nu, minţi ea.

El dădu din umeri.

– Nu-i nimic. Am luat o înghiţitură înainte de a pleca de acasă. Rîse din nou şi-şi slăbi cravata, de parcă i-ar fi fost cald. Vremea a fost îngrozitoare, nu-i aşa? Nu-mi amintesc să mai fi fost vreo vară atît de călduroasă. Nu te deranjează dacă îmi desfac cravata, nu? întrebă el, descheindu-şi primul nasture de la cămaşă.

– Va ploua în curînd, spuse Clare absentă, încercînd să înţeleagă ce-l adusese la ea. Se simţea atît de singură. Nimeni n-ar fi auzit-o, dacă ar fi ţipat. Locuind pe o stradă înfundată, nu era o circulaţie mare prin zonă. Ce anume te-a adus aici, domnule Thorndyke?

– Neal.

– Prefer să-ţi spun domnule Thorndyke, spuse ea nervoasă. De ce ai venit?

El îi aruncă una din privirile lui semnificative.

– După cum ştii, termenul fixat de bancă expiră mîine. Luă o figurină din marmură, de pe măsuţă, şi începu s-o frece posesiv între degete. Ai făcut rost de bani?

Clare păli, dar îşi ridică bărbia sfidător.

– Nu încă, dar mai am timp pînă mîine la ora închiderii.

Neal Thorndyke clătină cu tristeţe din cap, de parcă

s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

– De asta mi-era teamă. Foarte des se întîmplă aşa. Sistemul nostru economic e atît de nedrept. Atît de îngrozitor de nedrept. Îşi plimbă privirea prin cameră, de parcă în curînd urma să-i aparţină.

– N-am renunţat încă, protestă Clare, luptînd cu lacrimile care erau gata să izbucnească. Voi găsi o soluţie. Veţi vedea. Oboseala fizică şi emoţională o slăbiseră pe Clare, dar hotărîrea ei era de neclintit.

Bărbatul solid se ridică de pe canapea şi aşeză figurina la loc. Rămase în picioare în faţa ei, amîndoi în mijlocul camerei.

– Sînt convins că vom găsi împreună o soluţie, spuse el încet, de parcă cineva l-ar fi putut auzi. Există multe căi de a rezolva problema. Îşi ridică mîna grasă şi o puse pe umărul ei.

Inima Clarei începu să bată repede ca a unei păsări prinse în colivie. Ar fi vrut să se smucească şi să se retragă la distanţă, dar se forţă să nu arate că-i era teamă. Nu avea de unde să facă rost de bani, iar pămîntul acela era important pentru ea. Poate că asta era singura cale. Ar fi atît de uşor, la urma urmei. Tot ce avea de făcut era să nu protesteze.

Încurajat de tăcerea ei, Thorndyke începu să-şi plimbe degetul mare pe pielea catifelată a gîtului ei. Cum ea rămase nemişcată, el coborî în jos, depărtîndu-i halatul de corp. Acesta alunecă pe spate, dezvelindu-i sînii plini ce se zăreau sub materialul transparent al cămăşii de noapte. Cu cealaltă mînă îi dădu jos halatul de pe umeri. Acesta alunecă peste braţele şi pumnii ei strînşi şi căzu la picioare. Din cauza excitării, Thorndyke nu observase că ea nu era în aceeaşi stare, ci stătea rigidă din cauza fricii.

Ochii lui contemplară ceea ce dorise să vadă.

– După cum probabil ştii, Clare, am fost mai mult singur de cînd soţia m-a părăsit. Un bărbat se simte

singur. El sperase ca ea să fie mai puţin docilă, dar frumuseţea şi tinereţea ei compensau acest lucru. În afară de asta, el cunoştea destule mijloace de a provoca o femeie. O va face să se lupte cu el, să se zbată pe parcursul acestei nopţi. Plănuise s-o facă pe mîndra Clare Marshall să implore milă la ivirea zorilor. Gîndul acesta îl excita. Încet, savurînd plăcerea momentului, începu să-i coboare bretelele cămăşii de noapte şi să-i descopere sînii rotunzi.

Clare se lupta cu senzaţia de greaţă care creştea în interiorul ei. Stai liniştită! îşi ordonă ea. Curînd, totul se va termina. Dar trecuse atît de mult timp de cînd cineva nu-i mai atinsese şi nu-i mai privise corpul gol, încît recurgerea la o aşa degradare, aproape că o şoca. Respiraţia fetidă şi mirosul respingător, degajat de corpul lui, creau repulsie şi începu să tremure la atingerea mîinilor lui umede.

În timp ce el îi cuprinse sînii în mîini şi începu să-i frece cu putere, ea se simţi cuprinsă de o furie violentă ce i se răspîndi în tot corpul.

El o trase spre el şi-şi adînci gura în curbura făcută de gît. Ea gemu în semn de protest, dar dinţii lui o muşcau cu putere.

– Nu! şuieră ea printre dinţii încleştaţi. Degetele lui o ciupiră tare de sfîrc, iar respiraţia fierbinte îi şuiera în ureche.

Nu! Nu se va prostitua, nici măcar pentru pămîntul pe care-l iubea atît de mult. Îl îmbrînci cît putu de tare. Luat prin surprindere, Thorndyke se împiedică şi căzu pe canapea.

– Ieşi afară din casa mea! strigă ea, luînd pistolul din sertarul mesei. Pleacă de aici! Acum! Isteria luase locul şocului. Lacrimile începură să-i curgă pe faţă, în timp ce ţinea ameninţător pistolul îndreptat spre el.

– Stai, Clare! Doamnă Marshall! Thorndyke protestă precipitat, devenind foarte protocolar. Nu vă enervaţi!

– Pleacă! strigă ea. Ieşi afară!

Thorndyke se ridică de pe canapea şi străbătu repede camera. La uşa de la intrare ezită o clipă, apoi întinse degetul către ea.

– Ai face bine să scoţi banii de undeva, altfel... Să nu-ţi închipui că vei mai obţine vreo prelungire de la mine! Păli cînd ea îndreptă ţeava revolverului spre pieptul lui. Apoi, ieşind în întunericul de afară, strigă din nou: Mîine! Ai face bine să faci rost de bani pînă mîine.

Clare îl auzi alergînd de-a lungul terasei şi coborînd apoi treptele. Nişte cauciucuri scrîşniră şi ea ştiu că a plecat. Apoi trînti uşa în urma ei, făcînd să se zguduie întreaga casă. Fără vlagă şi tremurînd din tot corpul, se lipi cu spatele de uşă. Gîndul la ceea ce aproape se întîmplase, o făcu să se cutremure de plîns, în timp ce cu mîinile încerca să-şi acopere, fără succes, goliciunea.

– Bărbaţii! spuse ea pentru sine. Lumina, răspîndită de soarele dimineţii, pătrundea pe geam, în timp ce ea arunca furioasă tricoul de golf al lui Elliot într-o cutie deasupra cămăşilor. Nu te poţi încrede în nici unul din ei! Privi la o dîră de culoare de pe una dintre batistele lui. Nu folosise în viaţa ei o astfel de nuanţă de ruj.

Marla organiza vînzarea unui garaj al unor vecini. Banii urmau să fie donaţi unui cămin, iar pentru Clare era o ocazie minunată să scape de hainele lui Elliot. Îndesă paltonul lui împreună cu celelalte haine şi aruncă deasupra o mulţime de cravate. Cînd cutia aceea fu plină, începu să umple o alta. Unul dintre sertarele lui era plin cu mai multe pachete de cărţi de joc. Le aruncă în cutie, fără să stea pe gînduri.

Ar fi trebuit să-l cunosc mai bine, se gîndi ea cu amărăciune. Era un afemeiat şi un beţiv încă de cînd era la liceu. Ar fi trebuit să realizeze că nu se va schimba. După toate promisiunile alea pe care mi le-a făcut că se va îndrepta! Eu trebuia să fiu salvarea lui. Singura schimbare care a intervenit a fost aceea că a adăugat jocurile de noroc, celorlalte vicii. Legă şireturile pantofilor lui şi apoi îi aruncă şi pe aceştia în cutie.

Şi apoi a urmat noaptea trecută! Măcar dacă l-aş fi împuşcat pe ticălosul ăla! Cum de mi-a putut trece prin cap să mă las folosită în felul ăsta?

Se lăsă în genunchi şi scoase, cu ajutorul rachetei de tenis, de sub pat papucii lui Elliot, care luară acelaşi drum.

– Ar trebui să păstrez racheta de tenis, spuse ea cu voce tare. S-ar putea să am nevoie să scot ceva de sub patul meu vreodată. O aruncă pe saltea. Privi apoi un obiect ciudat, din metal, foarte ascuţit, pe care-l scosese tot de sub patul lui Elliot. Ce Dumnezeu o fi asta? Ei, dacă tot nu-mi pot da seama ce este, cu siguranţă că nici nu voi avea vreodată nevoie de el. Îl aruncă peste papuci.

Auzi soneria de la parter. Înlemni de îndată. Nu aştepta pe nimeni. Să fi venit Thorndyke din nou?

Se ridică cu grijă în picioare. Betty era plecată la cumpărături, iar Eldon avea treabă în curtea din spate. La naiba! Era din nou singură.

Merse ezitînd pînă în capul scărilor şi privi în jos, în timp ce soneria mai sună încă o dată. Indiferent cine era, stătea chiar în dreptul uşii, astfel că nu putea vedea nimic prin geam.

Merse în dormitorul ei şi luă pistolul de pe noptieră. După ceea ce se întîmplase noaptea trecută, se simţea mai în siguranţă dacă avea pistolul chiar lîngă ea. Coborî şi deschise uşa de la intrare. Fu surprinsă să vadă că în faţa uşii stătea un necunoscut. La rîndul lui,

străinul era surprins, văzînd pistolul îndreptat spre el.

– Ai de gînd să mă împuşti cu obiectul acela, sau îmi vei da ocazia să plec liniştit? întrebă el. Vocea lui era adîncă şi gravă şi o pătrunse într-un mod ciudat. Era înalt, cu părul blond, ce lucea ca aurul şi care acum era ciufulit de vînt, făcîndu-l să arate ca un băieţel. Pielea bronzată contrasta cu nuanţa părului, iar buzele senzuale erau arcuite într-un zîmbet slab. Dar ochii verzi-maronii o priveau precaut.

Clare îl privi zăpăcită, apoi realiză că are arma îndreptată asupra lui. Roşind uşor, o puse pe măsuţa din hol, chiar în spatele uşii.

– Îmi pare rău. Credeam că e altcineva.

– Îmi pare bine că nu sînt în locul lui. Numele meu este Ryan Hastings. Lucrez la Huntly Oil din New Orleans şi aş vrea să vorbesc cu soţul dumneavoastră despre nişte proprietăţi. Este casa lui Elliot Marshall, nu-i aşa?

– Da, răspunse ea, realizînd că-l privea fix. Sînt Clare Marshall. Nu văzuse niciodată un bărbat atît de frumos. Simţi din nou în corp acea senzaţie ciudată.

– Domnul Marshall este acasă?

– Nu, spuse ea, într-un fel ciudat. A murit. Vocea liniştită a bărbatului avea un efect hipnotizant asupra ei.

Ryan clipi şi-şi lăsă capul într-o parte.

– Poftim?

Clare roşi puternic.

– Îmi pare rău. M-aţi luat prin surprindere. Ce prostii putea să debiteze! se gîndi ea disperată.

Venise oare din partea băncii? se întrebă Clare. Fusese scos terenul deja la vînzare? Imposibil! Vorbi cu mai multă precauţie: Am vrut să spun că soţul meu a murit. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Ryan privi în jos la femeia frumoasă din faţa lui. Cu siguranţă că nu se aşteptase la aşa ceva. Jenat, realiză că trebuie să răspundă conform convenienţelor.

– Îmi pare rău pentru soţul dumneavoastră. Cei de la birourile care se ocupă cu terenurile, nu mi-au spus.

Ea dădu din cap şi aşteptă ca el să continue.

– Reprezint Huntly Oil, spuse el. Sîntem interesaţi de terenul dumneavoastră şi am vrea să lucrăm pe el. Tonul lui sugera că el se aştepta ca ea să sară în sus la auzul acestor cuvinte.

– Nu e de vînzare, spuse Clare, şi buzele i se albiră. Cred că aţi face mai bine să plecaţi. Toţi sînt la fel, se gîndi ea, chiar şi cei care arată bine.

El îi zîmbi, iar dinţii păreau foarte albi în contrast cu pielea bronzată.

– M-aţi înţeles greşit. Nu vreau să vă cumpăr terenul. Doar să-l luăm în arendă. Ryan se pomeni privind adînc în ochii ei cenuşii. Păreau atît de adînci! Ce putea să o ameninţe pe această femeie frumoasă încît s-o facă să deschidă uşa, cu o armă aţintită spre vizitatori?

– Compania mea crede că ar exista petrol între Gladewater şi această zonă. Sînt autorizat să vă ofer o sumă pentru arendă, explică el din nou.

– Petrol? întrebă ea. Tot petrolul din zona asta a fost extras. Aţi întîrziat cu vreo cincizeci de ani, domnule Hastings. Îşi regăsise darul de a vorbi pe un ton rece pentru a-şi ascunde confuzia.

– Este vorba de alte cîmpuri. Pot să intru să stăm de vorbă?

Clare ezită, apoi ieşi afară din casă. După incidentul cu Neal Thorndyke nu mai avea de gînd să dea drumul străinilor în casă, indiferent cît de fermecători arătau.

– De ce n-am sta pe terasă? sugeră ea. Astăzi adie puţin vîntul. Îl privi atentă, în timp ce-l conduse pe terasă. Prezenţa lui avea un efect de magnet asupra simţurilor ei. Era conştientă de corpul lui musculos şi vedea cum umerii largi i se conturează sub materialul cămăşii.

După ce dădură colţul terasei, ea îl pofti să ia loc într-unul din scaune. Ryan se gîndi că scaunul are

forma unei sculpturi ciudate, suprarealiste, dar se aşeză. Descoperi că era surprinzător de confortabil.

– Am fost la tribunalul din Longview, explică el, şi cei de acolo mi-au dat numele şi adresa proprietarului terenului care mă interesează. N-am ştiut că soţul dumneavoastră a murit. Îmi pare rău.

Ea dădu scurt din cap şi se adînci în alt scaun.

– Am fost, de asemenea, la cele două puţuri din apropiere. Unul este situat la sud de Laneville, iar celălalt este între acest loc şi Tyler. După calculele mele sînt situate mult prea la sud. Eu cred că petrolul se află aici. Sub Kilgore.

– Aşa au mai crezut şi alţii. Diverse terenuri sînt mereu date în arendă, dar nimeni n-a găsit pînă la urmă petrol.

– Pentru că nu au forat suficient de adînc. Se aplecă spre ea. Gîndiţi-vă că zăcămîntul are forma literei opt, cu partea de sus mai aproape de suprafaţă. Partea de sus a fost extrasă şi a secat, dar cea de jos e încă plină cu petrol. Există diverse fisuri şi caverne în adîncime, în toată această parte a Texas-ului, dar numai aici caverna se află sub zăcămîntul de petrol. De milioane de ani petrolul s-a format aproape de suprafaţă şi apoi a fost drenat spre aceste caverne.

Clare îl privi cu atenţie în timp ce vorbeau, aproape hipnotizată de masculinitatea lui irezistibilă. Maxilarele proeminente indicau un caracter hotărît, care era evidenţiat de felul în care pronunţa cuvintele. Virilitatea lui nu putea fi negată. Clare întîmpina mare greutate în a se concentra asupra discuţiei referitoare la petrol şi se avertiză în sinea ei că nu era decît o întîlnire de afaceri.

– Care sînt condiţiile la care v-aţi gîndit, domnule Hastings? întrebă Clare, nefiind sigură care fuseseră ultimele cuvinte rostite de el.

– M-am gîndit la cincizeci de dolari un acru de pămînt, pentru toată suprafaţa pe care o deţineţi de o mie

de acri şi la o optime din eventualele cîştiguri pentru o arendă de cinci ani, cu plata anuală. Semnaţi actele şi scăpaţi de mine.

Încrezător, scoase un contract-cadru din mapa de piele. Completase deja sumele pe care i le oferise.

Gîndurile lui Clare se reîntoarseră brusc la situaţia financiară precară în care se afla. Era suficient de isteaţă să vadă că ar putea obţine nişte condiţii mai avantajoase decît cele propuse de el. Zîmbind dulce spuse:

– Eu mă gîndeam mai degrabă la o sută cincizeci de dolari pentru un acru, timp de trei ani... cu trei şaisprezecimi din cîştig.

– Cum adică? întrebă Ryan, ducînd mîna spre stiloul din buzunar.

– Dacă sînteţi atît de sigur că va fi descoperit petrol, oferta dumneavoastră va fi întrecută de oricare dintre companiile mai mari.

– Nu pot plăti atît de mult pentru o mie de acri!

– Bine. Oricum vreau să arendez numai cinci sute de acri. Veţi avea destul loc unde să foraţi.

– Prefer să arendez tot terenul, dar nu pot să vă ofer mai mult de cincizeci de dolari pentru un acru. Dacă vom găsi petrol, înseamnă că veţi avea puţuri pe toată suprafaţa.

Clare rîse.

– Domnule Hastings, amîndoi ştim că dacă găsiţi petrol, nu va fi o problemă să găsesc pe cineva care să extragă restul... la un preţ chiar mai bun. Părea foarte calmă şi extrem de feminină, de parcă purta o discuţie la o petrecere. Spera însă că nu mersese prea departe. Oferta lui de zece mii de dolari pe an, timp de cinci ani, era cu siguranţă mai mult decît suficient pentru a-şi achita ipoteca. Dar, cu cît obţinea mai mult, cu atît se punea mai repede pe picioare.

– O sută cincizeci nici nu poate fi vorba, spuse Ryan, începînd să-şi strîngă actele. Adesea un astfel de

gest ajuta. Trebuia să ajute de data aceasta. Avea neapărată nevoie să obţină acel teren în arendă. Teoria lui era adevărată şi el trebuia să demonstreze acest lucru, nu numai pentru el, ci şi pentru Huntly Oil.

Clare nu fusese degeaba timp de patru ani căsătorită cu un jucător de jocuri de noroc. Învăţase cîteva şmecherii. Ridică cu graţie din umeri şi păru uşor plictisită.

– Foarte bine, domnule Hastings. Sînt dispusă să cădem de acord undeva pe la mijloc. Accept o sută de dolari pe acru, pentru cinci sute de acri, cu trei şaisprezecimi de procente. Durata forării poate fi cea aleasă de dumneavoastră iniţial.

Ryan o studie cu atenţie. Nu întîlnise niciodată o femeie care să-l intrige atîta. Nu era numai din cauza inteligenţei ei evidente, deşi admirase întotdeauna asta la o femeie, nici datorită aspectului fizic captivant, ci mai degrabă era ceva misterios ce răzbătea de undeva din adîncul fiinţei ei. Se foi în scaun şi încercă să-şi păstreze capul la afaceri.

– Bineînţeles, dacă nu vă interesează... aruncă ea, sperînd să nu fie aşa.

Zîmbi şi păru foarte relaxată; cu toate astea, Ryan o privi în ochi şi văzu ceva total diferit. Era o privire pe care o mai întîlnise de mai multe ori... o nevoie disperată de bani.

– Bine, fu el de acord. Şeful meu nu va fi încîntat, dar afacerea va fi deja încheiată. Fu recompensat cu o privire de uşurare din partea ei, o privire scurtă, dar foarte intensă. Ea nu-şi lua privirea de la stiloul lui, în timp ce schimba cifrele în contract şi întocmi un cec de zece mii de dolari pentru primul an de arendă. Cînd îi dădu stiloul lui Clare, ea îşi scrise numele cu litere drepte şi clare, dar mîna îi tremura puţin cînd luă cecul. Cînd degetele lor se atinseră, el simţi o senzaţie puternică de excitare şi deveni brusc conştient de faptul că

se afla foarte aproape de ea. O adiere de vînt trecu prin părul ei şi el îi simţi parfumul. Îşi concentră şi mai mult atenţia asupra cecului.

Ai grijă, se gîndi el, aminteşte-ţi de Doré. Nu ai nevoie să te încurci cu o altă femeie. Cu toate acestea, se pomeni căutînd diverse motive pentru a-şi prelungi vizita.

Clare studie cecul cu atenţie.

– Domnule Hastings, aceasta este o dispoziţie de plată, nu un cec, spuse ea, încercînd să-şi ascundă teama pe care o simţea.

– Da, aşa este. Constituie dispoziţia de plată pe care noi o întocmim pentru clienţii noştri. O depuneţi la banca dumneavoastră şi va fi trimisă băncii noastre şi...

– Nu accept. Adică... Prefer un cec. Nu-mi place să fac afaceri cu dispoziţii de plată. De ce firma dumneavoastră vrea să arendeze pămîntul cu douăzeci de zile, înainte ca eu să primesc banii? întrebă ea, de parcă voia să se apere.

Lui Rayn i se păru din nou că are de-a face cu o femeie de afaceri foarte versată, dar privind în ochii ei văzu iarăşi acea privirea plină de disperare. Fără să-şi dea seama pe de-a întregul ce face, fu de acord să aranjeze ca un cec să fie expediat în contul ei la bancă, pînă la sfîrşitul zilei.

Cînd se ridică în picioare pentru a-şi lua rămas-bun, Ryan simţi că e cuprins de regret. Ar fi vrut să o cunoască mai bine.

– Pot să vă invit să luăm prînzul împreună ca să sărbătorim intrarea dumneavoastră în lumea afacerilor cu petrol? întrebă el zîmbindu-i.

Clare şovăi, deşi nu era ceva care să-şi dorească mai mult.

– Nu. Aş... Mi-ar face mare plăcere, dar mai am foarte multe de făcut astăzi. Şi am o întîlnire foarte importantă după-amiază. Îi întinse mîna. Mi-a făcut plăcere

să fac afaceri cu dumneata, domnule Hastings.

Ryan îi luă mîna. Oasele ei păreau atît de fragile şi pielea atît de mătăsoasă. Fu cuprins de o dorinţă neaşteptată de a o proteja.

– Plăcerea a fost a mea, doamnă Marshall. Sper să ne mai întîlnim. Fără să fie părăsit de acea senzaţie de adîncă emoţie, o porni cu paşi mari pe aleea şerpuită.

Clare se sprijini pe una din coloanele albe, ce susţineau terasa de la etaj, şi-l urmări mergînd cu paşi de felină spre maşină, aplecîndu-se apoi pentru a se urca şi dispărînd pe drumul mărginit de copacii deşi. Simţea încă furnicături prin mînă datorită atingerii lui şi inima îi bătea cu putere.

– Clare Marshall, eşti o proastă, şopti ea.

5

Ryan Hastings îşi ţinu promisiunea, astfel încît Clare zîmbi triumfătoare cînd plecă de la casieria băncii. Holul nu i se mai părea atît de mare şi înfricoşător. Fără să stea pe gînduri, traversă holul cu paşi siguri, bătu la uşa biroului lui Neal Thorndyke şi intră.

El o privi precaut de dincolo de birou, fără să se ridice. În cele din urmă spuse:

– Cel puţin eşti punctuală. Am întocmit deja actele, prin care ferma intră în posesia băncii. Avocatul nostru s-a uitat peste ele şi totul este în ordine. Apoi, după ce vei semna aici, eşti liberă să pleci, iar eu să mă reîntorc la afacerile mele. Împinse hîrtiile şi stiloul spre ea.

– Nu te grăbi, domnule Thorndyke!

Spre surprinderea ei, în clipa cînd îşi băgă mîna în poşetă, el sări în picioare, iar faţa îi deveni lividă. Crede probabil că vreau să-l împuşc, se gîndi ea amuzată, păstrîndu-şi totuşi o expresie solemnă. Thorndyke începu să saliveze abundent şi să se îndepărteze de birou. Prelungind acea clipă, Clare scoase în cele din urmă din poşetă teancul gros de hîrtii verzi.

– Numără-i, te rog, spuse ea. Vei vedea că sînt exact nouă mii de dolari, adică atît cît datorez băncii. Exact. Cu ceea ce-i mai rămăsese din arendarea terenului, plus ceea ce urma să cîştige din lecţiile pe care le va preda, Clare se simţea în stare să plătească ratele lunare. Va fi greu, dar era dispusă să facă orice numai ca

să nu-i ofere lui Thorndyke satisfacţia de a-i pune sechestru pe proprietăţi. Dar cel mai mult se bucura că reuşise acest lucru, fără să fie nevoită să recurgă la acel compromis dezgustător cu el.

Thorndyke se aşeză la birou, fără să spună ceva. Respiraţia îi era încă accelerată. Număra repede banii şi îi aruncă cu ciudă într-un sertar. Clare era bucuroasă că plătise cu bani gheaţă, în loc să facă un transfer către bancă. Neplăcerea care se citea pe faţa lui Thorndyke, meritase un efort suplimentar.

– Bine, spuse el şovăielnic, se pare că totul e în ordine. Cred că-ţi dai seama că va trebui să plăteşti fiecare rată lunară, la timp. Nu voi admite nici măcar o singură plată, să mai întîrzie faţă de termenul fixat.

– Întîrzierea nu a fost din cauza mea, spuse ea hotărît. A fost vina lui Elliot. Eu nu am de gînd să-mi pierd terenul. Aş vrea o chitanţă, te rog.

– Vreau să văd că nu vei întîrzia plăţile, nici măcar cu o zi de acum încolo. Nu voi admite aşa ceva, i-o trînti el, recăpătîndu-şi stăpînirea de sine, acum cînd văzu că ea n-avea de gînd să-l împuşte. Mîzgăli o chitanţă. După felul cum m-ai tratat aseară, nu mi-ar face plăcere nimic mai mult decît să te dau afară din casă odată pentru totdeauna.

Ochii lui Clare se îngustară ameninţător.

– După cum te-am tratat eu? Consideră-te norocos că nu eşti deja închis pentru tentativă de viol, spuse ea aplecîndu-se pe birou, ceea ce-l făcu pe bancher să se retragă involuntar. În ceea ce priveşte datul meu afară din casă, nu poţi s-o faci. Mi-am petrecut cîteva ore azi-dimineaţă, la bibliotecă. În conformitate cu legile statului Texas nu-mi poţi lua casa. Îmi aparţine pe viaţă.

Thorndyke se ridică în spatele biroului, cu faţa roşie de furie.

– Poate că nu-ţi pot lua casa, dar pot... şi voi avea grijă ca asta să se întîmple... îţi pot lua ultimul acru de

teren pe care-l deţii!

Clare zîmbi cu răceală.

– Numai dacă nu voi efectua o plată. Şi n-am de gînd să las, ca aşa ceva să se întîmple. Bună ziua, domnule Thorndyke. Vă voi aduce fiecare rată personal, la începutul fiecărei luni.

Cu un foşnet al fustei ei plisate de culoare galbenă, Clare dispăru, lăsîndu-l pe Neal cu degetele strînse de marginea biroului, privind în urma ei.

Clare se simţea ameţită de succes, în timp ce traversa holul băncii. Avea de gînd să facă exact aşa cum îi spusese bancherului. Cînd va reuşi să plătească în întregime ipoteca asupra fermei, Neal va fi deja bolnav din cauza faptului că a văzut-o la fiecare început de lună, plătindu-şi rata. Răzbunarea era dulce, se gîndi ea. Se hotărî să petreacă după-amiaza la bibliotecă, pentru a afla cît putea mai mult despre afacerile cu petrol.

Ieşi repede din clădirea băncii, coborî scările în viteză şi se ciocni de un bărbat înalt care tocmai trecea pe acolo. Hîrtiile zburară în jurul lor, precum cele de confeti, iar el o prinse în braţe pentru a o împiedica să cadă.

– Oh! spuse ea, gîfîind de pe urma impactului şi recunoscînd ochii verzi ai lui Ryan Hastings aţintiţi asupra ei. Îi simţi muşchii de oţel ai braţului care o susţinea protector după mijloc.

– Ar... ar trebui să mă uit pe unde merg.

Ryan zîmbi, bucuros de întîlnire.

– Şi eu la fel. Mă îndreptam spre biroul avocaţilor de alături şi nu eram atent pe unde mergeam.

Realizînd deodată că se afla în braţele lui, Clare roşi şi se depărtă. Pentru a-şi ascunde stînjeneala, se aplecă pentru a-l ajuta să-şi strîngă hîrtiile împrăştiate pe jos. Nici unul nu spuse nimic.

Cînd ajunseră la ultima hîrtie, mîinile lor se atinseră

şi din nou privirile li se întîlniră. Pentru o clipă, timpul păru că se opreşte în loc.

– Cinează cu mine, spuse Ryan încet.

– Bine.

Ryan privi spre hîrtiile pe care le ţinea în mînă de parcă atunci le vedea pentru prima oară.

– Trebuie să rezolv mai întîi cu astea. Vin să te iau la ora opt.

Clare nu putu decît să aprobe din cap.

În timp ce se spăla pe cap, Clare se întreba de ce oare acceptase să se întîlnească cu Ryan Hastings. Nu numai că era un necunoscut, dar nu avea de gînd să devină interesată de un alt bărbat. Îi ajunsese perioada cît fusese căsătorită. Pe de altă parte, încă, se mai gîndea la ea ca soţia lui Elliot şi se simţea vinovată că se întîlneşte cu un alt bărbat.

– De ce m-am băgat în toată povestea asta? se întrebă ea cu voce tare, în timp ce-şi usca părul. Îşi lăsase părul să-i cadă pe spate şi să se usuce în forma în care era.

– Poate că, atunci cînd va veni să mă ia, îi voi spune că m-am răzgîndit şi că nu mai vreau să ies în seara asta. La urma urmei, n-a trecut mult timp de cînd Elliot a murit. Cu siguranţă că va înţelege.

În vreme ce se spăla pe dinţi, îşi imagina cum îi va explica lui Ryan Hastings că nu poate ieşi cu el în seara asta. În timp ce se machia, hotărî, că indiferent ce argumente va aduce el, ea se va ţine tare pe poziţie. Trăgîndu-şi pe ea rochia aurie, Quiana, cu decolteu adînc, se felicită pentru tăria ei de caracter.

Îşi puse cerceii cu perle şi colierul de aur asortat,

apoi coborî la parter.

– Betty? strigă ea băgîndu-şi capul în living. M-am hotărît să nu mai ies în seara asta. Crezi că a mai rămas vreun sandviş cu friptură în frigider?

Betty o privi cu ochi cercetători.

– Doar nu v-aţi gătit aşa ca să mîncaţi un sandviş?

Clare roşi.

– Nu m-am dezbrăcat încă, asta-i tot.

– Nu. Nu-i nimic de mîncare în toată casa. Mai bine aţi ieşi să luaţi cina cu el.

– Abilă încercare, dar ştiu că ai fost la băcănie azi-dimineaţă.

Soneria de la intrare o făcu să sară în sus.

– Vrei să deschizi tu, Betty? N-am chef să-i dau explicaţii. Spune-i că am fost nevoită să plec în ultimul moment şi că nu ştii cînd mă voi întoarce. Ochii ei o priveau rugători pe bătrîna negresă.

– Bine, spuse Betty după o clipă şi o porni spre hol.

Clare o auzi deschizînd uşa.

– Poftiţi înăuntru. Doamna Clare vă aşteaptă în living.

Clare gemu.

– Doamnă Clare? spuse Betty, în timp ce-i deschise uşa lui Ryan spre living. Domnul Hastings e aici. Avea pe faţă expresia încăpăţînată a unei mame, care e hotărîtă să-şi înveţe puiul să zboare.

– Bună, spuse el zîmbindu-i. Arăţi minunat. El arăta şi mai frumos în costumul de culoare închisă, producîndu-i lui Clare o senzaţie de excitaţie, pe care nu şi-o putea explica.

– Mulţumesc. Încercă să-i prindă privirea lui Betty, dar aceasta părea că face parte integrantă din tapetul de pe perete. Nu mă întorc tîrziu, Betty.

– O.K., doamnă Clare. Nu contează pentru mine. Termin la bucătărie şi într-o oră am plecat. Mergeţi şi vă distraţi.

– Mulţumesc, spuse Clare pe un ton sever.

Ryan îi luă braţul pentru a o conduce şi, în ciuda hotărîrii ei de a rămîne rece, simţi furnicături în cot la atingerea degetelor lui. După ce Ryan îi deschise portiera de la maşina neagră, Clare se urcă în interiorul luxos. Îl privi, în timp ce înconjura maşina pentru a se urca la locul lui.

– Arăţi cu adevărat minunat, spuse el în timp ce porni. Sînt bucuros că ai acceptat să ieşi cu mine în seara asta.

Clare zîmbi nesigur. Trecuseră ani mulţi de la ultima ei întîlnire sau de cînd dusese o conversaţie de acest gen cu un bărbat. Nu era sigură că mai ştia cum să se descurce într-o astfel de situaţie. Amintiri nedorite, despre perioada cînd Elliot îi făcuse curte, îi veniră în minte. Nu se va mai întîmpla aşa ceva, îşi spuse ea. De ce a trebuit ca o nuntă precum în poveşti să se transforme după cîteva luni într-un coşmar? De acum încolo voi lăsa ca inima mea să fie condusă doar de cap, îşi reaminti ea.

– Unde mergem? îl întrebă pe Ryan.

– Unde doreşti. Am auzit despre un local bun, situat pe lacul Cherokee. Îţi convine?

Îl privi surprinsă. Deşi nu fusese niciodată acolo, ştia despre ce local era vorba. Era renumit pentru atmosfera elegantă şi romantică.

– La Nathan? întrebă ea. Poate că el se referise la un altul.

– Asta e. L-am întrebat pe avocat azi după-amiază, unde ar duce o femeie frumoasă şi mi-a sugerat acest loc.

– Domnule Hastings, spuse ea stînjenită. Nu cred că...

– Te rog, spune-mi Ryan. Mă simt mult mai bine. Îşi puse mîna mare peste ale ei şi-i zîmbi.

Clare respiră adînc şi continuă:

– Nu cred c-ar trebui să mergem acolo. În primul

rînd, ceea ce avocatul a omis să vă spună e că acel local este foarte scump.

– Nu-i nici o problemă. Altceva?

Cum putea ea să-i explice că acel local era destinat îndrăgostiţilor? Era situat la capătul unui drum lung şi nepopulat, care dădea spre lac şi crea o atmosferă nemaipomenit de romantică. Jenată, îşi aminti de discuţiile purtate cu alte femei singure, care o asiguraseră că bărbaţii se aşteaptă... şi adesea pretind favoruri sexuale, imediat după prima întîlnire. Deodată realiză că nu ştie absolut nimic despre Ryan Hastings. Numai noaptea trecută, un bărbat, pe care-l cunoştea de mai mulţi ani, încercase s-o violeze. De ce credea că poate avea încredere în Ryan?

Privind-o, Ryan îi văzu privirea înspăimîntată şi faţa palidă.

– Hei, ce s-a întîmplat? Încetini maşina şi opri lîngă o pajişte situată chiar lîngă poarta mare de fier, care permitea accesul spre proprietatea ei. Se întoarse şi o privi. Am spus ceva care te-a supărat?

– Nu, nu, sigur că nu.

– Atunci, ce s-a întîmplat? Acum un minut erai atît de veselă, iar acum aproape tremuri.

Clare se forţă să zîmbească.

– Trebuie să-ţi spun ceva despre mine. Soţul meu a murit abia de două săptămîni.

Ryan îi acoperi mîna cu mîna lui, într-un gest prietenesc.

– Îmi pare rău. N-am ştiut. Înseamnă că acum e prima oară cînd te întîlneşti cu un bărbat?

Ea dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Zîmbind tandru, Ryan îi prinse cu blîndeţe bărbia şi îi întoarse faţa spre el.

– Acum încep să înţeleg. Eşti puţin îngrijorată datorită locului unde este situat localul.

Clare încuviinţă din nou din cap. Ochii ei îi întîlniră

pe ai lui şi ea simţi din nou acel val de emoţie care o cuprindea de fiecare dată cînd îl privea.

– De fapt, nu m-am mai întîlnit cu alţi bărbaţi în afara soţului meu. Am fost împreună pe toată durata colegiului şi am fost căsătoriţi timp de patru ani. Am uitat cum trebuie să te porţi la o întîlnire. De fapt, nu ştiu dacă am ştiut vreodată cu adevărat. Înainte de venirea ta, i-am spus servitoarei să-ţi spună că nu sînt acasă. Atît de mult mă temeam să ies cu un bărbat. Nu e vorba numai de tine, adăugă ea repede, ci de oricine altcineva.

– Înţeleg, spuse el blînd. Iar localul ăsta e vestit prin faptul că e foarte romantic. Îi trase bărbia uşor, cînd ea încercă jenată să privească în altă parte. Poţi avea încredere în mine. Numai un animal ar forţa o femeie să-i dea atenţie. Eu nu sînt aşa. Ceva mă face să cred că ai avut nişte experienţe dure în ceea ce privesc bărbaţii. Vreau să-ţi dovedesc că nu toţi bărbaţii sînt chiar atît de răi. Zîmbi tandru privirii ei cercetătoare. În regulă? Dacă te simţi deranjată de ceva, e suficient un singur cuvînt şi te duc imediat acasă.

Clare căută pe faţa lui un semn de prefăcătorie, apoi îi zîmbi.

– Nu-mi doresc nimic mai mult decît să merg cu tine la localul lui Nathan.

Drumul peste dealurile acoperite de stejari şi brazi era minunat. Căldura sufocantă fusese înlocuită de o briză caldă, care mirosea puternic a brad. Cerul era colorat feeric datorită soarelui care apunea. Clare zări pe o pajişte o cireadă de vaci, care se îndrepta spre locul de înnoptare. Dar mai presus de orice, era conştientă de prezenţa lui Ryan alături de ea.

Ryan Hastings nu era numai frumos. Curînd, ea descoperi că avea un simţ al umorului care se potrivea de minune cu al ei. Nu numai că era educat şi călătorise mult, dar avea şi o inteligenţă nativă. La început obser-

vase că are un fel de a vorbi foarte deosebit de felul exuberant şi extravagant al lui Elliot. Curînd însă, ea îşi uită toate îndoielile şi rîdea împreună cu el.

Localul lui Nathan era situat în golful lacului, ca o bijuterie ascunsă în palma unui iubit. Luminile erau deja aprinse şi se reflectau în apă. Cerul devenise roz, pentru ca apoi să se schimbe în purpuriu, brăzdat cu linii galben-portocalii şi din loc în loc era acoperit cu mici nori pufoşi. Soarele părea o minge roşie suspendată printre copaci.

Clare merse pe podul de lemn, care pornea din parcare, pînă la uşile din lemn sculptat. Voia să-şi amintească de noaptea asta, să şi-o întipărească în memorie pentru totdeauna, pentru că ştia că Ryan va pleca curînd din Kilgore şi din viaţa ei. Trase aerul cu putere în piept. Chiar şi briza uşoară de pe lac părea că e colorată în roz şi înmiresmată de un parfum dulce. O bufniţă se auzi din pădure, dar sunetul i se păru lui Clare melodios.

Ryan o privea în timp ce mergea puţin înaintea lui şi încerca să înţeleagă strania emoţie pe care o simţea. Părul ei flutura uşor peste umeri, iar el ardea de dorinţă să îl atingă. În lumina slabă, ochii ei păreau misterioşi şi atrăgători. Culorile asfinţitului creau diferite umbre pe faţa ei. Tonul uşor coborît al vocii ei şi mişcarea graţioasă a corpului, îl răscoleau într-un fel nemaiîntîlnit pînă atunci.

S-au aşezat la o masă situată printre vegetaţia luxuriantă, de unde puteau admira razele lunii, ce se reflectau în apă. Între ei, pe masă, ardea o mică lumînare, a cărei flacără trimitea pîlpîiri pe feţele lor.

Cina a fost deosebită. Cînd farfuriile au fost strînse din faţa lor, Clare realiză că nici măcar nu-şi putea aminti ce servise. Mîncarea fusese probabil delicioasă, dar nu se putea compara cu plăcerea de a fi împreună cu Ryan. Clare observă cum chipul ei se reflecta în ochii lui

verzi şi se întrebă cum ar fi dacă şi-ar adînci degetele în părul lui des. Nu-i scăpă faptul că privirea lui o urmărea încontinuu, şi se pomeni zîmbind la această constatare. Dintr-o dată, amîndoi deveniră conştienţi că de cîteva minute nici unul nu mai scosese un cuvînt, ci stăteau doar şi se priveau. Pentru a trece peste jena momentului, începură amîndoi să vorbească în acelaşi timp.

– De cît timp lucrezi în afacerile cu petrol? spuse ea, cînd el îi făcu semn din cap să vorbească prima.

– Din totdeauna, într-un fel. Tatăl meu a fost şi el geolog şi am crescut pe cîmpurile petrolifere. Nu m-am gîndit niciodată să devin altceva decît geolog, deşi o vreme am lucrat în mai multe domenii. Poate că într-o zi, voi avea propriul meu puţ. Una dintre amintirile mele, cea mai de demult, este că îl urmam pe tata peste tot pe platformele petroliere. Mamei îi era întotdeauna frică să nu mă-lovesc sau să cad într-un puţ, dar n-am păţit niciodată nimic. Am afacerile, legate de petrol, în sînge. Nu e ceva neobişnuit ca mai multe generaţii să fie implicate în lumea petrolului, într-o formă sau alta. Ryan nu găsi potrivit să menţioneze faptul că tatăl lui lucrase pe un cîmp care aparţinuse în întregime bunicului lui. Tu ce ai făcut? Cînd nu arendezi pămîntul căutătorilor de petrol, ce faci? Fu uimit să constate o sclipire de amuzament în ochii ei cenuşii.

Clare rîse.

– Sînt om de artă. Cuvintele îi părură că sună ciudat, dar văzu că el nu spune nimic.

– Da? Eşti primul artist pe care-l cunosc. Unde expui? Poate îţi cunosc lucrările.

Numai dacă ai fost în interiorul casei mele, se gîndi ea. Dar răspunse cu voce tare:

– Nu sînt atît de cunoscută, deocamdată. De fapt, de-abia acum încep să mă organizez mai serios.

– Mi-ar plăcea să văd cîteva dintre lucrările tale. Expui în vreuna din galeriile din New Orleans? Acolo

locuiesc.

– Nu, nu încă. M-am gîndit însă să mă orientez spre partea asta. Îmi poţi recomanda două, trei galerii mai bune de acolo? Clare era uimită de jumătăţile de adevăr care îi ieşeau pe gură. Era o faţetă a ei, pe care n-o cunoscuse pînă acum.

– Nu sînt prea implicat în lumea oamenilor de artă, mărturisi el. Mă tem că nu te pot ajuta. În timp ce ea vorbea, Ryan observă cum ochii i se întunecă şi devin mai misterioşi.

– Nu-i nimic. Pot să mă interesez la cunoştinţele mele din Dallas pentru cîteva nume.

– Ştii că ai ochii cei mai frumoşi pe care i-am văzut vreodată? o întrebă el brusc.

– Păi... mulţumesc, se bîlbîi ea, luată complet pe nepregătite.

– Ce zici de un ştrudel cu mere? Am auzit că localul ăsta e renumit în privinţa asta.

Clare dădu din cap, fiind din nou surprinsă.

Ryan continuă s-o facă să rîdă tot restul serii cu poveşti din copilăria lui şi din timpul petrecut la colegiu.

– Cum ai fost tu cînd erai copil? o întrebă el mai tîrziu, în timp ce se îndreptau spre parcare, cu braţul petrecut în jurul mijlocului ei.

Clare zîmbi şters şi-şi duse mîna la colierul de la gît, de parcă ar fi vrut să se asigure că era acolo.

– Studioasă. Nu avem nimic amuzant.

– Îmi vine greu să cred aşa ceva. Înseamnă că ai înflorit tîrziu. Îi ţinu portiera maşinii deschisă. Clare se gîndi că acea maşină costa probabil mai mult decît toată casa părinţilor ei. Se aşeză în maşină, de parcă se născuse şi trăise toată viaţa în lux.

Drumul spre casă fu la fel de plăcut ca întreaga seară. Cînd Ryan îi acoperi mîna cu mîna lui, ea simţi puţină teamă. Dar atingerea mîinii lui era atît de caldă şi plăcută, încît ea nu şi-o trase.

În întunericul nopţii, copacii şi tufişurile erau doar nişte umbre cenuşii. Ici colo se zăreau luminiţele de la fermele învecinate. În zare se vedea o zonă mai întinsă ce lumina cerul şi care indica că acolo se afla Kilgore.

Ajunseră prea curînd la porţile mari de fier, care rămîneau întotdeauna deschise cînd ea trebuia să se întoarcă acasă. Casa era ascunsă printre tufişurile enorme de azalee şi stejari bătrîni. Aleea era mărginită de tufe de gardenia care se ridicau pînă aproape de acoperişul maşinii.

– Se pare că servitoarea a lăsat luminile aprinse pentru tine, comentă el oprind la scărilor din faţa terasei.

– Da, Betty a vrut ca eu să ies în seara asta... Îi este teamă că stau prea mult în casă, dar n-a vrut probabil ca tu să crezi că sînt absolut singură. Luminile sînt felul în care ea a ales calea de mijloc.

Ryan o privi.

– Şi tu ce spui? Îţi mai este teamă de mine?

– Nu. Clare zîmbi, scuturînd din cap.

Încercă să-şi tragă mîna din mîna lui, dar cînd el i-o strînse, se opri şi încercă să se hotărască ce are de făcut.

– Nu sînt pregătit să închei această seară. Tu eşti?

– Nu, spuse ea încet. Nu sînt.

– În acelaşi timp nu vreau să forţez nota, întrebîndu-te dacă nu pot intra înăuntru. Aşa că, n-ai vrea să mai mergi să bem ceva?

Clare îşi clătină capul nehotărîtă.

– Acum?

– Ştiu că am spus că te aduc devreme acasă şi aşa am făcut. Acum îţi cer a doua întîlnire. Acum. În seara asta.

– Bine, spuse ea rîzînd. De ce nu?

Clare propuse să meargă într-un bar mic, dar cu un nume lung, Conjunction Junction, prea scump pentru a

fi accesibil tineretului de la colegiu şi prea vesel pentru persoanele mai în vîrstă. În mijloc era un ring de dans.

– Îţi vine să crezi că mai există aşa ceva? strigă Clare, încercînd să acopere muzica rock a anilor cincizeci.

– Unde au găsit toate vechiturile astea? întrebă Ryan, rîzînd.

– Talent. E pur şi simplu chestie de talent. Şi de mult curaj.

Dincolo de ringul de dans sclipeau luminile unui tonomat, şi Little Richard cînta o melodie despre o fată cu numele de Sally.

Ryan o examină pe Clare. Era ultimul loc la care s-ar fi gîndit că ea îl va duce. Totuşi, părea foarte potrivită acestei atmosfere, la fel de potrivită ca în opulenţa şi eleganţa localului lui Nathan. Ochii ei sclipiră, în timp ce picioarele începură să bată ritmul muzicii. Ryan era contrariat.

Acordurile pasionate ale formaţiei Greenfields, începură să umple încăperea aceea ciudată.

– Vrei să dansezi? o întrebă el.

Clare stătu o clipă pe gînduri. Adora dansul, însă Elliot nu o dusese niciodată să danseze.

– Da.

Îl urmă pe Ryan pe ringul de dans şi se lăsă cuprinsă de braţele lui, de parcă acolo era locul ei dintotdeauna. Cînd o trase mai aproape, ea observă că îi atingea bărbia. Mirosul plăcut al after-shave-ului îi pătrunse pe nări şi ea oftă. Ryan era un dansator excelent şi ea se simţea uşoară ca un fulg în braţele lui puternice. Îi simţea sub palme musculatura puternică a umerilor, iar cînd el o trase spre el, îşi sprijini capul de gîtul lui. Îi simţi respiraţia în păr şi inima începu să-i bată cu putere. Cînd muzica se termină, el îi dădu drumul şi o conduse înapoi la masă.

Sorbeau din ginul cu apă tonică, pe care Ryan îl

comandase, şi priveau prin bar.

– Uite, îi arătă Clare, pe peretele acela se află desenată o hartă a lumii şi cineva a marcat cu pixul toate locurile în care se găseşte cîte un McDonald's pe şosea.

– Mai vrei să dansezi? întrebă el. Începuse o melodie de dragoste şi cîteva perechi erau deja pe ringul de dans.

– Da. Dorea foarte mult să simtă braţele lui puternice în jurul ei.

Începură să se mişte foarte lent în ritmul muzicii şi buzele lui se plimbau pe marginea părului ei. În loc să se simtă înspăimîntată, simţi cum în interiorul ei creşte emoţia care o stăpînise toată seara. Apoi el se opri, dar continuă să o ţină foarte strîns.

– Hai să mergem, spuse el răguşit, ştiind că şi ea simte acelaşi lucru.

Clare rămase tăcută pînă la maşină. În sufletul ei se ducea o luptă între ceea ce ar fi dorit şi ceea ce s-ar fi cuvenit să facă.

– Vrei să te duc acasă acum? întrebă el.

Clare respiră adînc pentru a prinde curaj.

– Nu, răspunse ea.

Ryan îşi petrecu braţul în jurul ei şi porniră spre hotelul la care locuia el. Clare rămase tăcută pe tot parcursul drumului. De parcă refuzase să se gîndească la locul spre care se îndreptau. Cînd Ryan opri în faţa hotelului, ea începu să tremure nervoasă. Dacă avea de gînd să dea înapoi, acesta era momentul.

– Clare, eşti sigură? întrebă el de parcă i-ar fi citit gîndurile. Te doresc. Sînt fascinat de tine. Dar nu vreau ca tu să crezi că asta am urmărit toată seara, pentru că nu este adevărat.

– Ştiu. De aceea şi simt că totul e în regulă.

– E valabilă aceeaşi promisiune, îi reaminti el, dîndu-i la o parte părul de pe faţă. Dacă la un moment dat ţi se face teamă, te duc imediat acasă.

Ea dădu din cap.

Hotelul avea două etaje, iar uşile camerelor se deschideau spre o curte interioară, cu iarbă şi palmieri. Clare ezită o clipă, gîndindu-se că ar putea fi văzută de cineva cunoscut, apoi îşi alungă această grijă. La urma urmei, nu mai era o femeie căsătorită şi, mai mult decît orice, îşi dorea să fie cu Ryan şi să-i simtă braţele puternice în jurul ei. Şi într-un fel, faptul că se afla într-un hotel impersonal era mult mai plăcut, decît în casa în care trăise cu Elliot.

Merseră de mînă pînă în camera lui. El aprinse o veioză şi Clare privi în jur. Era mai degrabă un apartament, decît un dormitor. Într-un capăt se afla o canapea de un albastru-închis şi două fotolii aşezate în jurul unei măsuţe pentru cafea, pe care era aşezat un teanc de hîrtii. La capătul celălalt al camerei se afla un pat mare, cu o cuvertură albastru cu alb. Patul era deja aranjat pentru noapte.

Ryan îşi petrecu braţele în jurul lui Clare şi o trase mai aproape. Ea se sprijini cu capul de pieptul lui şi simţi materialul aspru al hainei frecîndu-i obrazul. El o ţinu în braţe timp îndelungat, de parcă voia s-o protejeze. Apoi o apucă de bărbie şi-i ridică faţa pentru a-i atinge buzele. Clare îşi strecură degetele în părul lui. Era mai moale decît se aşteptase şi mult mai des. Îşi împleti degetele printre şuviţele de păr şi îşi ridică faţa spre el.

Ryan se simţi derutat din cauza emoţiei puternice. Dorise să o sărute chiar din acea după-amiază, cînd o cunoscuse, dar nu sperase că ea îl va lăsa. Acum, ea se afla în braţele lui, în camera lui de hotel şi simţea o dorinţă imensă, nu numai fizică, ci şi o dorinţă de a o proteja, de a avea grijă de ea. Dorinţa de a o iubi. Dar cum se putea întîmpla aşa ceva? De-abia o cunoscuse. Uimit, îi lipi capul de pieptul lui şi inspiră parfumul pe care părul ei îl degaja. Se simţea străbătut de emoţii pe

care nu le mai simţise pînă acum. Dacă ar fi fost cu altă femeie, ar fi fost de mult cu ea în pat, fără să mai stea pe gînduri şi fără să mai pună alte întrebări. O strînse mai tare şi simţi cum ea se lipeşte şi mai mult de corpul lui.

– Am vorbit serios cînd am spus că te duc imediat acasă dacă vrei.

Clare tăcu un moment destul de lung. Apoi îşi ridică capul şi privi direct în ochii lui.

– Nu trebuie să faci asta, Ryan.

Cînd el se aplecă s-o sărute, ea fu uimită de expresia blîndă din ochii lui. Nu avea de unde să ştie că ochii ei exprimau aceeaşi tandreţe. Cînd buzele lui le atinseră pe ale ei, simţi un val de căldură inundîndu-i corpul. Iar cînd degetele îi cuprinseră sînii, căldura se transformă în foc viu. Cu o dorinţă crescîndă, ea îşi plimbă palmele peste spatelui lui.

Ryan o sărută de-a lungul obrazului, pe ureche şi în partea de jos a gîtului. Ea oftă de plăcere.

Încet, îi desfăcu fermoarul rochiei, savurînd pielea fină ce ieşea la iveală. O dădu jos de pe umerii ei şi o lăsă să alunece pînă la mijloc, apoi pînă jos, pe podea.

Cînd ochii lui priviră corpul ei minunat, inima începu să-i bată cu putere. Îi atinse sînii rotunzi, aproape cu veneraţie, apoi începu uşor să-i maseze sfîrcurile între vîrfurile degetelor, pînă ce acestea se întărîră.

Apoi îşi împleti degetele în părul ei bogat şi o trase spre el.

– Doamne, eşti atît de frumoasă, spuse el răguşit. Nu bănuiam că eşti atît de perfectă. O sărută lung, cu pasiune, apoi îşi afundă faţa în scobitura gîtului, în timp ce-şi plimba mîinile pe piele ei mătăsoasă.

Clare îi răspunse la sărutări cu aceeaşi intensitate, savurînd fiecare clipă. Îi descheie nasturii cămăşii, mîinile ei explorîndu-i pieptul puternic. Muşchii lui erau încordaţi şi, scoţîndu-i cămaşa, ea îşi lipi sînii de pieptul

lui. Era atît de diferit de Elliot! Abdomenul era perfect suplu, fără cea mai mică urmă de grăsime. Clare îşi coborî capul şi începu să-l sărute uşor.

Apoi îşi ridică gura pînă la gura lui şi se minună de senzaţia pe care i-o dădea atingerea limbii lui. Nimeni n-o mai sărutase în felul acesta şi îi răspunse înfometată la sărutări.

Ryan îi îndepărtă părul de pe faţă.

– Clare, şopti el, de parcă numele ei reprezenta un cuvînt de mîngîiere. O apropie mai mult, iar degetele lui alunecară pe sub chiloţii ei de mătase şi îi trase în jos.

Clare începu să-i desfacă cureaua şi în curînd el rămase absolut gol în faţa ei, lăsînd-o să-şi plimbe privirea asupra corpului lui. Zîmbind încîntată, ea strînse în mînă bărbăţia lui întărită, care deveni mai tare la atingerea degetelor ei.

Fără să rostească un cuvînt, Ryan se aplecă şi o luă în braţe, cu uşurinţa cu care ar fi ridicat un copil. O duse pînă la pat unde o întinse, aşezîndu-se alături de ea.

– Ryan, şopti ea, conturîndu-i cu degetele linia maxilarelor lui puternice. Ryan, sînt atît de fericită că te-am întîlnit.

El se aplecă asupra sînilor ei şi începu să-şi plimbe limba de pe un sfîrc, pe celălalt. Mîinile lui erau pe tot corpul ei, creîndu-i adevărate stări de extaz.

Cînd degetele lui alunecară uşor între picioarele ei şi le depărtă, ea gemu. Îl dorea înăuntrul ei, pentru a stinge focul pe care-l aprinsese. Dar el încă aştepta, purtînd-o pe culmile cele mai înalte ale pasiunii.

– Te doresc, şopti ea, în timp ce mîinile lui îi mîngîiau corpul. Te doresc! Nu mai rostise aceste cuvinte pînă acum, nici măcar nu le gîndise vreodată, dar acum ele îi veniră în mod firesc pe buze.

– Şi mă vei avea, iubito, o asigură el, simţind-o cît este de udă în locul ei cel mai intim. O sărută, învăţînd-o

cum să-i accepte limba cercetătoare şi să facă şi ea la fel cu el.

Cînd, în cele din urmă, îngenunche între coapsele ei şi o penetră, ea ţipă de dorinţă. Îşi petrecu picioarele în jurul şoldurilor lui, trăgîndu-l cît mai adînc în ea.

Clare se lipi cît mai mult de el, dăruindu-se în totalitate. Deodată, simţi că în interiorul ei avusese loc o explozie şi ţipă de plăcere. Un val de căldură o invadă şi ea nu ştiu ce se întîmplase. De data aceasta extazul fu aproape dureros şi ea îşi îngropă faţa în umărul lui.

Ryan gemu uşor şi o ţinu strîns cînd ajunse la punctul maxim. Pentru o clipă, părură că plutesc amîndoi pe un tărîm al dragostei de dincolo de lume. Clare se simţi învăluită de o linişte deplină, ce îi făcea sufletul să se simtă unit cu al lui. Cînd deschise ochii văzu că el o priveşte cu o expresie de dragoste întipărită pe faţă. Ea zîmbi şi-l mîngîie pe obraz, în timp ce el îi dădea la o parte părul de pe faţă. Corpul încă îi tremura şi ea se strînse mai aproape de el.

– N-am simţit niciodată ceva asemănător, spuse ea în cele din urmă.

– Niciodată?

– Nu. N-am ştiut că aşa ceva poate fi atît de minunat.

El o sărută pe frunte şi-i mîngîie pielea mătăsoasă de pe umăr.

– Ar fi trebuit să ştii. O femeie ca tine trebuie iubită, nu folosită. Şi trebuie iubită des.

Clare zîmbi fericită şi îl sărută pe gît, pe locul unde pulsul lui se vedea bătînd rapid. Fusese pe deplin satisfăcută. Suspinînd, se aşeză mai confortabil în braţele lui şi se lăsă învăluită de somn, în timp ce el îi mîngîia părul.

Somnoros, Ryan simţi cum respiraţia ei se răreşte, devenind mai profundă, şi ştiu că adormise. Zîmbind, o sărută în creştetul capului şi se minună din nou în faţa

emoţiei pe care ea o stîrnise în el încă din prima clipă. În timp ce era aproape adormit, dădu un nume acestui nou sentiment, nemaiîntîlnit pînă atunci. Se îndrăgostise.

Deschizînd ochii, Clare privi zăpăcită în jur. Fereastra nu era situată în locul ei obişnuit, iar patul nu-i era familiar. Apoi întinse mîna şi simţi corpul cald al lui Ryan alături de ea şi îşi aminti totul. Clare simţi că amintirea nopţii trecute îi stîrneşte căldură în corp şi începu din nou să se excite. Tot ce avea de făcut era să nu-l atingă pe Ryan, să nu-l trezească. Toată minunea din noaptea trecută putea să se întîmple din nou. Nu depindea decît de ea. În liniştea de afară se auzi un claxon şi nişte cauciucuri care scrîşniră. Sunetele vieţii de zi cu zi o readuseră pe Clare la realitate.

Deodată fu foarte conştientă că era absolut goală sub aşternut şi la fel era şi Ryan. Petrecuse noaptea cu un bărbat pe care îl cunoscuse de mai puţin de douăzeci şi patru de ore! Simţi că ia foc de ruşine. Ce pusese oare stăpînire pe ea?

Încet, foarte încet, Clare se strecură jos din pat, avînd grijă să nu facă vreo mişcare care l-ar putea trezi pe Ryan. Atentă, îşi adună hainele de prin toate locurile unde zăceau aruncate, amestecate cu ale lui. Se îmbrăcă cît putu de repede, dar cînd îşi găsi numai un pantof, fu cuprinsă de panică. Pentru o clipă, se gîndi ce-ar zice lumea dacă ar vedea-o îndreptîndu-se spre parcare, încălţată doar cu un pantof, sau mai rău, desculţă. Respiră adînc, încercînd să se calmeze. Apoi descoperi celălalt pantof sub pat. Cînd se aplecă să-l scoată, se dezechilibră şi se lovi de marginea patului. Ryan se mişcă şi-şi întinse braţul pentru a o trage spre

el. Clare îngheţă. Cînd fu sigură că a adormit din nou, se îndepărtă încet de lîngă pat.

Îşi luă din mers poşeta de pe şifonier şi se grăbi spre uşă, sperînd că Ryan să mai doarmă cîteva minute după plecarea ei. Ieşi afară şi rămase nemişcată în aerul proaspăt al dimineţii. Clare Marshall... furişîndu-se din camera de hotel a unui străin, la ivirea zorilor!

De la un telefon public chemă un taxi. Apoi, cînd cerul tocmai se lumina definitiv, intră pe uşa din faţă a casei ei. Mergînd tiptil, stinse luminile rămase aprinse din seara trecută şi care acum nu-şi mai aveau rostul. Oare Betty şi Eldon observaseră că lipsise toată noaptea? Urcă la etaj, intră în baie şi dădu drumul la apă. Acum, că se afla în siguranţă în interiorul casei ei, putea gîndi mult mai clar.

Noaptea fusese o revelaţie din toate punctele de vedere. Nu numai că descoperise că simţurile ei fuseseră adormite şi nu moarte, dar lăsase un bărbat s-o iubească, pentru prima oară de mulţi ani, şi savurase fiecare minut. În timp ce-şi picura în apa din cadă cîteva picături din uleiul ei preferat, îşi aminti felul în care Ryan o atinsese, o sărutase şi o învăţase să-i răspundă în acelaşi mod. Nu fusese nimic murdar sau ruşinos în relaţia ce se întîmplase între ei, aşa cum i se spusese întotdeauna. Doar două persoane care îşi exprimaseră sentimentele de dragoste.

Sentimente de dragoste? Asta fusese? Gînditoare, Clare închise robinetul şi luă un burete şi un prosop curat din dulăpiorul din baie. Nu crezuse niciodată în dragoste la prima vedere, dar nici nu era genul care să sară dintr-un pat într-altul. Deşi ceva se întîmplase noaptea trecută, îi era frică să spună lucrurilor pe nume.

Înainte de a intra în cadă, Clare se duse în dormitor să-şi facă patul. Noile ei sentimente erau prea fragile pentru a face faţă întrebărilor materne ale lui Betty şi voia să păstreze secretul numai pentru ea.

Pe la mijlocul dimineţii, Clare întinsese deja cîteva pînze de mărime mică şi mijlocie şi era adîncită în gînduri. Poate că New Orleans reprezenta mai mult decît o evadare pentru ea. În fiecare an, sute, dacă nu chiar mii de turişti se perindau pe acolo şi majoritatea dorea să ia cu ei un suvenir, ceva care să le reamintească de farmecul acelui mare oraş. Erau oameni obişnuiţi care doreau un tablou, dar nu-şi puteau permite preţuri exorbitante. Cumpărau de obicei o schiţă sau o acuarelă de la un artist de pe stradă şi plecau fericiţi.

Nevăzînd nici un motiv care s-o împiedice să creeze picturi bune, dar nu foarte scumpe, Clare se înarmă cu un album cu fotografii ale New Orleans-ului şi începu să schiţeze cîteva imagini din Cartierul Francez. Deşi curînd se adînci în munca ei, constată că gîndurile i se întorc mereu la Ryan. Se oprise oare vreodată sub acea arcadă, admirînd fîntîna aceea? În cîteva dintre picturi se surprinsese schiţînd un bărbat înalt, cu umeri largi şi şolduri înguste. Apoi îl plasă într-o scenă dintr-o cafenea. Fiecare amănunt al întîlnirii lor îi era proaspăt în minte. Fiecare mişcare, fiecare inflexiune a vocii îi stăruia atît de viu în memorie, de parcă l-ar fi cunoscut de ani de zile.

Încet, Clare îşi puse jos pensulele. Oare fiecare femeie simte aşa, după ce face dragoste cu un bărbat? Se comporta atît de ridicol numai pentru că nu mai avusese nici un contact fizic de atît de mult timp? Ar fi dorit să vorbească cu Marla, dar o parte din ea se revolta la gîndul de a vorbi despre Ryan cu altcineva, chiar cu cea mai bună prietenă a ei.

– Ei bine, s-a terminat. Dacă mă va suna, voi fi foarte rece şi voi refuza să mă mai întîlnesc cu el, spuse ea pentru sine. Chiar dacă voi fi considerată prea moralistă, totuşi n-am ajuns să sar în pat cu orice necunoscut. Simţindu-se oarecum mai liniştită, începu să picteze din nou.

Lucrînd la trei pînze, dintr-o dată începu să creeze o scenă. O paradă cu măşti uriaşe şi sclipitoare, o curte cu o fîntînă şi o sculptură înaltă din lemn. Cu mare dificultate reuşi să nu-l bage pe Ryan în nici una din scene.

– La urma urmei, spuse ea, strîngînd din dinţi şi înmuindu-şi pensulele în terebentină, de ce aş fi supărată? Probabil că deja a uitat. Cu toate acestea, ştia că nu era aşa şi că, de fapt, ar fi fost mult mai nefericită dacă ar fi fost adevărat. La naiba! spuse ea şi aruncă cîrpa din mînă pe un scaun.

În după-amiaza aceea mai făcu cîteva picturi care reprezentau imagini sau scene din New Orleans şi lăsă începute încă trei. Uleiurile se uscau frumos şi vor fi gata pentru a putea continua a doua zi. În timp ce mai trăgea cîteva linii, se întreba cum ar fi să se plimbe pe strada din pictură împreună cu Ryan. Era un loc cunoscut şi pentru el era probabil foarte familiar. Spusese că locuia deasupra unei curţi interioare. Poate că pictase chiar clădirea în care locuia el.

Incapabilă să mai lupte în continuare cu propriile-i sentimente, Clare se îndreptă spre telefon. Cînd găsi numărul de telefon al hotelului şi auzi vocea recepţionerului, se simţi cuprinsă de panică.

– Camera 209, vă rog, spuse ea pe tonul unui om de afaceri. Cu siguranţă că nu era nimic rău în faptul că dorea să-i explice dispariţia ei neaşteptată, se gîndi ea.

– Îmi pare rău, nu stă nimeni în camera aceea. Vocea sună plictisită, de parcă era mult prea sătul de munca pe care o făcea.

– Trebuie să fie cineva. Vreţi să mai încercaţi o dată? Îl caut pe domnul Ryan Hastings.

– Domnul Hastings a stat în camera aceea, dar a plecat azi-dimineaţă.

– Oh! Deşi se simţea ridicolă, simţi nevoia să în-

trebe: A lăsat cumva vreo adresă sau a spus cînd se întoarce?

Funcţionarul oftă nervos.

– Nu. Nici unul nu-şi lasă adresa şi nici nu ne spune ce planuri are.

Clare îşi simţi degetele amorţite. Fu brusc conştientă că se simte îngrozitor de singură.

6

Galeriile de artă Antoine Thompson erau situate pe una dintre străzile cele mai aglomerate ale orăşelului Tyler, la mijlocul distanţei dintre centrul oraşului şi zona comercială. Clare se învîrti de două ori cu maşina pînă ce descoperi că intrarea în parcare era imediat după colţ, aproape în spatele clădirii. În timp ce aştepta să intre cu Mercedesul în spaţiul destinat parcării, se examină cu atenţie în oglinda retrovizoare. Îşi strînsese părul negru într-un coc, pieptănătură care o făcea să arate mai mult ca o femeie de afaceri. Taiorul simplu, de culoare neagră, era bine croit şi vizibil de scump, la fel ca şi bluza albă de mătase de dedesubt. Cele trei lanţuri de aur de la gît mai reduceau din aerul sobru şi dădeau o notă de eleganţă în plus. Dar Clare era atît de nervoasă, încît îşi mîncă rujul de pe buze şi fu nevoită să se rujeze din nou. Era oare îmbrăcată mult prea sobru? Arăta mai degrabă ca o contabilă decît ca o artistă? Simţi cum stomacul îi forfoteşte zgomotos cînd se dădu jos din maşină.

Cînd pătrunse în magazin, un clopoţel de la intrare zornăi. Clare tresări nervoasă cînd un bărbat mic şi slab veni spre ea. Avea un zîmbet fals şi o mustaţă subţire, care arăta de parcă fusese aplicată dis-de-dimineaţă. Avea părul gras şi atît de negru, încît îl făcea să arate mai palid decît era cu adevărat. Cînd ajunse în faţa lui,

Clare îi zîmbi fără să-şi arate dinţii.

– Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

– Da. Îl caut pe domnul Thompson. Este aici?

– Eu sînt domnul Thompson. Voi fi bucuros să vă pot ajuta. Se balansă de pe călcîie pe vîrfuri, de parcă îi era imposibil să stea o clipă locului.

Clare îi întinse mîna şi el i-o apucă cu vîrful degetelor.

– Sînt Clare Marshall. Caut un loc unde să-mi expun tablourile şi m-am gîndit că poate aţi fi interesat. Am o natură statică şi două peisaje, în maşină. Vreţi să le vedeţi?

– Marshall, Marshall, repetă el căzînd pe gînduri şi devenind dintr-o dată mult mai rece, acum cînd realizase că nu era vorba de un cumpărător. Numele nu-mi este deloc familiar. Ce recomandări aveţi?

– Am o diplomă de artă de la Sam Houston State, unde am absolvit colegiul pe baza unei burse pentru merite artistice. În momentul de faţă predau în Kilgore. Urma să aibă prima oră în acea după-amiază, aşa că era destul de sinceră.

– Predaţi? La colegiu?

– Nu. Particular.

O privi de parcă nu era un specimen prea interesant.

– Înţeleg. Ce alte referinţe aveţi? Unde aţi mai expus? La ce alte galerii mai figuraţi? La cîte expoziţii particulare aţi luat parte şi unde?

Clare simţi că începe să fie părăsită de bruma de curaj pe care o avea.

– La nici una pînă acum. Poate că ar trebui să vă arăt cîteva dintre lucrările mele? Am trei pînze în maşină.

– Nu cred, doamnă Marshall, spuse el zîmbind slab, numai cu buzele. Nu cred că sînteţi pregătită pentru Antoine Thompson Gallery.

– Dar nici măcar nu mi-aţi văzut lucrările, protestă

Clare. Fiecare trebuie să înceapă de undeva!

– Poate. Dar nu de aici. Bună ziua, doamnă Marshall, spuse el arătîndu-i uşa.

Clare nu avu altceva de făcut decît să plece. Se stăpîni să nu trîntească uşa în urma ei.

Următoarea galerie era situată într-o zonă înţesată cu magazine, plasată între un magazin de pantofi şi unul cu diverse obiecte realizate manual. De data aceasta, Clare îşi luă cu ea picturile.

– Bună. Cu ce vă pot ajuta? o întrebă o femeie grăsuţă, cu obrajii roşii.

– Sînteţi proprietarul galeriei? întrebă Clare nesigură. Femeia arăta mai degrabă ca o gospodină care face prăjituri în bucătărie.

– Da. Sînt Bessie Chaimbridge. Ce aveţi acolo?

– Sînt Clare Marshall. Aş vrea să-mi vînd unele lucrări şi m-am gîndit că acesta ar fi un loc bun pentru început. Greşit, se gîndi Clare, referitor la cuvintele ei. Absolut greşit!

– Sigur! Bessie făcu un semn vag cu braţul ei gros. Puneţi-le pe peretele acela. Oriunde găsiţi loc. Aşezaţi-le jos, ca să le putem schimba din cînd în cînd locul. E mai bine să se vîndă două cu treizeci de dolari, decît unul cu patruzeci şi cinci, aşa am spus întotdeauna. Se întoarse şi se îndepărtă. Treceţi-vă numele şi numărul de telefon în registrul acela de la birou. Rîse. Am o memorie a numerelor atît de slabă, încît îl uit şi pe al meu, dacă nu-mi aduce aminte cineva din cînd în cînd. Trebuie să mă întorc acum la lipiciul meu. Simţiţi-vă ca acasă.

– Lipici? întrebă Clare nesigură.

– Lipesc paiete pe o fustă pentru magazinul meu de alături. Vizitaţi-l cînd aveţi chef. Vă fac o reducere. Făcînd un semn cu mîna, dispăru pe o uşă din fund.

Clare gemu, dar îşi trecu numele în registru. Nu erau multe locuri goale pe perete, dar Clare găsi trei spaţii

unde îşi atîrnă tablourile şi încercă să nu observe că pictura în ulei de lîngă unul dintre tablourile ei avea un strat destul de gros de praf. Dîndu-se un pas înapoi, încercă să vadă efectul. Alături de clovnii roz şi bleu şi merele pictate în diverse stiluri, lucrările ei arătau foarte profesioniste. Tăie dintr-o coală de hîrtie trei bileţele, scrise pe fiecare şaptezeci şi cinci de dolari şi le puse în colţul fiecărui tablou. Mai bine să se vîndă unul cu şaptezeci şi cinci, decît două cu treizeci, hotărî ea.

În timp ce conducea pe drumul spre casă, îşi aminti că Ryan îi spusese că unul dintre puţurile existente în zonă era situat chiar lîngă autostradă spre Tyler. Clare încetini şi căută din ochi scările sondei. Curînd o văzu ridicîndu-se printre vîrfurile copacilor. Se întoarse pe autostradă şi o porni pe drumul prăfuit care ducea spre pîlcul de brazi. Drumul era nepracticabil din cauza ploilor şi era tare ca betonul. În ciuda suspensiilor excelente ale maşinii, Clare se simţi zguduită din toate încheieturile, cînd ajunse în luminiş. Se dădu jos din maşină şi văzu că praful depus schimbase culoarea din alb în rozaliu.

În luminiş activitatea era deosebit de intensă. Muncitorii mergeau pe urmele trasate de geologi şi indicau unii altora direcţii neinteligibile. Pe platforma de extracţie, doi bărbaţi strîngeau nişte conducte cu ajutorul unui lanţ greu şi a unei scule ce părea o cheie uriaşă, în timp ce un altul acţiona mai multe pîrghii ce controlau maşinăria. În exact acelaşi moment cînd cei doi făcură un pas înapoi, maşinăria se puse în mişcare, în timp ce lanţul răsuci conducta superioară peste cea care se afla deja în adîncime. Coordonarea precisă a echipei dovedea că oamenii lucrau de mult timp împreună. Clare se

surprinse că îi privește cu mare plăcere. Era ceva ce nu-i era străin, pentru că și ea crescuse în apropierea echipamentelor. Sonda argintie era cu mult mai înaltă decît oricare alta văzută de ea pînă acum. Se gîndi imediat că această sondă forează la adîncimi de cîteva mile și acest gînd o impresionă. Clare mai privi cîteva minute, pînă cînd un bărbat, ce purta o caschetă galbenă și ducea un teanc de hărți răsucite, se dădu jos de pe platformă și se îndreptă spre remorcă. Clare merse repede spre el.

– Așteptați! Pot să vă vorbesc cîteva minute?

Bărbatul se opri și o privi.

Luînd asta drept răspuns afirmativ, Clare spuse:

– Numele meu este Clare Marshall. Sînt proprietara unui teren situat mai în nord de aici, care a fost luat în arendă pentru a se construi pe el niște puțuri petrolifere. Îmi puteți spune ceva despre acesta?

El o privi lung, fără să spună nimic.

– Mda, zise în cele din urmă. Este ca oricare altul, numai că mult mai adînc.

Clare așteptă ca el să continue, dar el rămase tăcut.

– Sînt șanse să se descopere petrol la așa mare adîncime, în această zonă?

– Mda. Scuipă cîteva fire maronii de tutun.

– Dumneavoastră sînteți geologul? întrebă ea nesigură.

– Mda.

Clare insistă:

– Credeți că într-adevăr există petrol în zona asta?

– Mda. Dacă compania mea nu ar fi crezut asta, n-ar fi fost proști să arunce un milion de dolari pe un puț. Conversația părea să-l obosească și începu din nou să-și mestece tutunul.

Clare oftă. Era clar că nu va afla mai multe de la el.

– Vă mulțumesc. Îmi pare rău că v-am întrerupt de la lucru.

– Oricînd. Salută scurt şi-şi trase pe cap cascheta de metal.

Clare se întoarse la maşină şi rămase cîteva clipe privind sonda. Curînd, aşa ceva se va petrece şi pe propriul ei teren. În timp ce întorcea maşina, Clare se gîndi că asta ar fi salvarea ei. Un puţ de petrol, o companie extractoare cu adevărat bună, ar reprezenta rezolvarea tuturor necazurilor ei. N-aş mai avea probleme cu achitarea ipotecii, chiar dacă aş avea un singur puţ. Se gîndi să scrie la Huntly Oil pentru a-i întreba cînd au de gînd să se apuce de treabă.

Clare avu timp să-şi schimbe hainele şi să mănînce o salată, ca masă de prînz, înainte ca primii elevi să sosească pentru prima ei oră. Se grăbise să fie gata şi, în consecinţă, termină toate pregătirile mult mai devreme.

Aranjă şevaletul pentru a patra oară şi din nou îşi făcu calculele în minte. Se întreba dacă se va putea descurca ca artist plastic. Nu-şi făcea prea multe iluzii că va putea pătrunde cu uşurinţă în lumea artiştilor plastici. Din contră. Pentru a nu ştiu cîta oară, în ultimele două săptămîni, îşi dori să-şi fi continuat studiile într-un domeniu mai profitabil. Dar poate că pînă la urmă vor da de petrol, se consolă ea. Îndepărtă acest gînd atît de plăcut şi se concentră asupra realităţii momentului.

Primul elev care sosi fu o femeie de vîrstă mijlocie, care avea o formă aproape pătrată. Era îmbrăcată într-o salopetă înflorată şi adusese cu ea cîrpe de şters, un scaun pliant, un şevalet pliant şi o cutie, folosită la pescuit, plină cu vopsele.

– Bună! spuse ea atît de tare, de parcă Clare era

aşezată undeva departe, pe cîmp.

– Bună! Sînt Clare Marshall. Văd că ai venit pregătită. Vino şi aşază-te aici. Clare arătă cu capul spre terasă. După cum vezi, ai sosit prima.

– Numele meu e Hildy Barnett, anunţă femeia, şi-mi place să ajung devreme. De ce nu m-aş aşeza aici? Hildy îşi trînti jos tot echipamentul şi începu să-şi scoată vopselele.

– Mă scuzaţi, se auzi o voce slabă în spatele lui Clare. Aici este locul unde se ţin orele de pictură?

Clare se întoarse. Era o femeie înaltă şi slabă, de vreo douăzeci de ani, care mergea greoi. Părul ei moale avea culoarea inului şi ochii mici erau de un albastru decolorat. Restul feţei părea să se ascundă în spatele nasului proeminent. Cînd vorbea, evita să te privească în ochi şi părea gata s-o ia la fugă în orice moment.

– Da, vino înăuntru, spuse Clare veselă. Eu sînt Clare Marshall. Îţi poţi lăsa lucrurile unde vrei.

– Eu sînt Sarah May Beinhard. Îşi lăsă jos materialele, toate avînd încă lipite pe ele hîrtiuţele cu preţuri. Nu... nu ştiu unde să mă aşez.

– De ce nu aici? spuse Clare, bătînd cu mîna pe un scaun. E bine?

– Oriunde, şopti Sarah May, aşezîndu-se pe marginea scaunului.

Hildy fredona o melodie indescifrabilă. Sarah May o privea nervoasă. Clare se întrebă dacă nu se băgase în ceva ce o depăşea. Mai tîrziu, sosiseră o femeie în vîrstă, cu numele de Lorena, care se mişca precum o pasăre grasă, însoţită de fiica ei, Delia, o adolescentă care respira înfundat pe nări şi care putea foarte bine să joace rolul de fundaş în timpul liber.

Clare îşi începu ora cu nişte instrucţiuni simple despre cum să redea pe pînză unul dintre obiectele dinainte pregătite, într-unul din colţurile terasei. Se lansă într-o dizertaţie amănunţită despre avantajele metodei

de a realiza obiectul în alb şi negru sau alb şi maro pentru început şi abia apoi să înceapă să-l coloreze.

Hildy afirmă despre instrucţiunile date de Clare că sînt nişte „prostii la modă" şi schiţă ceva ce aducea cu piscina în formă de lagună şi sălciile ce atîrnau în faţa ferestrei. Lorena se dovedi a fi prietena cea mai bună a lui Hildy. Sporăvăiau neîncetat şi din cînd în cînd Lorena îşi amintea să mai traseze cîte o linie pe pînză. Clare observă că de cîte ori spunea cîte ceva, Sarah May se oprea din lucru, lăsa pensula jos şi o asculta cu atenţie pînă termina ce avea de spus. Delia se aşezase în capătul cel mai îndepărtat şi ridicase între ea şi ceilalţi o baricadă formată din cutii cu vopsele, şevalet şi diverse mostre pentru pictat.

Cînd cele două ore se apropiară de sfîrşit, Clare află mai mult decît o interesa despre familia şi prietenii lui Hildy, o încuraja pe Lorena că nu se va mai plictisi pe viitor şi o ajută pe Sarah May, făcînd aproape tot desenul în locul ei. Delia privise tot timpul la pînza din faţa ei şi bombănise cîte ceva de fiecare dată cînd cineva i se adresase. Cînd îşi puseră pînzele pe suport, la uscat, Clare fu uimită să vadă ceea ce desenase Delia. Fata promitea cu adevărat. Clare încercă s-o felicite, dar Delia fornăi pe nas şi se îndepărtă.

Cînd ultima dintre ele, Hildy, plecă, Clare îşi turnă un pahar mare cu ceai de la gheaţă şi se trînti pe canapeaua ei moale. Sorbi încet din băutura răcoritoare şi încercă să-şi relaxeze muşchii încordaţi.

Era epuizată de încercarea de a extrage talentul dintr-un grup atît de neomogen de eleve şi închise ochii obosită. Dar cu zîmbetul pe buze.

7

Clare trecu pe lîngă perechea impunătoare de lei, sculptaţi în piatră, ce încadrau scările din faţă care duceau spre terasa umbroasă a casei în care locuia Marla. Terasa, parţial închisă, era înconjurată de un perete înalt, din cărămidă galbenă. Porţiunea acoperişului era arcuită, astfel că din depărtare casa părea că are, în partea din faţă, două guri uriaşe deschise. Acoperişul şi podeaua din ciment păstrau terasa răcoroasă în permanenţă.

– Clare! Mă bucur atît de mult că ai venit, exclamă Marla, de parcă rar se întîmpla ca prietena ei să-i treacă pragul. Intră. Toată lumea este deja în living. Îmi place rochia ta. De unde ai luat-o?

Rochia lui Clare era din mătase albă cu un model marinăresc. Nu era nouă, dar stilul ei simplu o făcea să fie modernă oricînd. Clare zîmbi.

– Asta? Oh, Marla, ai mai văzut-o.

– Nu, sînt sigură că n-am mai văzut-o pînă acum. Mi-aş fi amintit.

– Îmi place cum ţi-ai aranjat părul. Te duci la un coafor nou?

– Da. Nu e prea scurt tuns, nu-i aşa?

– Nu. E perfect.

Cîteva clipe mai tîrziu, Clare o urmă pe Marla în living.

Era una dintre întîlnirile obişnuite de femei, The Thursday Garden Club[1], denumire improprie, în primul rînd pentru c, ziua de joi nu convenise multora dintre ele şi se întîlneau de fapt miercurea. În al doilea rînd, preocuparea pentru grădinărit se reducea la a admira grădina gazdei şi la a schimba cîteva păreri despre cum ar arăta mai bine panseluţele sau violetele, avînd în spatele rondului o stîncă sau un copac. În rest, grădinăritul cădea în întregime în seama grădinarului. Dar să faci parte din acest club era pentru femeile din Kilgore o onoare, de care nu se bucura toată lumea. Numai elita din Kilgore era admisă şi existau încă multe persoane care aspirau spre acest statut.

Clare se aşeză într-un fotoliu tapisat cu satin albastru şi servi un hors d'oeuvre de pe o tavă. Nu era nevoie să-i spună servitoarei că prefera cafeaua cu frişcă şi zahăr. Aceasta memorase de mult toate preferinţele doamnelor. Fusese o vreme cînd Clare cochetase cu ideea de a se obişnui să-şi bea cafeaua neagră pentru a vedea ce reacţii ar fi stîrnit.

– Vai, bună, Clare, se auzi o voce, uşor răguşită, în spatele ei.

Clare privi peste umăr şi se strădui să răspundă pe un ton cît mai elegant.

– Bună, Regina.

Regina era una dintre membrele fondatoare ale clubului, cu mult înainte ca Clare să fie admisă şi reprezenta singurul motiv pentru care Clare nu se simţea pe de-a întregul bine la aceste întîlniri. Nimeni nu ţinea în mod special la Regina, de fapt, nu avea prietene prea apropiate, dar nimeni nu-şi putea imagina o întîlnire de societate, fără participarea ei. Era o femeie antipatică şi reuşise să se infiltreze printre celelalte datorită firii ei

1. Clubul de grădinărit, de joi

băgăcioase şi uriaşei averi. Regina era unicul moştenitor al singurei familii din Kilgore care fusese bogată înainte de marea lovitură dată prin descoperirea petrolului. Orice îşi dorea, Regina obţinea; pe o cale sau alta.

Antipatia dintre Clare şi Regina începuse chiar din clipa cînd Elliot şi-a prezentat proaspăta mireasă fostei lui iubite. Gelozia Reginei a fost evidentă şi ea nu s-a sfiit s-o trateze pe Clare ca insignifiantă şi nu a încetat nici o clipă aluziile intime la adresa lui Elliot. Clare sperase că atitudinea Reginei să se îmblînzească pe parcurs, dar speranţa a fost zadarnică.

– Văd că ai renunţat deja la doliu, comentă Regina. Cîtă sensibilitate, într-adevăr. Sorbi puţină cafea dintr-o ceaşcă fină de porţelan.

– Nimeni nu mai poartă negru în semn de doliu, absolut nicăieri. Asta s-a terminat odată cu perioada Reginei Victoria, răspunse Clare.

Regina ridică dintr-o sprînceană.

– Întotdeauna mi-a plăcut rochia asta. E foarte practic din partea ta să-ţi cumperi haine care nu se demodează. Înainte ca Clare să poată răspunde ceva, Regina se deplasă spre altă femeie.

Punînd alături ceaşca goală de cafea, Clare se ridică şi merse la fereastra ce dădea în curtea din spatele casei. Era mare şi cu multă verdeaţă, de care Marla se ocupa cu foarte multă grijă şi bun-gust. Rîndurile duble de copaci înalţi umbreau stratul gros de iarbă, iar tufele de azalee şi gardenii formau fundalul pentru straturile de trandafiri. Marla reuşise să creeze o adevărată simfonie a culorilor. Clare se gîndi că Marla era probabil singura persoană din club, care era interesată cu adevărat de grădinărit.

În spatele ei, Clare auzea zumzăitul unei conversaţii. Realiză că ar trebui să facă un efort şi să se alăture discuţiei, dar nu o interesa cîtuşi de puţin reţeta de supă de legume a lui Katie Hamner, nici progresul făcut

la şcoală de gemenii Dynei Carrington. De fapt, Clare nu voise deloc să vină. O făcuse doar pentru că de data asta întîlnirea avea loc la Marla. Ar fi preferat mult mai mult să stea acasă şi să-şi termine picturile începute. Marla o credea pe Clare nebună să depună atîta efort pentru ca să obţină apoi pe picturile ei numai douăzeci şi cinci de dolari, cînd, în fond, meritau trei sute unul. Clare se întreba dacă avea dreptate. Erau atîtea lucruri pe care nu le ştia!

– Tocmai am trăncănit cu Mabel şi mi-a spus că ai început să predai pictura! Cu siguranţă că a greşit! spuse Regina, întrerupîndu-i gîndurile lui Clare.

– Nu, a avut perfectă dreptate, replică Clare. De asemenea, îmi expun picturile în diverse locuri, adăugă ea cu voce stinsă.

– Dumnezeule! Ce ar spune Elliot? O femeie din familia Marshall, care lucrează?

– Realizarea picturilor e o muncă manuală, Regina, şi e ceva ce-mi face plăcere. Nu e cu nimic mai diferit de ceea ce organizează Marla în garaj sau de orele tale de aranjamente florale.

– Cum poţi să spui aşa ceva? Orele mele au durat numai şase săptămîni şi eu am donat fondurile strînse pentru scopuri de caritate.

– Iar orele mele de pictură îmi alungă plictiseala. Clare ridică din umeri. Cine ştie, poate că voi dona şi eu fondurile în scopuri caritabile. Doar nu îţi închipui că o fac pentru că am nevoie de bani?

Regina păru şocată şi-şi duse mîna, lungă şi subţire, la colierul cu diamante de la gît.

– Vai, nici nu m-am gîndit la aşa ceva! Mă întreb numai de ce îţi complici în felul ăsta existenţa. Draga mea, cred că nu mai ai nici un pic de timp pentru tine, cu toţi elevii ăia care-ţi tropăie prin casă ziua şi noaptea.

Clare se relaxă şi zîmbi.

– Nu-i chiar aşa. Orele mele sînt marţea şi joia, cîte

două ore, de două ori pe zi. În restul timpului, pot face tot ce poftesc.

Regina ridică din umeri. Subiectul deja o plictisea, din moment ce nu vedea nici o cale prin care să lovească în Clare.

– Cu siguranţă că eu n-aş face aşa ceva. Aş înnebuni de plictiseală în două săptămîni.

– E foarte interesant. Deşi Elliot şi cu mine nu prea aveam interese comune, casa pare pustie, acum cînd el nu mai e. Bănuiesc că aşa e întotdeauna cînd o femeie îşi pierde soţul. Clare zîmbi nevinovată, dar observă cu plăcere gelozia care se citea în ochii albaştri şi reci ai Reginei. Deci fusese ceva între ea şi Elliot!

Marla, în calitate de preşedinte, ceru să se facă linişte. Timp de jumătate de oră ascultară un discurs al Dynei Carrington despre valoarea şi însuşirile plantei, cunoscute sub numele de larkspur versus gladioli. Discursul se încheie cu un vot unanim, ca discuţiile să fie amînate pînă la următoarea întîlnire.

Celelalte femei plecară, dar Clare rămase să termine ibricul de cafea împreună cu Marla. Se retraseră amîndouă din atmosfera formală a living-ului, în birou, care era de fapt inima locuinţei Marlei. Aici, totul era din lemn, pînză şi piele fină. Mobila era deosebit de confortabilă, iar culorile erau calde şi îmbietoare. Clare îşi scosese pantofii cu tocuri înalte şi îşi încrucişă picioarele într-un fotoliu.

– Nu pot să stau mult. Am de terminat nişte pînze.

– Sper că ai renunţat la ideea de a picta după fotografii.

– Nu sînt chiar atît de proaste, pentru Dumnezeu! Şi îmi aduc nişte bani în plus.

– Dar îţi vor distruge reputaţia de artist adevărat! Clare, dacă cineva va face legătura şi îţi va asocia numele cu ele?

– Nu-mi vine să cred că marii critici de artă din Ame-

rica îşi fac un obicei din a vizita magazinele pentru turişti pentru a descoperi ce le poate da prin cap adevăraţilor artişti.

– Cred că nu. Dar cel puţin ai putea să le semnezi cu alt nume.

– Începi să devii paranoică, observă Clare. Ai văzut niscaiva spioni urmărindu-mă în ultima vreme?

– Ai ieşit cu cineva în ultima vreme? întrebă Marla pentru a schimba subiectul. Fii fericită că încă nu ţi-a fost asociat numele, cu al nici unui bărbat.

– Nu ar avea de ce s-o facă, spuse Clare. Nu mă întîlnesc cu nimeni.

– Deloc? De ce nu? Sînt sigură că mulţi bărbaţi te plac.

Clare ridică din umeri.

– Cîţiva bărbaţi m-au invitat, dar nu m-a interesat. Cred că cel pe care-l aştept n-a apărut încă. Se gîndi la un bărbat înalt, cu acel mers lent, specific sudiştilor, şi cu buze ce aprind focuri nebănuite în interiorul ei. Poate voi merge la dans, la clubul de muzică country de luna viitoare şi îl voi întîlni pe prinţul meu din poveşti. Am auzit că Dyna Carrington îl sponsorizează. Tu şi Tom mergeţi?

Marla dădu din cap.

– Asta m-a făcut să-mi amintesc. Am auzti-o pe Dyna spunînd că bărbatul acela de la Huntly Oil s-a întors în oraş. E interesat să mai arendeze cîteva terenuri pentru a începe forarea.

– Oh? Clare îşi aşeză cu grijă ceaşca cu cafea pe măsuţă şi încercă să pară nepăsătoare.

– Poate că asta înseamnă că se vor apuca curînd de săpat. Ai auzit ceva?

– Nu. Unde a spus Dyna că stă? Poate îl voi suna să-l întreb, spuse Clare pe tonul cel mai nevinovat. Nu-i spusese nimic Marlei despre noaptea petrecută cu Ryan şi nici nu avea de gînd s-o facă acum, dar emoţia

pe care o simţi cînd auzi pomenindu-se despre el fu greu de ascuns.

– A spus că ea l-a sunat la Trail's End, dar din ce mi-a mai spus am înţeles că îşi petrece cea mai mare parte a timpului la Cowboy Lounge.

Clare se încruntă. Motelul Trail's End era format dintr-un grup de clădiri situate la marginea oraşului şi era frecventat de şoferii de pe camioane, care găseau acolo diverse căi de a-şi alunga plictiseala. Cowboy Lounge era ceva asemănător unei cîrciumi unde se bea bere. Ce l-a făcut pe Ryan să frecventeze aceste locuri?

– Cred că-l voi suna diseară să-l întreb cînd au de gînd să înceapă forarea, spuse Clare derutată. Bine, a fost plăcut, dar trebuie să plec. Picasso nu a ajuns unde a ajuns stînd şi bînd cafea toată ziua şi cu siguranţă că e valabil şi pentru mine.

Marla o conduse pînă la uşă.

– Dacă mă va întreba cineva dacă tu ai pictat chestiile alea, voi minţi.

– Ştiam că pot conta pe tine, spuse Clare rînjind. Ne vedem mîine.

Deci Ryan era în oraş şi nu o căutase! Clare îşi aminti cît de mult lipsise de acasă în ultimele două zile. Sigur! Asta era! O căutase, însă ea nu fusese acasă. Deseori, Betty uita să scrie cine a căutat-o sau lăsa biletele în locuri, în care erau găsite mult mai tîrziu.

Clare zîmbi fericită în timp ce se urcă în maşină. De ce să-i mai dea telefon, dacă ştia unde să-l găsească?

Cowboy Lounge era situată spre periferia oraşului, nu departe de Trail's End Motel. Intrarea era decorată rustic cu patru roţi de căruţă vopsite în roşu, iar dinspre parcare se auzea o melodie cîntată de o voce răguşită.

Lui Clare îi plăcuse întotdeauna muzica country, lucru cu care Elliot avea obiceiul s-o necăjească, dar aceasta era de o calitate atît de proastă, încît se înfioră.

Resemnată, împinse cu umărul uşa de la intrare.

Înăuntru, muzica era acoperită de zgomotul făcut de consumatori. Podeaua era lipicioasă, iar mesele ieftine din lemn găzduiau din loc în loc, picioare încrucişate. Numai cîteva scaune se potriveau cu mesele. Reclamele făcute la cîteva tipuri de bere, Budweiser, Pearl şi Lone Star erau singurele pe care aceşti pereţi le văzuseră vreodată. Clare se îndreptă nesigură spre bar şi-l întrebă pe barman dacă Rayn Hastings era acolo.

– Ce? strigă el pentru a acoperi zgomotul.

– Hastings! strigă la rîndul ei Clare. Ryan Hastings! Bărbatul de la Huntly Oil!

– Huntly! Daaa! E cel de acolo. Arătă cu capul spre unul din colţuri.

Clare făcu cîţiva paşi spre direcţia indicată. Încăperea era atît de întunecoasă, încît nu-l remarcase cînd a intrat. Dar după ce se apropie cîţiva paşi, văzu că nu era Ryan.

Era un bărbat în jur de şaizeci de ani, cu părul cărunt şi cu aspect bolnăvicios. Avea pete maronii pe mîini şi pe faţă.

– Da? spuse el, privind spre ea cu ochii lui albaştrii, spălăciţi. Mă căutaţi pe mine?

– Nu, spuse Clare derutată, îl caut pe Ryan Hastings, geologul de la Hyntly Oil.

– Mda. Huntly Oil. Eu sînt. Împinse un scaun spre ea cu piciorul. Luaţi loc.

Din fericire, muzica se auzea mai slab în acest colţ, dar Clare se întreba dacă auzise corect.

– Dumneavoastră? Unde-i domnul Hastings?

– El este geologul nostru principal. El vine şi arendează o bucată de pămînt, dar nu destul pentru cît avem noi nevoie. Eu sînt cel care se ocupă de treaba asta. Sorbi zgomotos bere din cutie şi-şi sprijini bărbia în palmă. Nu mă interesează terenul dumneavoastră, exceptînd faptul că se află la marginea proprietăţii Marshall.

– Pămîntul meu este proprietatea Marshall, spuse Clare răguşit, încercînd să ignore petele de pe masă.

– V-aţi hotărît să mai arendaţi nişte pămînt? Eu nu vă voi da preţul pe care vi l-a plătit domnul Hastings, vă spun asta de la început.

– Nu. Nu mai vreau să arendez nici o bucată de pămînt. Vreau să ştiu cînd aţi hotărît să începeţi forarea.

El privi în zare şi rînji, de parcă ea ar fi spus ceva foarte nostim.

– De unde să ştiu eu?

– Doar lucraţi la Huntly Oil!

– Mda, dar nu sînt domnul Huntly. Bătrînul nu obişnuieşte să-mi spună mie astfel de lucruri.

– Înţeleg. Dar e important pentru mine să ştiu dacă un puţ va începe să funcţioneze cît de curînd.

El privi în bătaie de joc la hainele ei scumpe şi pufni pe nas.

– Uite ce-i, doamnă, Huntly Oil este o companie mică. Nu ne putem permite să aruncăm un milion de dolari pentru un puţ, aşa cum fac cei de la Exxon sau Gulf.

– Atunci de ce l-aţi arendat?

– Sînt două puţuri adînci, care forează mai la sud de aici. Dacă ei vor găsi petrol, poate atunci vom începe şi noi să forăm.

– Dar asta poate dura luni. Poate chiar ani!

El înălţă din umeri.

– Asta-i regula jocului. Nu mai sînt vremurile acelea glorioase cînd oricine săpa puţin, dădea de petrol. Astăzi e nevoie de bani mulţi. Şi de cineva care să se priceapă.

Uşa se trînti de perete şi trei bărbaţi tineri dădură buzna înăuntru. Purtau blugi strîmţi şi tricouri din bumbac. Îşi trîntiră pălăriile cu pene, pe bar şi se suiră pe scaune. Nivelul zgomotului crescuse. Clare privi nervoasă spre ei.

– Mulţumesc pentru informaţie, spuse ea, depărtîndu-se de masă şi îndreptîndu-se spre uşă.

El dădu din cap şi-şi ridică cutia cu bere la gură.

Clare trecu pe lîngă cei trei bărbaţi şi auzi diverse propuneri, dar nici unul nu încercă s-o oprească. Cînd ieşi afară merse cît putu de repede spre maşină. Niciodată nu remarcase că aerul poate mirosi atît de plăcut. În timp ce conducea spre casă, se miră de nemulţumirea pe care o simţea că nu-l văzuse pe Ryan. Dar discuţia purtată îi dăduse o idee. Riscul era enorm, mult mai mare decît se gîndise vreodată, dar dacă reuşea, nu trebuia să-i mai pese toată viaţa de bani.

8

Clare încărcă toate tablourile în Mercedes, avînd grijă să le protejeze pe fiecare cu o bucată de pînză. Erau vreo şase tablouri mari şi încă cincisprezece de dimensiuni mai mici, gata înrămate. Erau bine realizate, dar subiectele erau mai degrabă comerciale, decît artistice. Cele mai bune erau semnate „C. Marshall", celelalte erau semnate simplu „Clare".

Cum nu fusese niciodată plecată singură într-o excursie, drumul la New Orleans fu o adevărată aventură pentru ea. Plecă de acasă cu mult înainte de răsăritul soarelui, astfel că atunci cînd afară se luminase, ea părăsise deja pădurile de brazi ale Texas-ului de Est şi intrase în zona cu păduri de stejar. Cu cît se apropia de Louisiana, cu atît întîlnea mai multe magnolii. Apoi, undeva pe lîngă Alexandria, dar înainte de Baton Rouge, văzu primii chiparoşi. Mai apăru un element specific, muşchiul spaniol, ce acoperea trunchiurile copacilor de esenţă tare.

Clare găsi un motel la periferia oraşului, în apropierea lacului Pontchartrain. Se numea Seven Fountains; nu era cu siguranţă Fontainebleau, dar părea curat, îngrijit şi, mai presus de orice, ieftin. Intră în hol şi ceru o cameră. Preţurile erau chiar mai scăzute decît sperase, aşa că plăti de la început şi pentru noaptea următoare şi primi în schimb cheia.

Camera era situată la parter, în colţul din spatele piscinei. Aceasta fusese secată pentru reparaţii, dar asta conta prea puţin atîta timp cît vederea din camera ei fusese total blocată de un copac. Camera i se păru destul de mare şi curată. Era tot ce-i trebuia lui Clare.

Făcu o baie, se machie şi se îmbrăcă cu nişte pantaloni roşii, o bluză din mătase viu colorată şi o vestă roşie. Un lanţ gros de aur îi lucea la gît şi altul la încheietura mîinii drepte. În urechi îşi puse nişte cercei de aur punctiformi şi-şi strînse părul într-o coadă ce-i cădea pe spate. Se privi în oglindă şi zîmbi. Era destul de elegantă pentru a impresiona orice proprietar de galerie şi destul de extravagantă pentru a arăta exact cum trebuia să arate un artist.

Baia o împrospătase şi-i înlăturase o mare parte din amorţeala produsă de lunga călătorie. Temîndu-se să nu se facă prea tîrziu, rupse din cartea de telefon pagina care conţinea lista galeriilor de artă din New Orleans şi plecă.

La primele două galerii unde încercă, răspunsul fu negativ. La a treia adoptă o altă metodă.

– Bună, spuse ea pe un ton rece femeii pe care o bănui ca fiind patroana galeriei. Sînt Clare Marshall. După cum probabil aţi citit, m-am hotărît să-mi extind zona în care vreau să-mi expun tablourile şi am ales pentru început New Orleans-ul. Am auzit, continuă ea, privind spre geamul vitrinei, unde era trecut numele galeriei, că Newman Gallery este cea mai bună din oraş. Din cîte am înţeles, percepeţi douăzeci la sută comision, nu-i aşa? Clare o privi direct în ochi pe femeie.

– Păi, da, dar...

– Foarte bine. Mi-nchipui că aveţi pe cineva aici, care să mă ajute să-mi descarc tablourile, nu? Clare îşi roti privirea prin cameră, de parcă îşi alegea peretele pe care să-şi expună lucrările.

– Cu siguranţă, dar nu cred... că... Numele dum-

neavoastră nu-mi este foarte cunoscut.

Clare o privi neîncrezătoare.

– Nu? Cum aşa? N-aţi vizitat de curînd Muzeul de Artă Contemporană din Dallas? Nici pe cel din Houston, în prima săptămînă din martie?

– Nu, recunoscu femeia.

Faţa lui Clare fu luminată de un zîmbet înţelegător.

– Asta e, bineînţeles. Îmi închipui că aţi fost reţinută cu treburi aici. Am auzit atîtea lucruri bune despre galeria dumneavoastră. Şi din cîte pot să văd, totul e adevărat.

Femeia fu măgulită de compliment.

– Mulţumesc, doamnă Marshall. Se întoarse şi scutură un clopoţel argintiu de pe birou. Ajutorul meu va veni imediat. Doriţi să serviţi o cafea? Arătă spre un separeu, unde era un vas cu cafea.

– Nu, mulţumesc, am descoperit că-mi inhibă inspiraţia.

Un tînăr apăru la uşa din spate şi Clare merse cu el la maşină.

– Cu grijă, spuse ea, lăsînd acoperite reproducerile după diverse ilustrate. Numai acestea trei de deasupra. Celelalte sînt pentru o expoziţie în Birmingham. Zîmbi către femeia care venise în urma lor şi spuse:

– Cred că e cam excentric din partea mea, dar îmi place întotdeauna să-mi transport singură pînzele. Nu ştii niciodată ce se poate întîmpla.

– Adevărat, murmură femeia, foarte adevărat.

Clare o ajută să agaţe tablourile în poziţiile cele mai bune, apoi zîmbi ca o adevărată femeie de afaceri.

– E atît de plăcut să ai de-a face cu oameni cunoscători, aşa cum sînteţi dumneavoastră. Cred că aceste tablouri vor aduce cam...hai să zicem... cinci sute? Nu le pot vinde cu mai puţin de patru sute cincizeci, înţelegeţi? Uitaţi, aveţi aici adresa mea şi numărul secret de la atelier. Pot fi găsită acolo aproape tot timpul. Spuneţi-mi

cînd veţi mai avea nevoie de alte lucrări.

– Bineînţeles. Vă voi ţine la curent.

În timp ce se urca în Mercedes, Clare zîmbi triumfătoare.

– Deci, ăsta-i modul în care procedează Regina! constată ea.

La următoarea galerie se prezentă şi spuse că, deşi expunea de mult timp la Newman Gallery, totuşi ar vrea să-şi extindă aria. Proprietarul galeriei nu putu să-şi ascundă bucuria de a-şi concura rivalul şi se oferi imediat să-i expună tablourile. Hainele şi maşina ei scumpă, manierele elegante, îl făcură să nu vrea să piardă ocazia de a o avea printre artiştii care expuneau în galeria lui.

După ce se învîrti prin cîteva zone învecinate, Clare găsi un parc şi se aşeză la umbra unui stejar masiv. Îşi scoase sandvişurile cu brînză şi biscuiţii aduşi de acasă şi începu să mănînce. Sprijinindu-şi capul de bancă, observă cîteva veveriţe care se jucau. Noile ei victorii îi reînnoiseră energiile şi se simţea surprinzător de odihnită. Era atît de bine să te simţi învingător!

Căută din nou în geantă. Mai avea o conservă de peşte, nişte pîine şi un deschizător de conserve.

– Nu va fi o cină prea grozavă, spuse ea pentru sine, dar e suficientă şi ieftină. Mai avea şi o cutie cu cafea instant şi una cu miere. Mîine, pe vremea asta, va fi deja acasă şi îşi va putea mînca liniştită cina.

– Toţi artiştii au început prin a flămînzi în atelier, se consolă ea. Eu sînt norocoasă că atelierul meu este situat într-o casă cu douăzeci de camere. Deschise conserva de peşte şi descoperi că nu avea nici un gust. Nu voia totuşi să-şi petreacă toată viaţa în felul acesta. Îşi aminti de nevoile şi dorinţele din perioada copilăriei, simţind iar durerea din acele vremuri. N-avea nici o garanţie că va reuşi ca artist... majoritatea care încercau, nu reuşeau...şi nu se mai putea descurca mult timp cu

puţinii bani pe care-i mai avea.

Ideea care-i încolţise în minte cu o zi în urmă, îi dădea din nou tîrcoale şi ea se simţi cuprinsă de emoţie. Riscul era foarte mare; ar fi putut pierde totul. Dar dacă reuşea, era asigurată pentru tot restul vieţii şi scăpa de sărăcia pe care o cunoscuse în copilărie. Dar, totul la timpul său, îşi spuse ea, ridicîndu-se în picioare pentru a pleca.

Găsi cartierul Vieux Carre aproape din întîmplare şi dintr-o dată, avu impresia că timpul a fost dat cu sute de ani înapoi. Străzile erau nişte uliţe înguste, clădirile aveau două sau trei etaje şi erau foarte frumos ornamentate cu coloane grele din fier, balconaşe şi grilaje în jurul ferestrelor. Etajele erau despărţite de o dantelărie din fier forjat vopsit în alb. O muzică lentă de blues răzbătea din localurile situate la colţ de stradă.

Şi peste tot era plin de oameni.

Clare conduse cu dificultate pe străzile înguste, din cauza oamenilor care traversau şi retraversau din toate direcţiile. Găsi în cele din urmă un loc de parcare... pe o latură a unui părculeţ. În mijlocul parcului plin de verdeaţă, înconjurat de straturi de flori multicolore se ridica statuia ecvestră a generalului Jackson. Pe partea cealaltă a străzii se afla o imensă biserică în stil gotic.

Clare îşi desfăcu coada şi-şi lăsă părul să-i cadă liber pe spate. Ignorînd privirile curioase ale trecătorilor, îşi dădu jos vesta, îşi scoase bluza din pantaloni şi-şi schimbă pantofii cu toc, cu nişte sandale joase. Apoi îşi reînnoi rujul pe buze. După ce-şi scoase bijuteriile scumpe de aur, pe care le băgă în poşetă, îşi puse nişte cercei exotici, trei brăţări care zornăiau şi un lanţ de care atîrna un zodiac reprezentînd zodia Peştilor. Îşi băgă mica poşetă de piele albă într-un sac, pe care şi-l atîrnă de umăr. Luînd sub braţ cît de multe tablouri putea căra, intră în magazinul cu obiecte de artă, care i se păru mai aglomerat.

– Bună, spuse ea veselă, pe un ton cu care era sigură că va atrage atenţia celui mai apropiat turist. Numele meu e Clare. Aş vrea să-ţi arăt cîteva dintre lucrările mele, dacă tu eşti proprietarul.

Tînărul îi zîmbi.

– Bună. Eu sînt Doug. Nu sînt proprietarul, dar sînt directorul. Observase deja că turiştii începuseră să se uite curioşi la tablourile ei. Ce ai acolo? o întrebă el.

Fu de acord să le expună pe toate opt, cînd văzu o femeie grăsuţă rugîndu-se de soţul ei să-i cumpere unul. Clare se tocmi cu el, pînă ce acceptă cincisprezece la sută comision, ceea ce ridică preţul unui tablou la treizeci de dolari. Apoi îi întinse mîna.

– Uite numele şi adresa mea, spuse ea, scriindu-le pe o bucată de hîrtie. Îţi voi fi recunoscătoare dacă îmi vei spune cînd s-au vîndut aproape toate, ca să îţi mai aduc altele.

– Bineînţeles, Clare, spuse el vesel, de parcă o ştia de o viaţă.

La următoarele două magazine nu avu tot atît de mult succes, dar în cele din urmă, în jur de ora patru, reuşi să-şi plaseze toate tablourile şi se întoarse la maşină, obosită, dar fericită.

Pentru cîteva minute îşi permise luxul de a se relaxa cu ochii închişi şi capul sprijinit de tetiera îmbrăcată în piele a scaunului din maşină. Apoi începu să-şi strîngă din nou părul şi se reîncălţă cu pantofii cu tocuri înalte.

9

La primul telefon public, Clare formă numărul de la Huntly Oil Company şi, cu voce tremurîndă, ceru să vorbească cu Ryan Hastings.

– Domnul Hastings a plecat şi nu mai revine astăzi, răspunse secretara. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj, ca să vă sune luni?

– Nu, spuse Clare, încercînd să-şi ascundă dezamăgirea din glas. Nu voi sta atît de mult în oraş. E foarte important să-l găsesc. Am de discutat nişte afaceri cu el. Nu aveţi un alt număr de telefon, unde l-aş putea găsi?

– Ba da, spuse femeia luată prin surprindere. Telefonul de acasă este 555-8966. Dar nu cred că este acasă. Mai bine aţi încerca la Blue Crystal Lounge, în Cartierul Francez.

– Oh. Poate că m-aţi înţeles greşit. Îl caut pe Ryan Hastings, repetă Clare. Localul menţionat de secretară i se păruse că sună mult prea obscur pentru imaginea pe care şi-o formase ea despre Ryan.

– Da, doamnă, am înţeles perfect. Tatăl lui s-a pensionat şi Ryan este... vreau să spun, domnul Ryan Hastings este singurul cu acest nume, care lucrează în companie. Vocea ei părăsise tonul formal şi Clare auzi sunînd telefonul pe altă linie.

– Mulţumesc. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Tatăl lui Ryan lucrase în aceeaşi companie cu fiul?

Interesant, se gîndi Clare, în timp ce forma numărul lui de acasă.

După ce lăsă să sune de vreo cincisprezece ori, fără ca cineva să răspundă, Clare închise. Era evident că secretara ştia foarte multe despre Ryan. Ştia numărul lui de acasă pe dinafară. Clare încercă să alunge sentimentul de gelozie, pe care-l resimţea aproape în mod inconştient. Căută în cartea de telefon şi după ce epuiză toate barurile şi tavernele, găsi în cele din urmă Blue Crystal Lounge. Dar se hotărî să nu sune acolo. În schimb, memoră adresa şi se îndreptă spre acea direcţie.

Localul era situat printre nişte blocuri înalte. Clare trecu de două ori pe lîngă el, pînă îi remarcă firma bătută de vînt şi de ploaie. Evitînd cu grijă un beţiv, care se sprijinea de perete, Clare împinse uşa şi intră în atmosfera întunecoasă.

Undeva, în semiîntunericul din interiorul localului, cineva cînta o melodie lentă la trompetă, dar din zumzăitul conversaţiilor ea îşi dădu seama că nimeni nu asculta muzica. Îşi îngustă ochii pentru a încerca să se acomodeze cu lumina slabă şi cu fumul gros de ţigară.

În stînga ei văzu barul. În toată încăperea se aflau mese şi scaune, unele ocupate de bărbaţi cu aspect dubios. Pe o scenă mică, într-unul din colţuri, un bărbat în vîrstă cînta la trompetă. Arăta de parcă era de o viaţă acolo, cîntînd aceeaşi melodie. Amestecată cu mirosul de tutun şi alcool, se simţea aroma unor hamburgeri.

Clare observă, cu neplăcere, că este singura femeie din local.

– Ia te uită, mormăi un bărbat ameţit, îndreptîndu-se spre ea. Une petit besse, bebe? Îşi ţuguie buzele, într-un mod hidos.

– Ce... aţi spus? întrebă Clare, dîndu-se un pas înapoi.

– Doar un pupic, ce zici? repetă el, apucînd-o de

braţ şi răsucind-o încet cu faţa spre el.

– Dă-mi drumul! strigă ea, răsucindu-se, dar nereuşind să scape din strînsoare. Clare îşi împinse cotul cît putu de tare în coastele lui, iar acesta, rămas dintr-o dată fără aer, îi dădu drumul şi se dădu înapoi. Profitînd de acest moment, Clare îşi izbi pumnul de nasul lui cu toată puterea. Bărbatul căzu la pămînt, dar se ridică imediat urlînd şi se îndreptă spre ea. Dar, spre surprinderea lui Clare, după o clipă se trase înapoi. Bombănind obscenităţi într-o engleză amestecată cu franceză, se răsuci şi părăsi barul, ţinînd la nas o batistă pătată de sînge..

– Se pare că n-are rost să-ţi ofer ajutorul meu, se auzi o voce amuzată în spatele ei. Dar nu sînt sigur că te poţi descurca singură cu întreg barul.

Clare se întoarse, aşteptîndu-se să întîlnească un alt atacator, cu poşeta pregătită să lovească, dar se trezi în faţa unor ochi amuzaţi, la care visase în ultimele săptămîni.

– Ryan! exclamă ea pe un ton mult mai dulce decît ar fi dorit.

– Clare? întrebă el, fără să-i vină să creadă. Ce Dumnezeu cauţi aici? Realiză dintr-o dată că erau în centrul atenţiei. Hai cu mine în curtea interioară, unde putem sta de vorbă liniştiţi. Protector, o conduse prin camera întunecată.

Inima lui Clare începu să bată cu putere cînd el încercă să o cuprindă cu braţul pe după mijloc. Încercă să meargă repede în faţa lui.

– Te-am sunat la birou şi secretara mi-a spus unde te pot găsi. Sper că nu te deranjează.

– Deloc. Sînt bucuros că ai venit. Cobor deseori seara aici, ca să mănînc un hamburger. Prefer asta decît să-mi gătesc singur.

Clare aruncă o privire ezitantă spre bar, în timp ce ieşeau afară.

– Oh. Mănînci aici?

El izbucni în rîs.

– Nu-i chiar atît de rău. Şi e comod. Locuiesc la etaj.

– Ah.

O adiere slabă suflă şi ea auzi susurul plăcut al apei de la fîntînă. Aerul era încărcat cu parfumul florilor.

– Curtea asta interioară e uimitoare, spuse ea pentru a ascunde emoţia pe care o simţea cînd el o privea. Nimănui, care trece pe stradă, nu i-ar trece prin cap de existenţa ei. Nu se aude nici măcar zgomotul făcut de maşini.

– Pereţii sînt foarte groşi, spuse el. Mi-a fost dor de tine.

Ochii ei îi întîlniră pe ai lui şi ea simţi că se topeşte sub privirea aceea verde-aurie.

– Am încercat să te sun a doua zi, dar plecaseşi. Voiam să-ţi explic de ce am dispărut în felul acela.

– De ce?

– N-am făcut niciodată... Adică, Elliot... Respiră adînc şi spuse pe nerăsuflate: N-am mai făcut dragoste cu nici un alt bărbat în afara soţului meu, şi, de fapt, nici cu el de foarte mult timp. M-am trezit şi mi-am închipuit că vei gîndi urît despre mine, aşa că am plecat pe furiş.

– Ai plecat, crezînd că mi te vei şterge din minte?

– Da, cam aşa ceva. Dar mai tîrziu mi-a părut rău şi am vrut să-ţi explic. Dar plecaseşi.

El dădu din cap şi se aşeză lîngă ea, pe banca de lîngă fîntînă.

– Nu a fost chiar aşa. N-am încetat o clipă să mă gîndesc la tine. Cînd m-am trezit şi am văzut că dispăruseşi, m-am speriat mai întîi, apoi m-am gîndit că regreţi ceea ce ai făcut. De aceea nu te-am sunat înainte să plec din oraş.

Clare simţea că începe să se relaxeze.

– Mă simt atît de prost. Mă crezi probabil foarte

limitată, că nu ştiu să fac faţă unei asemenea situaţii.

– Nu, te găsesc încîntătoare. Ochii lui o priveau cu dragoste, în timp ce-i apucă mîna şi o ţinu strîns. Ai făcut tot drumul pînă la New Orleans, ca să-mi explici acest lucru sau ai alte motive care te-au adus aici?

Clare zîmbi.

– Sînt aici pentru două motive. În după-amiaza asta am avut treabă la nişte galerii de artă, care îmi expun lucrările. Celălalt motiv este că vreau să-ţi fac o propunere.

Ryan ridică o sprînceană şi zîmbi.

Ea continuă repede:

– Huntly Oil amînă prea mult începerea lucrărilor. Vreau să încep forarea la un puţ petrolifer pe porţiunea de teren nearendată. De aceea, m-am hotărît să investesc două sute cincizeci de mii de dolari din banii mei şi vreau ca tu să începi să forezi pentru mine... pentru un anume procent. Vocea ei suna încordat.

Ryan o studie surprins.

– Vorbeşti serios?

– Sigur, răspunse ea brusc. Am nevoie doar de cîteva zile pentru a-mi vinde nişte bunuri, dar îmi închipui că asta nu-i o problemă pentru tine. Ea calculase că-i va lua cîteva zile pînă să obţină o a doua ipotecă asupra casei în care locuia şi că va trebui să se împrumute de restul de bani. În nici un caz însă nu avea de gînd să-i spună lui Ryan în ce situaţie financiară dificilă se afla. Nu i-ar putea explica niciodată teama de sărăcia pe care o resimţea. Nimeni n-ar înţelege, iar penibilitatea situaţiei ar face ca totul să fie şi mai rău. În afară de asta, ca investitor principal, trebuia să pară foarte sigură pe ea din punct de vedere financiar, pentru a-l convinge să i se alăture. Trebuia să accepte. Trebuia ca totul să meargă bine.

Ryan se ridică în picioare şi începu să fluiere uşor. Două sute cincizeci de mii de dolari ar fi fost de ajuns

pentru a pune în funcţiune un puţ petrolifer. Şi îşi va putea realiza astfel visul. Nu numai că va demonstra că teoria lui este adevărată, dar va putea să foreze chiar el. Cu toate acestea, felul în care personalitatea lui Clare se schimba în clipa cînd începea să discute despre afaceri îl îngrijora. Devenea atît de rece şi calculată. Ryan privi fix în apa fîntînii, în timp ce se gîndea.

Îşi aminti de casa în care locuia Clare. Era un adevărat palat. Dar ca descendent al unei familii înstărite, el îşi dădu seama cu uşurinţă că banii lui Clare sînt bani cîştigaţi de curînd. În ciuda comportării ei aristocrate, se vedea că familia ei nu fusese întotdeauna bogată. Era oare una dintre acele persoane lacome care nu avea niciodată suficient de mulţi bani pentru a-şi satisface poftele? Spera că nu.

– Huntly va fora pînă la urmă. De ce te grăbeşti? întrebă el. Văzu că în ochii ei s-a aprins o scînteie... o scînteie de... teamă?... dar care dispăru imediat.

– Nu vreau să aştept. Dacă există petrol, vreau să fie extras. Cît de curînd. În afară de asta, între noi fie vorba, ar putea totuşi să nu foreze niciodată. Multe dintre terenurile arendate nu sînt nici măcar atinse de companiile respective.

Ryan încerca să citească ce se ascunde în spatele acestor cuvinte, dar nu reuşi. Părea absolut liniştită acum, dar el nu putea trece cu vederea acea urmă de disperare pe care o văzuse. Fusese la fel ca atunci cînd semnase pentru arendarea terenului.

– Ai banii? o întrebă el direct.

– Nu la mine, răspunse ea. După cum ţi-am spus, voi avea nevoie de cîteva zile ca să-i am în mînă. Dar, te asigur, nu-i nici o problemă să fac rost de ei.

Ryan oftă. Părea că e sigură de ceea ce spune şi n-avea de ce să n-o creadă. Probabil că era genul care se juca cu sfertul de milion, aşa cum alţii o fac cu cîteva sute. Din păcate, mai întîlnise genul ăsta de oameni.

– Un puţ de petrol nu e o jucărie, spuse el sec. S-ar putea să nu găsim nimic acolo pînă la urmă.

– Îmi dau seama de asta. Ştiu că e ca un joc de noroc, dar îmi asum riscul.

– Nici măcar nu ştii dacă eu am habar despre ceea ce vorbesc.

Ea îl privi încrezătoare.

– Eşti geologul principal al lui Huntly Oil. Trebuie să ştii despre ce vorbeşti.

El o privi întrebător.

– Nu ţi-am spus eu asta. Deşi e adevărat.

– De ce mi-ai spus că eşti cel care se ocupă de arendarea terenurilor? întrebă Clare, în timp ce zîmbetul îi dispăru de pe faţă.

– Nu e ceea ce crezi. Am avut un motiv, şi încă unul bun. Vezi tu, Huntly Oil este în competiţie cu compania care deţine cele două sonde din apropiere şi nu voiam să se afle că geologul principal de la Huntly a venit să cerceteze şi să arendeze pămîntul.

– Atunci înseamnă că firma ta crede cu adevărat că există petrol, altfel n-ar fi atît de secretoşi, spuse Clare plină de speranţă.

– N-am spus niciodată că firma mă susţine pe de-a întregul. Asta-i teoria mea, cum că ar exista petrol sub terenul tău. Dar părerea mea este minoritară. Eşti sigură că mai vrei să forezi?

– Da, spuse Clare simplu, privindu-l pe Ryan cu o încredere reînnoită.

– Bine. Te-ai mai gîndit la alţi investitori? Banii ăştia nu sînt suficienţi pentru întregul puţ. Ajung pentru o mare parte a echipamentului şi pentru a pune sonda în mişcare, dar ne mai trebuie încă mulţi bani.

– Nu, m-am gîndit că poate cunoşti tu pe cineva. Zîmbi descurajată. N-am mai forat pînă acum.

– Ceri foarte mult. Rişti o grămadă de bani, bazîndu-te numai pe faptul că teoria mea ar putea fi corectă.

Clare se simţi cuprinsă de dezamăgire.

– Atunci, nu vrei? Trebuie să găsesc pe altcineva?

Ryan se încruntă.

– N-am spus asta. Nu, o voi face. Vreau doar să-ţi dai seama că nu este ceva sigur.

O clipă, Clare se simţi cuprinsă de panică, dar o alungă imediat.

– Ştiu ce fac, Ryan. Am încredere în tine. Se ridică şi-i întinse mîna. Atunci, batem palma?

El ezită doar o clipă. Acel moment de panică nu-i scăpase neobservat.

– Da, spuse încet, luîndu-i mîna, batem palma.

Clare se relaxă dintr-o dată.

– Bun. Ştiu că vei găsi petrol. Mai ai pe cineva în minte, care să ne susţină?

– Cunosc pe cîţiva care ar putea fi interesaţi, spuse el gînditor. Dacă mai rămîi în oraş cîteva zile, am putea merge împreună să vorbim.

– Da, pot să mai stau. N-am alte obligaţii pînă marţi după-amiază. Răsuflă uşurată că fixase orele de pictură marţea şi joia, şi nu mai devreme.

– Grozav, zise el. Acum hai să mergem undeva să sărbătorim. Nu-mi ia decît cîteva minute să mă schimb şi-ţi voi cumpăra cea mai mare friptură din oraş.

Clare fu bucuroasă să renunţe la cina ei, ce cuprindea un sandviş cu peşte.

– Mi-ar face plăcere. Dar şi eu vreau să mă schimb. De ce nu ne-am întîlni undeva mai tîrziu?

– Mai bine de ce n-aş veni eu să te iau? Unde stai?

– Poftim?

– Hotelul. Nu ţi-ai luat încă o cameră?

– Ah ba da. Stau la Fontainebleau, spuse ea, numind hotelul cel mai vestit din oraş. Dar nu vreau să te deranjezi pînă acolo. Ne putem întîlni undeva.

– Prostii. Cunosc oraşul, iar Fontainebleau nu e

departe de locuinţa mea. Vin să te iau la... privi spre ceas... la opt? Nu mai protesta, altfel va trebui să te mulţumeşti cu un hamburger.

– Ştii cum să te descurci în faţa protestelor mele, spuse ea strîmbîndu-se. Ne întîlnim în hol la ora opt.

Clare conduse cît putu de repede pînă la motelul ei. Tot drumul se gîndi la minciuna pe care o spusese, dar Ryan n-ar înţelege niciodată de ce bogata Clare Marshall a ales să stea într-un astfel de loc. Şi dacă va realiza că e nevoită să stea acolo, cu siguranţă că va da înapoi în asocierea lor.

Făcu baie repede, îşi pieptănă părul şi-l legă într-o coadă la spate. Din fericire, îşi adusese cu ea haine potrivite pentru o astfel de ocazie, sperînd că Ryan o va invita. Cu ochii aţintiţi în permanenţă la ceas, o sună pe Betty pentru a-i spune că nu se întoarce încă acasă.

După o scurtă ezitare, Clare hotărî să nu-şi pună jacheta care se asorta rochiei de culoarea vişinei putrede. Cu jacheta, rochia părea mult prea serioasă şi ar fi fost perfectă pentru o masă de afaceri cu potenţialii investitori. Fără ea însă, decolteul adînc al rochiei, ce-i lăsa aproape tot spatele gol, într-un mod absolut provocator, putea fi văzut. Îşi puse sandale roşii de seară care se asortau perfect cu rochia. Încheindu-şi lanţurile de aur la gît şi la încheietura mîinii, fu gata să plece.

Mai apucă să se rujeze şi să se parfumeze în grabă. Ceasul de la bancă arăta ora opt fără un sfert şi cum Clare nu purta niciodată ceas la mîna, fu şocată să vadă cît de puţin timp mai avea.

Strecurîndu-se în parcarea de la Fontainebleau, Clare coborî repede din maşină şi intră în holul hotelului.

Cu respiraţia întretăiată trecu pe lîngă un ghiveci cu un palmier şi, de acolo, îl strigă pe Ryan care tocmai se îndrepta spre recepţie pentru a întreba probabil numărul camerei în care stătea.

– Îmi pare rău că am întîrziat, spuse ea, încercînd să respire normal. Aştepţi de mult?

– Nu, nu de mult. Arăţi puţin agitată. Te-am grăbit eu cumva?

– Nu, nu. Deloc. Sînt doar emoţionată de faptul că ai fost de acord cu afacerea noastră. Eşti gata să mergem? Recepţionerul o privi suspicios şi ea speră ca Ryan să nu-i mai pună alte întrebări.

– Da, am maşina parcată în spate.

Ryan o conduse pînă în parcare şi îi deschise portiera maşinii. Din fericire, Mercedesul ei nu era prin apropiere.

– Cartierul Francez nu este situat în cealaltă parte? întrebă ea, cînd Ryan o luă în direcţie opusă.

– Ba da. Dar vreau să te duc într-un loc cu totul special. Apoi, dacă vei avea chef, putem merge acolo să ascultăm jazz.

Ryan o luă în jos pe St. Charles Avenue şi opri în faţa hotelului Pontchartrain. Imediat, un bărbat apăru la portiera maşinii şi o ajută pe Clare să coboare, apoi duse maşina în parcare. Cînd intră, Clare rămase uimită de luxul dinăuntru. Intrarea era mărginită de coloane de marmură albă, arbori tropicali şi oglinzi. Covoare orientale, groase le înăbuşeau paşii, iar deasupra capetelor lor se afla un uriaş candelabru.

Ryan zîmbi, văzînd uimirea ei evidentă.

– E nemaipomenit! exclamă ea. Nu mă aşteptam să venim aici. Reevaluă în gînd imediat situaţia financiară a lui Ryan. Indiferent cît de bine ar fi fost plătit de Huntly Oil, asta era cu mult peste veniturile lui. Şi el se simţea foarte în largul lui acolo. Mult mai mult decît se simţea ea.

La uşa salonului, numit „Camera Caraibilor", fură întîmpinaţi de maître d'hotel care îi conduse la o masă elegantă, cu farfurii chinezeşti şi lumînări sofisticate. Ea se aşeză pe scaunul satinat şi privi în jur. Covorul roşu

avea în mijloc un medalion auriu care dădea mai multă căldură interiorului. Pe pereţii îmbrăcaţi în piele se aflau oglinzi uriaşe şi gravuri fine. Totul, asociat cu lumina discretă, crea o atmosferă deosebit de romantică.

Clare roşi, văzînd că Ryan o priveşte amuzat, şi încercă să pară nepăsătoare.

– Vii des aici?

– Nu, numai cînd vreau să impresionez pe cineva în mod deosebit.

– E destul de drăguţ, spuse ea în stilul în care ar fi făcut-o Regina.

El rîse tare.

– Îmi pare bine că îl aprobi.

– N-am vrut să sune atît de snob. În Kilgore nu există nimic asemănător şi, sincer vorbind, sînt puţin intimidată. În timp ce vorbea, Clare văzu că Ryan o studiază cu atenţie, de parcă ar fi vrut să-i citească pînă în adîncul sufletului. Era o expresie ciudată în ochii lui verzi.

– Pentru că a venit clipa mărturisirilor, trebuie să recunosc că n-am mai fost aici decît o singură dată, cînd tatăl meu s-a retras de la Huntly Oil.

Clare se relaxă şi sorbi puţină apă.

– Mă simt mai bine acum. Poate că sîntem amîndoi stînjeniţi.

Serviciul a fost impecabil, iar mîncarea delicioasă. Spre sfîrşitul cinei, Clare hotărî să se comporte natural şi amîndoi se simţiră minunat împreună.

– Spune-mi, îl întrebă Clare la plecare, tatăl tău a fost tot atît de impresionat ca şi mine?

– Nu chiar. Mai fusese de cîteva ori aici... de fapt, destul de des. Tatăl mamei mele a locuit aici cîţiva ani înainte de a mă naşte eu şi veneau să-l viziteze cel puţin o dată pe săptămînă.

– Aici? Bunicul tău a locuit aici? Rămase pentru o clipă cu gura deschisă, apoi o închise repede. Şi el a

lucrat la Huntly Oil?

– Nu chiar. El a fost proprietarul companiei.

Înainte ca Clare să-şi revină, el o conduse în Cartierul Francez. Lăsînd maşina în propriul garaj, merseră pe jos pînă la un bar, de unde se auzeau acordurile plăcute ale unei trompete şi ale unui clarinet. Înăuntru, fumul era foarte gros, iar muzică părea cîntată de o sirenă ce-i conduse prin mulţimea de oameni spre una dintre mese. Chelnerul, un tînăr foarte feminin, cu o claie de cîrlionţi blonzi, le luă comanda şi dispăru.

O cîntăreaţă, îmbrăcată într-o rochie aurie din lame, apăru pe scenă şi începu să cînte o piesă de jazz.

– Te simţi bine? o întrebă Ryan, luînd-o de mînă.

– Da, sînt atît de bucuroasă că sînt cu tine aici.

El zîmbi şi-i ridică mîna la gură, fără să-şi ia o clipă ochii de la ea.

– Şi eu sînt bucuros.

Sărutul lui o făcu să tremure şi ea îşi retrase nervoasă mîna.

– Îmi place cîntăreaţa. E foarte bună.

– E foarte bun, o corectă Ryan.

– Cum? spuse Clare fără să-i vină să creadă.

– Numele lui e Billy Chandell. Locuieşte vizavi de mine, în apartamentul acela cu balcoane verzi. O privi amuzat.

– Glumeşti.

– Deloc. Billy se travesteşte adesea în femeie. Şi-i reuşeşte foarte bine. Joacă de asemenea mult tenis. Ţi-l voi prezenta într-una din zile.

Uimită, Clare privi la frumoasa cîntăreaţă, întrebîndu-se dacă Ryan glumea. Cînd Billy îşi termină numărul, privi spre Ryan şi-l salută, apoi se înclină în faţa publicului şi ieşi, lăsînd în urmă o furtuna de aplauze.

În timp ce instrumentiştii îşi acordau instrumentele pentru o nouă piesă, Ryan o întrebă:

– Eşti gata să mergem în altă parte? Billy e numărul

lor cel mai bun.

Clare aprobă din cap.

În timp ce coborau de-a lungul străzii, muzica deveni din ce în ce mai slabă, pînă ce nu se mai auzi deloc. Cîţiva bărbaţi dubioşi, ce semănau cu cel care o acostase mai devreme, trecură pe lîngă ei şi Clare fu mulţumită simţind corpul musculos al lui Ryan alături de ea. Îşi puse mîna într-a lui şi-şi potrivi paşii după paşii lui.

Pe terasa lui Pat O'Brian se aşezară la o masă, situată printre vegetaţia bogată, care avea o lumînare aprinsă ce răspîndea o lumină caldă. În timp ce ascultau muzica lentă, cîntată la pian, Ryan îi luă mîinile şi i le ţinu strîns, dar tandru, în timp ce n-o slăbea din ochi.

– Mi-a fost teamă că nu te voi mai vedea niciodată, spuse el.

– Nu plec niciodată din oraş, răspunse ea, încercînd să-şi stăpînească emoţia. Nu trebuia decît să mă cauţi.

– Mă crezi sau nu, chiar asta aveam de gînd să fac. Voiam să-mi iau cîteva zile libere şi să vin la Kilgore să te caut.

Clare nu răspunse, dar mîna îi tremura.

– Chiar din ziua cînd am plecat, am regretat că nu te-am sunat. Nu mi-a venit să cred cînd te-am văzut la Blue Crystal azi după-amiază.

– Era important pentru mine să te găsesc, murmură ea. Aveam nevoie de cineva care să vrea să înceapă forările pentru mine.

– Ăsta-i singurul motiv? întrebă el dezamăgit.

– Nu, răspunse ea încet. Ăsta-i motivul pe care-l pot recunoaşte. De fapt, voiam să fiu din nou împreună cu tine.

El zîmbi.

– Şi iată că eşti. Spune-mi, Clare, e cineva care te aşteaptă în Kilgore? Un bărbat, vreau să spun?

– Nu. Nu mă aşteaptă nimeni în Kilgore. Din cauza

lui refuzase orice altă propunere de a se întîlni cu vreun bărbat. Numai Ryan o interesa.

– Bun. Îi ridică mîna la buzele lui. Ştii că la lumina lumînării pielea ta este aurie, iar părul şi ochi sînt negrii ca smoala? Şi ştii că eşti frumoasă, atunci cînd roşeşti?

– E ceva ce încerc să evit.

– Sper să nu reuşeşti. Găsesc că e minunat. Dar, de fapt, tu toată eşti minunată.

Clare roşi şi mai mult.

– Ryan, să ştii că nu mă tăvălesc în pat cu fiecare bărbat pe care-l întîlnesc, aşa cum am făcut-o cu tine. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine atunci.

– Ştiu, spuse el, strîngînd-o de mînă.

– Ryan, spuse ea ezitînd, n-am de gînd să mă culc cu tine în seara asta.

– De ce nu?

– Pentru că nu vreau să am senzaţia că înţelegerea noastră s-a bazat pe aşa ceva.

– Întotdeauna eşti atît de îngrozitor de sinceră?

– De obicei. E un mare defect de-al meu.

Ryan oftă.

– În regulă. Cum vrei tu. Dar doresc să ştii că nu am avut fizicul tău în cap, atunci cînd am fost de acord să forez pe pămîntul tău. Sînt un om de afaceri mai bun decît atît. Şi acum nu vorbim despre afaceri.

– Nu, Ryan, spuse ea ferm.

– Bine, ce zici de nişte cafea cu prăjituri pentru a încheia seara? spuse el cu uşurinţa care-l caracteriza în schimbarea subiectelor. Apropo, sper că observi că cedez greu, dar respectuos. Îi zîmbi, iar ea îi răspunse la zîmbet.

– Cafeaua ar fi excelentă, dar nu sînt sigură de prăjituri, după cina pe care am luat-o.

– Cînd vom ajunge acolo, te vei răzgîndi. Locul acela are ceva ce te va face să tînjeşti după prăjituri. Vei

vedea.

Locul unde serviră prăjiturile fu exact aşa cum îl descrisese Ryan, chiar mai mult. Apoi se mai plimbară puţin, pînă ce Ryan o conduse înapoi la hotel. Cînd intrară în holul hotelului, Clare rîdea în hohote.

– Am mîncat prea mult.

– Şi ai mai luat cîteva prăjituri cu tine. Vezi? Ţi-am spus eu. Nu poţi mînca numai una.

– Asta sună ca o reclamă. Nu-mi mai aminti. Am senzaţia că nu voi mai putea mînca vreodată.

– Trebuie să poţi. Mîine luăm micul dejun împreună. Poţi face cîteva ture prin piscină, pînă atunci.

Ea gemu.

– Cred că glumeşti, nu?

– Nu. La ce oră te scoli? Voi veni să te iau.

Ea îl privi cu atenţie.

– Chiar vrei să mă vezi şi mîine?

– Bineînţeles. Vreau să te copleşesc cu prezenţa mea. Devenind brusc serios, adăugă: Nu vreau să te pierd din nou. Înainte ca ea să-l poată opri, el îşi lipi buzele de ale ei. Pot să te conduc pînă în cameră? întrebă încet.

– Nu, şopti ea. Nu în seara asta.

El apăsă pe butonul liftului.

– Vin să te iau la ora nouă? E prea devreme?

– Nu, e perfect. Apoi, realizînd ce spusese, continuă: Adică, vin eu la tine la ora nouă. Prefer aşa.

El ridică din umeri.

– Bine. Parchează în spaţiul de lîngă maşina mea. Eşti sigură că vei găsi strada? Bine. Intră în curtea interioară, pe lîngă garaj, şi urcă pe scările pe care ţi le-am arătat.

Uşa liftului se deschise şi Clare intră înăuntru. Recepţionerul începuse deja să se încrunte.

– Noapte bună, Ryan, spuse ea repede, în timp ce uşile se închideau.

Clare apăsă pe butonul ce indica etajul doi. Cînd liftul se opri, coborî şi aşteptă ca liftul să coboare, apoi îl chemă din nou.

Ignorînd privirea recepţionerului, Clare traversă holul şi se îndreptă spre parcare. Maşina lui Ryan dispăruse. În timp ce conducea spre motel, Clare fredona o melodie.

10

Luară micul dejun la Brennan. În timp ce-şi mînca ouăle Benedict în localul elegant, Clare îşi propuse să nu pară din nou copleşită. Foarte mult din atracţia exercitată de Elliot se datorase fascinaţiei localurilor în care el o dusese. De data aceasta, fusese încîntată, împotriva voinţei ei, atît de luxosul Pantchartrain, cu o seară în urmă, cît şi acum de Brennan.

Nu fi proastă, se certă ea. L-ai lăsat pe Elliot să te cucerească datorită localurilor de lux şi ce-a urmat a fost un dezastru. Ai crezut că-l iubeşti pe Elliot, mai ţii minte? Stai cît poţi de departe de bărbaţii bogaţi.

Resemnată, încercă să-l privească pe Ryan dintr-un punct de vedere absolut platonic. Dar asta se dovedi curînd ceva imposibil. Se pomeni încercînd să-i memoreze sunetul vocii, felul în care razele soarelui îi făcea părul să strălucească, forma mîinilor şi a buzelor.

Ryan îşi petrecu restul zilei arătîndu-i New Orleans-ul. O duse pe un itinerar mai bun decît ar fi făcut-o un ghid. În cele din urmă, epuizaţi, se trîntiră pe o pătură într-un parc şi priviră veveriţele care se jucau în pomi. Ryan se aşeză pe o parte pentru a o vedea mai bine.

– Nu poţi privi veveriţele dacă stai aşa, spuse Clare.

– Prefer să te văd pe tine, spuse el gîdilînd-o cu un fir de iarbă. Veveriţele le pot vedea în fiecare zi.

– Cînd vei veni la Kilgore mă vei vedea în fiecare zi.

Voi deveni la fel de banală ca veveriţele, îl necăji ea.

– Mă îndoiesc. Tu mă fascinezi. Cînd cred că am aflat totul despre tine, îţi mai descopăr o latură pe care nu o ştiam.

– Oh? spuse ea îngrijorată.

– De exemplu, eşti la fel de în largul tău atît la Brennan's, cît şi aici pe pătură, înconjurată de sandvişuri. Nu te-am auzit niciodată plîngîndu-te că vîntul îţi ciufuleşte părul. Cred că, de fapt, chiar îţi face plăcere să conduci maşina cu geamul deschis.

– Îmi place. Îmi place toamna şi mi-a plăcut atmosfera acestei zile.

– Credeam că eşti o persoană căreia îi place primăvara.

– Şi asta e adevărat. Primăvara şi toamna sînt cele mai frumoase. Vara e prea cald, iar iarna prea frig.

– Da. Te-ai cam văicărit în timpul turului de oraş.

– Nu eu. Tu ai fost acela.

– Ah, da. Ştiam eu că a fost unul din noi. Aruncă firul de iarbă şi îi luă mîna. Clare, rămîi cu mine la noapte.

Ea îl privi. Era îmbrăcat cu un pulover alb, pe care şi-l înnodase la mijloc şi nişte blugi decoloraţi, ce i se mulau pe picioarele lungi. Lumina soarelui îi cădea pe faţă, iar vîntul îi ciufulea părul. Arăta absolut irezistibil.

– Chiar aşa?

– De ce nu? Vreau să fiu cu tine diseară, toată noaptea. Dacă ţi-aş fi spus mai tîrziu, ai fi putut refuza, fără să mai ai timp să te răzgîndeşti. Nu vreau să crezi că încerc să profit de tine. Cred că de asta te-ai simţit atît de vinovată atunci. Ştiu că nu sari dintr-un pat într-altul. Este ceva evident. Dar doresc să fiu cu tine. Şi de aceea am ales acest moment ca să-ţi spun.

– Vreau, Ryan. Vreau cu adevărat. Dar...

– Fără „dar". Dacă vrei să fii cu mine şi eu vreau să fiu cu tine, nu există nimic ce ne-ar putea opri.

Clare îi găsi logica irezistibilă.

– Cînd pui problema în felul ăsta, nu pot face altceva decît să fiu de acord. Dar, pe de altă parte...

El se aplecă şi o întrerupse cu un sărut lung. Cînd ea încercă din nou să vorbească, o sărută din nou.

Clare simţea corpul lui puternic aşezat peste al ei, braţele lui musculoase care o ţineau tandru, dar totuşi puternic. Cu un geamăt înăbuşit îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui şi îl sărută, savurînd gustul şi aroma proaspătă a buzelor lui.

– Răspunsul e „da"? întrebă el în cele din urmă. Sau trebuie să te sărut în continuare?

– Răspunsul e da. Dar sărută-mă în continuare.

Rîzînd încet, el se supuse. Clare auzi voci în jurul lor.

– Detest faptul că trebuie să te întrerup, spuse ea, după cîteva clipe, dar dacă continuăm în felul ăsta, în curînd se va aduna o mulţime de oameni în jurul nostru. Aşa că mă voi duce la hotel, îmi voi strînge lucrurile şi mă voi pregăti pentru cină. La ce oră trebuie să ne întîlnim cu acei potenţiali investitori, pe care i-ai sunat?

– La ora opt, spuse el, muşcînd-o de gît. La Fontainebleau. Putem să luăm bagajele atunci.

– Le aduc cînd vin să-mi las maşina. Nu are rost să aşteptăm pînă diseară. Îl sărută din nou. Hai să vedem cine ajunge mai repede la maşină. Înainte ca el să aibă timp să reacţioneze, ea fu deja în picioare şi o luă la fugă.

Ajunşi acasă, Ryan o urmări pe Clare cu privirea pînă dispăru. Apoi deschise poarta masivă din fier, fără ca măcar să-i audcă scîrţîitul atît de familiar. Cînd intră din aerul cald de afară în gangul de la intrare simţi o uşurare, de parcă intrase într-o peşteră răcoroasă.

Ajunse apoi în curtea interioară. Trecu pe lîngă fîntînă, fără ca măcar să-i audă susurul melodios, şi urcă la etaj, unde se afla apartamentul lui. Băgă cheile în broasca veche şi deschise uşa. Înăuntru, datorită zidurilor groase, era la fel de răcoare ca în gangul de la intrare.

Ce avea Clare care-l deruta atît de mult? Ceva nu era în regulă cu ea, dar nu-şi putea da seama ce.

În timp ce se bărbierea, dădu drumul la apă în cada veche şi adîncă. Îşi scoase hainele şi le aruncă în coşul cu rufe murdare, apoi intră în apa fierbinte.

Se săpuni încet, lăsîndu-şi capul pe spate şi sprijinindu-se cu coatele de marginea căzii. Noaptea trecută, cînd o condusese pe Clare la hotel, simţise că ceva nu-i în ordine. Bineînţeles, fusese destul de ciudat că ea insistase ca el să nu o conducă pînă în camera ei, dar asta se putea explica prin faptul că nu voia ca el să intre înăuntru. După ce dispăruse atît de neaşteptat, după prima lor noapte petrecută împreună, n-ar fi vrut să facă ceva prin care să se simtă constrînsă. Dar ea nu avea de unde să ştie asta. Totuşi, mai era ceva ce nu era în regulă. Închise ochii şi-şi încrucişă sprîncenele. Ieri, cînd o întîlnise în hol, ea gîfîia de parcă coborîse scările în viteză. Apoi, mai tîrziu, cînd el îi chemase liftul...

Deschise ochii brusc. Asta era ceea ce nu se potrivea! Ştia absolut sigur că la etajul doi nu se aflau dormitoare. Şi văzuse liftul oprindu-se la etajul doi! Nu erau decît săli de şedinţe şi birouri la acel etaj!

Căzînd pe gînduri, Ryan trase dopul căzii, cu degetul mare de la picior şi se ridică. Începu să se usuce cu prosopul, în timp ce asculta zgomotul făcut de apa care se scurgea. Îşi frecă părul pînă fu aproape uscat, apoi îndoi prosopul şi-l puse pe marginea căzii. În timp ce-şi continuă uscatul părului, încercă să dezlege enigma. De ce ar fi spus Clare că stă la acel hotel, dacă de fapt nu stătea? Nu avea nici un sens.

Tot lipsit de sens era şi faptul că ea se dovedea deseori a fi două persoane absolut diferite. Cîteodată, părea genul îmbogăţitului peste noapte, snoabă şi pseudosofisticată, ca de exemplu, atunci cînd îi propusese să înceapă singuri forarea puţului. Partea asta din ea părea foarte avidă de bani şi Ryan găsea asta total

neatrăgător.

Altă dată, Clare părea aproape înspăimîntată de faptul că el era foarte bogat şi părea că vrea să evite din toate puterile acest lucru. Era clar că nu urmărea să se căsătorească cu el pentru bani. De fapt, părea chiar că fuge de căsătorie. Această parte din ea părea fericită să mănînce sandvişuri pe o pătură în parc şi să se plimbe, ţinîndu-se de mînă, pe o stradă plină cu magnolii. Cu această Clare era plăcut să vorbeşti şi nu te mai săturai să fii împreună cu ea.

Ryan era puţin înspăimîntat că s-a îndrăgostit de această Clare. Dacă ar fi putut înţelege acea parte a ei lacomă de bani, totul ar fi fost foarte simplu.

În aceeaşi seară, cînd Ryan o însoţi la cină, la Fontainebleau, o întrebă:

– La ce etaj ai avut camera?

– Păi, la etajul doi, răspunse ea. De ce întrebi?

– Mă gîndeam doar dacă ai avut o priveliişte plăcută din cameră.

– Foarte. Dădea exact spre piscină. Clare observă că maxilarul lui Ryan se crispă puţin, dar nu-şi făcu probleme. La urma urmei, plecase de la motelul situat în afara oraşului, iar bagajele ei erau deja în apartamentul lui Ryan.

Întîlnirea de la cină decurse bine. Cei doi bărbaţi fură entuziasmaţi de a sponsoriza parţial forarea, mai ales cînd Ryan le spuse că o parte din capital provine chiar din banii lui proprii. Amîndoi îi cunoşteau reputaţia de geolog şi deşi teoria lui nu fusese verificată şi riscul era mare, numele lui le era de ajuns. Unul din ei îi dădu lui Ryan numele unui om de afaceri din Houston care nu se dădea la o parte de la investiţii foarte riscante.

După ce plecară cei doi bărbaţi, Ryan şi Clare rămaseră să sărbătorească victoria. Dansară, de parcă se cunoşteau de-o viaţă. Apoi, Ryan propuse să meargă acasă.

Conduse pe străzile din Cartierul Francez, mult mai aglomerate noaptea decît în timpul zilei. Clare se bucura de senzaţia de a avea pe cineva care să-i poarte de grijă, în loc s-o facă mereu singură. Privi profilul lui Ryan, cînd trecură prin dreptul unui felinar de pe stradă, şi zîmbi fericită. Un lucru era sigur... Nu se mai simţise niciodată atît de aproape de cineva, cum se simţea lîngă Ryan. Era destul de înspăimîntător să recunoască, dar ajunsese să-l placă foarte mult şi să aibă încredere absolută în el. Şi era un lucru minunat. Cînd el parcă în garaj şi veni să-i deschidă portiera, ea oftă fericită.

În timp ce mergeau de braţ prin curtea interioară, erau însoţiţi de acordurile înăbuşite care se auzeau de la Blue Crystal. Lumina lunii făcea ca pietrele, ce pavau curtea, să pară de argint.

În vreme ce Ryan pregăti pentru amîndoi ceva de băut, Clare aşteptă în living. Canapeaua, cu multe perne pufoase, era deosebit de confortabilă. Camera era luminată de o veioză modernă cu halogen, care se arcuia în spatele canapelei. Masa de cafea din faţa ei era din lemn de stejar, cu sticlă fumurie. Carpeta groasă era de un bronz-ruginiu. Cîteva ghivece cu flori înfrumuseţau încăperea, alături de căminul situat într-unul din colţurile camerei. Totul era foarte masculin, dar cu mult bun-gust.

– Îmi place apartamentul tău, spuse ea, cînd Ryan îi întinse paharul.

– Mulţumesc. Am avut noroc să pun mîna pe el. În ziua de azi, toată lumea vrea să locuiască în Cartierul Francez. Lista celor ce aşteaptă o locuinţă aici este tot atît de lungă ca braţul meu. Puse muzică în surdină şi se aşeză lîngă ea, pe canapea. Arăţi foarte frumoasă în seara asta, spuse el, sărutînd-o după ureche.

– E important să ştii că nu am încercat să te conving să faci afacerea, culcîndu-mă cu tine, îi reaminti Clare, în timp ce era străbătută de un fior.

– Îmi voi aminti asta întotdeauna, aprobă el, sărutînd-o pe tîmplă şi obraz.

– Şi nu sar în pat cu fiecare străin pe care îl întîlnesc.

– Eu nu sînt chiar „foarte străin". Îi dădu mai multe sărutări de-a lungul gîtului.

– Şi nu am plecat de la hotel, numai ca să am un loc unde să stau.

– Vorbeşti prea mult, spuse el, reducînd-o la tăcere cu buzele lui pricepute.

Clare simţi cum toate rezervele îi dispar şi-i răspunse nerăbdătoare la sărutări. Ryan îi scoase jacheta şi-şi plimbă mîinile pe spatele ei gol.

– Îmi place rochia asta, îi şopti el la ureche. Găsi fermoarul şi-l trase în jos.

Clare îi mîngîie pieptul larg, îi desfăcu şi-i scoase cravata, apoi începu să-i descheie nasturii cămăşii. Pielea lui era bronzată şi cînd îl sărută pe gît, simţi cum pulsul i se accelerează. Îl atinse cu vîrful limbii şi el o strînse mai tare în braţe.

Încet, Ryan îi trase rochia de pe umeri şi-i privi sînii rotunzi. Sfîrcurile erau deja întărite. Frecîndu-i unul între degetul mare şi arătător, Ryan o auzi oftînd de plăcere. Aplecîndu-şi capul, îi sărută conturul sînilor şi îşi plimbă limba pe pielea ei fină. Ridicînd-o în picioare, îi scoase complet rochia şi o aruncă pe jos. Apoi o lăsă pe ea să-i dea jos hainele şi sărutînd-o lung, o duse în dormitor.

Clare se întinse pe pat şi-l trase pe Ryan lîngă ea. Inima îi bătea atît de tare, încît era sigură că el o auzea.

– Eşti atît de frumoasă în lumina lunii, spuse el. Pielea ta pare argintie. Iar părul e la fel de negru ca noaptea de afară. Îşi puse mîinile pe şoldurile ei şi o trase spre el.

– Îmi place să te aud vorbindu-mi aşa, zise ea. Şi îmi place să te privesc şi să te ating. În timp ce vorbea, îşi plimba mîinile pe musculatura tare a spatelui.

Ryan o sărută lung şi adînc, limba lui împletindu-se

cu a ei, învăţînd-o să răspundă în acelaşi fel. Gura ei era ameţitoare ca vinul şi el nu se mai sătura. Apoi îşi coborî capul asupra sînilor şi-i produse un fior ce-i străbătu întregul corp.

Cu un geamăt de plăcere, Clare îşi afundă degetele în părul lui des şi-l trase spre ea. Tremurînd la cea mai mică atingere, îl primi în adîncurile ei cele mai intime.

Corpul ei se arcui pentru a-l trage cît mai mult înăuntru şi începu să se mişte împreună cu el, în timp ce sîngele îi clocotea prin vene.

El îi vorbi blînd, încurajîndu-i mişcările şi aducînd-o pe culmile cele mai înalte ale plăcerii. Apoi se opri şi o lăsă să se relaxeze, după care continuă, trimiţînd-o pe tărîmuri neştiute de ea pînă atunci şi amîndoi atinseră împreună extazul absolut.

Clare rămase tăcută şi fericită în braţele lui.

– Eşti minunat, murmură ea adormită. Mă simt de parcă toată m-am transformat în gelatină.

El rîse încet şi-i sărută părul răvăşit.

– Şi eu la fel. Eşti fericită?

– Da, oh, da, spuse ea, cuibărindu-se mai adînc în braţele lui. Dar tu?

– Şi eu sînt. Îi mîngîie părul, pînă simţi că respiraţia îi devine mai profundă şi mai înceată. Apoi se întinse alături, rămînînd cu obrazul lipit de fruntea ei.

Eşti atît de uşor de iubit, gîndi el în timp ce adormea. Atît de uşor.

Clare se trezi în lumina dimineţii şi-l văzu pe Ryan dormind lîngă ea. Avea părul ciufulit, în urma nopţii de dragoste petrecută împreună, dar trăsăturile feţei îi erau perfect liniştite. Arăta nevinovat ca un copil, nu ca aman-

tul plin de pasiune din noaptea trecută. În ciuda acestui fapt, Clare se simţi străbătută de un fior. Păstrase amintiri plăcute după prima lor noapte de dragoste, dar de data aceasta fusese mult mai bine.

Să faci dragoste! Cuvintele îi persistau în minte şi nu le putea îndepărta. Dragoste! Încet, aproape ezitînd, îşi analiză sentimentele. Se putea oare să se fi îndrăgostit de Ryan? Căldura pe care o simţi privindu-l, îi goni orice sentiment de teamă şi îndoială.

Nu se putea să-l iubească! Nici măcar nu-l cunoştea! Clare nu avea nici cea mai mică intenţie să se mai căsătorească vreodată şi, mai ales, nu cu un bărbat foarte bogat. Elliot o acuzase de prea multe ori că se căsătorise cu el pentru bani. Era hotărîtă să nu se mai pună din nou într-o astfel de situaţie. Se foi stînjenită şi imediat Ryan se trezi.

– Bună dimineaţa. Zîmbi somnoros şi întinse braţul peste ea. O trase spre el şi o sărută.

Clare se simţi copleşită de noul sentiment de dragoste. Îl sărută pe frunte, pe obraz, pe ureche.

Rîzînd uşor, el se rostogoli pe spate şi o trase deasupra. Părul ei negru le încadra feţele, ca o perdea, în timp ce buzele li se întîlniră.

De data aceasta el o pătrunse mult mai repede şi o făcu să atingă imediat punctul final. Cînd fură amîndoi satisfăcuţi, ea îşi îngropă faţa în umărul lui, minunîndu-se de noile senzaţii şi dorinţe necunoscute pînă atunci.

– Ryan? spuse ea, în timp ce-i mîngîia pieptul. Nu ştiu ce se întîmplă cu mine. Adică... aaa...

El o privi cu dragoste şi o sărută.

– Pari atît de îngrijorată. Totul e în ordine.

– Vorbesc serios, spuse ea, de parcă el i-ar fi citit gîndurile.

– Te cred.

Ea îl privi la fel de întrebător.

– De ce? Am fost chiar atît de cumplită?

El rîse zgomotos şi o îmbrăţişă.

– Ai fost... şi eşti... nemaipomenită! În pat, nu ai egal.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Da? Eşti sigur că nu te-am dezamăgit?

El o rostogoli şi veni peste ea.

– Cum aş putea fi dezamăgit de cineva atît de perfect? Zîmbetul dispăruse şi el o privea cu o dragoste infinită. Mă faci să mă simt întreg, complet. Aş vrea să te strîng în braţe pînă la durere şi în acelaşi timp aş vrea să te protejez în permanenţă. Ceea ce simt pentru tine, n-am simţit pentru nimeni altcineva pînă acum.

Clare îi puse degetul pe buze pentru a opri cuvintele de care se temea că ar urma. Era prea devreme pentru ea să creadă că el ar putea s-o iubească.

Înţelegîndu-i teama, Ryan zîmbi. Era un paradox. Deşi iubea, ea se temea de acest lucru. Spera că pe parcurs să-i poată alunga toate temerile.

– Mi-ai arătat care e diferenţa între a face dragoste şi a face sex. Îţi mulţumesc, spuse ea.

– Plăcerea a fost a mea, zise el zîmbind. Acum spune-mi, ai de gînd să stai toată ziua în pat sau vrei să mă ajuţi să pregătesc ceva de mîncare?

– Am de gînd să stau toată ziua în pat.

– Răspuns greşit! spuse el, începînd s-o gîdile.

– Opreşte-te! ţipă ea printre hohote de rîs. Apucînd o pernă o aruncă spre el cu toată puterea. Perna îl atinse pe Ryan lîngă ureche şi el se dădu jos de pe ea. Profitînd de avantaj, Clare se sui peste abdomenul lui plat şi ridică perna ameninţător.

– Renunţă! îi comandă ea, în timp ce rîsul i se citea în ochi.

– Ai cîştigat, ai cîştigat! cedă el. Dar numai pentru că nu mi-am băut încă cafeaua!

– Iartă-mă, iartă-mă! spuse ea, rostogolindu-se în pat lîngă el.

El se ridică în cot şi o sărută uşor.

– Mă duc să pregătesc ceva de mîncare. În felul ăsta pot face pe galantul, lăsîndu-te pe tine întîi la baie.

– Isteţ băiat! zîmbi ea.

– Ce pot să fac? făcu el pe nevinovatul.

Clare îşi trase halatul pe ea şi se duse în baie să-şi pieptăne părul.

– Hei, strigă ea, ştiai că ai o raţă deasupra ta?

– O raţă? Unde?

– Deasupra căzii. Vezi?

Ryan privi la pata de rugină de deasupra.

– Nu e o raţă, o necăji el.

– Cum crezi. Dar eu am auzit un măcănit.

– Ştiu. Te-am pus doar la încercare. Fluierînd fericit, traversă camera şi merse în bucătărie.

O bătaie se auzi în uşa de la intrare. În acelaşi moment, cheia se răsuci în broască. Înainte ca Ryan să ajungă la uşă, aceasta se deschise şi o femeie tînără şi frumoasă îşi făcu apariţia.

– Ei, bună Ryan, îl salută ea cu voce tare. A trecut ceva timp de cînd nu te-am mai găsit acasă.

El gemu înăbuşit. Din toate zilele în care menajera trebuia să vină să facă curat, asta era cea mai proastă.

– Bună, Yvonne. Am fost plecat în ultimul timp.

– Mi-am închipuit! Ţi s-a cam simţit lipsa pe aici! Tînăra femeie se apropie de el mişcîndu-şi provocator şoldurile. Deşi se lămurise cu mult timp în urmă că nu are cum să-l atragă în pat pe Ryan, flirtul devenise o glumă între ei doi.

Auzind voci, Clare ieşi din baie. Vorbea oare Ryan cu cineva? Repede, îşi dădu jos halatul şi-şi trase blugii. În timp ce-şi încheia nasturii de la bluză, auzi telefonul sunînd. Clare ezită, dar răspunse în cele din urmă.

– Alo? Ryan este acolo? se auzi vocea unei femei la celălalt capăt al firului.

Clare se încruntă.

– Da. Numai o clipă. Văzu pe noptiera de lîngă pat o

fotografie pe care n-o observase noaptea trecută. Era a unei fete frumoase, cu ochi mari şi negri şi avea scrisă pe ea o dedicaţie: „Lui Ryan al meu, cu dragoste. Doré". Clare simţi un nod în gît. Trîntind receptorul pe pat, ieşi din cameră tocmai în momentul cînd Yvonne îl lovea, în glumă, pe Ryan peste fund.

Rîsul lui Yvonne dispăru şi o privi uimită pe Clare.

– Clare, ea e...

– Cînd termini aici, mai e una care te aşteaptă la telefon, spuse Clare pe un ton îngheţat, fără să-l lase să-şi termine explicaţia. Se întoarse şi vru să fugă afară pe uşă, dar Ryan fu mai rapid decît ea.

– Clare, vreau să ţi-o prezint pe menajera mea, Yvonne. O prinse de încheietura mîinii şi o trase înăuntru. Are grijă de apartamentul meu şi-mi udă plantele cînd lipsesc din oraş un timp mai îndelungat.

O roşeaţă puternică îi acoperi faţa lui Clare. Yvonne părea şi ea destul de jenată.

– Uite ce-i, vin mai tîrziu. N-am ştiut că eşti în oraş. Bine? Îşi strînse repede mătura şi celelalte lucruri şi se îndreptă spre uşă.

– E foarte bine, Yvonne. Vino cam peste două ore. Nu-ţi vom mai sta în cale atunci. Ryan vorbea calm, dar nu slăbea deloc strînsoarea din jurul mîinii lui Clare.

Cînd Yvonne dispăru pe uşă, Ryan merse în dormitor, trăgînd-o pe Clare după el.

– Dă-mi drumul!

– Nu. Dacă-ţi dau drumul ai să fugi. Se aşeză pe pat şi o trase pe Clare lîngă el. Apoi luă receptorul.

– Bună, spuse el persoanei de la telefon. După o pauză, continuă: Da, doamnă Harlow. Cecul cu împrumutul este la poştă. Voi lipsi cîteva zile din oraş, săptămîna viitoare. Fiţi atentă la ce se întîmplă pe aici în lipsa mea. Da, aşa voi face. Aveţi grijă şi dumneavoastră. La revedere. Puse receptorul în furcă. Este o subalternă de-a mea. Are şaizeci de ani şi o căsnicie

fericită. Alte întrebări?

Clare scutură din cap.

– Nu. Mă simt ca o proastă.

Ryan o luă în braţe şi o ţinu strîns.

– E-n ordine, iubito. Am vrut doar să vezi că nu-i nimic altceva. Dacă-ţi dau drumul acum, mai ai de gînd să fugi?

– Nu. Dar, în timp ce el o îmbrăţişă, Clare privi fix spre fotografia lui Doré. Cine era această femeie care îl numea pe Ryan „al meu"? Cu siguranţă că nu era nici menajera, nici o altă subalternă. Clare nu avu curajul să întrebe. Nu trebuie să ai încredere în el, o îndemnă raţiunea ei. Aminteşte-ţi de Elliot şi Regina.

În ziua următoare, călătoriră amîndoi cu avionul pînă la Houston pentru a face rost de ceilalţi bani necesari pentru începerea forării. Clare îşi muşcă buzele cînd auzi cît costă biletul de avion, dar nu avu ce face. Maşina ei rămase în garajul lui Ryan şi ea îşi mai amînă pentru cîteva zile întoarcerea acasă. Mai avea încă timp pînă la următoarea oră de pictură.

Ryan închirie o maşină de la aeroport şi porniră spre Sud, unde era situat oraşul. De-abia cînd ajunseră în parcarea de la Warwick Hotel, lui Clare îi trecu prin cap că nu-i va mai merge minciuna cu hotelul, spusă la New Orleans. Ryan nu-i propusese să stea amîndoi în aceeaşi cameră şi ea era conştientă că nu-şi putea permite să plătească singură o cameră. Oare lui i se va părea ciudat dacă ea îi va propune să împartă amîndoi aceeaşi cameră? Oare i se va părea şi mai ciudat dacă nu îi va propune acest lucru? Clare îşi dori să fi avută mai mult experienţă într-o astfel de situaţie.

– E ceva în neregulă? întrebă Ryan, observînd crispare de pe fața ei.

– Bineînțeles că nu, minți ea.

– Întotdeauna stau la Warwick cînd vin în oraș. E ca a doua casă pentru mine.

– Bunicul tău a locuit aici, nu? întrebă ea slab.

– Nu. Bunica. Nu s-au înțeles prea bine.

– Oh. N-am mai fost aici pînă acum. Se pare că am călătorit destul de puțin, nu-i așa?

– Sînt doar două hoteluri, față de cele din restul lumii, în care nu ai stat. Și nici eu n-am stat niciodată la Fontainebleau. Asta ne face să fim chit. O privi atent pentru a-i vedea reacția, dar chiar atunci portarul deschise portiera.

Gîndindu-se ce ar putea face pentru a evita o situație penibilă, Clare răsuflă adînc și coborî din mașină.

Holul de la intrare era decorat în bej, albastru și roz. Două candelabre imense atîrnau deasupra capetelor lor. În hol mai erau cîteva canapele și fotolii stil Ludovic al XV-lea și al XVI-lea. Pe un perete se afla o tapiserie Aubusson, veche de două sute cincizeci de ani. Pe jos era marmură roz portugheză. Cu toate acestea, atmosfera era caldă și primitoare.

– Bună ziua, domnule Hastings, spuse directorul hotelului, cînd se apropiară de recepție. Îmi pare bine să vă văd din nou. Bărbatul micuț vorbea cu un accent străin, care o făcu pe Clare să aibă senzația că descinsese într-una dintre capitalele Europei.

– Bună, domnule Stagin, răspunse Ryan zîmbind. Sper că aveți o cameră liberă, cu vedere spre Main.

– Pentru dumneavoastră, bineînțeles. Scoase o cheie, apoi imediat un hamal își făcu apariția.

Clare rămase în spate, încercînd să se facă invizibilă. De la o clipă la alta, va fi întrebată ce cameră preferă. Cu toate acestea, în afară de un zîmbet curtenitor, care-i fusese adresat la început, nu păru să fi fost

remarcată. Începu să se relaxeze şi spera ca Ryan să fi ghicit că ea preferă să stea amîndoi în aceeaşi cameră.

– Bună, Charlie, spuse Ryan băiatului care ducea bagajele, în timp ce o luă de braţ pe Clare şi se îndreptară amîndoi către lift... spre marea ei uşurare. Ce mai e pe aici?

– Toate bune, domnule Hastings. Negrul băgă bagajele în lift şi apăsă pe butonul care indica etajul şapte. A trecut mult timp de cînd n-aţi mai fost pe la noi. Charlie se purta respectuos, fără să fie servil.

– Da. Am fost cam ocupat.

Uşile liftului se deschiseră şi ei păşiră afară pe carpeta groasă şi moale de culoare albastră. O luară la stînga. Ryan şi Charlie începură să discute despre şansele pe care le avea o echipă de fotbal de a ajunge să joace pe Superbowl, anul acesta. Clare era mult prea copleşită de luxul din jurul ei pentru a fi măcar atentă la ceea ce vorbeau. Începea să realizeze din ce în ce mai mult uriaşa diferenţă dintre cei care proveneau din familii bogate şi cei îmbogăţiţi peste noapte. Ryan locuia în hoteluri elegante şi scumpe, dar discuta degajat despre fotbal cu băiatul care-i căra bagajele. Elliot ar fi fost ofensat de astfel de „familiarisme" şi ar fi optat pentru arhitectura din crom şi sticlă de la hotelul Hyatt-Regency.

Charlie deschise uşa camerei lor, privi dacă totul este în regulă, apoi, îi dădu cheia lui Ryan după ce aşeză bagajele în dulap. Clare ieşi pe balcon şi admiră priveliştea care se întindea în faţa ei. Nu se vedeau decît coroanele bogate ale stejarilor bătrîni care ascundeau toate acoperişurile. Numai la distanţă puteau fi zărite cîteva clădiri. Puteai crede foarte bine că hotelul este situat undeva în afara oraşului. Departe, în zare, Clare văzu zgîrie-norii din Houston.

– E frumos, exclamă ea cînd Ryan i se alătură. Am auzit că priveliştea asta poate fi comparată cu Parisul, dar nu mi-am închipuit că este atît de... liniştită.

– Dacă te iei după Bob Hope, aşa este, spuse el privind-o atent. Cum de o persoană atît de bogată ieşise atît de puţin din casă? Să înţeleg că tu şi soţul tău n-aţi fost niciodată acolo? La Paris, vreau să spun.

– Nu. N-am fost plecaţi decît rareori împreună. Eram căsătoriţi, dar de-abia schimbam cîteva cuvinte unul cu celălalt. Ochii cenuşii se umplură de durere. Avusese parte de mai multă dragoste în două zile petrecute cu Ryan decît în toţi anii petrecuţi alături de soţul ei. Nu trebuie să mă îndrăgostesc de el, îşi reaminti ea. Nu trebuie!

– Probabil că a fost foarte greu, spuse el blînd. N-a fost îndeajuns de bun cu tine.

– Nu l-ai cunoscut niciodată.

– Nu, dar te cunosc pe tine. Un bărbat care se poartă rău cu o femeie ca tine, nu poate fi decît nebun. Îşi puse braţele în jurul ei.

Clare îşi culcă obrazul pe pieptul lui. De jos, de pe stradă, se auzea traficul zgomotos.

– Crezi că ne poate vedea cineva aici? întrebă ea, ridicînd capul şi sărutîndu-l pe bărbie.

– Îţi pasă?

– Nu. Sper ca toţi să mă vadă. Îmi vine să strig în gura mare: „Există viaţă după moarte!“ Sau cel puţin, după moartea lui Elliot. Niciodată nu m-am simţit atît de bine.

– E doar începutul, o asigură Ryan.

Prudentă, Clare se îndepărtă de lîngă el. Ce voise oare să spună?

– Diseară, ne vom întîlni cu ceilalţi parteneri la Hunt Room. Cel puţin, sper să ne devină parteneri. După care, intenţionez să te aduc aici şi să-ţi acaparez trupul.

– Sună bine, rîse ea. Cine ar rezista unei propuneri atît de elegante?

– Dar ca să te menţin în formă, acum trebuie să te duc la masă.

Luară prînzul într-unul dintre restaurantele hotelului, situat în aer liber, cu multe plante şi statui din marmură neagră, în mărime naturală. Clare observă că pe una dintre statui era o placă, pe care scria: „Franţa, 1857". Mîncarea fu servită de o chelneriţă drăguţă care, ca de altfel tot personalul, vorbea cu accent franţuzesc.

– Cred că-ţi dai seama că voi deveni o răsfăţată după toate astea. Betty nu ţi-o va ierta niciodată.

Ryan zîmbi.

– Bunica mea a venit prima oară aici să-şi viziteze o prietenă. I-a plăcut atît de mult, încît nu a mai plecat. Obişnuiau să stea pe terasă şi să pălăvrăgească ore în şir. Îmi amintesc că, pe vremea cînd eram copil, stăteam aici în lumina asfinţitului, beam ceai cu gheaţă şi priveam perechile îmbrăcate elegant, care treceau. Bunica îi cunoştea pe toţi cei care locuiau în hotel, pe toţi clienţii care veneau de obicei. Era de-a dreptul educativ să stai şi să-i asculţi sporovăind. Mulţi făceau parte din familiile fondatoare ale Houston-ului.

– Trebuie să fi fost fascinant pentru tine.

– La vremea aceea, o luam ca atare. Nu era atît de interesant ca mersul pe ponei în parc. Cum a fost copilăria ta? Nu te-am auzit niciodată pomenind ceva despre ea.

– Am avut şi eu un cal, zise ea precaută. Călăream destul de des, de fapt. Bineînţeles, în Texas-ul de est călăream în stil western, nu în stil englezesc, dar oricum îmi plăcea.

Ryan o privi derutat. De cîte ori o întreba ceva despre viaţa ei, devenea rece şi părea că se închide în sine.

– Ai mai avut fraţi sau surori? întrebă el pentru a-i vedea reacţia.

– Nu. Am fost unicul copil. Părinţii mei au murit acum cîţiva ani. Cu excepţia unei mătuşi din Abilene, pe care n-am mai văzut-o de cînd am terminat liceul, nu mai am alte rude. Clare se foi stingherită în scaun.

Ryan zîmbi pentru a-i alunga tensiunea.

– Vrei să spui că te pot răpi şi nimeni nu va încerca să te salveze?

– Nici măcar nu vei avea cui să trimiţi scrisoarea pentru recompensă, răspunse ea pe un ton solemn.

– La naiba! Am dat greş din nou! Clătină din cap dezamăgit, apoi se înveseli. Hai să mergem la Muzeul de Artă Contemporană. E chiar vizavi. Îmi vei putea explica ce reprezintă tablourile.

– Întotdeauna schimbi vorba la mijlocul discuţiei? îl necăji ea. Nu ştiu niciodată ce vei spune în clipa următoare.

– Sigur, zîmbi el. Te ţin în priză. În felul ăsta ştiu că eşti mereu atentă.

După ce Ryan achită nota de plată, trecură prin faţa recepţiei şi ieşiră afară. El o luă de mînă, în timp ce aşteptau să traverseze strada. Cînd ajunseră pe partea cealaltă, merseră încet pe sub umbra făcută de stejarii bătrîni şi priviră spre o sculptură de o formă nedefinită făcută dintr-un metal maroniu şi situată la intrarea în muzeu.

– Pun pariu că nu-ţi trece prin cap ce reprezintă, spuse Ryan oprindu-se şi privind-o dintr-un alt unghi.

– Ai dreptate. N-am nici cea mai vagă idee.

– Nici eu. Încercam doar să te fac să ghiceşti. Îşi petrecu braţul pe după umerii ei. Hai înăuntru.

În camera principală a muzeului erau numeroase pînze, unele colorate în culori ţipătoare, altele doar în alb şi negru. Puţine dintre ele reprezentau obiecte pe care le puteai identifica, dar şi atunci acestea erau doar pe jumătate desenate. În mijlocul sălii era o cutie mare din oţel, în interiorul căreia se afla un glob de culoare roşu-portocaliu ce pulsa şi crea o senzaţie de vîrtej. Clare şi Ryan fură mai atraşi de aceasta decît de tablourile ce atîrnau în jurul lor.

– Arta nu trebuie percepută ca pe ceva foarte serios,

spuse Clare, cînd ajunseră la o sculptură ce semăna cu o lingură. Uneori, intenţia artistului e doar de a expune o formă plăcută ochiului. Însă mai sînt altele care sînt expuse doar sub formă de experiment.

– Unele dintre lucrările de aici cu siguranţă că de asta au fost expuse, spuse Ryan, privind o pînză uriaşă de culoare albă, cu o pată roşie plasată în colţul de sus. Cine ar putea să-şi dorească aşa ceva în casă?

– Nu sînt făcute pentru locuinţe. Doar pentru muzee, îi explică Clare. Şi o priveşti prea de aproape. Pictura în ulei trebuie privită de la o anumită distanţă. Nu cu nasul lipit de ea.

În camera următoare se aflau picturi de Monet, Rembrandt şi Degas, iar subiectele erau mult mai plăcute.

– Astea sînt mai accesibile, spuse Ryan.

– Între noi fie vorba, şi mie îmi plac astea mai mult, mărturisi Clare, dar nu mai spune la nimeni. Ca artist, se presupune că ar trebui să-mi placă abstractul.

Intrînd în altă încăpere, întîlniră tot soiul de obiecte egiptene. Clare şi Ryan se luară la întrecere în ghicitul semnificaţiilor ciudatelor obiecte, consultînd apoi ghidul în care erau trecute semnificaţiile reale.

Ajunseră în holul de la intrare şi priviră în jur.

– Cred că asta e tot, spuse Clare. Eşti gata de plecare?

– Sigur. Hai să mergem la Grădina Zoologică.

Ignorînd privirea ostilă a bărbatului care asigura paza muzeului, ieşiră în aerul proaspăt de afară şi se îndreptară spre Hermann Park.

– Îmi este întotdeauna atît de milă de animale, zise Clare, în timp ce priveau mersul greoi al tigrului Bengal. Cînd eram mică voiam să cumpăr toate grădinile zoologice şi să eliberez animalele.

– Mi-ar fi plăcut să te fi cunoscut atunci.

– Nu m-ai fi băgat atît de mult în seamă, spuse ea sigură.

– Nu cred. Pe cît de fascinantă eşti acum, trebuie să fi fost şi un copil deosebit. La ce şcoli ai învăţat?

– Pui mai multe întrebări decît oricine altcineva pînă acum, spuse ea.

– Îmi pare rău. Hai să mergem să vedem păsările.

Ryan o urmări în timp ce privea păsările viu colorate ce zburau deasupra capetelor lor. În multe privinţe, Clare era ca un copil care de-abia descoperea viaţa. Era emoţionată, în timp ce identifica diversele specii de păsări ce se ascundeau prin vegetaţia abundentă. Aceeaşi emoţie o văzuse pe faţa ei cînd îi arătase New Orleans-ul. Era atît de diferită de toate femeile întîlnite de el pînă acum. În toate privinţele. Cu toate acestea, părea că provine dintr-un mediu asemănător cu al lui.

– Mă gîndesc să încep săparea puţului, spuse el, ţinînd-o strîns de mînă, în timp ce ieşeau la lumina strălucitoare a soarelui de afară. Cred că voi putea începe forarea la începutul anului următor.

Clare înlemni.

– De ce abia atunci? De ce să aşteptăm atîta?

– Am cîteva lucruri de rezolvat pînă atunci şi trebuie să-mi caut un apartament pe care să-l închiriez. Ca să nu mai vorbesc de echipa pe care trebuie să o angajez şi s-o aduc aici.

– Îmi pare rău, dar aşa nu merge, spuse Clare încăpăţînată. Vreau să începem mult mai devreme.

Ryan se încruntă.

– Nu sînt sigur că pot. Lucrurile astea cer timp.

– Îţi pot găsi eu un loc unde să stai. Poţi lua primul apartament pe care-l găseşti disponibil. Vreau să începem totul cît se poate de repede.

– Clare, fii rezonabilă. Petrolul stă acolo de atîta timp. Nu pleacă nicăieri.

– Dar eu nu pot aştepta.

– Nu poţi? Ce vrei să spui?

Clare îşi dori să-şi poată lua vorbele înapoi.

– Vreau să spun că nu vreau să aştept. E foarte important pentru mine. Ochii ei îl implorau să facă aşa cum voia ea.

El oftă.

– Cred că pot grăbi puţin lucrurile, dar de ce atîta grabă?

– Te rog. Nu pune atîtea întrebări. Fă doar aşa cum te rog.

Încet, el începu din nou să meargă şi ea veni după el. Se întîmpla din nou. Acea lăcomie, acea dorinţă avidă de bani, care erau în contradicţie cu femeia care părea să fie în restul timpului. Dar privirea din ochii ei era atît de ... disperată.

– Bine. Voi încerca să încep luna viitoare. Dar ţine cont, am spus că voi încerca. Nu promit nimic.

Tensiunea din ochii ei cedă puţin.

– Bine! Hai să mergem să ne luăm vată de zahăr. Era uşurată că puteau schimba subiectul.

Atmosfera de conac european de la Hunt Room fu perfectă pentru invitaţii la cină ai lui Ryan şi Clare. Camera era slab luminată, dar arăta intim. Într-un colţ, se afla un cămin de marmură în stilul renaşterii franceze. Podeaua era acoperită cu un covor roşu belgian. Ryan intenţionase, şi reuşise, să le creeze impresia de bunăstare şi lux şi încercă să-i convingă să finanţeze restul sumei necesare pentru începerea forării. Spre sfîrşitul cinei, cei trei bărbaţi şi cele două femei nu numai că erau întru totul convinşi, dar erau chiar nerăbdători să se implice în acest proiect.

– Eşti nemaipomenit, spuse Clare în timp ce aşteptau liftul. Ai fost atît de convingător, încît ar fi în stare să

înceapă chiar de mîine.

– Cred în ceea ce voi face, altfel nu aş fi încercat să-i conving. Ei ştiu asta, dar cunosc în acelaşi timp şi riscul. Dar ceea ce le dă mai multă garanţie este faptul că şi eu investesc o mare parte din propriii mei bani. Nici un om de afaceri deştept n-ar proceda altfel.

Ryan apăsă pe butonul ce indica etajul doi.

– Noi stăm la şapte, protestă ea. Ai apăsat pe un buton greşit.

– Vreau să-ţi arăt ceva.

Uşa liftului se deschise şi în faţa lor apăru piscina. Merseră ţinîndu-se de mînă pe lîngă ea. Pe cealaltă parte, două perechi stăteau la mese şi sorbeau din cîte un Martini. O blondă subţire, în costum de baie şi ducînd un prosop, intră în saună.

Ryan o conduse pe Clare în jurul piscinei, pînă la terasă. Acolo erau trei fîntîni arteziene ce creau, cu jocurile de apă, adevărate minuni. În stînga se afla o statuie din bronz a generalului Sam Houston ce stătea mîndru pe cal şi privea spre parc. Un zid înalt acoperit cu iederă sugera că după el se ascundea o reşedinţă, dar, la fel ca de pe balconul lor, nu se vedea nici o clădire.

– E într-adevăr minunat, şopti Clare uimită. Ce privelişte nemaipomenită! Şi ăsta e locul de unde se vede cel mai bine.

Ryan zîmbi, îşi petrecu braţul pe după mijlocul ei şi o sărută uşor.

– Am vrut s-o vezi prima oară cînd sînt luminile aprinse. E frumos şi în timpul zilei, dar cînd e întuneric e absolut minunat.

– Fîntîni cărora le încredinţezi dorinţele tale, spuse Clare privind în ochii lui adînci.

– Da, şi a mea se va împlini, spuse el încet. Uşor, îi aplecă capul şi o sărută, întîi cu blîndeţe, apoi din ce în ce mai posesiv. Cînd îi dădu drumul, o privi cu o expre-

sie gînditoare. Hai să mergem în camera noastră.

– Ce ţi-ai dorit? întrebă ea în timp ce mergeau pe lîngă piscină.

– Dacă-ţi spun s-ar putea să nu se împlinească. În schimb, îţi voi arăta... imediat ce ajungem în cameră. Apăsă pe butonul ce indica etajul şapte şi-şi puse braţele în jurul lui Clare. O sărută plin de dragoste, învăţînd-o cu pricepere cum să-i răspundă. Chiar în clipa aceea, uşile liftului se deschiseră şi Clare văzu privirile indignate ale cucoanelor grase şi elegante care aşteptau în dreptul liftului. Roşind puternic le evită privirea şi porni grăbită pe hol împreună cu Ryan, care se amuza de jena ei.

– Nu crezi că au mai văzut şi alte perechi sărutîndu-se? De fapt, cred că le place, dar nu vor s-o recunoască, spuse el maliţios.

Intrînd în cameră, Clare văzu sticla cu şampanie rece şi două pahare.

– Ca să sărbătorim începerea forării, explică Ryan.

– Dar cum...?

– L-am rugat pe chelner să le aducă imediat ce am fost sigur că am făcut rost de toţi banii necesari. Dar şampania trebuie să mai aştepte totuşi. Am altceva în minte pentru început. Îţi aminteşti de dorinţa mea de la fîntîni? O luă în braţe şi o sărută plin de pasiune.

Clare simţi cum sîngele îi pulsează la tîmple, în timp ce mîinile lui alergau frenetice pe tot corpul ei. Îi scoase hainele cu uşurinţă şi începu să-i maseze sfîrcurile şi să-i mîngîie şoldurile, în timp ce gura lui nu o părăsea pe a ei. Clare gemu de dorinţă şi el o luă în braţe, ducînd-o la pat.

Acesta era deja pregătit pentru noapte şi Ryan o aşeză cu grijă pe una din perne. Continuă să o sărute plin de pasiune, creîndu-i senzaţii care-i făceau tot corpul să tremure. Aproape cu sălbăticie, îşi smulse hainele de pe el şi se întinse alături de ea. Gura lui îi ardea buzele,

în timp ce degetele îi explorau locul ei cel mai intim.

Prea nerăbdătoare ca să mai poată aştepta, Clare îl trase înăuntrul ei. Mişcîndu-şi şoldurile în acelaşi ritm cu el, ea îl grăbi şi el i se alătură, savurînd împreună momentul final.

Ryan rămase în braţele ei, simţindu-se prea bine ca să dorească să se mişte.

– Cine a distrus pe cine? întrebă el în cele din urmă.

– Cred că a fost ceva bilateral, răspunse ea somnoroasă.

Clare se răsuci într-o parte şi-şi puse capul pe umărul lui. În timp ce se ghemuia mai aproape de el, Ryan îi sărută părul parfumat şi o mîngîie uşor.

– E atît de bine, murmură ea. Dar cred că ţi se încălzeşte şampania.

– Nu contează. Asta e mult mai important. O strînse în braţe protector.

Cînd ea adormi, el spuse încet:

– Te iubesc, Clare. Într-o zi mă vei iubi şi tu. Asta a fost dorinţa pe care mi-am pus-o la fîntînă. Ştia că ea nu-l poate auzi, dar văzu cum un zîmbet şters îi luminează chipul adormit. Îşi dori să-i cîştige pe deplin încrederea, pentru a putea deveni parte integrantă a vieţii ei. Indiferent ce era acel lucru pe care-l ascundea... şi era convins că ascunde ceva... era sigur că n-avea cum să-i schimbe sentimentele faţă de ea. Ştia acum că ceea ce simţea pentru ea era dragoste şi era bucuros de asta.

– Te iubesc, şopti din nou, cu o voce plină de mirare.

11

Regina Wharton stătea în faţa oglinzii şi-şi rotea capul într-o parte, apoi în cealaltă, pentru a vedea cum arată noua ei pieptănătură. Petrecuse toată ziua la coafor, vopsindu-şi părul în trei nuanţe diferite de blond. Rezultatul era absolut încîntător. Meritase uriaşa sumă pe care o plătise. Îşi scutură capul pentru a vedea cum i se ondulează noile bucle. Zîmbi satisfăcută.

– Regina? Eşti acasă? se auzi vocea soţului ei de pe hol, după ce trînti uşa în urma lui.

Ea gemu şi-şi încruntă privirea. De cînd îi apăruseră oare ridurile astea în jurul ochilor? Disperată, îşi netezi imediat pielea.

– Regina?

– Sînt aici, i-o trînti ea. Unde altundeva ai vrea să fiu? Şi nu intra ud pe covoarele mele curate. Ştii că plouă afară.

Howard privi în urma lui şi văzu urmele de noroi de pe covorul de culoarea fildeşului. Deşi va fi curăţat de servitoare, nu de soţia lui, va urma cu siguranţă o scenă. Făcu cîţiva paşi înapoi şi-şi scoase pantofii.

Regina îşi aprinse o ţigară lungă şi lăsă fumul să-i iasă pe nări. Tocmai îşi perfecţionase arta franţuzească de a inhala şi a da afară fumul de ţigară şi era dornică să o pună în aplicare pentru un observator mult mai interesant decît era Howard. Considera esenţa senzua-

lităţii, stilul în care fumul plutea de pe buzele ei roşii pînă la nări. Este perfect, se gîndi ea.

– Regina? întrebă Howard din uşa dormitorului ei.

Ea îl privi şi se întoarse apoi cu faţa la oglindă.

– Ce-i? Văzîndu-l prin oglindă, se întoarse nervoasă spre el. De ce Dumnezeu stai acolo în ciorapi? întrebă ea.

Howard privi în jos la picioarele care o jigniseră într-atît pe Regina.

– Păi, mi-am lăsat pantofii la uşă ca să nu aduc noroiul înăuntru. A plouat foarte tare.

– Ei bine, arăţi ridicol, aşa cum stai acolo. Du-te şi pune-ţi papucii. Îşi continuă machiatul pleoapelor cu fard albastru.

– Ieşi undeva? întrebă Howard.

– Da. Am program în seara asta. Se ridică şi merse pînă în mijlocul dormitorului ei. Halatul de satin se mula pe fiecare formă a corpului. Prefăcîndu-se că a uitat de prezenţa soţului ei, Regina îşi dădu halatul jos de pe umeri şi-l aruncă pe cuvertura scumpă de pe pat, care însă nu era atît de nouă pe cît ar fi dorit ea. Rămase goală în faţa lui.

Regina îşi îngrijea foarte atent corpul. Ţinea regim şi făcea zilnic exerciţii pentru a ascunde trecerea anilor. Rezultatul era că avea un corp mult prea slab şi musculos, cu mai multe ascuţimi, decît rotunjimi. Dar ei i se părea că e foarte frumos.

Pentru Howard, căruia nu-i mai fusese permis în ultimele luni să se apropie de patul ei, era de-a dreptul dezirabil. Rămase cu gura căscată la ea, simţindu-se cuprins de dorinţă.

Regina se întoarse spre el cu un aer arogant, de parcă abia atunci realizase că mai era încă acolo.

– Ei bine? întrebă ea pe un ton rece.

Howard înghiţi în sec şi-şi plimbă limba peste buze.

– Am...m-am întrebat doar dacă... ieşi undeva.

– Ei bine, acum ai aflat. Regina îl dădu afară cu o mişcare a capului.

– Vii tîrziu? insistă el, privind-o cu ochi flămînzi, în timp ce-şi punea chiloţii de mătase şi-şi încheia sutienul.

– Probabil.

El respiră adînc, apoi o întrebă pe nerăsuflate:

– Unde te duci?

Regina se întoarse şi-l privi cu o privire de gheaţă.

– Nu trebuie să-ţi dau ţie socoteală de fiecare mişcare pe care o fac. Ies în seara asta. Asta-i tot. Afară. Îşi trase sutientul cu grijă peste cap, pentru a nu-şi strica coafura sau machiajul.

– Ştiu. Numai că... păi... la urma urmei eşti soţia mea şi...

– Vrei să nu mă mai baţi la cap? explodă Regina. Pleacă odată şi lasă-mă în pace! Se întoarse spre el furioasă, gata să-i facă vînt afară din camera ei, dacă nu ar fi plecat de bunăvoie, şi trînti uşa în urma lui.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd ieşi în hol, uşa camerei lui era închisă şi nu găsi nici un motiv pentru a-i spune la revedere. Deşi vremea nu era atît de rece, îşi scoase haina de blană din dulapul de pe hol şi şi-o puse pe umeri. Era o haină de nurcă, de culoare argintie, culoare care îi făcea părul să pară de un blond-auriu. Se îndrăgostise de ea de cum o văzuse la parada modei de la Neiman. Prefera să-şi cumpere hainele din Dallas, aşa cum făcea toată lumea cu gusturi bune, după părerea ei. În cele din urmă, presupusese ea, Howard va sfîrşi prin a plăti haina. Ca soţia a lui, nu vedea de ce şi-ar cheltui banii ei pe haine. La urma urmei fusese de acord să semneze contractul premarital, prin care stabileau să-şi păstreze banii separat.

Văzu urmele de noroi de pe covor şi se încruntă. Cum putea ea spera să aibă o casă frumoasă, cu un astfel de soţ nătîng? Cînd fusese de acord să se căsătorească cu el, habar nu avea că era atît de plictisitor.

Era ori mult prea încăpăţînat, ori mult prea prost ca să se schimbe, iar ea era sătulă pînă peste cap de această situaţie.

Din nou cochetă cu ideea care îi intrase în cap cu cîteva luni în urmă. De ce n-ar divorţa şi ar scăpa în felul acesta de el? Gînditoare, ieşi afară din casă.

Parcarea de la Rio Palm Isle era plină ca de obicei şi ea auzi acordurile muzicii de dans. Spera că n-a ajuns prea devreme.

Înăuntru aerul era plin de fum. Regina de-abia putea vedea dansatorii prin fumul gros. Cu o mişcare uşoară din umeri îşi scoase haina de blană. Purta o rochie de un roz strălucitor, cu un jabou în faţă. O curea îngustă strîngea rochia în talie şi-i scotea în evidenţă şoldurile băieţoase. Îşi făcu loc printre mese, pînă văzu persoana cu care trebuia să se întîlnească. Cu aerul unei regine, care e nevoită să se amestece cu oamenii de rînd, se îndreptă spre el.

– Bună, spuse ea cu vocea uşor răguşită. Aştepţi de mult timp?

Neal Thorndyke ridică privirea şi zîmbi admirativ spre Regina.

– Nu de foarte mult. Dar nu mă deranjează niciodată să te aştept. Doamne, ce frumoasă eşti în seara asta! Rochia e nouă?

Regina ridică din umeri.

– Da. Am găsit-o într-un boutique din Longview. M-am gîndit că ar fi nostim să mi-o cumpăr. Rochia costase mai mult decît cîştigase Howard în luna aceea.

Se aşeză graţioasă în scaunul pe care Neal îl trase pentru ea şi se uită spre bar, în timp ce-şi scoase o ţigară din tabachera aurie.

– E multă lume în seara asta.

– Da, formaţia e bună. Vrei să dansezi?

– Nu, nu acum. Ştia că Neal Thorndyke era un dansator antitalent şi că făcea chiar şi pe cea mai bună partenară să pară că dansează îngrozitor. Poate mai tîrziu. Lăsă fumul să i se strecoare printre buze pentru a-l scoate pe nări. Neal o privi fascinat, exact aşa cum ea sperase.

– Ai avut probleme să pleci în seara asta? întrebă Neal.

– Probleme, din partea lui Howard? Bineînţeles că nu. Ce ar putea el să facă?

– S-ar putea înfuria foarte tare, dacă ar afla despre noi. Poate ar trebui să fim mai precauţi.

Regina rîse.

– Cu siguranţă că n-ai de ce să-ţi faci griji din cauza lui Howard! E mult prea prost ca să observe. N-ar vedea nici măcar dacă ne-am fîţîi sub nasul lui. Şi chiar dacă ar observa e mult prea laş ca să facă ceva. Îşi stinse ţigara în scrumieră.

Neal zîmbi, dar rămase gînditor.

– Nu vreau să-ţi fac probleme.

– Ai început să te plictiseşti de mine? îl tachină ea în timp ce-şi freca piciorul de glezna lui.

– Tu ştii răspunsul mai bine.

Ea zîmbi şi-şi apropie genunchii, pe sub masă, de ai lui.

– De ce n-am merge într-un loc mai liniştit? La tine, de exemplu. Se aplecă spre el şi-i zîmbi seducător.

Neal rînji, anticipînd ceea ce urma. Regina arăta într-adevăr ca un munte de gheaţă, dar în pat era nesătulă.

– Hai să mergem. Lăsă nişte bani pe masă pentru a plăti băuturile.

Punîndu-şi haina pe umeri, şi cu Neal venind în urma ei, Regina se îndreptă spre uşă. Nici unul din ei nu

observă bărbatul solid, care privi insistent în urma lor din umbra barului.

Cîteva ore mai tîrziu, Regina intra în întunericul casei ei, în timp ce fredona o melodie. Părul ei era ciufulit, de la orele de dragoste petrecute cu Neal, şi rujul îi rămăsese pe aşternuturile lui. În timp ce traversa living-ul lumina se aprinse brusc. Se răsuci şi-l văzu pe Howard stînd într-un fotoliu, cu un pahar de Bourbon în mînă.

– Dumnezeule, ce vrei să faci? Vrei să mor de spaimă? spuse ea, încercînd să-şi ascundă panica.

El îi privi pielea palidă, care părea atît de trecută fără machiaj, şi urmele de rimel din jurul ochilor. Dar nu spuse încă nimic.

– Nu credeam că mă aştepţi. M-am întîlnit din întîmplare cu o colegă de colegiu şi...

– Ştiu deja unde ai fost, o întrerupse Howard. Vocea lui era stinsă, total diferită de fulgerele care i se citeau în ochii mici.

Regina înghiţi în sec.

– Nu ştiu ce ai auzit, dar...

– Nu mai vreau alte minciuni! o întrerupse el din nou. Ţi-am spus că ştiu unde ai fost. Şi cu cine! Howard începu să tremure din cauza nervilor. M-am săturat de aventurile tale. Eşti de nesuportat! Vocea lui răsună în casa cufundată în linişte.

Regina îşi ridică bărbia, cu răutate.

– Vreau să divorţez.

– Imediat! Voi semna chiar mîine!

– Vreau de asemenea să pleci din casa mea!

Howard arătă spre trei valize pe care ea nu le observase şi care erau aşezate lîngă fotoliu.

– Mi-am împachetat lucrurile de cîteva ore. La naiba,

Regina! Dacă voiai să-ţi baţi joc de mine, trebuia să alegi chiar pe unul dintre prietenii mei? Fără să-i aştepte răspunsul îşi luă valizele şi plecă, trîntind uşa în urma lui.

– Bună dimineaţa, domnule Thorndyke, spuse Clare apropiindu-se de biroul lui.

– Ce vrei? Mai e încă... privi spre calendar... o săptămînă pînă cînd trebuie să plăteşti rata. Şi nu e absolut deloc nevoie să vii să o plăteşti personal. Unul dintre funcţionarii mei se poate ocupa de asta.

– Ştiu, spuse ea cu un zîmbet înnebunitor. Dar în felul acesta vei şti sigur că am plătit. Nu se va putea produce nici o greşeală. Dar nu pentru asta am venit azi. Am să-ţi fac o propunere de afaceri.

– Oh? Şi care ar fi aceasta? Privi spre hîrtiile împrăştiate în faţa lui pe birou, practic ignorînd-o.

Clare nu păru supărată de grosolănia lui.

– Vreau să încep forarea unui puţ petrolifer.

Neal ridică brusc privirea.

– Cum adică?

– După cum probabil ştii, Huntly Oil a arendat o parte din terenul meu. Eu vreau să încep forarea pe terenul rămas nearendat.

– Te-ai sculat azi-dimineaţă şi ţi-a venit ideea asta în cap? spuse Thorndyke în bătaie de joc. Nu ştii despre ce vorbeşti.

– Alţii fac aşa ceva.

– Tu nu-ţi poţi permite, i-o trînti el fără menajamente.

– De asta mă aflu aici. Vreau un împrumut de două sute cincizeci de mii de dolari. Garantez cu casa, terenul şi drepturile minerale asupra lui şi asupra părţii aren-

date lui Huntly Oil.

Neal puse jos stiloul şi se lăsă pe spate.

– Îţi trebuie mult mai mulţi bani pentru a face aşa ceva.

– Ştiu. Am făcut deja rost de restul de bani. Clare vorbea plină de încredere şi încerca să-şi ascundă tremuratul mîinilor. Ryan Hastings, geologul de la Huntly Oil va fora pentru mine.

Thorndyke începu să-i analizeze cuvintele cu atenţie.

– Am auzit de el. Se întrebă dacă ea era nebună să pară atît de calmă precum arăta. Dacă era o jucătoare... juca mult mai bine decît răposatul ei soţ. Ştia ce jucător prost fusese Elliot, de la numeroasele jocuri de pocher pierdute în faţa lui. De ce ai venit la mine? o întrebă el. Relaţia noastră nu este una tocmai cordială.

Ochii lui Clare îi întîlniră pe ai lui, fără să clipească.

– Noi nu avem nici un fel de relaţie, domnule Thorndyke. Dar îmi cunoşti deja situaţia financiară. Nimeni altcineva n-o cunoaşte. Dacă m-aş duce la o altă bancă s-ar putea răspîndi vestea că am nevoie disperată de bani. Bineînţeles, nu vreau ca toată lumea să afle acest lucru. Cîştigul de pe urma acestui puţ mă va pune din nou pe picioare.

Bătînd în marginea biroului, cu vîrful degetelor, Neal Thorndyke o studie cu atenţie. Existau două sonde care forau în zonă şi nici una nu părea să dea rezultate. Deşi rezervele de petrol din nisipurile Woodbine, situate sub Kilgore, fuseseră epuizate, mai multe companii începuseră să foreze la mari adîncimi, dar fără succes pînă în prezent. El zîmbi.

– Îţi voi împrumuta banii cu plăcere. La urma urmei, rolul băncii mele este să ajute oamenii. Voi face imediat actele necesare. Bineînţeles, am nevoie de actele asupra casei şi terenului, ca şi de cele asupra arendării făcute de Huntly Oil.

Clare aprobă din cap, întrebîndu-se de ce nu simte

nici un pic de uşurare. Avea de gînd oare s-o tragă pe sfoară?

– Îţi voi acorda împrumutul pe o perioadă de nouă luni... Asta e termenul pentru care se acordă acest gen de împrumut, şi-l vei primi cît de curînd.

– E-n regulă. Mai am de făcut cîteva drumuri. Voi trece mai tîrziu să semnez actele.

Cînd ea se ridică să plece, Thorndyke îi spuse cu un zîmbet răutăcios:

– Mi-a plăcut întotdeauna terenul ăla. Casa s-ar putea extinde foarte bine pe el. Dacă, bineînţeles, puţul este secat.

Clare îl privi lung în ochi, apoi plecă fără să spună un cuvînt.

Regina stătea întinsă lîngă piscina ei, în formă de rinichi, bucurîndu-se de ultimele zile cu soare. Curînd, va veni toamna şi va trebui să aştepte încă un an pentru a se bronza din nou. Dar poate că va pleca undeva pe perioada iernii. Dar asta o va scoate mult timp din lumea mondenă şi, după un divorţ şi o absenţă îndelungată, s-ar putea ca cineva să-i ia locul în societate. De asemenea, însemna să-l lase singur pe Neal. Cineva ar putea profita de acest lucru.

Goni cu mîna o muscă şi-şi aranjă eşarfa care-i proteja părul de soare. Dacă s-ar căsători cu Neal, oare ar fi tot atît de plictisitor cum fusese cu Howard? Dar dacă nu se va căsători cu Neal, va găsi oare pe altcineva? Oferta în bărbaţi, în Kilgore, era destul de redusă, dar ştia că familia din care provenea şi averea ei, îi confereau un avantaj. Într-un oraş mai mare, femeile cu care ar intra în competiţie ar fi mult mai bogate şi, pro-

babil, mai tinere. Regina era mult prea conştientă de faptul că luna viitoare îşi serba ziua de naştere.

Şi mai era şi ideea prostească a lui Howard de a împărţi casa pe jumătate. În nici un caz nu avea să fie de acord cu o pretenţie atît de ridicolă. Pentru a pune capac, el îi propusese să meargă la un consilier marital şi să-l consulte în vederea salvării căsniciei lor. Ea izbucnise în rîs şi-i închise telefonul în nas. Era ceva tipic pentru Howard.

Hotărîtă, Regina se ridică şi se lovi uşor cu palma pe pielea unsă cu loţiune pentru bronzat. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-i facă pe plac lui Howard. Nu, cînd divorţurile în stil mexican erau atît de uşor de obţinut. În timp ce se îndrepta spre telefon pentru a-şi rezerva un bilet de avion, se gîndi la petrecerea pe care o va da la întoarcere.

12

Clare se sprijini de cabana de lemn, care îşi schimbase de mult timp culoarea într-un gri-argintiu, şi privi oamenii care lucrau pe ceea ce fusese odată păşunea tatălui ei. Ridicau încet, dar eficient sonda. Deja platforma de lemn era gata. Pe o alta se afla acea maşinărie vopsită în galben şi roşu, care urma să se monteze deasupra platformei. Trecuse o lună de cînd fusese la bancă şi deja vechea păşune suferise cîteva schimbări.

Ryan era ocupat să discute cu inginerul-şef, Joe Talmidge, despre nişte instalaţii tehnice şi nu remarcase încă prezenţa lui Clare. Presupunea că Ryan este furios pe ea, pentru că o evitase toată săptămîna, cît fusese în oraş. Dar descoperise că se implicase prea mult sentimental în toată relaţia cu el şi sperase că, refuzînd să-l vadă, va reuşi să-şi recapete obiectivitatea. Dar nu reuşise.

Joe Talmidge nu era un bărbat solid, dar era numai muşchi. Avea în jur de patruzeci de ani sau chiar mai mult şi părea dur precum granitul. Deşi era puternic bronzat pe mîini, gît şi pe partea de jos a feţei, pălăria, pe care o purta îndesată pe cap, îi păstrase fruntea albă. Clare remarcase acest lucru cu jumătate de oră în urmă, cînd se întîlnise cu el şi-i amintise de tatăl ei... şi el avea o dungă albă pe frunte din cauza pălăriei. Clare

îşi închipui că, la fel precum tatăl ei, Joe n-ar ieşi niciodată afară, fără pălărie sau fără cămaşă.

Asta era deosebirea dintre muncitorii tineri şi cei cu experienţă. Cei din echipa pe care Joe o adusese cu el din Louisiana purtau caschete de metal şi cămăşi cu mîneci lungi. Băieţii de colegiu, pe care îi angajase din localitate, îşi puneau caschetele doar atunci cînd era nevoie şi-şi lăsaseră cămăşile în maşini. Pielea lor începuse deja să se înroşească din cauza soarelui şi păreau foarte încălziţi şi obosiţi, faţă de muncitorii mai bătrîni.

Clare se întoarse şi privi spre clădirile fermei. Chiar în spatele ei se afla un vechi hambar, cu echipamentele lui ruginite. Soarele se filtra înăuntru prin găurile din acoperiş. Uşile pătrate de la amîndouă capete ale hambarului îl făceau să arate ca un tunel. Amintirile o îndemnară să intre înăuntru.

Văzu căruţa tatălui ei, acum stricată, şi cuibarele, unde găinile mamei ei ouau. Din felul cum blăniţa din cuibare era roasă, Clare deduse că noii lor locuitori erau şoarecii. Pe cealaltă latură a hambarului se aflau trei grajduri, fiecare cu jgheab propriu pentru nutreţuri şi ladă pentru fîn. În colţul unuia dintre grajduri încă se mai afla o găleată pentru apă, dar fundul ei ruginise demult. Dînd la o parte nişte hamuri vechi, acoperite cu pînze de păianjen, Clare ieşi din hambar şi se îndreptă spre casă.

Casa copilăriei ei era formată din două clădiri mici unite printr-o terasă acoperită. Terasa reuşea ca şi verile cele mai călduroase să pară răcoroase. Clare şi păpuşa ei trăiseră numeroase aventuri în colţul din spate al terasei.

Împinse uşa şi intră în partea din casă în care fusese living-ul şi bucătăria. O masă cu pete de rugină se afla

pe peretele cel mai îndepărtat, alături de chiuvetă. O lanternă mexicană atîrna pe un perete. Lîngă uşă, un balansoar vechi aştepta parcă pe cineva care nu se mai întorcea niciodată. Clare atinse uşor cu mîna spătarul lui şi-şi aminti de femeia care stătuse ultima oară în el şi de lumea minunată de poveşti în care crescuse.

Asta era moştenirea ei. Nu aleea şerpuindă mărginită de azalee, care ducea la reşedinţa Marshall, nici terasa din sticlă, cu vedere spre piscina în formă de lagună, ci asta. O casă cu acoperişul ruginit, în care era cald vara, frig iarna şi foarte umed, atunci cînd ploua. Se simţi din nou cuprinsă, ca într-o gheară, de teama care-i terorizase copilăria.

– Te iubesc, mamă, şopti Clare. Şi pe tine, tată, dar nu mă voi întoarce la viaţa asta! Niciodată! Pur şi simplu nu pot! Simţind cum ochii i se împăienjenesc din cauza lacrimilor fierbinţi, ieşi din casă, închizînd cu grijă uşa în urma ei.

Se îndreptă spre scările din spatele casei, care erau făcute din piatră roşie scoasă din pîrîul din apropiere, şi se sprijini cu spatele de perete.

– Credeam că ai plecat.

Speriată, Clare tresări şi-l văzu pe Ryan lîngă ea.

– Nu te-am auzit venind, spuse ea.

– Mi-a fost teamă că ai plecat înainte să pot sta de vorbă cu tine.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea neliniştită.

– Nu. Totul merge perfect. Vom începe curînd să forăm. Joe Talmidge şi soţia lui şi-au găsit un apartament în Gladewater şi mi se vor mai trimite mîine, încă două locuinţe mobile.

– Locuinţe mobile?

– Una pentru hărţile mele geologice şi pentru echipamente şi cealaltă pentru cei care nu vor pleca acasă.

Vor lăsa explozivul în pădure. Nu e cine ştie ce, dar vor trebui să rămînă să-l păzească. Privi în sus spre coroana de frunze a copacului de lîngă ei. De ce mă eviţi?

– Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse Clare. Am fost doar ocupată.

– În fiecare zi şi în fiecare noapte, timp de o săptămînă? Înseamnă că eşti frumoasa balului. Gelozia putea fi citită în ochii lui Ryan.

– Nu vorbi prostii. Am început orele cu un grup de elevi în timpul nopţii şi a trebuit să-mi fixez datele următoarelor expoziţii.

– De-abia te-am mai văzut în ultima lună. Timp suficient ca un bărbat să intre în viaţa ta.

– Ei bine, nici unul n-a intrat. Kilgore nu are o ofertă chiar atît de bogată şi, în afară de asta, nici nu sînt în căutarea unui bărbat.

– Bine. Zîmbi şi-şi puse mîinile de o parte şi de alta a ei, pe perete. Acum, că am reuşit să pun mîna pe tine, spune-mi dacă iei cina cu mine?

– Am foarte multă treabă, Ryan, protestă ea, în timp ce bătăile inimii i se accelerau din cauza apropierii de el. Era atît de aproape, încît îi putea vedea scînteile din ochi. Nu cred că pot.

– Ce spui atunci de prînz? Chiar acum.

Clare încercă să găsească o scuză potrivită, dar era evident că nu avea nici o treabă în momentul de faţă. Din nou îi veni în minte fotografia lui Doré, pe care o văzuse pe noptiera de lîngă patul lui Ryan. Are o prietenă care îl aşteaptă, îşi spuse ea. Nu te implica într-o relaţie cu cineva pe care nu-l poţi avea. Dar el stătea prea aproape de ea, pentru a putea fi categorică, şi se auzi răspunzînd:

– Mi-ar plăcea să luăm prînzul împreună.

– Bine. Hai să mergem la picnic. Nu vor mai fi multe zile călduroase.

Clare zîmbi.

– Ştiu exact locul.

Merseră la magazinul universal de pe autostradă şi cumpărară brînză, salam afumat, sărăţele, pahare din plastic şi vin. Întorşi din nou la fermă, Ryan luă o pătură din spatele maşinii şi o privi întrebător.

– Pe aici, spuse ea.

Îl conduse, dincolo de hambar, în pădurea din spate. Trecură peste un podeţ îngust. La umbra copacilor, aerul era curat şi răcoros. Se simţea mirosul toamnei care se apropia. Deasupra lor, frunzele stejarilor şi arţarilor variau de la galben-deschis la roşu-aprins.

– Aici? întrebă Ryan plin de speranţă.

– Nu, nu încă, spuse Clare zîmbind.

Continuă să meargă pe poteca ce se adîncea în pădure şi Ryan o urmă. Din cînd în cînd, nuanţele variate de galben şi roşu ale frunzelor erau întrerupte de verdele intens al cîte unui brad. Clare înainta prin pădure, atît de sigură, de parcă se ghida după nişte semne invizibile. Cînd ajunseră în vîrful unui deal, pădurea se schimbă brusc.

Îşi continuară mersul mult mai încet printre diversele specii de conifere. Brazii se înălţau falnici, acele lor lucioase strălucind în lumina soarelui, iar trunchiurile lor erau la fel de groase precum coloanele unui templu păgîn şi tot atît de drepte. Pe jos, călcau pe un covor gros format din ace de brad.

– Aici, spuse Clare. Ăsta-i locul pe care am vrut să ţi-l arăt.

Ryan ridică privirea şi se uită prin perdeaua groasă formată de crengile de brad.

– E minunat, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Clare dădu din cap.

– E unul dintre locurile mele preferate şi cele mai secrete. Îmi închipuiam că spiriduşii veneau aici şi curăţau locul de crengile uscate şi că, dacă stăteam foarte liniştită, puteam vedea unul.

– Şi ai văzut? întrebă el zîmbind.

– Încă nu.

El rîse, apoi păru derutat.

– Cum de veneai tot drumul ăsta singură pînă aici? Trebuie să fie cam la zece mile în afara oraşului.

– Nu-i chiar atît de departe, spuse ea, uşor stînjenită. Hai să mîncăm. Sînt moartă de foame.

Ryan întinse pătura şi se aşezară amîndoi. În timp ce Clare tăia brînza şi salamul, Ryan gusta vinul.

– Bun, declară el. Se simte exact gustul de plastic al paharelor. Puse o bucăţică de brînză şi de salam pe un biscuit uscat şi îl întinse spre buzele ei.

Ea muşcă puţin şi oftă mulţumită.

– E perfect. Îmi pare atît de bine că ai avut ideea asta.

El băgă restul în gură şi pregăti încă un turnuleţ din biscuiţi, brînză şi salam.

– Mi-a fost dor de tine toată luna asta. Chiar ai fost atît de ocupată?

Clare îşi aţinti privirea asupra paharului cu vin.

– Sigur. Şi mie mi-a fost dor de tine. Ultima frază era adevărată. Îi întinse o bucată de brînză între două bucăţele de salam.

Ryan o prinse de mînă şi nu-i dădu drumul, pînă ce ea nu-l privi în ochi.

– Clare, însemni ceva cu totul deosebit pentru mine. Ceea ce s-a întîmplat în acel weekend, nu a fost o aventură trecătoare. Cel puţin, nu pentru mine.

Şi atunci ce-i cu fata din fotografie? se întrebă Clare.

– Nici pentru mine, spuse ea rece. Mai vrei vin?

El clătină din cap.

– Ieşi mîine împreună cu mine?

– Nu.

– De ce nu? întrebă el tăios.

– Pentru că nu a fost ceva trecător, spuse ea încet. Nu vreau nici un fel de obligaţii. Cel puţin, nu încă.

El o trase mai aproape.

– A fost chiar atît de rău? O sărută cu blîndeţe. Nu sînt toţi bărbaţii ca Elliot.

– A fost o vreme cînd şi Elliot m-a asigurat că nu e „ca Elliot". Dar n-a fost aşa. Acum ştiu că n-ar fi trebuit niciodată să mă căsătoresc cu el, dar atunci mi s-a părut cel mai potrivit lucru. Mai tîrziu, el m-a făcut să înţeleg că jurămintele, pe care le-am rostit cînd ne-am căsătorit, erau valabile numai pentru mine. El nu le-a respectat în nici un sens.

– Şi din cauza asta eşti hotărîtă să nu mai ai încredere în nici un bărbat? Ryan îi sărută obrajii, sprîncenele, nasul.

Clare încercă să vorbească pe un ton normal.

– Cred că am suficiente motive să simt în felul acesta.

– Eu nu cred. Îi trase panglica care-i strîngea părul şi-i lăsă bogăţia de păr negru să-i cadă pe umeri. Semăn eu în vreun fel cu Elliot?

– Nu, şopti ea, dîndu-şi capul pe spate, astfel încît el putu s-o sărute pe gît şi sub bărbie.

Uşor, el o culcă pe pătură. Sub ei, covorul gros de ace de brad era moale şi răspîndea o aromă proaspătă. Deasupra lor vîntul şoptea parcă un cîntec printre crengile de brad întunecoase. Ryan se aplecă peste ea şi Clare se ridică pentru a-şi lipi buzele de ale lui.

– Mă găseşti îngrozitor de capricioasă? şopti ea pe

jumătate glumind.

– Nu, te găsesc minunat de capricioasă, zîmbi el.

– Oh! Încercă să scape din braţele lui, dar el o ţinu strîns pînă ce ea îşi petrecu mîinile în jurul gîtului lui.

– Gata! Renunţ!

El rîse.

– Renunţi uşor.

Ea zîmbi.

– Mama nu a crescut un copil prost.

Încet, expresia de glumă dispăru de pe faţa lui şi Ryan o sărută plin de pasiune. Limba lui îi mîngîie buzele şi marginea ascuţită a dinţilor, în timp ce mîinile lui se plimbau pe spatele ei şi coborau spre curba făcută de şolduri.

Gemînd uşor, Clare se apropie de corpul lui. Cuprinsă de dorinţă începu să-l mîngîie pe spate şi să-l tragă tot mai aproape de ea. Ryan îşi împleti degetele în părul ei bogat şi o sărută atît de puternic, încît avu senzaţia că brazii de deasupra încep să se învîrtească.

Uşor, mîngîind-o continuu, începu să-i deschidă nasturii bluzei unul cîte unul şi să-i sărute pielea fină care se ivea dedesubt.

Ea renunţă la gîndul de a se controla şi-i scoase repede cămaşa de pe el. Ryan rîse de nerăbdarea ei, dar n-o lăsă să-l grăbească. Cu mişcări încete, continuă s-o dezbrace rînd pe rînd de fiecare lucru de pe ea. Cînd, în cele din urmă, îi dădu jos bluza, Clare se lipi nerăbdătoare de el. El îşi lăsă capul în jos şi-i sărută sfîrcurile întărite. Îi apucă unul în gură şi simţi cum dorinţa din interiorul ei creşte tot mai mult.

Ridicîndu-şi capul, el îi sărută buzele, în timp ce cu mîna îi masa blînd pielea fină de pe abdomen. Apoi îi coborî fermoarul blugilor şi pătrunse cu degetele pînă la

şoldurile ei. Clare tremură cînd îi simţi atingerea, dar el tot nu se grăbi, ci îi coborî încet pantalonii peste coapse. Lăsîndu-şi din nou capul în jos îi sărută sînii rotunzi, apoi coborî cu vîrful limbii pe abdomenul ei, în timp ce cu mîna îi dădu jos chiloţii mătăsoşi.

Clare rămase complet goală în faţa lui şi pielea i se înfioră la adierea uşoară de vînt. Ryan se sprijini într-o mînă şi o privi. Încet, îi atinse cu degetele sfîrcurile şi începu să i le maseze, urmărindu-i reacţiile. Şi mai încet îi mîngîie abdomenul suplu şi apoi îşi afundă degetele în părul negru de jos.

Incapabilă să se mai controleze, Clare îl împinse în jos, luptîndu-se nerăbdătoare cu fermoarul blugilor lui. Simţi pielea lui fierbinte peste a ei. Muşchii lui tari o excitară şi mai mult şi se arcui plină de dorinţă spre el. Cînd el o pătrunse, ea simţi în interior ca o explozie şi mii de scîntei îi umplură sufletul.

Ryan însă prelungi cît putu momentul final, creîndu-i nenumărate clipe de plăcere. Numai cînd văzu că era aproape pe deplin satisfăcută se eliberă de pasiunea pe care o ţinuse în interiorul lui şi amîndoi atinseră extazul final, ţinîndu-se strîns în braţe unul pe altul.

Rămaseră îmbrăţişaţi multă vreme. Apoi, treptat, Clare începu să revină la realitate. Deveni din ce în ce mai conştientă de adierea răcoroasă şi de mirosul pătrunzător de brad al pădurii. Îşi aşeză capul mai bine pe umărul lui Ryan şi-l mîngîie cu dragoste pe spate.

Ryan zîmbi cînd îi simţi mîngîierea tandră şi îşi dori să-i poată vorbi despre dragostea lui, o dragoste care aproape îl durea din cauza intensităţii şi a încercării de a o ascunde atît cît putea. Dar instinctiv simţea că această mărturisire ar îndepărta-o din nou de el. De ce, nu putea să-şi dea seama. Toate femeile, pe care le cunoscuse, voiau să fie iubite şi majoritatea, în cele din

urmă, se gîndeau la căsătorie. Clare era o adevărată enigmă.

– Eşti atît de frumoasă, şopti el fericit. În lumina soarelui, pielea ta luceşte precum aurul. Iar părul tău ciufulit este nepermis de provocator.

– De unde ştii? Doar eşti cu ochii închişi.

El zîmbi larg.

– Asta nu mă împiedică să te văd. Te pot vedea chiar şi atunci cînd nu eşti lîngă mine. Îţi văd părul care flutură în bătaia vîntului, felul cum ochii fac mici cute la colţuri atunci cînd rîzi, felul cum te încrunţi cînd eşti concentrată asupra unui lucru. Te pot vedea foarte bine şi cu ochii închişi.

– Ryan, de ce eşti atît de bun cu mine? întrebă ea. Ţi-am dat nenumărate şanse să mă eviţi, dar n-ai făcut-o. De ce?

El întoarse capul şi o privi serios.

– Chiar vrei să ştii?

– Nu, şopti ea. Nu încă.

Undeva, deasupra lor, o mierlă începu să cînte şi brazii înalţi oftară satisfăcuţi.

13

– Bună, Clare, spuse Marla, apărînd pe terasă.

– Bună, Marla. Tocmai strîngeam după ora de pictură, spuse Clare, ridicînd o pînză încă umedă şi atîrnînd-o pe unul dintre suporturi.

– Ştiu. I-am văzut plecînd. Cum se descurcă?

– Delia e foarte bună. Dacă îşi va schimba atitudinea, ar putea ajunge departe, dar deocamdată e la fel de ursuză ca un urs. Iar asta-i munca Lorenei. Priveşte singură.

Pictura era executată cu meticulozitate. Fiecare linie era trasată apăsat, iar vasul cu flori era plasat mult prea exact în centrul pînzei, lăsînd în jur foarte mult loc liber. Culorile erau atît de puternice şi strălucitoare, încît se vedea clar că fuseseră doar scoase din tub şi aplicate pe pînză.

– Am crezut că o voi stimula, dacă o voi lăsa să picteze folosind culori, aşa cum face prietena ei, Hildy, dar se pare că a fost o speranţă deşartă! Ea nu pictează... ea desenează colorat! Am încercat, preţ de o şedinţă, să o fac să vadă că întreaga compoziţie e prea mică pentru pînza aceea. M-am oferit chiar să schiţez eu în locul ei. Ea mi-a zîmbit dulce, mi-a mulţumit şi cînd m-am uitat din nou peste un timp refăcuse desenul exact ca înainte. Mi-a spus că aşa îi place ei. După cum vezi, îi mai plac de asemenea şi culorile naturale.

Marla rîse, apoi rămase cu gura căscată la o altă pînză plină cu nişte pete de culori ţipătoare.

– Ce Dumnezeu e asta?

– Interpretarea abstractă a florilor în viziunea lui Hildy, spuse Clare, strîmbîndu-se. Poate că-ţi place pînza celeilalte eleve, Sarah May. I-am făcut eu aproape întreaga pictură. Nu ştiu exact cum de a reuşit, dar va avea un tablou original al lui Clare Marshall, înainte de a pleca de la cursuri.

Marla clătină din cap.

– Există cîte un asemenea specimen în fiecare clasă, bănuiesc. Ce se mai aude cu tablourile pe care le-ai dus în galerii.

Clare rîse.

– Femeia aceea din Tyler mi-a vîndut amîndouă tablourile săptămîna trecută. Nu am obţinut cît aş fi dorit pe ele, dar mi-a mai cerut să-i aduc încă patru. Se pare că va avea vînzare mai mare luna viitoare, cu ocazia Crăciunului. Cei de la galeriile din New Orleans nu m-au sunat, aşa că îmi închipui că nu s-a vîndut nimic.

– N-ai dus încă nimic la cele din Houston şi Dallas? Acolo piaţa e mai mare.

– Probabil. Am trei pînze gata, dar n-am avut timp să plec din oraş ca să le duc. Poate săptămîna viitoare, deşi n-am cum să merg pînă la Houston cu maşina. Orele de pictură îmi asigură banii necesari hranei zilnice şi pentru plata curentului electric, dar nu-mi rămîn şi bani pentru a face o călătorie mai lungă.

– Ce se aude cu puţul petrolifer? întrebă Marla. Se albise complet cînd Clare îi spusese ce a făcut, dar nu avusese destul curaj să-i spună că, după părerea ei, era curată nebunie.

– Au săpat deja şi au început să foreze. Acum nu mai e altceva de făcut decît să aşteptăm să vedem ce vor găsi. Geologul meu spune că arată destul de bine. Clare nu-i spusese încă prietenei sale că se îndrăgos-

tise de geolog. Poate că ai să-l cunoşti într-o zi, continuă ea. E destul de drăguţ. Îl cheamă Ryan Hastings.

Marla zîmbi slab. Mai cunoscuse ea alţi geologi. Majoritatea erau bătrîni, îmbrăcaţi cu haine care miroseau urît.

– Vii la noi diseară la cină? Beatrice pregăteşte faimosul ei sufleu.

– Mulţumesc, dar astă-seară nu pot. Am o întîlnire.

– Oh? spuse Marla cu interes. Cineva cunoscut?

– Nu, zîmbi Clare. Nu l-ai cunoscut încă.

– Hmmm. Deci n-ai de gînd să te călugăreşti pînă la urmă. E ceva serios?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Marla, spuse Clare roşind. E doar o întîlnire. Nu am de gînd să fug cu el.

– Totuşi, e un început, observă Marla. Distracţie plăcută. Trebuie să plec acum. Întîlnirea cercului de enoriaşi se ţine mîine la mine acasă şi vreau să pregătesc ceva.

Marla se ridică. Un plan îi încolţise în minte. Merse repede prin curtea din spatele casei lui Clare, care dădea în curtea ei. Acum, cînd Clare acceptase să se întîlnească cu alţi bărbaţi ştia exact ce gen i-ar trebui. Cel mai bine era să cunoască pe cineva din lumea artiştilor. Şi Marla ştia exact pe cine.

Clare se lăsă pe spate pe canapeaua lui Ryan şi sorbi puţin Amaretto. Luaseră cina la localul lui Nathan, de pe lacul Cherokee, şi apoi fuseseră la un film. Tot drumul spre casă rîseră de poantele din film şi Clare încă mai zîmbea amintindu-şi unele dintre ele.

Ryan stătea lîngă ea.

– Singurul lucru care-i lipseşte acestui apartament este un cămin, observă el. Îţi mulţumesc că l-ai căutat pentru mine.

– Poate aş fi găsit şi unul cu un cămin, dar asta însemna să-ţi mai amîni mutatul la Kilgore şi mi s-a părut că ar fi durat prea mult. Însă, cînd te simţi că nu-ţi mai poţi controla piromania, poţi aprinde focul din interiorul meu.

– Tot nu înţeleg de ce a trebuit să te grăbeşti în halul ăsta. Lucrurile astea cer timp, să ştii.

Clare se încruntă uşor.

– N-am vrut să pierd timpul. Vreau să găseşti petrolul cît poţi de repede.

– Nici eu nu vreau să pierd timp. La urma urmei, echipa e plătită cu ora. Doar ai trăit printre cîmpurile de petrol şi ştii destul de bine că îţi ia mai mult de cîteva săptămîni ca să ajungi la petrol, mai ales cînd forezi la mare adîncime. Ai trăit aici o vreme, presupun?

– Da, răspunse ea evaziv, dar problema e cît de curînd vei reuşi?

El ridică din umeri.

– Nu am cum să ştiu de pe acum. Vom şti mai mult peste cîteva luni. Nu pot...

– Cîteva luni! spuse ea cu respiraţia întretăiată. E prea mult. Ţi-am spus la New Orleans că vreau să faci totul cît se poate de repede! Clare privi spre el şi toată buna ei dispoziţie dispăru. Eşti atît de încăpăţînat cîteodată!

– Eu! explodă el. Tu eşti cea care eşti total nerezonabilă. Ce e nebunia asta a ta în legătură cu banii? Nu-ţi ajunge că eşti cea mai bogată femeie din oraş? Vrei să cîştigi titlul pe întreg statul? Sau vrei să fii cea mai bogată femeie din emisfera de vest? Sau poate din lume?

– Du-mă acasă, spuse Clare albindu-se la faţă. Îşi

simţea toţi muşchii încordaţi de furie.

Fără să scoată un cuvînt, Ryan o conduse la maşină şi o duse acasă. În faţa scărilor frînă puternic, dar nu făcu nici cel mai mic efort de a coborî şi a-i deschide portiera maşinii. Furioasă, Clare bîjbîi după deschizătoare, dar el o apucă de mînă şi o trase spre el.

– Clare, uite ce-i, îmi pare rău pentru ce-am spus. Nu trebuia să spun lucrurile alea.

– Dar ai vorbit serios, nu-i aşa? întrebă ea împietrită.

Pentru o clipă, el nu spuse nimic. În cele din urmă rosti:

– De fiecare dată cînd vine vorba despre puţul ăla, devii... obsedată. Nu pot să te înţeleg. Pare că toată existenţa ta viitoare ar depinde de el. Ştiu că e ridicol, dar aşa pari, spuse el, făcînd semn cu capul spre casa mare care se înălţa în faţa lor şi spre terenul din jur. Nu poţi să-mi explici toate astea?

– Nu. Dacă ai văzut că nu vreau să vorbesc despre viaţa mea de dinainte, de ce continui să-mi tot pui întrebări? Faţa lui Clare era protejată de masca de gheaţă care apărea întotdeauna în astfel de situaţii.

Ryan oftă şi făcu un gest neputincios.

– Bine. Renunţ. Îmi pare foarte rău. Nu vreau să mă cert cu tine.

Clare îi examină faţa luminată de lună.

– Nici eu nu vreau să mă cert. Dar nici nu vreau să am senzaţia că sînt la emisiunea „Întrebări şi Răspunsuri", îl avertiză ea repede.

– Nu vrei să ne întoarcem la mine şi să-ţi termini băutura?

– Nu. Sînt destul de obosită. Poate că e mai bine să merg să mă culc.

Ezitînd, Ryan coborî şi merse pe partea ei să-i deschidă portiera.

– Ne vedem mîine? întrebă el în timp ce urcau scările.

Ea aprobă din cap.

– Hai să mergem la picnic. Ştiu un loc mai jos, care dă într-o pajişte. Trebuie să sărim peste un gard, dar terenul este al unei prietene de-a mea. Marla nu se va supăra dacă vom face un picnic acolo. Ridică privirea spre cerul înstelat. Mîine s-ar putea să fie ultima ocazie din anul acesta. Simt ceva în aer.

– Eu nu simt nimic diferit, spuse Ryan. Sau dacă e ceva, cred că se încălzeşte.

Clare scutură din cap.

– Eu ştiu mai bine. Atunci, ne vedem mîine după-amiază.

Ryan se mulţumi cu un sărut lung şi apoi plecă, sperînd că a doua zi să mai atenueze din tensiunea creată.

Clare şi Ryan mergeau pe drumul ce urca la nord de Kilgore.

– Iată că am ajuns, spuse ea, parcînd maşina. Eu iau vinul şi pătura. Tu iei coşul. Betty ne-a fript pui special pentru picnic şi dacă ne-am cunoaşte interesul, l-am mînca pe tot înainte de a ne întoarce acasă.

Ryan ridică coşul din spatele maşinii şi ochii i se măriră.

– Cîntăreşte o tonă! Va trebui să stăm aici o săptămînă!

Clare izbucni în rîs.

– Betty te place. Mi-a spus de o mie de ori că talentul ei culinar l-a făcut pe Eldon să se căsătorească cu ea. Poate că vrea să pună mîna şi pe tine!

– Dacă e doar pe jumătate la fel de bun cît de bine miroase, s-ar putea ca Eldon să aibă de ce să se teamă.

Clare îl aşteptă la gard, depărtînd cu mîna şi piciorul

sîrma ghimpată.

– Treci pe aici, apoi ajută-mă şi pe mine să trec, îl instrui ea.

Deşi Ryan se întrebă de unde ştia o femeie bogată ca ea, cum să treacă printr-un gard de sîrmă ghimpată, nu făcu nici un comentariu.

Priveliştea din vîrful dealului era minunată. În vale se vedeau căpiţele de fîn proaspăt cosit. În depărtare se puteau zări clădirile din Gladewater. La poalele dealului se vedea autostrada care şerpuia şi strălucea sub razele soarelui.

Clare întinse pătura şi privi cerul de un albastru clar.

– E foarte cald azi! Nu adie nici un pic de vînt.

Ryan ridică din umeri.

– Cel puţin nu avem de ce să ne facem griji în privinţa ploii.

În timp ce mîncau, priveau maşinile colorate, ce se zăreau apărînd şi dispărînd printre pomi. După ce terminară de mîncat se întinseră amîndoi pe pătură.

– Sînt prea sătul ca să mă pot mişca, gemu Ryan.

– Poate că asta şi-a propus Betty, sugeră Clare cu ochii închişi.

Departe, în zare, cerul începu să se întunece. În pădure, păsările băteau agitate din aripi, căutîndu-şi adăpost.

– Am mîncat atît de mult, încît cred că va trebui să zac aici pînă voi muri, se plînse Ryan.

– Ticălosule, ticălosule, îl certă Clare cu dragoste.

Fîşia întunecată de cer devenea din ce în ce mai mare şi mai ameninţătoare.

Ryan îşi şterse o picătură de transpiraţie de pe frunte.

– Ce-ai făcut de „Thanksgiving"?

Fără să deschidă ochii, Clare răspunse:

– Am cinat cu Tom şi Marla. Dar tu?

– Am ieşit cu nişte prieteni. Toţi din familia mea s-au

dus. Aş fi vrut să vin să te văd, dar trebuia să angajez oamenii din echipă.

– Ai să fii aici de Crăciun?

– Sigur. Tot ce mă interesează se află aici, în Kilgore.

Clare avu senzaţia că el o priveşte, dar nu deschise ochii.

– Nu sînt obişnuită să cer bărbaţilor întîlniri, dar vrei să petreci Crăciunul împreună cu mine? Nici eu nu mai am familie şi nu vreau să fiu singură.

– Ăsta-i singurul motiv? întrebă el încet.

– Nu, vreau să fiu împreună cu tine. Deschise ochii ca să-l sărute, dar privind deasupra capului lui îngheţă.

Cerul era de un albastru-cenuşiu, întunecat, deasupra lor şi pînă la linia orizontului, unde era aproape negru. Deasupra lor copacii foşneau ameninţător.

Văzîndu-i expresia speriată, Ryan se răsuci şi încercă să spună ceva:

– Ce...?

– O furtună dinspre nord. Şi încă una mare de tot. Clare sări în picioare şi începu să strîngă resturile picnic-ului în coş. Trebuie să coborîm de pe deal. Repede.

Derutat, Ryan scutură frunzele de pe pătură şi o împături.

– Ţi-e teamă că ai să te uzi puţin?

Clare clătină din cap.

– Priveşte copacii. E o furtună cu gheaţă.

Cînd ajunseră la gard, cerul devenise complet negru deasupra lor şi temperatura scăzuse cu aproape treizeci de grade. Cînd intrară în maşină, primele bucăţi de gheaţă începură deja să cadă şi amîndoi tremurau. Cînd Ryan porni motorul, vîntul începuse să bată sălbatic.

Copacii erau aplecaţi de vînt în toate direcţiile şi frunzele lor galbene şi roşii zburau prin aer. Autostrada era periculos de alunecoasă.

Cînd ajunseră în oraş văzură că pe cutiile poştale, pe garduri şi pe copaci se aşezase un strat de gheaţă. Ryan era uimit de viteza cu care se schimbase vremea. Clare era speriată.

– E cea mai mare furtună de acest gen pe care am văzut-o vreodată, spuse ea. Dar vremea asta atît de călduroasă ar fi trebuit să mă facă să-mi dau seama. Am văzut doar destule furtuni de gheaţă pentru ca să mai fiu luată prin surprindere.

– Am auzit despre ele, recunoscu Ryan, dar n-am realizat că se produc atît de repede.

Ea aprobă din cap.

– Fermierii vor pierde cîteva vite în seara asta, din păcate. N-am văzut încă una atît de puternică.

Ryan trecu întîi pe la apartamentul lui pentru a-şi lua o haină mai groasă, apoi o conduse pe Clare acasă. Ea ar fi vrut să-l ducă cu maşina pînă la platforma petrolieră, dar el nu fu de acord ca ea să se expună unui astfel de risc. Chemă, în schimb, prin telefon pe unul dintre muncitori să vină să-l ia de la ea de acasă.

– Rămîi în casă unde este cald, o instrui el cînd maşina sosi şi claxonă în faţa casei. Nu vreau să-mi fac griji din cauza ta. Bine?

– Bine, răspunse ea ascultătoare. Şi nu uita. De Crăciun vei lua cina aici. Nu uita.

El o sărută uşor.

– Nu voi uita. Te sun diseară.

Clare închise uşa de la intrare şi rămase lipită de ea zîmbind. Începuse să-i placă că există cineva care să aibă grijă de ea.

Zbîrnîitul insistent al telefonului o făcu pe Clare să se întrerupă din pictat. Ţinînd paleta şi pensulele într-o mînă, ridică cu cealaltă receptorul, în timp ce-şi îndepărtă părul de pe ureche printr-o mişcare a capului.

– Alo?

– Alo! Este casa Clare Marshall?

– Da. Probabil că era un agent comercial şi Clare îşi pregăti deja răspunsul negativ, indiferent ce i-ar fi oferit.

– Numele meu este Cliff Anderson. Sînt proprietarul Galeriilor Anderson din Dallas. Poate aţi auzit de ele?

Clare nu auzise.

– Da, sigur, domnule Anderson.

– Am venit pentru o zi în oraş şi m-am gîndit că poate aş putea să vă văd cîteva lucrări. Realizez că e un timp foarte scurt, dar sper că nu vă deranjez prea mult.

Calmîndu-şi emoţia din glas, Clare răspunse:

– Nu mă deranjaţi deloc. Voi fi încîntată să vă arăt ce am la îndemînă. Privi în jur prin atelier. Ca toţi artiştii, rareori îşi făcea ordine în atelier, iar în ultimele săptămîni acesta fusese folosit şi ca loc de depozitare şi de protejare a florilor pe perioada iernii. Cînd doriţi să treceţi?

– Hai să spunem... într-o oră? Vă convine?

– Da, minţi ea. E perfect. Îi dădu adresa şi indicaţii cum să ajungă, apoi închise.

– Betty! strigă ea. Poţi să te întrerupi din orice treabă şi să vii aici să mă ajuţi? Nu te preocupa de uleiuri şi de pînze, dar adună, te rog, toate cîrpele astea murdare şi du-le afară la uscat. Privi disperată la mulţimea de ghivece cu flori, îngrămădite în atelier, pentru a fi ferite de îngheţul de afară. Şi o să te ajut să găseşti un alt loc pentru majoritatea florilor. Un proprietar de galerii din Dallas vine să-mi vadă lucrările, iar camera asta arată mai degrabă ca o seră decît ca un atelier.

În timp ce vorbea, Clare încerca să aranjeze un teanc de cărţi aşezate într-un colţ. O ladă mare cu haine de vară, care probabil urmau să fie date la vechituri, zăcea în alt colţ. Aspiratorul şi suportul de televizor erau ascunse după un scrin pe care sperase să-l repare... într-o bună zi.

– Doamnă Clare, vă învîrtiţi pe-aici ca o găină căreia trebuie să i se ia gîtul, spuse negresa. Duceţi-vă sus şi

schimbaţi-vă hainele, în timp ce eu am grijă de tot ce trebuie făcut aici.

Clare privi spre blugii ei tăiaţi pînă la genunchi, în care obişnuia să se îmbrace cînd picta.

– Ai dreptate! Şi trebuie să fac ceva cu părul meu!

Ieşi fugind din cameră şi urcă treptele două cîte două. Un proprietar de galerii o căutase! De unde auzise oare despre ea? Diverse gînduri îi trecură prin minte în timp ce făcea duş. Cu ce ar trebui să se îmbrace? Cu sacoul vişiniu? Nu, arăta ca o contabilă în el. Cu rochia roşie? Nu, era la curăţătorie.

În timp ce-şi usca părul, mulţumi cerului pentru faptul că se ondula natural şi nu mai trebuia să şi-l facă cu fierul. Cum arăta oare un artist adevărat la el acasă? Trebuia să aibă grijă să nu se vadă că se îmbrăcase într-o mare grabă, totuşi trebuia să poarte ceva care să-l facă să şi-o amintească după aceea. Cu degetele tremurîndu-i, Clare îşi fardă pleoapele şi îşi dădu cu ruj pe buze. Peste umăr văzu uşa de la şifonier deschisă şi examină în timp ce se farda, toate hainele dinăuntru.

– Dar e o prostie! se certă ea. Îl interesează doar tablourile mele, nu şi persoana mea! Dar ştia că nu era chiar pe deplin adevărat. Un artist, ca şi un actor, îşi vindea imaginea la fel de mult ca şi creaţia. De felul cum se prezenta ea însăşi, putea depinde, dacă lucrările ei vor atîrna sau nu în Galeriile Anderson.

Clare încercă rînd pe rînd fiecare rochie, în timp ce limbile ceasului se învîrteau nemiloase, făcînd să mai rămînă din ce în ce mai puţin timp. Disperată, alese în cele din urmă un sacou din mătase roşie şi nişte pantaloni bej. Lăsînd bluza mai decoltată ca de obicei, îşi legă o curea subţire, aurie în dreptul taliei şi se privi în oglindă. Nu-i rău, concluzionă ea, examinîndu-se cu un ochi critic. Îşi puse cercei de aur şi două lanţuri subţiri la gît. Limbile ceasului indicau că trecuse deja o oră. Repede, se încălţă cu sandale bej şi auzi soneria de la

intrare, sunînd. Este foarte punctual! se gîndi ea!

Îşi încetini paşii în timp ce cobora scările, simţindu-se ridicol de asemănătoare cu Gloria Swanson în Sunset Boulevard.

Betty deschisese deja uşa şi văzu cum un bărbat înalt, cu părul cărunt, îi privea admirativ coborîrea pe scări. Clare zîmbi ameţitor.

– Bună. Sînt Clare Marshall. Îi întinse mîna.

El i-o luă şi zîmbi.

– Sînt Cliff Anderson. Nu mă aşteptam să fiţi atît de tînără. Majoritatea artiştilor cu care am de-a face sînt de vîrstă mijlocie şi puţini arată atît de atrăgător ca dumneavoastră. Produceţi o schimbare foarte binevenită. Expresia de pe faţa lui garanta adevărul spuselor lui.

Bărbatul era bine îmbrăcat. Costumul, de culoarea cărbunelui, era bine croit, iar cravata, de un albastru-deschis, se asorta perfect cu cămaşa de culoarea stridiilor.

Întrebîndu-se dacă Betty reuşise să transforme dezordinea din camera ei de lucru, în atmosfera specifică unui atelier, bîlbîi mulţumiri la complimentele lui.

– Vreţi să intraţi, domnule Anderson? Am cîteva dintre lucrările mele agăţate în birou şi în living. Poate aţi dori să le vedeţi mai întîi pe acestea?

El o urmă mai întîi în prima cameră, apoi în cealaltă, privindu-i în tăcere tablourile. Clare încerca să-şi ascundă nervozitatea, dar mîinile îi tremurau. De ce nu spunea oare nimic? Erau chiar atît de nereuşite? Cu coada ochiului, Clare o văzu pe Betty în hol. Negresa făcu un semn cu capul, clipi din ochi şi făcu un gest misterios, pe care Clare îl interpretă ca însemnînd că atelierul putea fi arătat.

– Majoritatea lucrărilor sînt însă în atelier, spuse Clare. Vreţi să mă urmaţi, vă rog?

Fără să spună un cuvînt, Cliff Anderson merse după ea. Atelierul dădea spre terasa de la capătul opus uşii

prin care se intra, iar ferestrele lui mari erau orientate spre nord şi est. Mirosul persistent de terebentină şi ulei plutea prin aer, dar parfumul răspîndit de florile din ghivece dispăruse odată cu acestea. Clare răsuflă uşurată, văzînd că nimic altceva în afara ustensilelor ei de pictat nu mai rămăsese în încăpere. Din nefericire, Betty prefera mai mult reproducerile după vederi din New Orleans decît tablourile originale, aşa că plasase cîteva la vedere pe suporturile din cameră. Clare le înlocui repede, mormăind ceva în legătură cu faptul că erau doar nişte experimente şi plasă lucrările ei la vedere.

Anderson se plimbă prin atelier, strîngîndu-şi între degete bărbia proeminentă, dar fără să spună un cuvînt. Din cînd în cînd mormăia ceva pentru sine.

Nu-i place nici unul, se gîndi Clare. Încearcă să găsească o cale de a mi-o spune fără să mă jignească.

– Sînt bune, spuse el brusc. Foarte bune. Aş vrea să le iau pe acestea două, pe cel cu peisajul de pe cîmp şi pe acela cu heleşteul, cît se poate de repede. Dacă nu aveţi nici o expoziţie planificată pentru începutul lui februarie, aş dori să fixăm o dată pentru aşa ceva. Sînteţi liberă în prima săptămînă?

Clare simţi cum i se înmoaie genunchii.

– Da, cred că sînt liberă atunci. Trebuie să mă uit în agendă, bineînţeles, dar nu-mi amintesc să fi fixat ceva la acea dată. Merse spre o agendă de birou şi-o examină în aşa fel, încît el să nu-i vadă paginile albe. Prima săptămînă din februarie? Da, sînt disponibilă. Cîte pînze aţi dori să luaţi?

– Galeria mea poate expune cam o duzină de tablouri. Aduceţi totuşi cîteva în plus pentru a le înlocui pe cele care se vor vinde.

– Sigur, spuse Clare cu răceală. Cum de nu se gîndise la asta?

El îşi privi ceasul de la mînă.

– Se apropie ora cinei. De ce n-am discuta restul

amănuntelor la masă?

– Mi-ar face plăcere, domnule Anderson.

– Te rog, spune-mi Cliff. Prefer să am o relaţie mai puţin formală cu artiştii mei. Găsesc că sînt mai aproape astfel de spiritul lor creator.

– Bine, Cliff, spuse Clare zîmbind. Aşteaptă-mă numai să-mi iau haina.

Gheaţa de pe stradă se topise, dar copacii încă mai erau acoperiţi cu un strat argintiu. Firele de iarbă trosneau îngheţate sub greutatea paşilor, iar aerul era deosebit de rece.

Clare se înfăşură mai strîns în haină, în timp ce respiraţia se vedea ca un nor deasupra capului.

Cliff Anderson rîse şi ea observă pentru prima dată că era un bărbat frumos. Costumul bine croit îi scotea în evidenţă părul cărunt şi ochii albaştri, într-un mod care ar fi atras orice femeie. Clare se întrebă de ce îi luase atîta timp să observe acest lucru.

Cina fu destul de plăcută, deşi lui Cliff îi lipsea umorul lui Ryan. Era foarte interesat de munca ei şi, după cum îl suspecta Clare, de ea ca femeie. Dar ea nu simţi nici un interes faţă de el ca bărbat.

Ciudat, se gîndi ea. E chiar foarte drăguţ. Atît că nu mă atrage cu nimic. Încercă să prindă firul poveştii despre care el îi vorbea.

– Unde mi-ai văzut lucrările? îl întrebă ea în cele din urmă. La New Orleans?

– Nu. De fapt, n-am văzut nici unul dintre tablourile tale pînă astăzi.

Clare îl privi derutată.

– Atunci de ce ai venit?

– Avem prieteni comuni, Marla şi Tom Gentry. Marla m-a sunat acum cîteva zile şi în timp ce vorbeam mi-a povestit despre lucrările tale. Treceam prin Kilgore, în drum spre Shreveport, şi i-am spus că voi arunca o privire asupra lor.

– Oh, spuse Clare simţindu-se cuprinsă de dezamăgire.

El sesiză acest lucru şi adăugă:

– Bineînţeles, dacă nu-mi plăcea munca ta nu ţi-aş fi făcut nici o ofertă. Nu sînt chiar atît de apropiat de familia Gentry. Sînt implicat în afaceri cu obiecte de artă, nu fac acte de caritate. Eşti într-adevăr foarte bună.

Expresia de pe faţa lui Clare se lumină.

– Marla e într-adevăr foarte drăguţă că mă ajută să-mi stabilesc cîteva legături în felul acesta. Apreciez acest lucru. Dar trebuia să aud că nu faci asta numai pentru că ea te-a rugat.

– Absolut deloc. De obicei nu iau în seamă asemenea rugăminţi, dar ştiu că Marla are un ochi bun.

– Ce-ar fi să ne oprim pe la ei, în drum spre casă? propuse Clare.

– Bună idee. Nu i-am văzut de mult timp. Cliff făcu semn chelnerului, ca să plătească.

În timp ce ieşeau din restaurant, o maşină neagră trecu prin faţa lor. Şoferul ei făcu o depăşire şi fu gata să intre într-o maşină parcată pe margine.

– Cine-i ăla cu Clare?! explodă Ryan, în timp ce reintra pe sensul corect. Bărbatul nu-i era cunoscut, dar părea cu siguranţă că-i era foarte cunoscut lui Clare. Văzu prin oglinda retrovizoare cum îi apucă posesiv braţul lui Clare şi o ajută să se urce într-un Cadillac ce era parcat pe marginea drumului.

– La naiba! înjură el.

Se uită din nou în oglindă, dar Clare şi însoţitorul ei dispăruseră deja din raza lui vizuală. Întoarse la colţul următor şi înconjură cîteva blocuri, dar cînd ajunse în cele din urmă, din nou în faţa restaurantului, Cadillac-ul plecase şi o altă maşină parcă în locul rămas liber. Se încruntă şi mai mult şi făcu cîteva ture prin jur, sperînd să surprindă cuplul care dispăruse. Se întîlnea Clare cu

un alt bărbat? Nu putea găsi altă explicaţie la ceea ce văzuse.

Renunţînd în cele din urmă să mai caute, Ryan se întoarse în apartamentul lui. Trebuie să existe o explicaţie logică a ceea ce văzuse, îşi spuse el, luîndu-şi termosul de cafea şi cutia pentru mîncare, de pe bancheta din spate. Înhăţă casca de protecţie de pe locul de lîngă el şi se dădu jos din maşină. Urcînd scările de beton continuă să-şi repete că există cu siguranţă un motiv temeinic pentru care ea se întîlnise cu acel bărbat.

Încă încruntat, îşi agăţă jacheta şi casca în dulapul de lîngă uşă. Apoi îşi scoase hainele kaki de lucru şi le îndesă în coşul cu rufe murdare. Făcu repede un duş, după care se uscă. Încă nu putea găsi o explicaţie rezonabilă pentru care Clare să fie văzută ieşind dintr-un restaurant însoţită de un bărbat străin... în afară de singura explicaţie posibilă. Încruntarea i se adînci în timp ce-şi îmbrăcă blugii şi tricoul.

Ryan îi lăsă timp suficient lui Clare să ajungă acasă, în timp ce el măsura camera în lung şi-n lat. Apoi, în cele din urmă o sună. Betty îi spuse că era plecată.

În timp ce închidea, Ryan încerca să se liniştească. La urma urmei, Clare îi spusese că nu o interesa alt bărbat. Se simţi ridicol în urma crizei de gelozie prin care trecuse şi fu bucuros că nu fusese martoră şi Clare.

Îşi pregăti un hamburger pentru cină, apoi, degajat, o sună din nou pe Clare. Betty îl asigură că nu se întorsese încă.

Ryan se încruntă din nou. Cea mai mare parte a gheţii de pe străzi se topise. Nu însă şi cea de pe poduri. Dar Clare nu trebuia să traverseze un pod ca să ajungă de la un restaurant la ea acasă. Dar dacă nu se dusese direct acasă?

Dădu pe un post care prezenta filme vechi, dar nici

măcar Katharine Hepburn şi Spencer Tracy nu reuşiră să-i abată gîndurile de la Clare. Cine era acel bărbat? se întrebă. Clare spusese că nu are rude. Asta excludea posibilitatea să fie vreun unchi sau văr.

Ryan sună din nou. De data aceasta, nimeni nu mai răspunse şi Ryan realiză că Betty plecase acasă. Închise televizorul şi începu să se plimbe fără rost dintr-o cameră în alta. Odată cu căderea nopţii, temperatura scăzuse şi străzile deveniseră alunecoase. Privi pe fereastră la maşinile care rulau greu pe gheaţa de pe şosea.

Sună din nou. Nici un răspuns.

Oare i se întîmplase ceva? Clare era o femeie bogată şi putea fi răpită pentru a se cere apoi o recompensă.

Şi dacă totuşi nu fusese răpită – ceea ce era puţin probabil, pentru că răpitorii nu obişnuiesc să-şi ducă victimele întîi la restaurant – cine era acel bărbat? Simţi cum gelozia îl înţeapă din nou.

În următoarele trei ore, Ryan mai sună de trei ori. Cînd în cele din urmă răspunse, el ajunsese într-o stare de furie vecină cu nebunia.

– Unde naiba ai fost?

– Ryan? întrebă ea mirată.

– Am crezut că mor de îngrijorare din cauza ta. Puteai să ai un accident de maşină de nu ştiu cîte ori pînă acum.

– Ei bine, n-am avut, spuse ea, mirată de vocea lui. Calmează-te.

– Sînt calm! ţipă el. Şi cine era bărbatul ăla bătrîn cu care te-am văzut ieşind din restaurant?

– Nu e bătrîn şi este proprietarul unor galerii de artă din Dallas, spuse ea rece. Nu e treaba ta ce făceam cu el.

– Cum adică, nu e treaba mea? tună el. Ceea ce este între noi nu înseamnă nimic pentru tine?

– Sigur că înseamnă! Tonul vocii lui Clare începu de asemenea să se ridice. Dar asta n-are nici o legătură cu noi! N-ai încredere în mine?

– Tu eşti într-adevăr cea mai potrivită să vorbeşti despre încredere!

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul ăsta, Ryan Hastings! Nu sînt proprietatea ta şi nu voi fi niciodată!

– Asta înseamnă că ai de gînd să te mai întîlneşti cu el!

– Asta înseamnă că nu te priveşte pe tine dacă o fac sau nu! Vocea îi tremura de furie. De ce eşti atît de nerezonabil? Eşti beat?

– Nu încă! ţipă Ryan, trîntindu-i telefonul.

14

Ryan stătea în barul plin de fum, făcîndu-i semn chelneriţei să-i aducă încă un whisky. Muzica nu i se mai părea atît de tare, ca atunci cînd venise, iar oamenii păreau că se mişcă cu încetinitorul, de parcă se aflau sub apă. Îşi dădu seama că alcoolul îşi făcuse efectul; dar durerea faţă de faptul că Clare îi fusese necredincioasă era la fel de puternică. Îi plăti fetei băutura şi dădu jumătate din conţinutul paharului pe gît.

– Bună, se auzi vocea uşor răguşită a unei femei lîngă el. Pot să-ţi ţin companie?

Ryan privi în sus la femeia înaltă, blondă şi dădu din umeri.

– Nu mă deranjează.

– Sînt Regina Wharton, spuse ea.

– Ryan Hastings. Îşi dori să n-o fi lăsat-o să se aşeze lîngă el. Parfumul ei îi amintea de Clare.

– Nu te-am mai văzut pe aici pînă acum.

– Nu sînt de mult timp în Kilgore.

Ea îşi scoase o ţigară şi aşteptă ca el să i-o aprindă, dar Ryan păru că nu observă. Şi-o aprinse singură în cele din urmă şi suflă spre tavan un nor subţire de fum.

– Locul ăsta e de obicei plin, dar în seara asta e cam pustiu. Probabil că vremea e de vină.

– N-am observat. De ce oare nu pleca şi nu-l lăsa în pace? Genunchii ei îi atingeau pe ai lui pe sub masa

îngustă şi el se mişcă pentru a-i face loc.

– Ai fost la localul lui Nathan? E mult mai plăcut.

– Ştiu. Încercă să facă abstracţie de prezenţa ei.

– Nu eşti prea vorbăreţ, nu-i aşa? observă ea zîmbind. Inhalînd fumul, îl dădea afară franţuzeşte. Ryan o privi, apoi repede îşi mută privirea, observînd care sînt intenţiile femeii.

Din nou ea îi atinse genunchii cu ai săi şi el o privi furios, deşi vederea îi era cam înceţoşată.

– Îmi pare atît de bine că am venit în seara asta aici. Altfel, nu ne-am fi cunoscut poate niciodată. Ce te-a adus în Kilgore?

– Sînt geolog. Lucrez la o sondă în afara oraşului. Simţi cum piciorul ei se freca de glezna lui într-un fel care nu putea însemna decît un anumit lucru. Deşi încercă să se retragă, totuşi se opri. Nu exista nici un motiv pentru care să o refuze. Femeia nu era neatrăgătoare, deşi era mult prea aranjată pentru gustul lui. Cel puţin părea că-l doreşte. Pe el, nu pe un bărbat cărunt, care-i putea fi tată, aşa cum făcuse Clare. Ryan privi în pahar.

– Ce fascinant! Am fost plecată în Mexic şi am pierdut legătura cu ce se întîmplă aici. Regina se aplecă puţin în faţă astfel încît bluza se desfăcu, lăsînd să i se vadă sînii.

– Crezi că vei găsi petrol? Ochii ei îngustaţi se refereau însă la altceva.

– Asta-i ideea, spuse, dînd peste cap ultima picătură de whisky.

Ea rîse încîntată.

– Dar asta-i minunat! exclamă ea teatral. Merită sărbătorit.

– Încă n-am dat de petrol. De fapt, abia am început forarea. Spre ciuda lui, Ryan se pomeni răspunzînd avansurilor femeii. La urma urmei, îşi spuse el, nici eu nu sînt proprietatea lui Clare!

– De ce să aştepţi pînă în ultima clipă? şopti Regina. Putem să sărbătorim în seara asta.

Ryan o privi prin pahar şi simţi căldura produsă de prea mult whisky băut. De ce nu? îşi spuse el. De ce dracu' nu?

– Să mergem.

O urmă cu maşina pe străzile pustii. Ea opri în faţa unei case ostentativ de mari, construită în stil francez şi aşteptă ca el să vină să-i deschidă portiera.

Ryan avea toate simţurile amorţite de whisky şi părea că nici nu percepe frigul de afară. Asta înseamnă, îşi spuse el filozofic, că sînt beat. În timp ce o urmă în interiorul casei, îşi dori cu disperare să fie împreună cu Clare. Poate că mai avea totuşi timp să plece.

– Ce vrei să bei? îl întrebă Regina. Coniac?

– Whisky. Cu gheaţă. O băutură în plus n-avea ce să mai strice. Şi apoi va pleca.

Regina îi întinse un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului şi se aşeză pe canapeaua argintie. Camera era vopsită în culori reci, lipsite de viaţă. Ea bătu cu mîna pe locul de lîngă ea şi el veni şi se aşeză.

– Întotdeauna eşti atît de tăcut? îl întrebă ea.

– Îmi pare rău. Am multe pe cap în seara asta. În absenţa aerului plin de fum din bar, el deveni şi mai conştient de parfumul ei, şi durerea din suflet i se accentuă.

Regina sorbi din coniac şi-l studie. Era de departe cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată... Nu era un bărbat fin, ci aspru. Zîmbi. Puţin mai devreme, simţind că interesul lui Neal Thorndyke pentru ea scăzuse, venise la bar. Ce altceva mai bun putea să întîlnească pentru a-i stîrni lui Neal gelozia, decît acest bărbat atît de frumos?

– Nu mă deranjează dacă n-ai chef să vorbeşti. Une-

ori, cuvintele nu sînt necesare. Ridică degetul şi se jucă cu părul lui de pe ceafă.

Ryan îşi dorea să nu fi venit, dar acum nu mai vedea cum ar putea pleca într-un mod elegant. Şi de ce să plece, la urma urmei? se întrebă el. Clare nu mă iubeşte. Poate că nu mă va iubi niciodată. Mă întreb dacă l-a lăsat pe acel bărbat s-o sărute.

– Te superi dacă îmi pun un halat? Rochia asta nu e prea confortabilă, spuse Regina pe un ton seducător.

Ryan se simţea de parcă aterizase într-o scenă dintr-un film prost.

– Nu, spuse el politicos, în timp ce whiskey-ul începea să-i amorţească toate amintirile.

Nu pot pleca acum, îşi spuse cînd ea ieşi din cameră. Dar cum se va întoarce, îi spun că trebuie să plec. Apoi se gîndi: „Mă întreb cît de departe a ajuns Clare cu acest bărbat!" Gîndul ăsta îl făcu să tremure de furie.

Regina apăru şi se sprijini de tocul uşii, pozînd ca o actriţă dintr-un film vechi.

– Ţi-a fost dor de mine? şopti ea.

– Aaa... păi, cred că ar fi mai bine să plec, spuse Ryan, privind la halatul transparent şi la ce se zărea sub el. S-a făcut tîrziu şi...

– Prostii, spuse Regina. Nu-i chiar atît de tîrziu. Începu să-i traseze o linie imaginară cu vîrful degetelor pe piept.

O viziune înnebunitoare a lui Clare, făcîndu-i acelaşi lucru bărbatului acela, îl făcu să geamă. Dacă îl lăsase pe ticălos să facă dragoste cu ea! Intenţia lui Ryan de a pleca dispăru şi învinse dorinţa faţă de Regina. De ce să se păstreze pentru Clare? Nu era singura femeie din lume, nici măcar nu era singura care-l găsea atrăgător! O va lăsa în pace, dacă asta voia, deşi îi va lua cam

mult timp. Degetele cu unghiile vopsite în roşu, ale Reginei, începură să-i descheie cămaşa. Cînd îşi băgă degetele sub cămaşă şi-l mîngîie, Ryan cedă definitiv. Puse paharul jos, o luă în braţe şi o sărută. Nu era femeia pe care o iubea, dar era acolo. Şi poate în braţele ei o va uita pe Clare şi durerea care-i sfîşia inima.

Regina îşi ţinea buzele mai strîns decît îi plăcea lui şi îl împungea cu limba într-un mod aproape respingător. Mirosul de ţigară din gura ei era absolut neplăcut, după ce se obişnuise cu dulceaţa gurii lui Clare, dar Clare se dăduse unui alt bărbat. Gîndul îl făcu să geamă de durere şi o sărută pe Regina mai violent.

Trăsăturile ei erau prea ascuţite ca să fie drăguţe, se gîndi el, era îngrozitor de slabă şi avea o piele care fusese expusă prea mult la soare. Dar majoritatea bărbaţilor ar fi găsit-o atrăgătoare. Chiar dacă avea ochii albaştri, în loc să fie cenuşii, iar părul de un blond artificial, în loc să fie castaniu-închis. Ryan îi căută sînii mici şi încercă să nu se mai gîndească la corpul frumos al lui Clare.

Simţind cum dorinţa îi creşte în timp ce Regina îi cobora fermoarul, Ryan îi desfăcu halatul şi-i sărută umărul slab. Cînd îi atinse sînii tari, Regina ţipă de plăcere.

– Nu aici, protestă ea timidă. Nu în living. Îl luă de mînă şi-l scoase pe hol.

Ryan o urmă pe scări, pînă ajunse în dormitorul decorat în culori pale. În timp ce ea dădu la o parte cuvertura argintie de pe pat, el începu să se dezbrace.

– Oh, vai! chicoti ea. Ce bine eşti! Îi apucă în mînă erecţia puternică şi o strînse admirativ.

Ryan îşi dori să fi plecat, dar nu putea să acţioneze aşa cum dorea. În schimb, spera ca whisky-ul să-i menţină simţurile amorţite, cînd o auzi din nou pe Regina

chicotind. Repede, îi trase jos halatul de pe umeri şi o sărută.

– Nu aşa! Ai să-l rupi. Îşi puse halatul din nou pe ea şi-l dădu jos de pe umeri uşor, răsucindu-l de parcă era un şarpe. Aşa! spuse, aruncîndu-i o privire triumfătoare.

Ryan îi trecu în revistă corpul dintr-o singură privire. Nu arăta mai bine sau mai rău decît celelalte femei pe care le întîlnise. Îi va servi scopului lui... acela de a o uita pe Clare, cel puţin pentru moment.

Regina se înălţă spre el şi făcu pe bosumflata, în timp ce-şi plimba degetele osoase pe muşchii lui tari.

– Nu mă găseşti drăguţă? îl întrebă ea.

– Bineînţeles, spuse el galant, sperînd ca ea să nu simtă lipsa lui de sinceritate, în timp ce-i mîngîia sînii.

– Atunci, spune-o, îl tachină ea, dîndu-i mîna la o parte.

Ryan oftă. Nu avea chef de glume.

– Eşti drăguţă. Înainte ca ea să-i mai ceară ceva, îi astupă gura cu a lui şi o culcă uşor pe pat.

Ea îşi arcui corpul spre el şi-şi depărtă picioarele. Cînd el o pătrunse, ea îşi petrecu picioarele în jurul mijlocului lui.

Ryan era conştient de ţipetele ei de plăcere, dar îi păreau că vin de undeva de departe. Căută orbeşte să simtă că-i vine acea descărcare a pasiunii, care marchează punctul final.

Stăteau amîndoi epuizaţi, avînd pielea udă din cauza transpiraţiei. Regina scoase un sunet asemănător unui miorlăit şi Ryan se mişcă puţin mai departe.

– Oooh, oftă ea. Nu vorbeşti mult, dar nu-i nevoie s-o faci. Eşti grozav!

Ryan mormăi cîteva cuvinte din care ar fi trebuit să se deducă ceva asemănător despre calităţile ei în pat.

Ultima picătură de alcool din creierul lui dispăruse. Sporovăiala ei despre fiecare detaliu al actului sexual îl împiedica să nu adoarmă. Cînd ea termină, recapitulînd încă o dată felul în care amîndoi au atins orgasmul, el se îndepărtă de ea.

– Mulţumesc, spuse el, încercînd să nu observe petele negre făcute de rimel în jurul ochilor ei şi rujul care se întinsese în jurul gurii.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti, zîmbi ea, plimbîndu-şi palmele provocator peste şoldurile lui.

Repede, Ryan îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi se ridică în picioare. Scurtul interludiu nu-l ajutase cu nimic şi tot ce simţea era vinovăţie pentru că se folosise de această femeie.

– Stai o clipă, protestă Regina, în timp ce el îşi trăgea pantalonii. Unde te duci?

– Acasă. Lucrez în schimbul de dimineaţă. Minţea, dar ea n-avea de unde să ştie acest lucru.

– Oh. Pe faţa ei se citea clar dezamăgirea. Eşti binevenit să stai aici peste noapte.

– Mulţumesc, dar trebuie să plec.

Regina căscă şi se întinse.

– Ei bine, cred că ar trebui să o mai facem din cînd în cînd.

– Da, sigur. Ryan îşi încheie cămaşa şi-şi încălţă pantofii.

– Te superi dacă nu te conduc pînă la uşă? întrebă ea. Sînt foarte obosită.

– E-n ordine. Nici o problemă. Sînt sigur că voi găsi drumul. Porni hotărît de-a lungul holului.

– Fii un scump şi încuie uşa cînd ieşi, strigă Regina somnoroasă, după el.

Ryan nu răspunse, ci trînti uşa în urma lui mai tare decît era necesar pentru a fi sigur că s-a închis. Se

simţea atît de necinstit faţă de Clare, încît ar fi şters cu plăcere ultimele ore din existenţa lui, dacă ar fi putut.

Cînd ajunse acasă şi se băgă în pat, văzu că somnul îl ocoleşte. Toate gîndurile lui se îndreptau spre Clare şi spre ridicola lui criză de gelozie. Se gîndi jenat la aventura avută cu Regina. Nu avea nici cea mai mică intenţie s-o mai vadă vreodată.

Regina bătu la uşa lui Neal Thorndyke şi intră înăuntru. El o întîmpină cu un zîmbet şi un sărut care era destinat buzelor ei, dar ea se întoarse şi sărutul ajunse pe obraz.

– Cum te simţi azi? întrebă el. Arăţi de parcă vrei să fii în ton cu vremea rece de afară. Se aşeză la birou şi dădu la o parte un teanc de hîrtii, pentru ca Regina să se poată aşeza pe colţul cel mai apropiat.

– Vai, îţi mulţumesc, Neal, răspunse ea, ridicîndu-şi un şold şi aşezîndu-se pe birou. Începu să-şi legene înainte şi înapoi piciorul îmbrăcat în ciorapi de mătase. Dacă te interesează, mă simt chiar foarte bine azi.

– Presupun că întîlnirea noastră a rămas pentru vineri seara, spuse el pe un ton confidenţial.

Ea ezită o clipă.

– Presupun că da.

– Cum? Presupui? Ce vrea să însemne asta?

– Oh, nimic, Neal, suspină ea. Doar... nimic.

El o privi cu atenţie, în timp ce ea se prefăcu concentrată asupra inelului pe care-l purta pe mîna dreaptă.

– Te cunosc prea bine, Regina Wharton.

Ca şi cînd ar fi fost prinsă la mijloc, ea oftă.

– Ţi-am spus că nu-i nimic.

– Te vezi cu altcineva? întrebă el, alegînd posibilitatea care i-ar fi displăcut cel mai mult.

Regina îşi mări ochii.

– Cine Dumnezeu ţi-a spus?

Neal o privi împietrit.

– Ce?

Ea încercă să roşească, dar nu reuşi decît să se îmbujoreze puţin.

– Nu-l cunosc de mult timp. E geolog. Controlă cu coada ochiului reacţia lui Neal. Ryan Hastings.

– Hastings! Ryan Hastings!

– Îl cunoşti? întrebă Regina cu adevărat surprinsă.

– Am auzit de el. Toţi din lumea petrolului au auzit. E cel mai bun geolog din această ramură. Ştiam că a venit în oraş, dar habar n-aveam că l-ai cunoscut.

Ea ridică din umeri.

– Ne-am... Ei, doar n-o să vorbesc despre asta. Se întinse peste birou, luă hîrtiile pe care i le adusese lui Neal din Mexic şi începu să le studieze de parcă nu le mai văzuse pînă atunci.

– Asta ce vrea să însemne? Regina îl văzu că se înroşise puternic şi se ridicase în picioare.

– Haide, Neal, doar n-o să vorbesc cu unul din iubiţii mei despre celălalt. E total lipsit de bun-gust. Puse jos hîrtiile şi coborî de pe birou, de parcă se pregătea să plece.

– La dracu' cu bunul-gust. Spune-mi! Te-a sărutat?

Regina zîmbi jenată.

– Poate. Se întoarse şi porni spre uşă.

Neal o apucă şi o întoarse cu faţa spre el.

– Regina! Doar nu te-ai culcat cu el! Ai făcut-o?

Din nou ea păru că ezită mai mult decît ar fi trebuit.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Ai făcut-o! tună el. Fusese atît de sigur că Regina îl va aştepta pînă ce el se va hotărî s-o ia de nevastă!

– Nu trebuie să adopţi comportamentul ăsta faţă de

mine, Neal, spuse Regina, făcînd pe supărata. La urma urmei, nu există nici un fel de promisiuni între noi. Îl privi pe sub gene, o şmecherie pe care o învăţase mai de mult. Mai vrei să te întîlneşti cu mine vineri seara?

– Da, răspunse el absent. Hastings era un rival periculos şi Neal ar fi vrut să-l facă să plece cît mai repede din oraş. Am luat biletele la piesă, de o lună. E una dintre piesele pe care spuneai că vrei să le vezi.

– Minunat! spuse Regina, zîmbind.

– Atunci, vrei să mergi cu mine?

– Sigur. La urma urmei, tu m-ai invitat mai întîi. Îl lovi pe obraz drăgăstos şi se lipi de el ca din întîmplare. Trebuie să fug acum. Am o mie de treburi de făcut. Oh, apropo, sîmbătă e petrecerea aceea la Dyna Carrington. N-ai uitat, nu-i aşa?

– Nu, nu, sigur că nu.

– Bine. Pa.

Ieşi triumfătoare din biroul lui.

Thorndyke rămase pe gînduri. Nu voia s-o piardă pe Regina. Nu fără să lupte pentru ea. Se aşeză gînditor în scaun, apoi apăsă butonul interfonului.

– Domnişoară Parson, cheamă-l, te rog, pe Pete Hammly.

Cînd tînărul intră, Thorndyke spuse:

– Bună dimineaţa, Pete. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine. S-ar putea să obţii o primă de Crăciun pentru asta. Rîse binevoitor. Nu strică nişte bani în plus, de Crăciun, nu-i aşa?

– Da, domnule, recunoscu angajatul său.

– A venit un geolog în oraş. Un bărbat cu numele de Ryan Hastings. Forează pentru Clare Marshall. Vreau să afli tot ce poţi despre el. Unde locuieşte, pe cine are în echipă... chestii de astea. Poţi să faci asta pentru mine, nu-i aşa, Pete? Neal bătea în birou cu un creion galben.

– Da, domnule. Era ceva mult mai plăcut, decît să te duci să pui sechestru pe bunuri, ceea ce făcea în mod

obişnuit Hammly. Voi face exact ce mi-aţi cerut.

– Oh, Pete, era să uit. Rămîne doar între noi doi. Nu trebuie să afle cineva, mai ales să nu ajungă la urechile lui Hastings. Ai înţeles?

– Da, domnule.

Thorndyke îl urmări pe tînăr pînă ce dispăru pe uşă, apoi rupse creionul în două.

Dimineaţă, Ryan se trezi şi imediat constată că era

mahmur. Capul îi vîjîia îngrozitor, iar în gură avea un gust rău. Gemînd, îşi reaminti ce se întîmplase noaptea trecută. Cum o chema? Ah, da... Regina. La naiba! Ce-o fi fost în mintea lui de a putut face un lucru atît de prostesc? Kilgore nu era un oraş mare şi după cum arăta casa Reginei, după hainele pe care le purta, cu siguranţă că era unul dintre cetăţenii cei mai proeminenţi ai oraşului. Posibilitatea ca ea şi Clare să se cunoască era foarte mare.

Încercă să se dea jos din pat şi realiză că era a doua greşeală comisă în acea zi. De cum îşi schimbă poziţia, văzu că se confruntă cu o cumplită senzaţie de greaţă. Ştiind că nu avea ce face, se îndreptă spre dulăpiorul din baie şi înghiţi două aspirine. Imaginea care se reflecta în oglindă, nu era deloc încurajatoare şi el se gîndi că numai dacă ar muri, ar reuşi să se simtă mai bine.

Porni spre bucătărie pentru a-şi face cafeaua. În timp ce cafeaua din maşina de filtru picura zgomotos, Ryan îşi prăji două felii de pîine, întrebîndu-se dacă ceasul ticăia întotdeauna atît de enervant.

Spre prînz începu să se simtă mai omeneşte şi se îndreptă spre telefon pentru a o suna pe Clare. Reali-

zînd însă că ea îi va închide cu siguranţă telefonul, Ryan puse receptorul la loc şi porni spre casa ei.

Soarele apăruse din nou, făcînd să strălucească fiecare bucată de gheaţă precum o piatră preţioasă. Furtuna de gheaţă rupsese crengile unor copaci, iar acestea zăceau acum pe pămîntul îngheţat.

Sună la uşa lui Clare şi în cîteva minute ea îi deschise. Părul ei lung era prins într-o coadă. Blugii i se mulau ca o a doua piele peste şoldurile rotunde. Ryan nu avu decît o clipă în care se gîndi cît de frumoasă şi de feminină arată Clare, în comparaţie cu felul sofisticat al Reginei. În secunda următoare, cînd Clare realiză cine era în faţa ei, vru să-i trîntească uşa în nas. Ryan o prinse înainte de a se închide şi o blocă cu piciorul.

– Trebuie să stăm de vorbă, spuse el.

– N-am ce să-ţi spun. Cară-te de aici!

Văzînd că ea nu era într-o dispoziţie potrivită pentru a începe să filozofeze pe marginea discuţiei avute, Ryan împinse cu putere uşa şi intră în hol.

– Am venit să-mi cer scuze.

– Îţi accept scuzele, mormăi ea. Acum pleacă.

– Nu e drept să minţi în legătură cu acceptarea unor scuze. Mai ales în faţa unui muribund.

– Arăţi într-adevăr cumplit, spuse ea cu oarecare satisfacţie. Cred că ai avut o noapte grea.

– Am avut. Poţi să-mi dai o ceaşcă cu cafea, sau mă laşi să zac într-un colţ şi să tremur?

– Îţi aduc nişte cafea. Altfel, s-ar putea să-i stai în drum lui Betty cînd spală pe jos. Eşti chiar pe traseul ei.

El o urmă în bucătărie, simţindu-se imediat mult mai bine dispus.

– Îţi dai seama că asta-i prima oară cînd intru în casa ta?

– Ai intrat de fiecare dată cînd ai venit să mă iei.

– Am intrat doar în hol şi în living. Asta nu contează. Cînd o femeie te duce în bucătărie, ştii că însemni ceva

pentru ea.

Clare nu se putu abţine să nu zîmbească.

– Dacă ştiam că înseamnă atît de mult pentru tine, ţi-aş fi adus o fotografie a bucătăriei, cînd am venit la New Orleans. Vrei să arunci o privire şi în garaj?

– Nu. Unele lucruri trebuie să rămînă sacre. Ryan îşi scoase jacheta şi o puse pe spătarul scaunului. Apoi se aşeză şi luă cafeaua pe care ea i-o oferi.

Clare nu se putu abţine să nu observe cît de bine arată cu tricoul în nuanţe de maro şi auriu. I se potrivea perfect, de parcă fusese croit pe corpul lui suplu, accentuîndu-i pieptul larg şi abdomenul plat.

– Te întreb din nou, repetă el, îmi accepţi scuzele? M-am comportat aseară ca un bărbat prost şi gelos.

– Acum o oră eram în stare să te omor, mărturisi ea, dar acum, da, te iert. Dar n-o mai face încă o dată.

Ryan sorbi din cafea şi rămase tăcut, cu un aer vinovat.

– Ei bine? N-ai de gînd să mă întrebi cine era?

– Cine? întrebă el inocent.

– Bărbatul cu care m-ai văzut.

– Nu.

– Îţi voi spune totuşi. Îl cheamă Cliff Anderson şi e proprietarul unor galerii de artă din Dallas. Vrea să-mi expună cîteva tablouri şi-mi va organiza o expoziţie la începutul lunii februarie.

Ryan zîmbi acru şi-i apucă mîna.

– Acum chiar că mă simt prost. Ai vorbit serios cînd ai spus că era o întîlnire de afaceri.

– Las-o baltă, spuse ea. A fost o neînţelegere. Şi eu aş simţi probabil la fel, dacă te-aş vedea cu o altă femeie.

El se foi stînjenit în scaun. Nu avea cum să-i spună despre ceea ce se întîmplase noaptea trecută cu Regina. Spera din tot sufletul, ca Regina să nu se laude în tot oraşul cu amorurile ei.

– După cină, ne-am dus la Tom şi la Marla. Am stabilit toate amănuntele legate de expoziţie şi nu-mi rămîne de făcut decît să mă duc la Dallas cu tablourile. A luat cîteva cu el azi-dimineaţă cînd a plecat. A dormit la familia Gentry, sublinie ea.

Ryan ignoră sublinierea şi o sărută uşor.

– Mă bucur pentru tine, iubito. Nu mă prea pricep la artă, dar cred că e un pas important.

Ea dădu din cap.

– Ar putea fi punctul de turnură al carierei mele. Marla spune că Galeriile Anderson sînt foarte renumite, iar Cliff va trimite anunţuri la unii dintre cei mai mari achizitori de artă.

Ryan se aplecă şi o sărută.

– Asta e ca să-ţi aducă noroc. Dar ai destul talent ca să nu mai ai nevoie de noroc.

– Parcă ai spus că nu te pricepi la artă, îl necăji ea.

– Nu mă pricep. Dar ştiu ce-mi place şi ce nu. Şi-mi plac foarte mult tablourile tale. Vor plăcea tuturor. La timpul potrivit, voi fi fondatorul clubului tău de fani.

Ea rîse.

– Între timp, vrei să vii cu mine la o petrecere? E dată de o persoană pe care o cunosc, dar care nu-mi place în mod deosebit, aşa că n-aş vrea să merg singură.

– Ce bărbat ar putea refuza o invitaţie atît de măgulitoare? Sigur că vin. Cînd este?

– Sîmbătă. De ce mereu am senzaţia că numai eu îţi cer întîlniri?

– Pentru că aşa e. Vrei să te întîlneşti cu mine vineri şi duminică? E necesar pentru menţinerea status quo-ului.

– Eşti nebun, rîse ea. Dar mi-ar face plăcere.

15

Casa Dynei Carrington, ca şi Dyna de altfel, era simplă şi austeră. Living-ul avea atît de puţină mobilă, încît Clare se întrebase, după prima ei vizită, dacă terminase de despachetat întregul mobilier. În încăpere nu se aflau decît trei canapele roşii dispuse în formă de potcoavă şi o măsuţă pentru cafea, foarte joasă, din marmură neagră. Pe peretele opus se aflau agăţate trei reproduceri care nu puteau să placă decît autorului lor... şi Dynei, bineînţeles. Se potriveau de minune cu cele trei canapele roşii.

Lui Clare nu-i plăcea să vină în casa Dynei din două motive. Întîi, pentru că se simţea ca un copil nesculţător care făcea întotdeauna o boacănă înainte de a pleca. În al doilea rînd, pentru că Dyna avea prostul obicei de a invita cel puţin zece persoane în plus faţă de posibilităţile de şedere oferite de cele trei canapele. Clare se întreba cum ar reacţiona Dyna dacă într-o bună zi, la una dintre petrecerile ei, s-ar aşeza deodată pe jos, cu picioarele încrucişate. Sau dacă şi-ar aduce un scaun de la bucătărie şi s-ar aşeza pe el în mijlocul camerei. Pentru a sărbători apropierea Crăciunului, Dyna se îmbrăcase într-o rochie de lamé, care-i scotea în evidenţă noua coafură pompoasă, şi înălţase un brad artificial din aluminiu în mijlocul living-ului. Bradul era decorat cu globuri de acelaşi roşu cu canapelele şi

avea sub el patru cadouri ambalate în roşu, cîte unul pentru fiecare membru al familiei.

Timp de cinci minute, de la sosirea Clarei şi a lui Ryan, Dyna le povesti despre ultimele realizări de la şcoală ale gemenilor ei. Erau întotdeauna cei mai deştepţi, cei mai sportivi, cei mai maturi din clasa lor. Clare ştia că sînt amîndoi băieţi, dar din felul cum Dyna vorbea despre ei nu puteai să-ţi dai seama. Întotdeauna îi numea „gemenii", şi se referea la amîndoi ca la ceva indivizibil, ca la un set. Tatăl lor cel puţin nu pomenea niciodată nimic despre ei.

Ca întotdeauna la petrecerile Dynei, atmosfera era de seară liniştită petrecută în sînul familiei. Nici ea, nici casa tăcută, nu încurajau în nici un fel veselia.

– Ce mîndră trebuie să fii de gemeni, spuse Clare încet, lucru pe care de altfel îl mai spusese de atîtea ori.

– Da, sînt incredibili. Săptămîna trecută am vorbit cu profesorul lor de matematică şi m-a asigurat că sînt cu mult înaintea celorlalţi elevi din clasă.

– Întotdeauna au fost absolut nemaipomeniţi, spuse Clare.

– Ce vîrstă au? întrebă Ryan, mai mult din politeţe decît din curiozitate.

– Împlinesc optsprezece ani luna viitoare, răspunse mîndră mama lor.

– Amîndoi, adăugă Clare cu inocenţă.

Ryan încercă să-şi ascundă zîmbetul.

– Presupun că vor pleca la colegiu anul viitor. Se întrebă cît timp va mai fi nevoit să îndure o conversaţie atît de stupidă. Cu toate acestea, Clare părea interesată de progresele gemenilor.

– Dumnezeule, nu! Nici nu le trece prin cap să plece. Sînt deja înscrişi la colegiul din oraş. Materia lor de bază este fizica.

– A amîndurora? întrebă el.

– Normal, spuse Dyna surprinsă. Acum, vă rog să

mă scuzaţi. Au sosit alţi invitaţi pe care trebuie să-i salut.

– Aceşti gemeni sînt cumva siamezi? întrebă Ryan derutat.

– Nu, dar ar putea foarte bine să fie. Dyna încă îi încurajează să se îmbrace la fel, spuse Clare, dîndu-şi ochii peste cap. Hai să mergem să ne luăm nişte punci, propuse ea, luîndu-l de mînă şi conducîndu-l spre mulţime. Dyna e vestită pentru noile ei reţete de punci, aşa că trebuie să-l încercăm pe acesta. Am auzit că e făcut cu nectar de caise şi rom. Se strîmbă în glumă spre Ryan, în timp ce se apropiară de mulţimea de invitaţi.

Timp de o oră, Clare şi Ryan sporovăiră cu ceilalţi musafiri. De multe ori, conversaţia se învîrtea în jurul unor subiecte care-i erau puţin familiare lui Ryan, dar îi dădea ocazia s-o cunoască pe Clare dintr-o altă perspectivă. Nu-i plăcu deloc ceea ce descoperi.

În acea mulţime anostă Clare se potrivea de minune. Ryan nu mai găsea nimic din femeia plină de viaţă, de care se îndrăgostise. Avea în faţa ochilor o femeie care făcea conversaţie de politeţe. Deodată, realiză că asta era masca pe care Elliot o crease pentru soţia lui. Cum de ajunsese la concluzia asta, îi era greu să spună, dar era convins că are dreptate. Sau poate că părinţii ei îi inoculaseră această ţinută pentru cînd se afla în societate? Dar, într-un fel, el simţea că această mască era de provenienţă mai recentă. Nu era nici o greşeală în frazele tip, pe care Clare le rostea. Îşi cunoştea rolul perfect. Ryan se gîndi că a găsit o nouă piesă din puzzle-ul care era Clare, dar nu ştia încă unde s-o pună.

La un moment dat, Clare îl conduse spre o brunetă înaltă, care tocmai îşi făcuse apariţia, însoţită de un bărbat mai scund decît ea.

– Marla, spuse Clare, aş vrea să ţi-l prezint pe Ryan Hastings. Ryan, ei sînt prietenii mei, Marla şi Tom Gentry.

Ryan fu surprins să constate că strîngerea de mînă a Marlei era aproape la fel de fermă ca a soţului ei.

– Am auzit-o pe Clare vorbind despre tine, spuse Marla. Eşti geologul din New Orleans.

– Da. Şi eu am auzit-o vorbind despre voi. Mă bucur să vă cunosc.

– Clare spune că bănuieşti că s-ar afla petrol, acolo jos, spuse Tom, arătînd spre podea.

– Aşa sperăm. Numai timpul va confirma. A fora pentru a da de petrol este ca un joc de noroc. Mai ales cînd e vorba de zăcăminte situate la mare adîncime. Dar voi fi uimit, dacă nu vom găsi. Totul pînă acum indică existenţa petrolului.

Tom şi Marla se lansară în nişte poveşti cunoscute de pe vremea părinţilor lor, cu privire la marea lovitură pe care a constituit-o găsirea petrolului în anii 1930, înainte de naşterea lor. Ryan ascultă cu interes, dar deodată atenţia îi fu atrasă de o blondă înaltă şi osoasă, care tocmai îşi făcea apariţia în cameră.

Regina.

Ryan se întrebă cît va dura pînă cînd Regina îl va observa şi va veni să-i vorbească. Se gîndi ce scuză să inventeze pentru a se furişa cu Clare pe uşa din spate. În decursul vieţii lui făcuse dragoste cu multe femei şi nu regreta nimic. Dar nu mai fusese niciodată îndrăgostit pînă acum şi instinctul îi spunea că un singur cuvînt din partea Reginei ar putea ucide dragostea, chiar înainte de a prinde rădăcini. Încercă să-şi concentreze atenţia din nou asupra conversaţiei.

Cu aceeaşi voce controlată şi lipsită de orice sentiment, Clare discuta acum cu una dintre membrele clubului de grădinărit despre orele ei de pictură. Marla se întorsese spre o altă femeie care tocmai îi spunea:

– Am auzit că gemenii sînt la fel de grozavi. De data asta, profesorul de matematică e cel care le-a profeţit că vor cuceri lumea.

Marla aprobă din cap.

– Mi-a spus şi mie. Mi-a mai spus că nu vor să aibă ca invitaţi la aniversarea zilei lor de naştere, de luna viitoare, decît pe cîţiva dintre prietenii Dynei.

– Crezi că e posibil să fie roboţi? întrebă încet femeia, cu o urmă de sarcasm în glas.

– M-am gîndit şi eu la asta. Dacă n-ar fi fost băieţi, aş fi putut lansa zvonul că Dyna s-a automultiplicat pe ea însăşi.

Clare prinse finalul discuţiei şi întrebă:

– Ce-a făcut Dyna cu ea însăşi?

– S-a automultiplicat. Ştii tu, gemenii, repetă Marla, încîntată de glumă.

– Marla! exclamă Clare precaută. Dyna te-ar putea auzi.

– Glumeam, ştii doar. Expresia Marlei deveni dintr-o dată serioasă, apoi din nou glumeaţă. Nu cred că ai curajul să dansezi step pe măsuţa pentru cafea.

Zîmbind, Clare răspunse:

– Ar fi trebuit. Însă, se pare că nu mi-am pus pantofii potriviţi. Mai degrabă aş putea dansa în poante. Mi-am adus pantofii pentru balet, spuse ea, încercînd să-şi înăbuşe rîsul.

Servitoarea, care tocmai apăru ducînd o tavă cu şampanie, se prefăcu că n-a auzit nimic, dar zîmbetul de la colţurile gurii o trăda. Clare era mulţumită. La o aşa petrecere scorţoasă, probabil că şi servitoarea se plictisise.

Ryan era bucuros s-o vadă în sfîrşit pe Clare renunţînd la mască şi devenind ea însăşi. Dintre toţi cei aflaţi în acea încăpere, numai Marla se potrivea cu femeia pe care el o iubea. Atunci de ce continua ea să se întîlnească cu toţi oamenii aceia care o plictiseau? Fără să vrea, Ryan aruncă din nou o privire spre femeia blondă de lîngă uşă.

Tom îi urmări privirea.

– Acela e Neal Thorndyke. Este preşedintele băncii. L-ai cunoscut?

– Nu, spuse Ryan, sperînd că Tom nu va sugera să i-l prezinte. Era evident faptul că Thorndyke o însoţea pe Regina.

– Dacă eşti pasionat de jocurile de noroc, fereşte-te de el, îl sfătui Tom jovial. Neal Thorndyke este un foarte bun jucător de cărţi. L-am văzut mizînd cîteva mii de dolari, fără să clipească un ochi.

Clare se întrerupse din discuţia pe care o purta şi-l ascultă cu atenţie pe Tom, care însă nu observă că ea îl aude.

– Mi-amintesc de o noapte cînd i-a luat lui Howard Wharton şi ultimul cent pe care-l avea. L-a fraierit în ultimul hal. A fost o adevărată ruşine, dar nimeni nu l-a putut face pe Howard să se ridice de la masă.

Cu faţa palidă, Clare spuse:

– N-am ştiut că Neal joacă jocuri de noroc. Care-i jocul lui preferat?

Tom părea jenat. Devenise conştient unde va duce toată discuţia asta.

– Pocher. Scoaterea celei de-a cincea cărţi.

– Ăsta era şi jocul lui Elliot. Kilgore nu e un oraş foarte mare. Vrei să spui că el şi Elliot jucau împreună? Vocea îi suna prea normală, dar ochii îi erau plini de durere.

– Da, spuse Tom trist. Jucau împreună foarte mult. N-am vrut ca tu să afli... Nimic nu mai poate fi schimbat acum. Erau parteneri în mod frecvent, numai că Neal pierdea rareori.

Clare îl privea fix pe Tom, în timp ce lucrurile începeau să se lămurească în mintea ei.

– Iar Elliot pierdea, nu-i aşa? În favoarea lui Neal?

Tom aprobă din cap cu tristeţe.

Acum totul era clar! Thorndyke cîştigase toţi banii lui Elliot; apoi, cînd Elliot nu mai avea bani cu ce să joace,

îl convinsese să ipotecheze terenul ei! Deci banii aceia îi reveniseră tot lui Neal!

Clare se simţi cuprinsă de o furie violentă şi se întoarse spre Ryan.

– Du-mă acasă, te rog. Acum.

– Clare, îmi pare rău, spuse Tom. Cu adevărat.

– E-n regulă, spuse ea. Îmi pare bine c-am aflat. Asta explică multe lucruri pe care pînă acum nu le înţelegeam. Reuşi să zîmbească slab, dar ochii îi erau plini de lacrimi. Ryan?

– Sigur. Îţi aduc imediat haina.

Clare rosti cîteva scuze faţă de Dyna, apoi plecară amîndoi.

Regina îl zări pe Ryan în capătul celălalt al camerei şi porni spre el. Apoi, o văzu pe Clare lîngă el. Dintre toate femeile, tocmai Clare Marshall. Nevasta lui Elliot. Regina nu lăsă ca faţa să-i fie întunecată de supărarea pe care o simţi în interiorul ei. Clare era singura femeie suficient de bogată ca să reprezinte o rivală pentru Regina. Reuşise să-l facă pe Elliot să se căsătorească cu ea şi acum îl voia şi pe Ryan. După noaptea petrecută în braţele lui Ryan, Regina nu era atît de convinsă că mai voia să se căsătorească cu Neal. Iar acum, văzînd-o pe Clare împreună cu Ryan, i se confirmă şi mai mult acest lucru.

– Cine-i acela cu Clare Marshall? întrebă Neal. Nu l-am mai văzut pe aici.

– Acela, dragul meu, este Ryan Hastings, răspunse Regina cu o privire cunoscătoare, ridicînd o sprînceană.

Neal simţi cum toată buna dispoziţie îi piere. Dacă acesta este rivalul său, dăduse de bucluc. Îşi făcuse oarece griji că acel bărbat ar putea în cele din urmă să dea de petrol, înainte ca termenul fixat lui Clare Marshall să expire... Era o şansă mică, dar bărbatul acesta era foarte priceput în meseria lui. Cel mai bun mod de a-l face să plece din oraş era să-i distrugă sonda sau cel

puţin să oprească forarea, pînă ce expira termenul dat lui Clare. Thorndyke clipi din ochii lui lipsiţi de orice expresie, în timp ce calculatorul din capul lui trecea în revistă toate posibilităţile. Să-l ucidă pe Ryan Hastings era dificil, dar nu imposibil. Parcurse în minte lista numelor celor ce lucrau în echipa lui Hastings, listă adusă de Pete Hammly. Unul dintre nume părea perfect. Buzele lui Neal Thorndyke zîmbiră, dar nu şi ochii săi.

Patronul lui Cowboy Lounge aşezase, odată cu venirea iernii, pe fiecare perete cîte o sobiţă cu gaz. Totuşi, în încăpere nu era cald, şi asta-i făcea pe clienţi să consume mai multă băutură.

Thorndyke îi făcu semn patronului să-i mai aducă două whisky-uri. Detesta acest loc, dar venise aici pentru afaceri. Aşteptînd răbdător băuturile, îl examină pe bărbatul de lîngă el. Sebe Youngblood se născuse şi crescuse în Kilgore, la fel ca şi el. Fuseseră la aceeaşi şcoală pînă în clasa a opta, cînd Sebe abandonase şcoala pentru a lucra ca fermier. Thorndyke îl cunoştea pe Sebe de-o viaţă... Vorbise însă pentru prima oară cu el în urmă cu trei săptămîni.

– Cum merge forarea, Sebe?

Bărbatul privea ca hipnotizat cum barmanul umple paharul din faţa lui şi încercă să-şi stăpînească mîinile din tremurat.

– Eu fac tot ce pot, spuse el. Dar acest Hastings e peste tot. El şi cu domnul Talmidge. Am demontat diverse utilaje, dar ei vin întotdeauna şi le montează la loc. Totuşi, încă nu m-au prins.

Thorndyke se încruntă. Nu asta era ceea ce voia să audă.

– Va trebui să faci mult mai mult. Nu te plătesc

numai pentru atît. Vreau ca această sondă să-şi încetinească activitatea sau să fie distrusă!

– Da, domnule, ştiu. Youngblood înşfăcă paharul şi sorbi băutura dintr-o singură înghiţitură. Simţind căldura care i se răspîndea în corp şi care-i liniştea starea de tensiune, spuse: Eu îmi dau toată silinţa.

– Mîine vreau să scoţi boilerul din funcţiune.

Ochii înroşiţi de alcool ai lui Sebe Youngblood se măriră şi rămase cu gura deschisă.

– Boilerul! Cum să fac asta?

– Drace. Trebuie să te învăţ eu totul? Cunoşti utilajele acelea mai bine ca mine. Astupă valva de ventilaţie şi măreşte presiunea pînă va sări în aer. Nu-mi pasă cum o faci, atîta timp cît va părea un accident. Şi pune-ţi mănuşi de protecţie, ca să nu apari cu mîinile opărite.

Sebe rînji, arătîndu-şi dinţii galbeni.

– Asta o să-i scoată din concept cu siguranţă. Un astfel de lucru se poate întîmpla deseori. E un boiler vechi. Nu ştiu de ce domnul Hastings nu a adus unul nou. O să-i dea înapoi cu cel puţin o săptămînă.

– Bun, spuse Thorndyke uşurat. Îţi mai cumpăr o băutură, după care vei pleca. Vreau să fii destul de treaz mîine dimineaţă.

– Da. Fără boiler nu vor avea cum să pună în mişcare întreaga maşinărie. Dădu din cap, cu respect la şiretenia lui Thorndyke. Asta e o idee grozavă.

– Mulţumesc, spuse Neal acru. Ura să aibă de-a face cu beţivi ca Sebe Youngblood.

Bradul, împodobit pentru Crăciun, răspîndea un miros proaspăt în cameră. Fusese decorat de Clare cu

globuri de sticlă atît de fragile, încît păreau că sînt balonaşe de săpun. Săniuţe mici, trase de reni, păreau că zboară printre crengile dese. Îngeraşi aplecaţi peste tobe şi ducînd ciorăpei plini cu ciocolăţele completau aspectul feeric al uriaşului brad.

– Eşti sigură că lucrul acesta nu este viu? întrebă Ryan, aplecîndu-se peste o creangă.

– Prostii. Este un brad minunat. L-am tăiat chiar eu. E o tradiţie de familie, pe care vreau s-o duc mai departe.

– Dar, Clare, n-ar fi trebuit mai întîi să măsori dimensiunile camerei? Vreau să spun, e atît de mare!

– Ţi se pare aşa, pentru că eşti obişnuit să cumperi unul dintre brazii aceia oribili care se vînd peste tot în ţarcuri. Sînt vopsiţi toţi în verde pentru a acoperi acele moarte şi arată de parcă sînt făcuţi din plastic. Toţi au aceeaşi formă şi înălţime. Bradul acesta are stil. Are personalitate. Un brad cu care te poţi mîndri. Mîngîie admirativ acele lungi şi lucioase. Mînecile diafane ale rochiei de culoare argintie, pe care o purta, se unduiră uşor în jurul mîinii ei frumoase, iar părul, lung şi bogat, îi căzu pe umeri şi sîni. Nici nu-i trecea prin cap ce imagine frumoasă oferea ochilor lui Ryan!

– M-ai convins. De acum încolo voi avea numai brazi înalţi şi bogaţi, de Crăciun, o tachină Ryan. Cred că nu prea ţi-a plăcut bradul meu.

Ea se strîmbă dispreţuitoare.

– O plantă artificială, împodobită cu un lanţ făcut din inelele de la cutiile de conserve şi cu trei covrigi legaţi pe o sfoară, nu este tocmai un brad de Crăciun.

– Poate, poate că nu este, spuse el, căutînd ceva în buzunarul pantalonilor. Dar uite ce a crescut sub un astfel de brad. Îi întinse o cutie mică învelită în hîrtie argintie.

Ea o luă şi zîmbi.

– Mulţumesc, Ryan.

– Nu ştii încă dacă ai de ce să-mi mulţumeşti sau nu.

S-a putea să fie coji de alune. Deschide-o!

– Poate ar fi mai bine. Ce-i drept, e cam uşoară, spuse ea, clătinînd-o de probă. Se aplecă sub brad şi luă un pachet mare, pe care i-l oferi.

– Pentru mine? făcu el pe miratul. Nu trebuia!

– Încep şi eu să cred acest lucru, spuse ea, strîmbîndu-se. Deschide-l înainte să îl iau înapoi.

Ryan se aşeză pe covor şi o trase lîngă el.

– Trebuie să stai jos, atunci cînd îţi deschizi cadoul de Crăciun. Altfel, zîna se va supăra şi-ţi va strica bradul.

Ea rîse.

– Ăsta trebuie să fie un obicei de care n-am auzit pînă acum.

– Vrei să spui că, în toţi anii ăştia, n-ai aflat de acest obicei? Inconştienţa tinereţii! Începu să-şi desfacă încet cadoul. Secretul constă în a scoate hîrtia foarte încet, spuse el, pentru a prelungi cît mai mult această clipă.

– Dacă nu te grăbeşti, ziua de Crăciun se va termina.

Curînd, hîrtia fu îndepărtată şi văzu tabloul, pe care Clare îl făcuse pentru el. Reprezenta pădurea de brazi, unde făcuseră dragoste. Clare prinsese exact lumina soarelui ce se filtra printre crengi, acele de brad ce sclipeau, ţinuta maiestuoasă a brazilor. În luminiş, îl desenase pe Ryan stînd rezemat de trunchiul unui brad. Degetul mare de la o mînă era, ca de obicei, băgat sub cureaua blugilor, în timp ce mîna cealaltă se rezema de copac. Zîmbea de parcă tocmai văzuse pe cineva drag venind. Deşi era relaxat, Clare îi prinsese întocmai magnetismul puternic. Nimic din aerul lui atît de masculin nu-i scăpase. Părea viu, gata să se mişte în fiecare clipă. Era unul dintre cele mai bune portrete realizate vreodată de Clare.

– Cînd ai făcut asta, fără ca eu să ştiu? întrebă el.

– Şi eu port permanent în minte o imagine de-a ta, spuse ea, privindu-l. Întîi am vrut să pictez doar pădu-

rea, dar era atît de pustie fără tine. Aşa că am transformat tabloul într-un portret.

– Ai făcut o treabă nemaipomenită! Am impresia că aud chiar şi vîntul printre copaci. Dar de ce nu eşti şi tu în tablou?

– Nu am simţit că trebuie să fiu. Nu în tabloul tău. N-am simţit că-i aparţin.

El privi spre ea şi ochii îi mîngîiară faţa, părul, gîtul.

– Ba da, îi aparţii, spuse el plin de dragoste. Chiar foarte mult. Ridică mîna şi-i mîngîie cu blîndeţe linia obrazului, apoi coborî cu vîrful degetelor pe gîtul ei subţire spre adîncitura caldă unde sîngele îi pulsa cu rapiditate.

Clare ştia că el nu se referea la tablou şi simţi că obrajii încep să-i ardă. Pentru a-şi acoperi nervozitatea, începu să-şi despacheteze cadoul.

Înăuntrul hîrtiei argintii se afla o cutie mică din catifea albastră. Încet, o deschise şi exclamă de încîntare. Un medalion extrem de delicat, din opal, atîrna de un lanţ de aur foarte subţire. Uimită, îl ridică din cutie şi-l ţinu în dreptul luminii. Piatra părea că pulsează de viaţă, iar lanţul făcea mii de scîntei sub incidenţa luminii.

– E minunat! şopti ea.

– Cînd l-am văzut, am ştiut că e pentru tine. Eşti la fel de delicată şi de feminină ca el. Şi atunci cînd facem dragoste, văd acelaşi foc arzînd în ochii tăi.

Ea îl privi cu uimire.

– E cel mai romantic lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse încet. Ochii i se umplură de lacrimi de fericire. Eşti atît de bun cu mine.

– De-abia am început. Se ridică şi-i încheie lanţul după gît. Nu-i chiar atît de frumos ca tine, dar nimic nu poate fi pe măsura frumuseţii tale.

– Oh, Ryan, suspină ea, punîndu-şi braţele în jurul gîtului lui. Sînt atît de fericită că te-am cunoscut.

– Şi eu sînt fericit, şopti el.

Simţiră amîndoi că sînt învăluiţi de o căldură ce provenea din adîncul inimilor lor. Ryan se ridică, luă cîteva perne şi le aşeză în faţa focului din cămin.

– Ce faci acolo? Un cuib? îl necăji ea.

El o luă de mînă şi o aşeză lîngă el.

– Ăsta e singurul mod în care te poţi bucura pe deplin de foc, spuse, aşezîndu-i capul pe umărul lui. Îşi petrecu protector braţul în jurul ei şi o strînse tare în braţe. Ea îşi frecă fericită obrazul de umărul lui. Gulerul cămăşii albe, pe care o purta sub tricou, contrasta puternic cu pielea bronzată a gîtului. Părul blond-închis îi cădea uşor pe frunte. Ea oftă fericită.

– Ai dreptate, recunoscu ea, ghemuindu-se mai tare în braţele lui. Îmi pare bine că nu a trebuit să lucrezi azi. Toată lumea ar trebui să aibă liber în ziua de Crăciun.

– Nu-i chiar atît de simplu, spuse el, mîngîindu-i părul lucios. Nu putem închide toată sonda. Totuşi, majoritatea oamenilor are liber azi.

– Cum mai merg lucrurile? Adică, crezi că vor mai fi alte probleme?

El privi un timp în foc, înainte de a răspunde.

– Cred că avem totul sub control. Toate întreruperile astea ne-au cam ţinut pe loc, dar aşa se întîmplă cu unele sonde. Par să capete personalitate cu timpul... Unele nu-ţi creează nici un fel de neajunsuri, dar altele îţi fac probleme de fiecare dată cînd le scapi din vedere. Privi fix în foc, în timp ce se gîndea. Problemele pe care le avusese cu sonda asta nu erau dintre cele care apar în mod obişnuit. Putea fi unul dintre oamenii din echipă responsabil de ele? Prostii, se certă el. Ce ar avea de cîştigat cineva, sabotînd-o pe Clare? O sărută pe frunte şi zîmbi. Hai să nu mai vorbim despre sondă azi. Vreau să mă gîndesc numai la tine.

Clare îi zîmbi şi-l sărută uşor.

– Bine. Puţul e dat uitării.

Flăcările din cămin se mişcau hipnotic, înălţîndu-se

şi coborînd apoi printre buşteni. Din cînd în cînd, se auzea zgomotul făcut de un lemn care trosnea şi care semăna cu zgomotul făcut de artificii.

– A fost un Crăciun frumos, spuse el. Cel mai frumos pe care l-am avut vreodată.

Ea aprobă din cap.

– Aproape perfect.

– Aproape?

Clare voise să spună că ar fi dorit ca ziua să nu se termine. Să dureze la nesfîrşit. Numai ei doi. Dar îi era frică să-i mărturisească acest lucru.

– Am mîncat prea mult, spuse ea, în schimb. Betty găteşte prea bine.

– Nu-mi mai aminti, gemu el. Încă o bucată de plăcintă şi aş fi murit.

Se auzi o nouă trosnitură. Nici Ryan şi nici Clare nu spuneau ceea ce gîndeau cu adevărat.

„Dacă aş putea opri timpul în loc", se gîndea el. „Aş putea-o păstra aici lîngă mine tot timpul". Spuse însă cu voce tare:

– Motivul pentru care acest Crăciun e atît de frumos eşti tu.

– E trist să nu ai o familie, spuse Clare. Uneori însă e şi mai trist cînd o ai, adăugă ea, gîndindu-se la vremea petrecută alături de Elliot. Te poţi simţi şi atunci foarte singur.

– Eu nu mă gîndeam la familia mea. Am vrut să spun că sînt fericit că stau aici împreună cu tine. Îşi frecă obrazul de părul ei mirositor.

Inima lui Clare începu să bată mai repede.

– Şi eu sînt bucuroasă că eşti aici. Nu există nimeni pe lume cu care să-mi fi dorit mai mult să petrec Crăciunul.

– Vorbeşti serios? Privi în jos spre ea, în timp ce îi mîngîia uşor obrazul.

– Da. Ea simţi cum privirile li se întîlnesc şi cum

sufletele lor se contopesc într-unul singur.

Încet, el îşi aplecă capul şi-i ridică bărbia pentru a-i atinge buzele. O sărută încet, cu o dragoste infinită, apoi din ce în ce mai adînc, pe măsură ce buzele ei se desfăceau tot mai mult. O ţinea strîns, iar inima îi bătea cu putere.

– Clare, n-am mai întîlnit pe nimeni ca tine. Cu cît te văd mai mult, cu atît vreau să fiu tot mai mult cu tine. Nu mă pot sătura de tine.

Ea rămase lipită de el, dorindu-şi să se priceapă mai mult la bărbaţi. Oare el vorbise serios? Sau aruncase cuvintele fără să se gîndească? Nu avea nici o experienţă anterioară cu care să compare. Cu excepţia lui Elliot.

– Te rog, Ryan. Nu.

– De ce nu? De ce ţi-e atît de teamă să auzi ce simt pentru tine?

– Mi-e teamă că voi suferi din nou.

– Ai de gînd să laşi o singură experienţă proastă să-ţi distrugă tot restul vieţii?

– Nu a fost o singură experienţă proastă. A fost o căsnicie nereuşită, se apară ea. Iar pe tine nu te cunosc de foarte mult timp.

– Şi dacă te asigur că intenţiile mele sînt absolut onorabile? întrebă el.

Clare respiră adînc şi spuse pe nerăsuflate:

– Şi dacă te întreb cine e Doré?

Zgomotul făcut de foc tulbură liniştea care se lăsase brusc. Ryan se întrebă de unde putuse afla.

– Doré? întrebă el neîncrezător.

– Da, Doré. I-am văzut fotografia la New Orleans, lîngă patul tău. Din ceea ce ţi-a scris, trebuie să fie ceva serios între voi doi. Clare simţea că nu mai are aer.

– Am uitat că fotografia e acolo, spuse el absent.

– N-am chef de jocuri. Nu vreau să te împart cu nimeni. Poate că sună copilăreşte, ştiu, dar asta e ceea

ce simt.

– Doré Armound a murit, Clare. A murit vara trecută într-un accident de maşină.

Clare se simţi cuprinsă de jenă.

– Oh! Îmi pare rău. Trebuie să fi fost dureros pentru tine. Nu trebuia să fi întrebat.

– N-aveai de unde să ştii. A fost destul de rău pentru un timp. Ne certasem şi ea a plecat furioasă. Am urmărit-o şi am văzut accidentul. A murit pe loc.

Clare îl strînse mai tare în braţe, de parcă ar fi vrut să-l apere de amintiri.

– N-am fost îndrăgostit de ea. Mă îndoiesc că ea a fost cu adevărat îndrăgostită de mine, deşi aşa pretindea. În orice caz, s-a dus. Nu are ce căuta în vieţile noastre.

– Mă simt îngrozitor că am adus vorba despre asta. Am crezut... am crezut că te aşteaptă la New Orleans.

– Nu sînt un astfel de bărbat, Clare.

– Soţul meu a avut o legătură. A început la cîteva luni după ce ne-am căsătorit şi a ţinut pînă la moartea lui. Am ştiut de ea de la început, deşi am pretins o vreme că mă înşel. O cunoşteam foarte bine pe acea femeie. Tu nu o cunoşti, adăugă ea. În orice caz, mi-era teamă că vrei să accept că mai ai pe cineva. Nu pot s-o fac. Nu mai pot încă o dată să accept aşa ceva. Nu cu cineva de care m-am îndrăgostit, ar fi vrut ea să adauge.

Ryan rămase tăcut. Acum, mai mult ca oricînd, ştia că va trebui să aibă grijă ca ea să nu afle de ceea ce se întîmplase în noaptea aceea cu Regina. Clare n-ar înţelege cît de dureros fusese pentru el s-o vadă cu acel proprietar de galerii din Dallas. Aşa ceva nu se va mai întîmpla niciodată.

– Înţeleg, spuse el. Clare, vreau să-ţi spun ceva important, aşa că ascultă. Nu mă întîlnesc cu altcineva în afară de tine. Nu am pe nimeni ascuns, nici nu doresc

să am, nici nu voi avea. Ai înţeles?

– Da, spuse ea zîmbind. Am înţeles.

O sărută cu tandreţe şi se minună de cît de bine se potrivea corpul ei în braţele lui, de parcă acolo îi era locul dintotdeauna. Cu timpul, se gîndi el, cu timpul va fi pregătită pentru dragostea mea.

Focul răspîndea o lumină care le făcea pielea să aibă culoarea bronzului. Camera era plină de mirosul plăcut de pădure. Stăteau întinşi amîndoi, unul lîngă altul, privind dansul flăcărilor.

– E perfect, spuse el. Hai să facem la fel, anul viitor.

– Bine. Putem încheia un pact.

– Trebuie să aruncăm sare peste umărul stîng sau ceva de genul ăsta?

– Nu. Hai să ne sărutăm. Îşi lipi buzele de ale ei. Asta pecetluieşte pactul. Peste exact un an. În locul ăsta. Împreună.

Clare zîmbi şi aprobă din cap, sprijinindu-se de umărul lui. Se întrebă dacă va mai avea casă la Crăciunul următor. Numai dacă vor găsi în cele din urmă petrol.

– Anul viitor, spuse ea. Dacă nu aici, măcar împreună.

Două zile mai tîrziu, Joe Talmidge, purtînd o nouă salopetă de lucru de culoare kaki, plină deja de pete de grăsime, fixa frînghia grea de fier la locul ei. Lanţul răsuci partea de sus a conductei şi o fixă bine la nivelul platformei. O parte fusese schimbată şi conducta nouă trebuia reataşată şi coborîtă în gaură... în acelaşi timp. Treaba era plicticoasă şi lua mult timp, dar trebuia făcută şi trebuia făcută corect. Deşi nu-şi putea permite

să se gîndească la altceva, Joe Talmidge era puţin îngrijorat de o persoană care făcea ceva în apropierea boilerului. Ca toţi muncitorii, această persoană era îmbrăcată în pantaloni şi cămaşă kaki, iar din unghiul în care stătea, nu o putea identifica.

Dar, se gîndi el, nu avea prea mare importanţă cine era. Venise ora pentru schimbul următor. Unul dintre muncitori probabil că venise mai devreme. Privi cum noua secţiune de conductă cobora în pămînt. Cînd ajunse la nivelul platformei,' uriaşa clemă se strînse în jurul conductei, astfel încît porţiunea de conductă intrată în pămînt să nu cadă pînă la capătul gropii. Deasupra lor, pe sondă, un bărbat împinse o altă conductă, strînse bine porţiunea mai îngustă şi o lăsă să atîrne în jos spre muncitorii de dedesubt. Îndemînatic, Talmidge uni lungimile celor două conducte.

Ryan urcă şi veni lîngă el.

– Ultima forare pe care am făcut-o a fost foarte bună. Noroiul pe care l-am extras confirmă o parte din teoria mea. Nisipurile Woodbine se termină cam la două mile distanţă de locul acesta, de aceea aici nu s-a forat petrol în anii '30, strigă el, vrînd să acopere zgomotul făcut de întregul utilaj.

– Astea-s veşti bune, răspunse Joe. Crezi că va trebui să mergem mai jos de douăzeci de mii?

Ryan ridică din umeri.

– Nu pot spune încă. Celelalte două sonde, din apropiere, n-au găsit încă nimic, dar n-au ajuns la aşa adîncime, sau dacă au ajuns, nu vor să spună. Vino la camion cînd termini şi-ţi voi arăta hărţile.

Dar înainte ca Ryan să coboare scările de lemn, se auzi ceva ca o tuse înecăcioasă din interiorul utilajului, apoi conducta rămase suspendată în aer, ca un om spînzurat. Sonda deveni dintr-o dată tăcută, nemaiscotînd alt sunet decît un şuierat fisîit.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Joe.

– Nu ştiu, dar după cum arată, pun pariu că s-a spart boilerul. Ryan coborî scările şi se uită sub platformă. Da, asta e, spuse el, ferindu-se din faţa norului fierbinte de aburi.

– Cum s-a putut întîmpla aşa ceva? Mergea foarte bine cînd am venit eu azi-dimineaţă.

Ryan clătină din cap.

– Cred că era mai vechi decît mi-am închipuit. Aşa-mi trebuie, dacă încerc să fac economii inutile. Crezi că-l poţi repara?

Joe îl examină atît cît putu prin norul de vapori.

– Mă îndoiesc. E o gaură prea mare. Aş fi de părere să luăm unul nou. Asta ne va da înapoi cu cel puţin o săptămînă, pînă îl vom înlocui.

Ryan ezită.

– Nu-i spune nimic lui Clare, bine? Am eu grijă de asta. Voi cumpăra unul nou.

Joe îşi privi prietenul, întrebător.

– Cumperi tu boilerul? Te va costa cam zece, douăsprezece miare. Ce s-a întîmplat?

– S-a întîmplat că avem nevoie de unul nou şi că întîrzierea asta ne va costa foarte mult în bugetul planificat. În afară de asta, cred că voi putea găsi unul la Shreveport, în loc să mă mai duc pînă la Houston.

Pe platforma de deasupra lor, Sebe Youngblood desfăcu un zăvor care ţinea una dintre pîrghii. Avea nervii încordaţi la maximum, dar zîmbea. Îşi dusese la bun sfîrşit sarcina şi era mulţumit.

16

Clare intră în liftul hotelului Hyatt-Regency din Dallas şi apăsă butonul ce indica etajul patru. Tremura din cauza vîntului rece de februarie, dar din motive întemeiate îşi lăsase haina în maşină. Dacă locuia la Hyatt-Regency, ceea ce, de fapt, nu era aşa, n-ar fi avut nici un rost să meargă la restaurantul hotelului îmbrăcată cu o haină groasă pentru afară. Liftul se opri şi ea coborî. Bun. Camerele erau situate de-a lungul holului.

Aşa cum făcuse şi la New Orleans, Clare îşi luase o cameră la un motel ieftin de la marginea oraşului. De acolo mersese la inaugurarea expoziţiei ei, de la Galeriile Anderson. Expoziţia avusese un succes mai mare decît îndrăznise ea să spere. Fusese atît de bine primită, încît un venezuelian frumos insistase ca ea şi Cliff să ia cina cu el după-amiază. Pentru ca să-i fie ei mai comod, propuseră să cineze la hotelul ei. De data aceasta, Clare se pregătise dinainte. Dacă cineva o va întreba, va spune că stă la elegantul hotel Hyatt-Regency. Cei doi bărbaţi acceptaseră bucuroşi să se întîlnească la ora opt la hotelul ei, fără să pună vreo clipă la îndoială faptul că ea nu stătea acolo.

Clare, identificînd destul de greu hotelul, îşi parcase maşina în garaj şi pornise în ceea ce ea şi Marla numiseră „recunoaştere". Deoarece Anderson era prieten cu familia Gentry şi ar fi putut afla de la Marla adevăratul nume al hotelului la care locuia, Clare fusese nevoită

să-i mărturisească Marlei ce avea de gînd să facă. Marla găsi planul foarte potrivit şi o susţinu întru totul.

Încet, tremuratul începu să se potolească şi ea apăsă pe buton pentru a chema liftul. Nervoasă, îşi examină coafura şi machiajul, dar ambele arătau perfect. Purta o rochie fără mîneci, care îi scotea în evidenţă braţele frumoase. Rochia avea un decolteu, în forma literei „V", ce cobora adînc între sîni. Talia subţire îi era marcată de o curea din acelaşi material cu rochia. Părul era strîns în vîrful capului, ceea ce-i accentua şi mai mult ochii mari şi bărbia delicată. Se simţea foarte liberă şi îndrăzneaţă.

După o privire scurtă în hol, Clare îi văzu pe Cliff şi pe Raoul Gutierrez intrînd pe aceeaşi intrare. Zîmbind cuceritor, Clare porni în întîmpinarea lor. Privirea lor admirativă îi confirmă lui Clare faptul că alegerea rochiei fusese foarte potrivită. Merseră în Reunion Tower, situat în vîrful Domului, pentru a servi coktail-urile.

Luminile din Dallas se zăreau în toate direcţiile, la picioarele lor. Clare comandă pentru ea gin tonic şi se relaxă în acea atmosferă încîntătoare.

Raoul Gutierrez era un bărbat nu foarte înalt, iar Clare constată că era nu atît frumos, cît foarte interesant. Avea un păr des şi negru şi nişte ochi întunecaţi şi pătrunzători ca ai unei păsări de pradă. Avea mişcări rapide şi foarte bruşte, iar vocea era mult mai puternică decît îţi puteai imagina, atunci cînd îl priveai. Era un colecţionar de obiecte de artă, nu de talie mare, dar ar fi reprezentat un adevărat noroc pentru Clare, dacă ar fi fost interesat de tablourile ei.

Clare nu-şi prea putea închipui cum ar arăta tablourile ei în casa de vară de pe vîrful unui munte din Venezuela, dar nu se gîndea decît la miile de dolari pe care el le-ar fi plătit. Deşi personal nu-l prea plăcea, era dispusă să se poarte frumos cu el pentru a-l convinge să-i cumpere cîteva tablouri. Aşa că se prefăcu că nu la în

seamă glumele lui uşor prea picante, nici faptul că el o tratează ca pe o fetişcană, deşi cu Cliff se purta amabil.

– Gata pentru cină? întrebă Gutierrez, ridicîndu-se în picioare.

– Sigur, spuse Clare, deşi paharul ei era pe jumătate plin. Împacă-te cu situaţia asta, îşi zise ea. Nu va dura veşnic.

Coborîră în încăperea denumită Antares Room, unde Anderson rezervase o masă. Ca şi mai înainte, în faţa lor se întindea panorama strălucitoare a Dallas-ului. Gutierrez ceru o masă departe de fereastră şi Clare suspină dezamăgită.

Meniul era variat şi tentant, iar Clare se simţi deodată cuprinsă de foame, în timp ce încerca să se hotărască între creveţi şi alte feluri de crustacee.

– Friptură cu usturoi pentru toţi, comandă Gutierrez. Şi o sticlă din cea mai fină şampanie Dom Perignon.

– Ce? întrebă Clare, cu o expresie împietrită à la Greta Garbo, studiată de ea şi de Marla dinainte. Ce ai comandat?

– Friptură cu usturoi. Îţi va plăcea. E cel mai scump lucru din meniu.

– Dar prefer ceva mai puţin condimentat, protestă ea, în timp ce chelnerul aştepta ca ea să comande.

Gutierrez îl expedie pe chelner cu un semn din degete.

– Prostii. Ştiu eu ce preferă doamnele. Ai încredere în mine. Îţi va plăcea cu siguranţă.

Clare decise că era mai mult decît putea suporta. Fixîndu-l pe chelner cu nişte ochi hotărîţi spuse:

– Voi lua peşte fiert. Şi cartofi fierţi cu smîntînă.

Gutierrez îşi dădu ochii peste cap şi Cliff păru uşor iritat de încăpăţînarea femeilor americane.

– Povesteşte-mi despre noul tău iaht, spuse Cliff încet, de parcă nu sesizase conflictul. Participă la cursele de anul acesta?

Clare se înconjură din nou de un zid protector şi se întrebă dacă şi Cliff poartă o mască în public. Gutierrez gustă din vinul oferit de chelner şi după ce stătu o clipă pe gînduri declară că e bun. O privi pe Clare, aşteptîndu-se parcă la noi semne de revoltă din partea ei, dar ea nu făcea decît să zîmbească enigmatic.

Mîncarea a fost bine pregătită şi deosebit de gustoasă. Lui Clare i-a plăcut peştele, dar observă cum Cliff mănîncă cu mai puţină plăcere decît clientul său. Era evident că friptura cu usturoi nu era nici pe gustul lui. Clare simţi deodată un sentiment de mîndrie faţă de noua ei atitudine. Cu siguranţă că soţia lui Elliot n-ar fi făcut aşa ceva! Se concentră din nou asupra conversaţiei.

– A fost absolut ruşinos! declară Gutierrez. L-am invitat la mine acasă, la o petrecere, crezînd că e unul de-al nostru! E adevărat, nu-i cunoşteam decît tablourile, dar credeam că e un aristocrat! Îţi poţi imagina ce-am simţit cînd l-am auzit spunîndu-i unuia dintre invitaţi că tatăl lui lucrează într-un garaj! Am fost absolut şocat!

Cliff încercă să pară înţelegător.

– Era talentat? nu se putu abţine Clare să întrebe.

Gutierrez o privi de parcă nu-i înţelese întrebarea.

– Nu asta era problema. La noi în ţară, oamenii de rînd ştiu unde le e locul.

Clare se stăpîni să-şi ţină gura încleştată pentru a nu spune ceea ce ar fi vrut. Vînzarea tablourilor era mult prea importantă, atît pentru carieră, cît şi pentru buzunarul ei, pentru a lăsa ca nişte deosebiri neesenţiale să strice această minunată ocazie. Se strădui să privească situaţia cu detaşare, dar un fior rece îi străbătu corpul. Putea fi foarte bine propria ei poveste!

Sorbi puţină şampanie şi-şi roti privirea prin încăpere. Aşa ceva nu i se va întîmpla! Nu există nici o cale prin care Gutierrez să afle care este trecutul ei, în afară

de faptul că ea însăşi i-ar spune. Şi nu avea de gînd să facă o asemenea greşeală. Privirea îi fu atrasă de o chelneriţă cu un păr roşu şi creţ, care ducea o tavă cu pahare murdare. Femeia o privi şi-i făcu un semn de recunoaştere cu mîna. În aceeaşi clipă, Clare duse paharul la gură şi se înecă cu şampanie. Nu avea nevoie să se uite mai mult pentru a o recunoaşte pe Reba Fae Mattison. Fuseseră colege din prima clasă pînă la absolvirea liceului, deşi nu se putea spune că au fost prietene apropiate. Cu toate acestea, Reba Fae lăsă tava jos şi se îndreptă spre Clare. Dar acea Clare pe care ea o cunoştea era fiica unui fermier amărît şi nicidecum femeia care încerca ea acum să dea impresia că este.

– Te simţi bine? o întrebă Cliff cu o preocupare evidentă. Bea puţină apă.

Clare încercă, dar îi făcu şi mai rău. Oamenii de la masa de lîngă ei o priveau şi ea se simţi îngrozitor de jenată. Reba Fae se afla deja la mijlocul încăperii.

– Scuzaţi-mă, reuşi ea să spună, ridicîndu-se de la masă. Porni grăbită spre toaletă, încercînd să-şi recapete calmul.

– Te simţi bine? o întrebă Reba Fae, venind după ea în hol. Mi s-a părut că eşti tu, dar n-am fost sigură, pînă cînd nu te-ai uitat la mine.

Clare începea să-şi recapete suflul şi reuşi să zîmbească.

Reba Fae o bătu pe spate amical.

– Cred că ceva nu ţi-a căzut bine. Se mai întîmplă.

Clare aprobă din cap.

– Mulţumesc, mă simt mai bine. A trecut mult timp de cînd nu te-am văzut.

– Da, am plecat din Gladewater imediat după absolvire. Am venit în oraş. Arăţi bine. Ce faci în Dallas?

– Încerc să vînd cîteva tablouri, spuse Clare adevărul. Soţul meu a murit vara trecută şi-mi cîştig exis-

tenţa ca artist.

– Cred că ţi-e cu adevărat greu. Al meu tocmai m-a părăsit. Am rămas cu doi copii. Tu ai vreunul?

– Nu.

– Ai văzut pe cineva cunoscut în ultimul timp?

– Nu, nu merg prea des pe acolo.

– Eu le-am scris la cîţiva, dar nu mi-au răspuns, aşa că în cele din urmă am renunţat. Păi, ar fi cazul să mă întorc la treabă, pînă nu mă vede şeful.

– Şi eu, spuse Clare, realizînd că, la urma urmei, poziţiile lor nu erau atît de diferite. Ai grijă de tine.

– Sigur, spuse Reba Fae zîmbind şi plecă.

Clare îşi netezi părul şi-şi împrospătă rujul. Nu era deloc nerăbdătoare să se întoarcă la masă. Cînd în cele din urmă se întoarse, Gutierrez se arătă foarte preocupat de starea ei, în timp ce Cliff părea să presupună că se simţea bine.

– Trebuie să ne laşi să te conducem în camera ta, spuse Gutierrez. Nu mi-aş ierta niciodată faptul că ţi s-ar putea întîmpla ceva şi nu te-am ajutat.

– Dar acum mă simt cu adevărat bine, protestă Clare. A fost o nimica toată.

– Nu, nu. De femei trebuie să ai grijă. Insist.

Cum de putea fi atît de enervant? se gîndi ea. Pînă şi această grijă exagerată, venind din partea lui, era jignitoare.

– Te rog, nu-ţi face griji. M-am înecat doar cu vinul.

Gutierrez făcu semn cu mîna spre chelner pentru a plăti.

– Te rog. Insist.

– Pare că se simte bine acum, spuse Cliff cu jumătate de gură.

– Voi, americanii! Nu înţelegeţi femeile. Ele doresc să fie îngrijite şi protejate.

Clare deschise gura pentru a spune ceva, iar Cliff îi înţelese expresia.

– Poate ar trebui să plecăm, spuse el. E tîrziu şi mîine trebuie să te scoli devreme pentru a prinde avionul.

Se urcară în liftul restaurantului, care-i duse pînă în holul hotelului. Clare îşi dori să aibă independenţa financiară care i-ar permite să-i dea peste nas venezuelianului, dar ştia că nu-şi poate permite acest lucru.

În faţa celorlalte lifturi, care duceau spre etajele cu camere, Gutierrez o întrebă la ce etaj stă.

– Patru, spuse ea cu răceală, în timp ce intra înăuntru.

El apăsă butonul şi liftul se puse în mişcare. Cînd se opri, ea ieşi şi Gutierrez o urmă.

– De aici pot merge şi singură. Mulţumesc pentru cină. Sper că vei fi mulţumit de tablourile pe care le-ai ales.

– Cu siguranţă voi fi, spuse el. Dar nu te pot părăsi aici, în mijlocul holului. Te conduc pînă în cameră.

Punîndu-i cu fermitate mîna în piept, Clare îl împinse în lift.

– E foarte frumos din partea ta, dar trebuie să insist. Noi, artiştii, avem anumite excentricităţi, ştii doar. Nu permit nimănui, niciodată, să-mi vadă uşa camerei de la hotel. Cu un zîmbet ameţitor, Clare privi cum uşile liftului se închid. Imediat, zîmbetul îi pieri de pe faţă. Fusese aproape să se dea de gol. Cum i-ar fi putut explica faptul că nu avea de fapt cameră? Gîndindu-se că el s-ar putea totuşi întoarce, Clare porni grăbită spre scări.

Coborînd un etaj mai jos, merse în faţa lifturilor şi chemă unul. Avea de mers un drum destul de lung pînă la motelul ei şi spera că va găsi drumul pe întuneric. Sistemul de şosele de centură al Dallas-ului nu-i era familiar. De asemenea, nu-i surîdea deloc să bîjbîie prin parcări pe timp de noapte.

Cînd uşile liftului se deschiseră, ea tocmai îşi căuta în poşetă cheile maşinii. Fu aproape gată să intre în Cliff şi în Raoul, care stăteau la cîţiva paşi în faţa ei. Din

fericire, erau prinşi într-o discuţie şi nu o observaseră. Clare se răsuci şi intră din nou în lift. Simţind că i se învîrte capul, apăsă butonul pentru etajul doi. După o clipă, care ei i se păru lungă cît o eternitate, uşile se închiseră şi liftul porni în sus.

După o scurtă căutare, descoperi alte scări situate la capătul coridorului, care dădeau într-o parte a holului, opusă locului unde se aflau lifturile. Cliff şi Gutierrez discutau încă aprins şi nu dădeau semne că ar avea de gînd să plece curînd. Forţîndu-se să nu o ia la fugă, Clare traversă holul, îndreptîndu-se spre ieşirea care dădea în stradă. Dacă ar fi luat-o spre cea dinspre garaj, ar fi însemnat să treacă chiar pe lîngă cei doi bărbaţi. În timp ce aştepta ca portarul să-i aducă maşina, întrebîndu-se dacă are suficienţi bani pentru un bacşiş, se înfioră de frig. Vîntul nu mai bătea atît de tare, dar gerul de afară era cumplit în comparaţie cu căldura din hotel.

În fiecare moment, Clare se aştepta ca bărbaţii să iasă. Nu avea nici o explicaţie plauzibilă, pentru faptul că pleca din hotel, fără să poarte măcar o jachetă. Nervoasă, îşi strînse braţele în jurul ei şi încercă să-şi oprească dinţii din clănţănit.

Mercedesul se opri în faţa ei şi portarul îi deschise portiera. În interiorul maşinii era deja căldură. Clare îi dădu un bacşiş gras şi se urcă în maşină, chiar în clipa cînd uşa hotelului se deschise.

Nu trebuia să întoarcă capul pentru a identifica cele două voci ale bărbaţilor care tocmai ieşeau. Respiră uşurată. Plecase chiar în ultimul moment.

Sebe Youngblood muncea de zor la umbra sondei. Din cînd în cînd ridica privirea şi se uita în jur, dar nu se

oprea din treabă. Bucăţi de metal argintiu începură să cadă printre degetele lui, formînd pe pămînt o dungă strălucitoare.

Fruntea îi era plină de picături de transpiraţie, în ciuda dimineţii foarte reci. Nu va mai trece mult şi cineva va sesiza absenţa lui din echipă. Încet, bucata de metal tăiată căzu pe pămînt. Conducta fusese mai greu de tăiat decît îşi închipuise el. Dar Neal Thorndyke insistase foarte mult să facă acest lucru.

– Sebe? se auzi vocea unui bărbat. Vino să mă ajuţi aici.

– Vin! răspunse el repede, înfundînd în pămînt, cu tocul getei de lucru, partea tăiată. Vin imediat!

Unse repede cu ulei capătul tăiat al conductei, pentru a ascunde luciul metalului proaspăt tăiat. Îşi suflecă apoi manşetele murdare ale pantalonilor şi ascunse ferăstrăul în groapa făcută în pămîntul noroios din apropiere. Acesta căzu fără zgomot. Reluîndu-şi mersul normal, se îndreptă spre bărbatul care-l strigase. Schimbul lui tocmai trebuia să înceapă.

În timp ce Ryan supraveghea conducta ce trebuia să intre în deschizătura din mijlocul platformei de lemn, Sebe privea îngrijorat spre bucata tăiată de el. Ştersese oare toate urmele? Va observa oare Hastings? Sebe îşi şterse fruntea cu batista murdară.

Încă o bucată fu ridicată, răsucită şi apoi coborîtă în puţ. Porţiunea veche fusese înlocuită mai devreme şi cîteva sute de metri de conductă fuseseră deja coborîţi în gaură. Ryan estimă că în dimineaţa următoare conducta va putea funcţiona, la cîteva mii de metri adîncime. Petrolistul de pe sondă începu să coboare o altă bucată de conductă.

Era cea tăiată de Sebe.

Noi picături de transpiraţie îi umplură faţa. Nu mai făcuse aşa ceva pînă acum şi nu avea idee cît de mult tăiase. Oare se va rupe deasupra pămîntului, fără să

strice nimic?

Conducta se legănă în faţă şi în spate. Ryan petrecu lanţul în jurul ei, îl fixă, apoi coborî conducta şi pregăti capătul ei superior unde urma să se unească cu capătul unei alte conducte. Cînd conducta dispăru în adîncimea platformei Sebe, răsuflă uşurat. Cel puţin acum ajunsese în pămînt.

Timp de cîteva ore, care i se părură nesfîrşite, Sebe lucră sub cea mai mare tensiune. Cum va da ochii cu Thorndyke, dacă conducta nu se va rupe pînă la urmă?

Clare trecu pe lîngă casa veche şi privi sonda de la marginea păşunii. Îşi reaminti că singurul motiv pentru care venise acolo era să vadă ce progrese mai făcuse cei de la sonda ei în perioada cît lipsise, dar ştia care e de fapt adevăratul motiv. Venise să-l vadă pe Ryan. Deşi nu voia să-şi recunoască adevăratele sentimente, totuşi îi fusese foarte dor de el, mai mult decît s-ar fi aşteptat. Ocupa deja un loc mult prea important în viaţa ei.

Încă mai pot să pun capăt legăturii cu el, îşi spusese ea mai de mult. O pot face oricînd doresc. Dar deja începuse să nu se mai gîndească la asta, iar teama ei de a se implica prea mult în această legătură începea să se risipească.

Schimbul lui Ryan se terminase şi el o salută în timp ce venea spre ea. Fără să stea pe gînduri, ea îi făcu la rîndul ei cu mîna şi porni grăbită spre el.

– Te-ai întors! spuse el cînd se află lîngă ea. Doamne, ce dor mi-a fost de tine! Dacă n-aş fi atît de murdar, te-aş strînge în braţe. Arătă cu mîna spre hainele unsuroase.

Clare se apropie şi-l sărută pe obraz.

– Am găsit un loc curat. Cum merge treaba?

– Totul merge bine. Poate că va începe să ne surîdă norocul. Ce zici de o friptură diseară?

– Grozav! Abia aştept.

– La Nathan crezi că ar fi bine? Rezerv o masă şi vin să te iau la ora şapte şi jumătate. Trebuie să recuperăm o întreagă săptămînă.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, Ryan, spuse ea încet. E atît de bine să te văd din nou.

Ryan o privi. Oare ea îşi dădea seama de mesajul pe care îl conţineau cuvintele ei?

– Ryan? îi întrerupse vocea lui Joe. Avem o problemă!

Se întoarse şi-l văzu pe inginer venind grăbit spre ei. Ryan citi pe faţa lui că se întîmplase ceva grav.

– Bună seara, doamnă Marshall, spuse el grăbit. Ryan, tocmai am scăpat o conductă în gaură!

– La naiba! Eşti sigur? întrebă Ryan.

– Da, s-a rupt la cîteva sute de metri adîncime. Am tras din gaură, dar probabil că au rămas alte cîteva mii de metri de conductă în pămînt. Nu-mi pot imagina cum s-a putut întîmpla aşa ceva. Dacă ar fi fost una dintre conductele alea vechi, aş mai fi înţeles, dar asta era una nouă.

Ryan se încruntă şi privi spre Clare.

– Cred că va trebui să ieşim altă dată, spuse el cu regret. Trebuie să scoatem restul de conductă din puţ. Altfel nu putem merge cu treaba mai departe. Trebuie să mă întorc la treabă.

– Poţi să o scoţi? întrebă Clare neliniştită. Asta nu înseamnă că s-a terminat cu puţul, nu-i aşa?

– Nu, nu-i chiar atît de rău. Dar ne va întîrzia mult din treabă. Joe, du-te la celelalte sonde şi vezi dacă poţi să găseşti o macara. Eu pregătesc cablul, pînă te întorci.

– Ce-ai să faci? întrebă Clare. Cu cît ne va întîrzia?

Împrumutul ei nu putea fi prelungit şi începu să se simtă cuprinsă de panică.

– E greu de spus. Uneori poţi scoate bucata ruptă din prima încercare şi nu pierzi decît cîteva zile. La fel de bine poţi încerca luni în şir şi chiar se poate întîmpla să trebuiască să sapi un alt puţ.

– Să sapi un nou puţ! Clare simţea că i se face rău.

– Nu te necăji încă. Depinde dacă conducta s-a răsucit cînd a ajuns jos de tot sau dacă s-a înfipt în pămînt. Dacă s-a înfipt va fi puţin mai greu, dar poate că pînă la urmă avem puţin noroc. Încerca să-şi ascundă îngrijorarea, dar Clare nu se linişti la auzul cuvintelor lui.

– Cum o vei scoate?

– Din fericire, ne-am gîndit că uneori se poate întîmpla aşa ceva. Avem toate utilajele necesare pentru a o scoate.

Clare începu să se relaxeze. La urma urmei, poate că nu era chiar atît de grav.

– Dar nu putem face treaba decît pe pipăite, pentru că conducta se află la cîteva mii de metri adîncime.

Clare se încruntă.

– În orice caz, vom face tot ce ne stă în putinţă. E destul de rău că s-a adăugat şi asta la toate celelalte probleme pe care le-am avut, dar, dacă avem noroc, poate că nu ne va lua prea mult timp.

La marginea păşunii, Clare se opri. Aici era suficient de departe de cei din echipă, şi putea în acelaşi timp să vadă ce se întîmplă. O lacrimă îi apăru în colţul ochiului, dar refuză să plîngă. Sprijinindu-se de cilindrul care odată fusese rezervorul de apă pentru animale, privi cum oamenii lucrează.

După cîtva timp, Joe se întoarse cu nişte cleşti uriaşi. Ryan îl ajută să-i descarce. Simţi nodul din gît devenind şi mai mare.

Munca dificilă de scoatere a conductei începu. Oamenii păreau uniţi pentru a duce treaba la bun sfîrşit,

dar Clare le simţea tensiunea. Cînd se înnoptă de-a binelea, Clare plecă acasă, lăsîndu-i pe oameni muncind în continuare.

În săptămîna care a urmat, oamenii s-au chinuit să extragă conducta. Faţa lui Ryan era marcată de oboseală, dar el petrecea fiecare minut încercînd prin diverse feluri să apuce marginea liberă a conductei.

Apoi, în cele din urmă, reuşi.

Încet, pentru a nu o scăpa din nou, oamenii o traseră în sus. Toţi, inclusiv Clare, respirară uşuraţi cînd capătul conductei apăru din pămînt. Examinară capătul şi fură cu toţi de acord că se rupsese. Dar Ryan şi Joe schimbară o privire plină de înţeles. Fuseseră deja prea multe „coincidenţe nefericite".

Ryan nu-i spuse nimic lui Clare, dar hotărî, împreună cu Joe, să urmărească cu atenţie pe lucrătorii din echipă, acum cînd lucru putea fi reluat.

Ryan stătea în apartamentul lui şi studia nişte hărţi. Ceea ce găsise pînă acum corespundea cu supoziţiile sale, dar nu dăduse încă peste nici o urmă de petrol. Îşi frecă ochii obosit.

Pe neaşteptate, se auzi soneria de la intrare şi, înainte ca el să reacţioneze în vreun fel, cineva bătu la uşă. Încruntîndu-se, privi spre ceasul de la mînă. Era aproape ora zece. Se întîmplase oare din nou ceva la sondă?

Deschizînd uşa, o văzu pe Regina care ţinea în mînă o sticlă cu vin şi două pahare.

– Bună, spuse cu vocea ei uşor răguşită.

– Regina! Nimic nu l-ar fi putut surprinde mai mult pe Ryan.

Ea închise uşa şi intră în apartament, trecînd pe lîngă el. Privi de jur împrejur prin cameră, de parcă voia s-o cumpere.

– Drăguţ apartament. Te-am sculat cumva din pat? Privi spre el plină de speranţă şi apoi dădu din umeri. Cred că nu.

– De unde ai ştiut unde locuiesc?

– Kilgore nu-i chiar atît de mare, spuse ea, dîndu-şi jos haina. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni foarte mulaţi şi o bluză transparentă sub care se vedea clar că nu mai avea altceva. Am sunat la compania care închiriază apartamente şi am întrebat unde locuieşti. Nu a fost prea greu. Se trînti provocator pe canapea.

– Ascultă, e cam tîrziu, spuse el jenat, şi am foarte mult de lucru. Ar fi mai bine să pleci.

Regina pufni.

– Nu eşti nici măcar un pic bucuros că mă vezi? Se ridică şi-şi puse braţele după gîtul lui. Plec imediat, după ce bem puţin vin.

În timp ce vorbea, se frecă de pieptul lui şi Ryan îi simţi sfîrcurile tari prin materialul subţire al bluzei.

– Nu. Sînt prea ocupat. În afară de asta, am început să mă întîlnesc cu Clare Marshall şi nu mă interesează să am vreo legătură cu altcineva.

Regina îl privi de parcă fusese pălmuită. Nici un bărbat n-o refuzase în felul acesta pînă acum.

– Înţeleg. Se schimbă în vreun fel situaţia, dacă îţi spun că nu-mi pasă că te întîlneşti cu Clare?

– Nu. Ryan îi luă haina şi i-o ţinu, dar ea se făcu că nu observă.

– Păstrează vinul... şi paharele. S-ar putea să te răzgîndeşti. Luîndu-şi haina din mîinile lui, se răsuci şi plecă.

„Te vei întoarce la mine", îşi spuse ea în gînd. „Într-un fel sau altul, vei fi al meu, pînă la urmă. Nu al lui Clare."

Clare stătea vizavi de Regina, întrebîndu-se care era motivul vizitei sale. Rareori îşi vorbeau, şi asta numai la întîlniri unde erau mai multe persoane şi atunci de-abia îşi adresau cîteva cuvinte. Clare simţea că vizita Reginei nu prevestea nimic bun.

– Am văzut-o zilele trecute pe Dyna şi arăta minunat. Puţin prea slabă, dar ăsta e felul ei. Gemenii se întrec umăr la umăr pentru a fi primii din clasă.

– Normal, murmură Clare peste ceaşca cu cafea. De ce oare venise Regina?

– E o ieftinire la magazinul ăla mic de îmbrăcăminte din Longview. Cum se numeşte? Îl ştii cu siguranţă, e magazinul acela care îţi place ţie. Nu-mi amintesc numele lui, pentru că eu nu cumpăr niciodată de acolo. Dispreţul din vocea Reginei era evident. Oricum, ieftinirea a început de azi, iar echipa de teatru a colegiului joacă din nou „Blithe Spirit". I-am spus lui Ryan că este o piesă veche, dar s-ar putea totuşi să fie amuzant. Primăvara va sosi pe neaşteptate şi încă nu am găsit pe cineva care să-mi cureţe piscina.

– Ce?

– Firma care mi-a curăţat pînă acum piscina, nu mă satisface pe deplin. Îmi poţi recomanda pe altcineva?

– Nu. Cu cine ai spus că te duci să vezi piesa aceea de teatru? Inima lui Clare bătea cu putere şi gura i se uscase.

– Cu Ryan. Ryan Hastings. Am înţeles că forează la sonda ta. E un bărbat nemaipomenit.

– N-am ştiut că v-aţi cunoscut. Clare puse cu grijă ceaşca pe masă.

– Oh, Dumnezeule, sigur! Ne-am cunoscut în urmă cu cîteva luni. Sîntem deja vechi prieteni. Zîmbi, dînd un înţeles mai special cuvintelor ei. E atît de romantic. Cu siguranţă, e superior tuturor bărbaţilor cu care m-am întîlnit pînă acum... în toate privinţele. Puse jos ceaşca cu cafea şi se ridică. Trebuie să plec acum. Ieftinirea se va termina, dacă nu te grăbeşti şi ştiu că nu vrei să pierzi o astfel de ocazie. Au cîteva lucruri care sînt chiar moderne. Vii la clubul de grădinărit, săptămîna viitoare?

Clare o însoţi pînă la uşă, dîndu-i răspunsuri monosilabice. Ryan şi Regina! Durerea din sufletul ei părea s-o sfîşie în bucăţi. Avusese încredere în el şi iată ce primea în schimb! Raţiunea îi spunea totuşi să creadă mai degrabă faptele lui Ryan, decît cuvintele Reginei, dar sentimentul de îndoială începea să prindă rădăcini în interiorul ei.

Regina zîmbi şi plecă.

17

Încăpăţînată, Clare bătători pămîntul din jurul vrejului de fasole. În spatele ei se afla un rînd întreg plantat cu fasole. Eldon bombănise cînd ea îi spusese să scoată plantele decorative şi să facă în schimb o grădină franţuzească de legume.

Clare plantase cîteva rînduri cu porumb, în spatele locului unde începuse acum să planteze fasolea. Printre rîndurile de fasole avea de gînd să pună roşii, cartofi şi dovlecei. Alesese locul acesta pentru mai multe motive. Clare nu ţinea prea mult la aleile decorative şi îngrijirea unui astfel de loc i-ar fi luat prea mult timp lui Eldon, cîtă vreme nu avea un băiat care să-l ajute la treabă. Dar, în primul rînd, alesese acest loc pentru că era ferit de privirile eventualilor musafiri prin nişte tufişuri înalte. Nimeni n-ar fi bănuit că în locul grădinii decorative se afla acum o grădină de zarzavat, menită să-i furnizeze legumele necesare şi să-i economisească astfel puţinii bani.

Clare merse de-a lungul stratului cultivat, avînd grijă să nu strivească micile răsaduri. Nu avusese curaj să-l roage pe Eldon s-o ajute, după ce-l pusese să scoată tufele de flori pe care le îngrijise aproape patruzeci şi cinci de ani. Poate că, pe măsură ce legumele vor creşte, Eldon va găsi puţin loc în inima lui de grădinar şi pentru ele şi va dori să le îngrijească, dar pînă atunci, Clare se încăpăţînase să-şi asume întreaga responsabilitate

pentru ele.

– Servitorii vechi, de familie, nu sînt chiar ceea ce se spune că sînt, bombăni Clare, în timp ce-şi examina o unghie ruptă. Spatele o durea din cauza muncii cu care nu era obişnuită, iar soarele de martie era neaşteptat de fierbinte. Descoperi că era mult mai greu să plantezi legume decît flori decorative. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte, lăsînd în loc o dîră de murdărie.

Îşi aminti cît de des o ajutase pe mama ei să planteze legume primăvara. Şi cît de des îşi spusese că, atunci cînd va creşte mare, nu va mai face asta niciodată. Plantă încă un răsad în groapa săpată. O grădină de mărimea acesteia va furniza toate legumele necesare ei, lui Betty şi lui Eldon, pe perioada verii.

– Doamnă Clare? o strigă Betty, băgînd capul printre tufişuri. A venit doamna Marla să vă vadă. I-am spus să aştepte pe terasă, pentru că n-am ştiut exact unde sînteţi. Îşi coborî vocea şi spuse aproape şoptit: N-am ştiut dacă vreţi să ştie despre grădina de legume.

– Ai făcut foarte bine, Betty, spuse Clare şi-şi şterse mîinile de praf pe blugii vechi. Marla poate să ştie, dar nu vreau ca altcineva să afle.

– Eldon ar fi trebuit să facă asta, nu dumneavoastră! spuse Betty plină de reproş. Mă voi duce să-l caut şi să-l trimit direct aici!

– Nu, Betty. I-am spus că eu voi planta răsadurile. Nu-i vina lui.

– Mergeţi în casă să vă vedeţi prietena. Vin şi eu să servesc cafeaua. Betty se întoarse şi porni spre direcţia unde îl văzuse ultima oară pe Eldon, bombănindu-şi soţul.

Clare trecu pe sub deschizătura dintre tufişuri, încercînd să-şi cureţe mîinile de blugii vechi. Aleea era acoperită cu ace de brad de culoare maronie, printre care se zărea deja bobocii ghioceilor şi ai narciselor. În aer se simţea mirosul primăverii care de-abia începea şi

Clare se pomeni zîmbind în timp ce mergea pe lîngă lacul mic, în formă de lagună. Pe suprafaţa lui pluteau florile albe de nuferi, iar în adîncime se vedeau înotînd peşti de un portocaliu strălucitor. Pe mal era înflorite violete care formau un covor de culoare mov.

Clare îşi reaminti că lacul avea nevoie să fie curăţat cît de curînd.

Continuînd să meargă de-a lungul aleii şerpuite, Clare privi în sus spre terasă. Marla o văzu şi veni alergînd în întîmpinarea ei.

– Care-i graba? întrebă Clare. Nu s-a întîmplat nimic, nu?

– Doamne, nu! spuse Marla gîfîind, luînd mîna lui Clare între mîinile ei. Clare, au dat de petrol!

– Petrol? Pe terenul meu?

– Nu, nu. La celelalte două sonde. Am auzit la televizor. Noaptea trecută, la sonda situată mai jos de aici, iar azi-dimineaţă la cea situată între Kilgore şi Tyler. Au spus că e un zăcămînt uriaş! Stăm deasupra unui lac plin de petrol.

Clare simţi că inima începe să-i bată cu putere.

– Eşti sigură? Unde ai auzit asta?

– Dar vorbeşte tot oraşul! Tom spune că se pare că e chiar mai mare ca zăcămîntul descoperit în anii '30. A spus ceva legat de nişte caverne subterane în care s-a adunat petrolul din straturile de deasupra. N-am înţeles exact, dar a spus că e foarte mare! O trase pe Clare spre casă. Hai să deschizi radioul. Postul local n-a vorbit despre altceva toată dimineaţa.

Clare se descălţă de pantofii murdari la uşă şi merse grăbită prin casă spre living-ul în care obişnuia să-şi petreacă dimineaţa. Marla o urmă îndeaproape. Deschise staţia şi se aşeză pe un scaun în timp ce vocea crainicului umplu încăperea.

– ... cel mai mare zăcămînt descoperit vreodată, spunea el. Datorită mărimii acestui zăcămînt, experţii

apreciază că el ar putea reprezenta un răspuns la independenţa energetică a ţării. Vremea astăzi...

– Vezi? spuse Marla. Terenul tău e situat puţin mai la nord. La fel ca şi al meu. Dumnezeule, ce bucuroasă sînt că nu l-am vîndut anul trecut!

Mintea lui Clare gîndea cu repeziciune.

– Amîndouă puţurile sînt situate la sud de aici şi sînt foarte aproape unul de celălalt. Dacă zăcămîntul se întinde spre nord, atunci ar putea ajunge pînă la noi. Dar dacă este un zăcămînt îngust, care se întinde mai mult pe direcţia est-vest? Atunci s-ar putea să nu ajungă nici sub terenul meu, nici sub al tău.

– Ştiu, dar s-ar putea să nu fie aşa. Asta ar putea să-ţi rezolve toate problemele! În afară de asta, Ryan crede că se întinde spre nord, altfel n-ar fora aici.

Clare dădu din cap.

– Trebuie să merg să vorbesc cu Ryan despre asta. Îşi băgă mîna murdară în păr, fără să realizeze ce face. Cînd mă întorc, vin să-ţi spun ce mi-a spus. Ţine-mi pumnii, adăugă ea.

– Ai face mai bine să-ţi schimbi înainte hainele, îi sugeră Marla. Ce-ai făcut? Te-ai jucat în noroi?

Clare privi spre blugii murdari şi sări în sus de pe scaun.

– Aranjam o nouă grădină de vară, în spatele casei. Crezi că se mai curăţă murdăria asta de pe scaun?

– Probabil. Dar cînd vei da de petrol îţi vei lua unul nou, spuse Marla fericită. Acum plec. Ne vedem mai tîrziu.

Clare urcă treptele cîte două deodată şi se spălă repede pe mîini, apoi îşi schimbă hainele. Două puţuri de petrol! Şi numai la cîteva ore interval! Părea că e cuprinsă de febră. Îmbrăcă primii pantaloni care-i erau la îndemînă, îşi puse o bluză şi şi-o încheie în timp ce cobora treptele în viteză. Era mai mult decît ar fi putut ea spera.

Ryan tocmai cobora din rulota geologilor cînd ea sosi şi îi veni în întîmpinare.

– Văd că deja ai aflat vestea. Expresia de pe faţa ei era grăitoare.

– Da. Nu-i aşa că e minunat?

– Te cred! Am fost acolo azi-dimineaţă ca să mă informez chiar la faţa locului. Se pare că e cel mai mare zăcămînt de care am auzit vreodată.

– Cînd vom da de petrol şi aici? întrebă ea, cu ochii scînteindu-i de nerăbdare.

– O-ho, mai încet, spuse Ryan. Puţurile alea două ne-au dat într-adevăr speranţe, dar zăcămintele de petrol pot fi situate în cele mai ciudate moduri. Fermierii dintre cele două puţuri stau pe o adevărată mină de aur, dar nu ştim încă dacă ajunge pînă aici. Dacă teoria mea e bună, noi săpăm chiar în capătul cel mai de nord al zăcămîntului. Trebuie să aşteptăm şi vom vedea.

Asta era, din păcate, identic cu ceea ce Clare îi spusese Marlei, fapt ce o făcu să se încrunte.

– Adică, s-ar putea ca noi să nu dăm de petrol?

– Tot ce-am spus a fost că încă nu ştim sigur. Unul dintre oamenii cu care am vorbit azi-dimineaţă mi-a spus că firma lui a forat la cîteva mii de metri adîncime, la cîteva mile în nord de aici şi n-au găsit nimic. Nici măcar nu ştiam de existenţa acelui puţ.

Clare se simţi cuprinsă de deznădejde.

– S-ar putea să fim mult prea la nord? Orice urmă de scînteie îi dispăru din ochi. Cînd vom şti?

Ryan îşi puse mîinile pe umerii ei.

– Nu peste mult timp. Într-o lună, poate două. Oricine ar fi bucuros să dea de petrol, se gîndi el. Dar dacă nu vom găsi, pentru ea va fi o adevărată lovitură. Încercă să ignore lăcomia din vocea ei şi privirea disperată din ochi.

– Te rog, grăbeşte-te, Ryan, spuse ea simplu. Găseşte petrolul pentru mine. Trebuie să fie acolo.

– De ce, Clare? întrebă el. Care-i graba? Dacă există petrol, îl vom găsi. Cele două puţuri nu pot să-l extragă pe tot.

– Grăbeşte-te, doar, spuse Clare, mult mai tăios decît intenţionase. E foarte important pentru mine. Se întoarse şi se îndepărtă, pentru a evita să fie obligată să-i explice bărbatului pe care începuse să-l iubească, în ce situaţie disperată se afla. Pe neaşteptate, cuvintele Reginei îi veniră în minte şi ea se grăbi spre maşină, lăsîndu-l pe Ryan uimit în urma sa.

– Nu vreau să-l iubesc! îşi spuse ea. Nu vreau! Dar privi plină de dorinţă cum el traversa pajiştea, îndreptîndu-se spre sondă.

Vestea despre petrolul găsit făcu înconjurul ţării şi al lumii. Diferite companii petroliere, unele mai mari, altele mai mici, îşi trimiseră reprezentanţii în zonă. Curînd, orice spaţiu de cazare fu ocupat şi lucrătorii începură să care rulote şi corturi pe terenurile care odată fuseseră simple zone de păşunat.

Datorită normelor restrictive din domeniul forării, sondele n-au putut fi ridicate atît de des ca în vremea primului „boom" din anii '30. Dar totuşi o pădure de oţel şi-a făcut apariţia, în limitele permise de lege. Localurile fast-food şi cîrciumile au înflorit peste noapte. Cetăţenii întreprinzători îşi puneau dimineaţa firma pentru închiriat camere şi pînă seara firma dispărea. Vechi cinematografe au fost reînfiinţate şi afaceri de tot felul au început să se dezvolte. O nouă categorie de femei, îmbrăcate provocator, şi-au făcut apariţia pe străzi, atît în timpul zilei, cît şi noaptea. Preoţii au început să predice împotriva acestor femei lipsite de morală, dar afacerile lor

mergeau înfloritor.

Prinsă în această febră nouă, Clare s-a gîndit la început să închirieze şi ea camere, dar curînd a renunţat la idee. Toţi acei muncitori erau oameni care se aflau departe de familiile lor şi erau vestiţi pentru comportamentul lor necioplit. Clare nu avea de gînd să-şi transforme casa într-un hotel de categorie inferioară sau să renunţe la intimitatea ei.

Aşa că privi cum Kilgore şi împrejurimile lui prosperau şi îşi dori ca noua explozie să-i mărească vînzarea tablourilor. Principala ei sursă de venituri o reprezentau micile reproduceri după vederi din New Orleans.

Înarmată cu hîrtie pentru schiţe şi cu cîteva creioane de cărbune, Clare se duse pe cîmpurile petroliere. Făcu cîteva schiţe într-o grafică nouă, în cerneală şi cîteva acuarele, care reprezentau scene din viaţa petroliştilor. Luă cîteva dintre cele mai reuşite şi le expedie prin poştă în diferite oraşe. În timp ce elita oamenilor de artă priveau cu dispreţ acest gen de pictură, ea se orienta spre oamenii obişnuiţi.

Curînd primi scrisori de acceptare de la diferiţi întreprinzători, de la unele centre comerciale şi de la cluburi artistice. Clare îşi împachetă tablourile mai ieftine şi le expedie tuturor celor care se arătaseră interesaţi.

18

Ziua era răcoroasă şi senină şi în aer se simţea mirosul de primăvară al lunii martie. Oamenii erau tentaţi să-şi dea jos hainele şi să rămînă în mîneci scurte, în ciuda nopţilor care continuau să fie reci. Pomii începuseră să înmugurească, apoi explodară într-o adevărată simfonie de nuanţe de verde. Pe măsură ce frunzele creşteau, începu să apară florile care păreau că reprezintă însăşi simbolul vieţii.

Joe Talmidge lucrase în schimbul de zi şi acum se pregătea să plece acasă. Soţia sa, Eula, se săturase de acest provizorat şi dorea să se întoarcă la casa lor. Forarea la puţul lui Clare Marshall dura mai mult decît oricine îşi putuse imagina, dar Joe bănuia că soţia lui, de fapt, se plictisise. Companiile mai mari reuşiseră să dea de petrol mai repede decît putea face Ryan la mica lui sondă. Pentru a fi împăcat cu propria-i conştiinţă, Joe încerca să-şi întîrzie cît putea de mult întoarcerea acasă.

Joe plecă în acelaşi timp cu Sebe Youngblood. Dintre toţi lucrătorii din echipă, Joe avea cea mai puţină încredere în Sebe. Întotdeauna avea rezerve cînd trebuia să angajeze un alcoolic, dar, în acelaşi timp, Sebe era tot ce putuse să găsească în acel moment. E adevărat, nu venise decît de trei ori beat la lucru, dar pentru un abstinent ca Joe, de trei ori era suficient.

Cu aceste gînduri, Joe îl urmări pe Sebe, nu pentru că l-ar fi suspectat de ceva, ci din curiozitate. Era curios unde se ducea un om ca el, după ce-şi încheia ziua de lucru. Sebe nu avea familie şi nici prieteni. Eula spusese că era un lucru trist, chiar dacă individul nu era decît un beţiv.

Cu toate acestea, era ceva la Sebe care lui Joe nu-i plăcea. Avea întotdeauna pe faţă o expresie de cîine speriat. Dar, de cîteva ori îl surprinsese urmărindu-l pe Ryan cu o expresie de satisfacţie, iar uneori chiar cu ură. Conducta se rupsese în schimbul în care lucra Sebe. Întotdeauna se strica ceva sau era montat greşit cînd el se afla prin preajmă.

Sebe mergea pe strada principală a oraşului, cu camionul lui ruginit, care tremura din toate încheieturile. Tocmai cînd Joe începu să se simtă caraghios de ceea ce făcea şi se pregătea să se îndrepte spre casă, Sebe încetini şi aproape se opri, părînd că se uită după ceva. Apoi, o luă pe drumul de acces spre Banca Fermierilor.

Joe îşi ridică sprîncenele mirat. Numai cei care lucrau la bancă parcau acolo. Acel drum nu reprezenta o scurtătură spre o altă stradă. Joe opri pe marginea drumului şi aşteptă.

Trecură cincisprezece minute, apoi douăzeci. Sebe nu apăru. Mai uimit ca niciodată, Joe porni motorul maşinii şi plecă acasă.

În timpul cinei, Joe fu mai tăcut ca de obicei şi în cele din urmă Eula renunţă la orice tentativă de conversaţie. Joe încă se întreba ce căutase Youngblood pe un drum înfundat, de pe care nu se mai întorsese. Nu avea nici un sens.

Joe lucrase pe cîmpurile petrolifere de la vîrsta de paisprezece ani. Avea munca asta în sînge. Sonda la care lucra devenea ca o amantă, ale cărei mişcări le cunoştea pas cu pas. Echipa cu care lucra îi devenea ca o familie şi el cunoştea calităţile şi slăbiciunile fie-

cărui lucrător din echipă. Ceva era în neregulă. Era doar o bănuială. Nu avea nici o dovadă, dar se întîmplaseră prea multe „accidente" la sonda Marshall. Prea multe coincidenţe nefericite. Fuseseră prea multe probleme.

Joe se ridică şi-şi îmbrăcă jacheta.

– Unde te duci? întrebă Eula surprinsă. De-abia ai venit acasă. Îl privi ţintă.

– Ştiu, dar ceva nu merge cum trebuie la sondă. Simt asta. Îşi trase fermoarul jachetei şi îşi sărută soţia pe obraz. Mă duc din nou pe acolo. Nu mă întorc tîrziu.

Buzele Eulei se crispară în semn de dezaprobare, dar dădu din cap.

Noaptea era senină şi luminată de o lună plină ca un foc aprins pe vîrful muntelui, înconjurată de o mare de stele. Joe admira priveliştea. Poluarea şi luminile oraşului făceau imposibilă vizionarea Căii Lactee. Porni maşina pe drumul de ţară neluminat care ducea spre ferma Marshall. Atmosfera era deosebit de liniştită, de parcă aştepta ca primăvara să se dezlănţuie. Pe măsură ce se apropia de locul de forare, liniştea era întreruptă de zgomotul activităţii umane.

Firele electrice, ce înconjurau sonda, luminau platforma de lemn pe care lucra schimbul de noapte. Joe îl văzu pe unul dintre oamenii lui, care făcea parte din echipa lui permanentă, dînd indicaţii unuia dintre lucrătorii locali. Joe parcă în afara zonei luminate şi începu să se gîndească, în timp ce privea cum se desfăşoară activitatea.

– Poate că am început să îmbătrînesc, murmură el. Poate că sînt ca o fată bătrînă ce caută hoţii sub pat în fiecare noapte înainte de culcare. Era gata să pornească motorul şi să plece, cînd un camion hodorogit îşi făcu apariţia în întuneric.

Un bărbat coborî şi o porni pe furiş în noapte, ocolind cercul de lumină din jurul sondei. Încruntîndu-se, Joe se dădu jos din maşină, fără să facă zgomot şi îl

urmă. Dacă era doar un lucrător din echipă, care venise mai tîrziu, atunci de ce se depărta de ceilalţi?

Văzu cum umbra bărbatului ocoleşte canalul de scurgere şi se furişează spre pîlcul de copaci din apropiere. Mai mult intrigat decît alarmat, Joe făcu şi el acelaşi lucru.

În semiîntuneric, Joe văzu slab conturul barăcii construite de lucrători. Era făcută din placaj şi cositor şi era ţinută încuiată în permanenţă. Înăuntru era adăpostit material explozibil. Din cauza pericolului potenţial pe care îl prezenta, baraca se construia întotdeauna mult mai departe de puţ. Puţini oameni ştiau de existenţa ei. Joe mări pasul. Chiar dacă uşa era încuiată, nu voia să se învîrte nimeni în jurul ei.

Înainte de a se hotărî dacă să strige sau nu, bărbatul se opri în dreptul uşii, se uită în jur şi apoi scoase o cheie din buzunar. Privise o singură dată, foarte repede în direcţia lui Joe, dar acestuia îi fusese suficient pentru a recunoaşte trăsăturile lui Sebe Youngblood.

Uşa se deschise şi Sebe dispăru înăuntru. După cîteva clipe reapăru şi încuie uşa la loc doar cu o mînă. În cealaltă ţinea două cutii mici cu nitroglicerină.

– Hei! strigă Joe, dîndu-şi seama în sfîrşit de intenţiile lui. Hei, tu! Sebe!

Paralizat, Youngblood rămase o clipă nemişcat, apoi se întoarse şi o luă la fugă spre sondă.

Joe îl auzea alergînd în faţa lui, călcînd peste crengile uscate de stejar.

– Opreşte-te, nebunule! E nitroglicerină! strigă el.

Joe ieşi din pîlcul de copaci şi se îndreptă spre păşune. Sonda era doar la cîteva sute de metri în faţa lui. Joe realiză că va ajunge acolo înainte ca el să-l poată prinde şi că nici unul dintre lucrători nu-l va auzi, din cauza zgomotului făcut de utilaje.

– Opreşte-te! strigă el din nou, cu o voce plină de disperare.

Pentru o clipă, Sebe întoarse capul şi se uită peste umăr pentru a vedea cine îl urmăreşte. Chiar atunci nimeri cu piciorul într-o groapă. Se răsuci, încercă să-şi recapete echilibrul, dar nu reuşi. Lumina se reflecta în sticlele cu explozibil, în timp ce el le strîngea mai tare la piept. Apoi, după o ultimă încercare de a se redresa, căzu.

Explozia fu îngrozitor de puternică, valurile de şoc trîntindu-l pe Joe la pămînt. Totul se cutremură în jur.

La sondă toţi rămaseră înlemniţi, pentru ca în clipa următoare să o ia la goană în toate direcţiile. Nimeni nu ştia ce se întîmplase şi de unde provenise explozia.

Lucrătorul, pe care Joe îl văzuse mai devreme, alerga spre baracă cu o lanternă în mînă. Cînd ajunse la groapa făcută în pămînt de explozie, Joe era deja acolo.

– Cine a fost? întrebă el, încercînd să-şi înăbuşe greaţa produsă de ceea ce odată fusese o fiinţă umană.

– Youngblood. Se îndepărtă, simţindu-se deodată cuprins de o stare cumplită de rău.

A doua zi, Clare şi Ryan se întîlniră cu Joe în rulota geologilor.

– Bine că nu a distrus puţul, spuse Joe. Dacă ar fi fost mai aproape, ar fi putut arunca totul în aer. Am fi putut pierde mai multe vieţi şi am fi fost nevoiţi să luăm totul de la început.

Ryan clătină din cap.

– Tot ce nu pot să înţeleg, e de ce a făcut-o? Clare, avea Sebe Youngblood ceva cu tine?

– Nu, nici măcar nu-l cunoşteam. Îşi frecă fruntea, obosită. Nici unul nu dormise noaptea trecută.

– Ceea ce mă deranjează este că am ştiut că ceva nu e în regulă şi totuşi n-am putut să împiedic ceea ce s-a întîmplat! zise Joe.

– Ai făcut tot ce ai putut, îl linişti Ryan. Apropo, ce căutai aici noaptea trecută?

– Am avut o senzaţie ciudată. Ştii tu: Ţi se întîmplă uneori. Ieri, după ce-am terminat lucrul, l-am urmărit pe Sebe şi l-am văzut luînd-o pe aleea aceea îngustă din spatele băncii. Acum, cînd mă gîndesc, mi se pare ceva caraghios, dar tot nu pot să pun lucrurile cap la cap. Apoi, după cină, mă simţeam neliniştit, de parcă trebuia să se întîmple ceva. Puse ceaşca goală de cafea în chiuveta de inox. Îmi pare rău că nu l-am putut opri. Ce mod cumplit de a muri. Simţi din nou un nod în gît şi încercă să-şi stăpînească senzaţia de greaţă.

– Ai spus că l-ai văzut pe Sebe mergînd prin spatele băncii? întrebă Clare. E ciudat. Uşa aia e mereu încuiată. Un gînd cumplit îi trecu deodată prin cap.

– Clare? Te simţi bine? întrebă Ryan. Eşti palidă.

Ea se învălui din nou în acea mască protectoare.

– Sigur. Sînt doar obosită, asta-i tot.

Ryan nu păru convins de explicaţia ei, dar se întoarse spre Joe.

– Mă duc să vorbesc cu şeriful. Poate el îmi va putea spune de ce ar fi vrut Sebe să facă acest lucru. Deschise uşa şi o ţinu pînă ce Clare ieşi. Te las acasă în drum. Odihneşte-te puţin.

– Nu, vin cu tine, spuse ea cu încăpăţînare.

– De ce?

– E puţul meu. Vreau să aud ce are de spus şeriful.

În timp ce se îndreptau spre oraş, Ryan era neobişnuit de tăcut. Înainte de a intra pe autostradă, el trase maşina pe marginea drumului şi opri.

– De ce-ai oprit aici?

– Trebuie să stăm de vorbă. În primul rînd, vreau să-mi spui ceea ce ştii despre toată povestea asta şi eu nu ştiu.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Clare privea cu încăpăţînare în faţă.

– Ba ştii. Pot să stau aici şi să aştept toată ziua, dacă e cazul.

Clare oftă şi se strîmbă. Era evident că Ryan era gata să facă ceea ce spusese. Selectă o parte din adevăr şi răspunse:

– Neal Thorndyke este preşedintele băncii. Cu cîteva luni în urmă... de fapt, în seara dinainte de a te cunoaşte pe tine... a venit la mine acasă. Ştia că sînt singură şi a... a încercat să mă forţeze s-o fac cu el. Chiar şi amintirea acelei nopţi îngrozitoare o făcea să tremure.

Ryan rămase tăcut, dar încheieturile degetelor i se albiseră datorită efortului de a se stăpîni.

– Vrei să spui că a încercat ... să te violeze. A reuşit?

– Nu, spuse ea încet.

Muşchii lui Ryan erau încordaţi sub materialul cămăşii, iar vocea îi era joasă şi controlată.

– Dacă ţi-a făcut vreun rău, îl voi ucide, spuse el încet.

Clare îl privi uimită. E clar că în fiecare cuvînt rostit credea.

– Nu a... tocmai asta e, nu mi-a făcut nimic. Am avut o armă şi l-am ameninţat cu ea. De aceea aveam acel 38 în mînă, în ziua cînd ne-am cunoscut. Mi-era teamă că s-a întors.

Fără să spună nimic, Ryan o trase spre el şi-şi îngropă capul în parfumul părului ei. Ea îi simţi corpul tremurînd şi ştiu că era sfîşiat între furia faţă de Thorndyke şi teama faţă de siguranţa ei în acea casă mare şi singuratică.

– De ce a făcut asta, Clare? întrebă el în cele din urmă. Te întîlneai cu el?

– Nu. Niciodată. Numai în probleme de afaceri, la bancă. Ai grijă, se avertiză ea. Nu aluneca prea departe.

– Te-a mai deranjat de atunci?

Ea îşi scutură capul.

– Nu, dar am motive să cred că-mi poartă pică.

– Că-ţi poartă pică? Pentru că nu l-ai lăsat să te violeze? Ryan rosti cuvintele, plin de furie.

– Pentru că nu am cedat. Nu sînt multe cele care l-au refuzat.

– Dacă îndrăzneşte numai să se mai uite o singură dată la tine, îl rup în două. O îmbrăţişă protector şi o sărută pe frunte.

– Nimeni nu s-a purtat cu mine aşa cum o faci tu, spuse ea, după o scurtă pauză. Mă faci să mă simt în siguranţă. Şi, în acelaşi timp, mă simt ca o fiinţă întreagă cînd sînt cu tine. Nu cred că cineva... a ţinut vreodată la mine pînă acum.

– Nici chiar soţul tău? întrebă el uimit.

– Mai ales soţul meu, spuse ea, în timp ce o umbră de tristeţe îi trecu peste frumoşii ei ochi cenuşii.

– Trebuie să fi fost nebun. Dacă ai fi fost soţia mea...

– Taci, şopti ea repede. Ar fi mai bine să mergem să-l căutăm pe şerif. Şi, Ryan, te rog, nu spune nimănui despre Neal Thorndyke. Voi fi prea jenată dacă povestea asta va face înconjurul oraşului.

– Bine, spuse el. Dar dacă Thorndyke mai face un pas spre tine, să-mi spui.

– Îţi voi spune, promise ea. Şi, Ryan, mulţumesc.

Cînd el se aplecă s-o sărute, Clare îşi aminti de Regina şi de ceea ce ea îi spusese. La Clubul de grădinărit, Regina îi spusese că s-a mai întîlnit cu el de cîteva ori de atunci. Cu toate acestea, Clare nu se putu stăpîni să nu-i răspundă lui Ryan la sărutări, nici nu-şi putu controla starea de excitaţie, pe care i-o producea

apropierea corpului lui. Clare însă se gîndi să fie pregătită pentru orice. Dacă el ţinea la ea la fel de mult ca la Regina, pe ea nu o interesa. Clare nu voia să împartă din nou un bărbat. Şi mai ales, nu cu Regina. Cu aceste gînduri, fu prima care se retrase din îmbrăţişare.

Clare traversă repede holul Băncii Fermierilor şi bătu ferm la uşa preşedintelui. Cînd îl auzi mormăind, intră şi merse drept spre biroul lui. Aplecîndu-se peste birou, îl privi fix în ochi.

– Am venit să-ţi spun că puţul meu e încă în stare bună... în ciuda unui accident petrecut noaptea trecută. Căută în poşetă şi scoase un teanc de bancnote. Asta e rata lunară pe care o am de plătit.

– După cum ţi-am mai spus şi altă dată, Clare, spuse Thorndyke, privind-o cu ochii lui verzi şi reci, poţi să-i dai unuia dintre funcţionari.

– Nu, asta e între noi doi. În afară de asta, ştiam că vrei să afli dacă puţul a păţit ceva şi dacă lucrul continuă să se desfăşoare în bune condiţii. Într-o lună voi avea suficienţi bani să-ţi plătesc tot ce mai am de plătit, toţi o dată.

Neal Thorndyke zîmbi slab.

– Vom vedea. Vom vedea. S-a mai forat pînă acum în puţuri seci. Toate puţurile care au dat de petrol sînt situate la sud de terenul tău. Îşi încrucişă degetele albe. De ce crezi că m-ar interesa accidentul de la puţul tău? Am aflat despre el, bineînţeles, dar accidente se întîmplă în fiecare zi.

Clare vorbi cu voce joasă şi ameninţătoare:

– Ştiu că Sebe Youngblood nu a acţionat de capul

lui. Cineva l-a pus să facă asta.

– Mă acuzi pe mine de ceva? Vocea lui Thorndyke era rece ca gheaţa.

– Nu, dar ai nega sigur. Şi nu am dovezi... încă. Dar ştiu că a venit aici cu cîteva ore înainte de a încerca să arunce puţul în aer. Nu eşti genul care să faci afaceri în parcare sau eşti? Te previn. Nu voi accepta ca un individ să-mi pună în pericol puţul sau viaţa oamenilor care lucrează acolo.

– Asta sună ca o ameninţare!

– Hai să-i spunem o promisiune.

Neal Thorndyke luă un creion şi începu să lovească cu el în birou.

– Poţi face faţă publicităţii?

– Ce vrei să spui?

– Doar că poliţia nu va găsi nici o legătură între mine şi acest Youngblood. Dar mă voi vedea silit să le spun ce ştiu despre tine. De exemplu, despre problemele tale financiare. Cum vei pierde totul, dacă puţul e secat. Chiar vrei aşa ceva?

– Ăsta-i şantaj!

– Ăsta e felul în care se fac afacerile bune. Uşa e acolo. Pleacă!

– Ai grijă, spuse ea cu voce încordată. Dacă faci o singură greşeală, ai încurcat-o. Puţul merită să-mi stric reputaţia pentru el. Clare îl privi cîteva secunde lungi, apoi se răsuci pe călcîie şi ieşi din cameră, trîntind uşa în urma ei.

Thorndyke împinse la o parte hîrtiile la care lucra. Treaba răsuflase, dar lui nu-i păsa. Tot ce voia era să-l îndepărteze pe acel Ryan Hastings de Regina şi să pună mîna pe pămîntul lui Clare înainte de a se descoperi petrol. Gulf Oil fora în curtea din spatele casei lui, dar avea un lot foarte mic de pămînt. Tînjea după ferma lui Clare. Cu averea pe care i-o putea aduce acel teren, ar fi reuşit s-o aibă pe Regina la picioarele lui.

Încruntîndu-se, Thorndyke se ridică şi privi pe fereastră. O clădire de peste drum fusese demolată pentru a se construi în acel loc o sondă. Neal voia toată bogăţia numai pentru el. Şi pe Regina Wharton. Era esenţa a tot ce-ţi puteai dori la o femeie. Înainte de venirea lui Hastings în oraş, fusese în întregime a lui.

Ar fi destul de uşor ca Hastings să fie omorît, acum cînd oraşul era plin de tot felul de persoane dubioase. Cum el şi Ryan Hastings nu schimbaseră nici măcar două cuvinte, nimeni nu l-ar putea suspecta pe preşedintele băncii că a aranjat uciderea geologului. Mai ales dacă ucigaşul ar fi plătit cu bani gheaţă şi apoi ar dispărea într-un cumplit accident de maşină. Era destul de greu, dar nu imposibil. Thorndyke nu avea de gînd ca, după ce o va avea pe Regina şi întreaga avere adusă de un pămînt bogat în petrol, să-şi petreacă restul zilelor la închisoarea federală din Huntsville.

În timp ce privea afară, văzu trecînd un camion plin cu ţevi folosite pentru foraj. Datorită cerinţelor tot mai mari din zonă, aceste ţevi erau tot mai greu de găsit. Thorndyke zîmbi vesel. Lui Hastings îi va fi foarte greu să continue lucrul fără utilajele necesare... iar puţurile la mare adîncime necesitau o cantitate mare de ţevi.

19

Neal Thorndyke îşi croi drum printre cîţiva lucrători pe jumătate beţi şi intră în aerul plin de fum de la Cowboy Lounge. Examină cu atenţie fiecare colţ al încăperii, îngustîndu-şi ochii lipsiţi de orice expresie, pentru a putea vedea mai bine prin fumul gros. Îl văzu pe cel pe care-l căuta şi-şi făcu loc prin mulţime spre el. Se aşeză lîngă el şi comandă o bere.

– Împrumutul pentru boilerul ăla se apropie de scadenţă, Harvey, spuse el pentru a deschide discuţia.

Bărbatul, îmbrăcat în haine pătate de ulei, de-abia îl privi. În cele din urmă răspunse:

– De cînd te ocupi de colectarea banilor pe care oamenii îi datorează băncii, Thorndyke? Credeam că nu ieşi niciodată din biroul ăla luxos!

– Hai, Harvey, nu aşa se vorbeşte. Credeam că putem rezolva asta ca de la bărbat la bărbat. Thorndyke nu arătă nici o emoţie, dar simţea o ghiară în interiorul stomacului. Harvey Petrie era un individ solid, cunoscut ca avînd un temperament aprins. Era unul dintre petroliştii independenţi ce dăduse buzna odată cu mulţimea care fusese atrasă de noua oază de bogăţie din jurul oraşului. Era de asemenea cunoscut ca un om care nu avea scrupule, atunci cînd era vorba de a face rost de bani.

Harvey Petrie sorbi o gură de bere din cutie şi scoase un fluierat printre dinţii galbeni.

– La ce te-ai gîndit?

Neal îi dărui unul dintre zîmbetele lui cele mai amicale. Trebuia să se poarte cu mare grijă.

– Am auzit că e o mare cerere de ţevi pentru foraj... că oamenii nu pot face rost de atît cît le trebuie.

– Aşa-i. La fel de mare, ca pentru toate celelalte utilaje. Şi?

– Aşa că, dacă cineva face rost de... hai să zicem un camion plin cu ţevi, poate să-şi plătească datoriile şi-i mai rămîn nişte bani şi pentru el, nu-i aşa?

– Sigur. Nu cred însă că ştii vreun loc prin împrejurimi, unde ţevile cresc în aer liber, nu-i aşa? pufni Harvey.

– Nu, dar ştiu un loc de unde poţi lua un întreg transport, pe nimic.

Petrie îl măsură pe bancher.

– Nimic nu-i pe gratis în ziua de azi.

Thorndyke mai comandă o bere, înainte de a răspunde.

– Dacă un şofer, de pe un camion, vine încoace dinspre Houston, va alege autostrada Henderson, nu-i aşa?

– Probabil.

– E o porţiune destul de pustie. Nu-i prea circulată. Majoritatea şoferilor de pe camioane opresc la cafeneaua de la Seven Oaks pentru a bea o cafea, nu-i aşa?

– Poate.

– Dacă cineva ar sta la pîndă acolo, ar putea pleca cu un camion plin cu ţevi, fără ca cineva să observe.

Petrie îl privi pe Thorndyke de parcă îşi pierduse minţile.

– Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi un şofer atît de idiot să lase să i se fure camionul de sub

nas, fără să facă nimic?

Neal zîmbi.

– Pentru bani. Căută în buzunar şi scoase un teanc de bancnote verzi. Aici e mai mult decît îţi trebuie pentru a plăti un transport de ţevi. Îi vei folosi pentru a plăti şoferul. Spune-i că ai un cumpărător şi că amîndoi veţi obţine un profit frumuşel. Apoi ia ţevile şi vinde-le în Tyler sau în Henderson... dar nu în Kilgore şi nu lui Ryan Hastings sau Joe Talmidge. Tu şi şoferul veţi împărţi cîştigul. El îşi vede de treaba lui şi tu de a ta.

– Şi cu tine cum rămîne? Tu unde apari în toată afacerea asta?

– Gîndeşte-te la asta ca la o prelungire a împrumutului acordat de bancă. Cînd vei da de petrol vei plăti băncii ce ai de plătit şi toată lumea va fi mulţumită.

Petrie îşi mută privirea de la bancher la teancul de bani.

– Indiferent ce camion?

– Nu, nu, e unul anume.

– Aşa-mi închipuiam şi eu.

– Vreau să opreşti transportul destinat sondei Marshall, situată în nordul oraşului. Nu vreau ca acel transport să ajungă la destinaţie. Voi afla cine sînt furnizorii şi cînd urmează să se efectueze următorul transport.

Petrie îl măsură din nou pe bancher. Un rînjet slab îi înflori pe faţă.

– Am înţeles.

– Şi, bineînţeles, n-ai vorbit niciodată cu mine despre asta, îl avertiză Thorndyke. Nici măcar nu m-ai văzut vreodată.

– Nici măcar nu mi-am aţintit privirea asupra ta niciodată, spuse Petrie, strîngînd banii în mîna lui uriaşă.

Neal aprobă din cap şi plecă de la Cowboy Lounge. Banii pe care îi dăduse proveneau din rezervele băncii,

nu din buzunarul lui. Spera că şi-a ales bine omul. Simţea că poate avea încredere în Harvey Petrie. Lăcomia constituia un limbaj universal şi făcea numeroase victime. Banii se vor întoarce în rezervele băncii înainte de a le fi observată lipsa.

Clare închise telefonul şi se întoarse triumfătoare spre Marla.

– Totul e stabilit. Compania aceea, care transportă petrolul, îmi va plăti banii în avans pentru a-i înapoia băncii de îndată ce vom da de petrol.

– Grozav. Mi-am închipuit că vor fi de acord.

– Îmi convine mult mai mult să le fiu datoare lor decît lui Neal Thorndyke, adăugă Clare. Tot ce sper este că nu va mai dura mult pînă vor da de petrol.

– Cu siguranţă că nu! Puţuri apar peste noapte peste tot în jurul nostru. Gulf a început chiar să ridice unul pe terenul meu, care e situat mult mai la nord de al tău.

– Am avut atîtea probleme! Cîţiva lucrători din echipă au plecat săptămîna trecută, fără un motiv anume. Ryan i-a înlocuit, dar asta a produs o nouă întîrziere.

– Cînd e fixat termenul de scadenţă al împrumutului?

– La sfîrşitul lui iunie.

– Sîntem doar în aprilie. Mai ai destul timp. Apropo, ce mai face geologul ăla frumos al tău?

– Ryan? A avut foarte mult de lucru în ultimul timp, mai ales de cînd au lucrat cu mai puţini oameni. Clare încercă să vorbească normal despre Ryan, dar era destul de greu.

– Arată grozav. Şi felul în care te privea în seara aceea cînd aţi luat cina la noi! Doamne! Dacă Tom m-ar

privi în felul ăsta, cred că m-aş topi pe loc!

– Ryan e deosebit, spuse Clare. Uneori, mi-e teamă că ţin la el mai mult decît trebuie.

– Prostii! Renunţă la toate ideile ale învechite şi apropie-te mai mult de el.

Clare zîmbi.

– Vorbeşti de parcă ai fi citit reviste de psihologie astăzi.

– Se vede, nu? Dar s-ar putea să ai dreptate. Păreţi un cuplu perfect pentru mine.

– Nu că aş vrea să schimb subiectul, dar crezi că va ploua?

– Înţeleg aluzia. Hai să mergem să vedem dacă Betty şi-a amintit să cumpere Cola.

În timp ce Clare o urma pe Marla la bucătărie, îşi spuse că putea avea încredere în Ryan. El nu va fi atras în mrejele Reginei, aşa cum s-a întîmplat cu Elliot. Dar se întreba dacă faptul că îl văzuse mai rar în ultimul timp, se datora într-adevăr treburilor de la sondă.

Clare stătea printre tablourile ei din holul întunecos al hotelului Hyatt-Regency din Houston şi zîmbea. Mulţumită legăturilor lui Cliff fusese invitată să prezinte o expoziţie într-unul dintre locurile cele mai prestigioase din oraş. Cu toate acestea, deşi îi era recunoscătoare lui Cliff, ştia că n-ar fi fost niciodată invitată, dacă nu ar fi avut talent. Asta o făcea să se simtă foarte bine.

Conform teoriei că un artist care are un aspect exotic atrage mai mult atenţia decît unul cu un aspect şters – o teorie care pînă acum se adeverise – Clare îşi lăsase părul să crească, astfel că acum îi atîrna pe spate în valuri întunecate, care îi treceau peste umeri. Purta o rochie, în stil grecesc, din mătase galbenă precum lă-

mîia, care îi scotea în evidenţă ochii cenuşii, dîndu-i un aer străin. Mai devreme, fusese intervievată şi fotografiată de reporteri de la The Houston Chronicle şi The Houston Post. Le era destul de greu artiştilor accesul la publicitate şi ea spera că apariţia ei exotică îi va aduce un loc în unul sau în amîndouă ziarele.

Cu graţie, Clare îi explica unei femei grase că, într-adevăr, acestea erau tablouri originale, făcute după imagini reale; şi că nu, ea nu lucra după fotografii. Întrebările puse de cei care priveau, o amuzau pe Clare, care începea să înţeleagă din ce în ce mai mult, de ce majoritatea artiştilor refuzau să-şi mai expună lucrările. După ce femeia se îndepărtă, Clare auzi un bărbat care îi explica însoţitoarei sale că simbolismul din tablourile lui Clare era evident pentru un ochi metafizic şi că mesajul mateforic al lucrărilor era foarte pregnant. Clare se întrebă ce-a vrut să spună prin aceste cuvinte, dar se gîndi că n-ar fi prudent, în calitate de creatoare a acelor lucrări, să-l întrebe.

În spatele şi deasupra lui Clare, lifturile de sticlă urcau la înălţimile ameţitoare ale ultimelor etaje. Unele deasupra celorlalte, camerele se înşiruiau de-a lungul fiecărui etaj, pînă la ultimul, care era ocupat de restaurantul şi clubul Spindletop, situate la cea mai mare înălţime din Houston şi care, datorită rotaţiei lente, oferea o panoramă de nedescris asupra oraşului. Uşor plictisită, Clare urmărea lifturile, încercînd să ghicească la ce etaj se va opri fiecare.

– Dacă eşti fetiţă cuminte, te plimb mai tîrziu cu unul dintre ele, şopti la urechea ei o voce gravă.

– Ryan! exclamă ea. Ce cauţi aici? Credeam că eşti în Kilgore! Clare nu-şi putu ascunde bucuria din voce la vederea lui, dar privi peste umărul lui pentru a vedea dacă era singur. N-ar fi putut îndura s-o vadă pe Regina împreună cu el.

– Putem vorbi despre asta mai tîrziu. Stai aici?

– Nu, spuse ea, fără să se gîndească. Adică, m-am gîndit să mă întorc diseară acasă.

– Să conduci tot drumul ăla singură, după o zi întreagă de muncă? Am o idee mai bună. Rămîi cu mine şi te duc eu acasă peste cîteva zile. Îşi coborîse vocea la un ton foarte intim, care o făcu să tremure.

– Şi maşina ta? O legăm în urma noastră? glumi ea, încercînd să-şi ascundă emoţia din glas.

– Am venit cu avionul.

– Ah! Să fie împreună cu Ryan, chiar şi pentru o zi, era o perspectivă minunată! Şi nu era însoţit de Regina! În cazul acesta, mi-ar face plăcere, spuse ea.

– Ţi-e frică să zbori cu avionul, nu-i aşa, fetiţo? spuse el, imitîndu-l prost pe Bogart.

Ea rîse.

– În momentul de faţă, tot ce-mi doresc e un spate puternic, care să mă ajute să-mi încarc tablourile în maşină. Expoziţia se închide în jumătate de oră.

El ridică un pahar, pe care ea îl pusese jos lîngă unul dintre suporturi.

– Îţi aduc altul... Mirosi lichidul limpede care mai rămăsese. Ce e?

– Limonadă cu o frunză de mentă, dar nu spune nimănui. Trebuie să par exotică.

– O poţi plimba prin străinătate, dar ea tot limonadă bea! declamă el.

– Asta trebuie să aibă şi un sens?

– Numai după ce vei bea un gin tonic. Îţi voi dovedi. Mă întorc imediat.

Clare îl privi îndreptîndu-se spre barul situat într-o parte a holului. Umerii lui largi şi şoldurile înguste se mişcau cu graţia unei pisici, iar părul îi sclipea precum aurul. Clare se întrebă de ce pînă şi sunetul vocii lui o înfiora. Cu siguranţă că trebuia să-şi controleze mai bine emoţiile!

Numai atunci realiză că el nu-i spusese de fapt ce

căuta la Houston. Se mai întîmplase ceva la sondă? Venise să-i spună că are o legătură cu Regina? Ambele posibilităţi erau la fel de rele. Dar dacă o voia pe Regina, de ce i-ar mai fi propus să stea cu el? Un gînd nebunesc îi trecu prin cap... De data aceasta, Regina va fi soţia şi ea amanta. Simţi că palmele i se umezesc.

Mîncară cina la Brownstone, un restaurant elegant, care odată fusese locuinţa unor nobili. Clare îşi făcuse probleme că rochia ei va fi nepotrivită unui astfel de local, dar constată că se potriveşte perfect cu covoarele orientale elegante, cu tapiseriile şi cu antichităţile care se găseau peste tot în acea clădire veche. Mîncară într-o cameră ce dădea spre un bazin, în mijlocul căruia se afla o fîntînă arteziană. În dreapta lor se afla o cameră cu o boltă mare, rezervată unor dineuri intime şi care era separată de cealaltă cameră prin nişte uşi mari şi negre din fier. Tacîmurile de argint şi porţelanurile chinezeşti erau diferite de cele de la celelalte mese.

– Locul ăsta e minunat, exclamă Clare. Cum l-ai descoperit?

– Mi l-a recomandat un prieten. Mîncarea este la fel de deosebită, ca şi ceea ce ne înconjură.

O femeie înaltă, cu păr negru, începu să cînte în surdină la un pian situat în cealaltă parte a camerei. Lumînările se reflectau în oglinzile de cristal. Scaunele şi canapelele erau tapisate cu catifea groasă de culoare vişinie şi albastră. Clare sorbi din vin şi simţi o căldură plăcută răspîndindu-i-se în corp. Ryan era atît de romantic, se gîndi ea. Lumina de lumînări şi muzica în surdină erau specialitatea lui. Pentru prima dată îşi dori să-i poată spune adevărul despre ea şi să-i explice de ce toate aceste lucruri însemnau atît de mult pentru ea. Dar, bineînţeles, asta era ceva imposibil.

– La ce te gîndeşti? o întrebă el, luîndu-i mîna în mîna lui.

– Savuram acest moment. Şi, mai mult ca orice, sînt

fericită că ne-am întîlnit în Houston.

– Eu sînt bucuros că am trecut prin holul de la Hyatt-Regency la timp, cît încă mai erai acolo. Mi-au plăcut tablourile tale. Au fost bine primite de public?

Clare aprobă din cap.

– Mi-e teamă să citesc cronicile din ziare, dar oamenilor în general le-a plăcut ceea ce au văzut. Am vîndut cîteva dintre ele.

Ryan o lăsă pe Clare să comande pentru ea, un amănunt care o bucură, după cina dezastruoasă luată cu Cliff Anderson şi Raoul Gutierrez, în restaurantul din Dallas. În timp ce mîncau, Ryan fu din nou neobişnuit de tăcut şi Clare simţi o înţepătură de teamă.

Ca şi prima dată, el stătea la Warwick. Clare se simţi ca acasă cînd intră în apartamentul familiar. Camerele erau decorate în stil franţuzesc provensal, cu nuanţe de albastru şi galben. Dar de data aceasta nu era doar un dormitor, ci şi un living.

– Intrăm în rînd cu restul lumii, comentă ea. Două camere. Una pentru fiecare. Era nervoasă şi-i era teamă să-l audă pe Ryan vorbind. Părea foarte serios. Un hotel, cu telefon la baie, nu poate fi chiar atît de rău.

– Clare, trebuie să-ţi vorbesc. O conduse pînă la canapea şi o trase jos lîngă el.

– Pari atît de serios. Ce s-a întîmplat?

– Am primit un telefon azi-dimineaţă. Îţi aminteşti de bărbatul cu care am luat cina cînd am fost aici? Cel care a fost de acord să investească banii necesari pentru puţ? A fost ucis acum două zile. Avocatul lui m-a sunat. Poliţia spune că a fost înscenat să pară un jaf, dar există motive care să-i facă să creadă că a fost o crimă premeditată.

– Ce cumplit, exclamă Clare, nerealizînd încă celelalte implicaţii. Bietul om!

– Îşi transferase doar parţial banii pentru noi. Acum toate bunurile lui sînt îngheţate.

Clare simţi deodată un fior rece pe şira spinării.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă sau că trebuie să ne găsim foarte repede un alt investitor, sau că vom suferi o nouă întîrziere. Lista noastră de datorii e destul de lungă şi am avut deja destule probleme care ne-au costat bani suplimentari. Nu vom mai putea continua mult timp fără bani.

Clare îl privi fix.

– Nu poate unul dintre prietenii tăi să ne împrumute? întrebă el. Am sunat la toţi cunoscuţii mei de aici şi din New Orleans, dar nimeni nu poate face nici o promisiune într-un interval de timp aşa de scurt.

– Prietenii mei, spuse Clare încet. Marla e singura pe care aş putea s-o rog, fără să-mi fie jenă, dar ea a început să foreze la propriul ei puţ. Nu ne poate ajuta.

– Atunci, ce spui de tine? Ştiu că ai investit deja destul, dar putem pierde totul, dacă nu ne mişcăm repede.

– Eu?

– Sigur. La urma urmei, e puţul tău. Eu am investit tot ce-am avut în el. Nu poţi să suporţi tu banii pe care i-am pierdut?

– Eu... nu pot, se bîlbîi Clare. Nici nu intră în discuţie. Acum, mai mult ca oricînd, ar fi vrut să-i spună adevărul. Ar fi vrut să-i spună că de-abia avea bani din ce să trăiască şi că oprirea lucrărilor ar fi însemnat mult mai mult decît pierderea banilor investiţi pînă atunci. Dar nu putea. Ar fi avut atîtea urmări. Dacă i-ar mărturisi lui Ryan că e săracă, el şi-ar da seama că l-a minţit şi nu o singură dată. Mai rău chiar, ar putea crede că vrea să se căsătorească cu el pentru bani! Clare se forţă să-şi ţină gura închisă.

Ryan o privi uimit.

– Ce dracu' se-ntîmplă cu tine cînd e vorba de bani? Nu-ţi dai seama că vom fi siliţi să-ţi abandonăm pre-

ţiosul tău puţ, din lipsă de fonduri?

Lacrimi mari apărură în ochii lui Clare şi începură să se rostogolească pe obraji.

– Nu pot. Nu-ţi dai seama că aş da banii, dacă aş putea?

Ryan o apucă cu blîndeţe şi-i şterse lacrimile de pe faţă.

– Nu înţeleg, spuse el blînd. Explică-mi.

Clare era nepregătită să facă faţă acestor emoţii neaşteptate şi izbucni în plîns. Imediat, Ryan o cuprinse în braţe. Nu avea nici cea mai mică idee de ce plînge atît de sfîşietor, dar o mîngîie pînă ce ea se calmă. Nu o mai atinsese de cîteva săptămîni – Clare devenise neaşteptat de distantă şi îl evitase în ultima vreme – iar el ardea de nerăbdare s-o ţină în braţe pentru totdeauna.

Fără să-i dea drumul, Ryan scoase o batistă din buzunar şi i-o întinse. Clare îşi şterse nasul şi se întrebă cum i-ar putea explica izbucnirea ei neaşteptată.

– Ryan, eu...

– Taci. Nu înţeleg ce anume, în legătură cu banii, te face să fii atît de... ciudată, dar, indiferent ce ar fi, nu-mi datorezi mie nici o explicaţie. Vom găsi pe altcineva care să ne împrumute.

Copleşită de sentimentul de uşurare la auzul cuvintelor lui, Clare simţi noi lacrimi formîndu-se.

– Mai există o posibilitate. Un bărbat pe nume Maxwell Tucker. E un om cam retras şi nu face afaceri prin telefon. Vom merge mîine la el.

Clare îşi şterse ochii.

– Locuieşte aici?

– Nu. În Colorado. Luăm avionul mîine dimineaţă.

– Oh! Clare îl privi uimită.

– Am făcut deja rezervările. Plecăm de pe aeroportul Intercontinental, mîine la zece. Putem lăsa maşina ta într-una din parcări şi o luăm la întoarcere. Acum ce s-a mai întîmplat?

– Mi-e jenă, mărturisi ea, simţind roşeaţa care îi cuprinse faţa, dar nu am luat cu mine suficienţi bani.

Ryan ridică din umeri.

– Plătesc eu.

– Dar tu ai plătit camera! protestă ea. Nu pot admite să-mi plăteşti tu şi biletul de avion!

– Iar ai început cu nebunia asta a ta, legată de bani!

– Ba nu!

– Ba da!

– Ba nu!

Ryan o trase spre el şi îi închise gura cu un sărut.

– Ba da, şopti el cînd îi dădu drumul.

– Te-am auzit!

O sărută din nou. De data aceasta mult mai lung şi mai tandru, iar ea îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui. Femeia de afaceri încăpăţînată şi milionara excentrică dispărură şi el o ţinea în braţe doar pe Clare... vulnerabilă şi plină de pasiune. Ryan simţi cum lumea lui se limitează la cercul format de braţele ei.

Fără să spună un cuvînt, o ridică în picioare şi o conduse în dormitor. Clare începu să-şi descheie rochia, dar Ryan îi luă mîna.

– Lasă-mă pe mine.

Cu mîini pricepute îi desfăcu repede rochia şi o lăsă să lunece jos. Unul cîte unul urmă fiecare articol de lenjerie.

– Părul tău a crescut atît de lung, spuse el răguşit, împletindu-şi degetele în el. Curînd va ajunge pînă la talie.

– E prea lung? şopti ea.

– E perfect.

Materialul aspru al hainelor lui îi gîdila trupul şi Clare se ridică pe vîrfuri pentru a-i săruta faţa proaspăt rasă. Degetele ei nu erau la fel de experimentate ca ale lui, dar îi scoase hainele nerăbdătoare. Acum, cînd era aici împreună cu el, de-abia aştepta să-i simtă corpul

musculos şi cald peste al ei. Orice rezervă dispăru şi ea îşi plimbă vîrful limbii pe pieptul lui.

Braţele lui Ryan o ţineau strîns, iar degetele lui trasau urme de foc pe tot corpul ei. Clare gemu, în timp ce el îi mîngîie curba taliei şi coborî apoi spre şold. Îi cuprinse mijlocul subţire şi o lipi strîns de el.

– Mă fascinezi, spuse el uimit. De fiecare dată, cînd facem dragoste, sînt uimit de perfecţiunea ta. Cred că am păstrat în minte cît de catifelată îţi este pielea, cît de mică pari în braţele mele, cît de frumoşi sînt ochii tăi. Cu toate astea, cînd te ţin în braţe, aşa ca acum, îmi dau seama că memoria mea a fost nedreaptă cu tine.

– Ryan, şopti ea, cum poţi fi atît de minunat? Nimeni nu s-a purtat cu mine, aşa cum o faci tu.

– Nimeni nu te-a iubit atît de mult ca mine, spuse el încet.

Ea se încordă şi îşi ţinu respiraţia la auzul cuvintelor lui.

– Te iubesc, Clare, din toată inima mea. Am vrut să ţi-o spun de atît de mult timp. O ţinea strîns de parcă ar fi vrut să-i oprească cuvintele pe care voia să le rostească.

– Nu, Ryan. Te rog.

El o strînse şi mai tare.

– Deci nu mă iubeşti, nu-i aşa? Asta e?

Ea îşi îngropă faţa la pieptul lui.

– Nu, nu e asta. Nu ştiu. Sînt atît de derutată! Se simţea tulburată la auzul cuvintelor lui de dragoste, dar nu putea încă să răspundă la ele. Îi răsunau în minte foarte clar cuvintele Reginei, povestind detalii ale ultimei ei întîlniri cu Ryan. Sugerase chiar că ar putea fi vorba de o cerere în căsătorie. Clare se încordă.

– Nu sînt pregătită să fac angajamente.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut aşa ceva, spuse Ryan cu o voce controlată. De-abia ţi-am spus că te iubesc.

Deci asta era, se gîndi Clare. Cererea în căsătorie

era pentru Regina. Propunerea de a-i fi amantă era pentru ea. Furioasă, încercă să se smulgă din braţele lui.

Ryan nu-i dădu drumul.

– Ce se petrece în capul ăsta frumos? întrebă el, strîngînd-o de braţe. De ce vrei să fugi de lîngă mine de fiecare dată cînd îţi arăt că ţin la tine? Ei bine, va trebui să te obişnuieşti cu ideea asta, Clare Marshall! Pentru că te iubesc şi intenţionez să ţi-o spun... şi să ţi-o arăt... de fiecare dată cînd voi avea ocazia!

– Dă-mi drumul! spuse Clare.

În loc să facă asta, Ryan o strînse în braţe. Îşi împleti degetele în părul ei şi-i apropie capul pînă ce buzele ei fură aproape de ale lui. Sărutînd-o lung şi plin de pasiune simţi cum treptat împotrivirea ei cedează. În cele din urmă, ea îşi petrecu braţele în jurul lui şi-i răspunse la sărutări. Rîzînd, el o ridică în braţe, cu uşurinţa cu care ar fi ridicat un copil.

– Pune-mă jos, şopti ea, continuînd să se opună.

– Cu plăcere. O întinse pe pat şi se aşeză şi el cu jumătate de corp peste ea, braţele lui înconjurînd-o. Din nou îi luă faţa între mîini şi o sărută, lung şi insistent, pînă cînd o simţi că se predă.

Degetele lui îi ţrasară conturul obrajilor şi apoi coborîră pe gîtul ei subţire, unde se simţea pulsul rapid. Era oare dragostea lui atît de nedorită de ea? Atunci de ce părea că se topeşte sub îmbrăţişările lui? Se trase înapoi şi căută răspunsul în ochii ei.

Ochii lui Clare erau înţeţoşaţi, iar privirea tandră şi plină de pasiune. Putea jura că ei reflectă dragostea pentru el. Fiecare centimetru din corpul ei părea că tînjeşte după el. Putea oare fi vorba numai de atracţia fizică? Se îndoia. Cu toate acestea, încă de prima dată cînd o ţinuse în braţe, corpurile lor se potriviseră perfect.

– De ce ţi-e atît de frică de dragoste? şopti el plin de

tandreţe. Ai suferit chiar atît de mult?

Incapabilă să vorbească, Clare aprobă din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

Ryan simţi o dorinţă irezistibilă de a-l distruge pe Elliot, care îi speriase atît de mult iubita.

– Clare, lasă-mă să te iubesc. Nu-ţi fie teamă de mine. Îţi promit că nu te voi face să suferi.

Ea îi examină faţa şi găsi numai adevăr şi dragoste în acele trăsături minunate.

– Nu-ţi cer să-mi spui că mă iubeşti, continuă el. Dar lasă-mă pe mine să te iubesc. Lasă-mă să-ţi arăt ce poate exista între o femeie şi un bărbat.

– Mi-e frică, şopti ea atît de încet, încît el fu nevoit să se concentreze pentru a-i înţelege cuvintele. Atît de frică!

Să-l ia naiba! se gîndi Ryan. Ce i-a putut face oare ticălosul? Găsind cuvintele insuficiente, el se rostogoli pe o parte şi-i aşeză capul pe umărul lui. Îi mîngîie cu blîndeţe părul lung şi o sărută protector.

– Ai încredere în mine, Clare, spuse în cele din urmă. Nu mă respinge.

Ea îşi scutură capul.

– Nu te pot respinge. Nici nu pot măcar să mă gîndesc obiectiv, cînd eşti în preajma mea. Mi-e teamă să te iubesc, dar se pare că n-am ce face. Te rog, Ryan, ai răbdare cu mine. Eu încerc.

– Asta-i tot ce-ţi cer, dragostea mea, spuse el răguşit. Cînd o sărută de data aceasta, simţi că un element nou s-a adăugat relaţiei lor. Prăpastia existentă între ei se umpluse cu dragostea lui. La urma urmei, ea îi mărturisise că îl iubeşte!

Cu multă grijă, de parcă era toată numai din sticlă, el îi ridică bărbia cu mîna şi o privi. Dragostea pe care o simţea îl făcu să geamă şi îşi dori ca ea să facă parte integrantă din el şi să o poată proteja în acelaşi timp.

Clare simţi căldura buzelor lui deschise peste ale ei

şi savură mîngîierea limbii lui, în timp ce fiori de plăcere îi străbăteau şira spinării. De fiecare dată cînd corpul ei îl atingea pe al lui, ea se simţea mai bine ca niciodată şi se lipea cu o dorinţă crescîndă de el.

Cît de uşor ar fi să-l iubească, se gîndi ea, nerealizînd că deja îl iubea. Şi cît de norocoasă va fi femeia care se va bucura de întreaga dragoste a acestui bărbat!

Îşi băgă mîinile în părul lui des şi-i depuse mici sărutări pe marginea urechii şi de-a lungul maxilarului. Pielea lui era de un bronz-auriu din cauza soarelui şi avea un miros proaspăt ca aerul de dimineaţă. Ochii lui aveau culoarea frunzelor pădurii, toamna, şi ea văzu în ei o dragoste de care nu se putea îndoi. Dacă ar fi măcar toată destinată ei!

Cu un geamăt de durere înăbuşit îl trase spre ea. Sub piele îi putea simţi muşchii de oţel. Era ca un armăsar pe care îl văzuse odată: piele netedă şi întinsă, muşchi puternici, perfect proporţionaţi, care dădeau impresia unei forţe incredibile ţinută sub control. Deşi nu avea o experienţă prea mare în ceea ce privea bărbaţii, ştia că Ryan era un pursînge.

Lipindu-se de ea, el îi mîngîie spatele şi şoldurile, masîndu-i pielea fină. Apoi îi cuprinse în palmă sînii rotunzi. Clare îşi presă corpul de al lui. Degetele şi apoi buzele lui o forţau să se predea cît de curînd, iar ea simţi că ia foc de fiecare dată cînd limba lui îi atingea sfîrcul sensibil.

Desfăcîndu-i uşor picioarele, el îi atinse locul cel mai intim, iar Clare gemu de plăcere. Simţi dintr-o dată că e gata să explodeze şi îşi arcui corpul, căutîndu-l pe al lui.

Ryan o mîngîie, pînă ce extazul aproape o epuiză, apoi o pătrunse, trăgîndu-i şoldurile pentru a le întîlni pe ale lui. Din nou Clare simţi dorinţa aceea arzătoare şi începu să se mişte în acelaşi ritm cu el, învăluiţi amîndoi într-un miraj al dragostei. Niciodată nu se simţise atît de

mult ca făcînd parte integrantă din el. Părea că sufletele lor se contopiseră în aceeaşi măsură în care o făcuseră trupurile. Cînd Ryan atinse apogeul pasiunii, Clare simţi de parcă el era înglobat în interiorul ei. Iar Ryan simţi plăcerea pe care ea o cunoscu.

Satisfăcută, Clare se cuibări în căldura braţelor lui, petrecîndu-şi un picior peste al lui. Pe jumătate adormită, îi mîngîie pieptul. În timp ce somnul o cuprindea, îl auzi spunînd:

– Te iubesc, Clare, din toată inima mea.

Clare se trezi cu un sentiment de împlinire şi se ghemui mai mult lîngă corpul de lîngă ea. Un zîmbet slab îi arcui colţurile buzelor la amintirea celor petrecute şi-şi strecură braţul peste pieptul lui. Respiraţia lui liniştită îi dădu un sentiment de siguranţă, şi oftă fericită. Cînd deschise ochii, îl văzu pe Ryan privind-o.

– Ce visai? o întrebă el. Păreai atît de fericită!

– Nu dormeam. Mă gîndeam la tine.

El zîmbi.

– Asta-i foarte bine. După o scurtă pauză spuse: Te iubesc, Clare.

O încruntătură uşoară apăru pe fruntea ei.

Mîngîindu-i ridurile, el adăugă:

– Nu-ţi cer să-mi spui că mă iubeşti. Nu, pînă nu eşti sigură. Aşa că nu arăta aşa nefericită.

– Cum poţi fi atît de răbdător? întrebă ea. Nu merit aşa ceva.

El îi închise gura cu un sărut.

– Să nu mai spui asta niciodată. Vorbeşti despre femeia pe care o iubesc. O bătu uşor cu palma peste fundul gol. Şi nu accept ca să vorbească cineva aşa despre ea. Acum scoală-te şi hai să mergem să pre-

gătim micul dejun. Avionul nostru pleacă peste două ore.

Clare se dădu jos din pat şi se îmbrăcă cu nişte pantaloni roşii, uşori şi o bluză cu multe volane în faţă. Îşi strînse părul la spate într-o coadă şi-l privi pe Ryan îmbrăcîndu-se. El fluiera uşor şi părea fericit. Putea el oare să fie îndrăgostit de ea şi de Regina în acelaşi timp? De ce păreau oare toţi bărbaţii fascinaţi de acea femeie blondă? Clare se întrebă nefericită dacă va trebui oare să-şi împartă iubitul, cu aceeaşi femeie cu care îşi împărţise şi soţul. Simţindu-se de parcă comitea un „incest", Clare se duse la baie să se spele pe dinţi.

20

Avionul ateriză, uşor, pe pista aeroportului *Stapleton* din Denver şi ei găsiră cu uşurinţă o maşină de închiriat. La acea oră traficul nu era aglomerat şi Ryan se îndreptă spre Boulder.

Părinţii lui Clare nu avuseseră niciodată suficienţi bani pentru a-şi permite o vacanţă, iar în timpul scurtei ei căsnicii, Elliot nu o dusese nicăieri, deşi lăsase de multe ori să se înţeleagă că Regina îl însoţea în călătoriile lui. Prin urmare, Clare fu fermecată la primul ei contac cu Munţii Stîncoşi.

– Priveşte, Ryan! exclamă ea, în timp ce Denver-ul rămînea în urma lor şi în faţă se înălţau vîrfurile munţilor. E zăpadă pe vîrfurile lor!

El zîmbi, dar o examină cu curiozitate. Cine ar fi crezut că ea nu văzuse niciodată munţii pînă acum? Şi cum era aşa ceva posibil, cînd toţi omenii care aveau cît de cît bani, mergeau la munte cel puţin o dată pe an?

– Par atît de înalţi şi de impunători! se minună ea. Nu mi-am închipuit că vîrfurile lor par albăstrui de la distanţă!

Deci nu mai văzuse munţii pînă acum! Ryan îi luă mîna şi-i sărută degetele, unul cîte unul, în timp ce conducea. Clare era o enigmă pe care el n-o putea rezolva. În multe privinţe părea că ea de-abia începe să-şi trăiască viaţa... Atîtea lucruri care lui îi erau bine cunoscute, pentru ea reprezentau experienţe complet noi.

– Ţi-ar plăcea să urcăm cu maşina pe unul dintre ei? întrebă el.

– Putem? Vreau să spun, par atît de... abrupţi. Îşi auzi propriile-i cuvinte şi roşi: Crezi probabil că mă comport ca o proastă. Dar e numai din cauză că n-am mai fost niciodată aici, pînă acum.

– Nu, dragostea mea. Niciodată nu te-am crezut proastă. Munţii Stîncoşi îţi impun întotdeauna respect cînd îi vezi pentru prima oară. Pe mine încă mă impresionează şi eu vin destul de des pe aici.

Motelul lor dădea spre poalele munţilor şi Clare rămase pe balcon privindu-i uimită. Păreau nişte stînci maronii adunate la întîmplare de către un copil de-al lui Titan. Peste crestele ascuţite, norii albi şi pufoşi treceau împinşi de vîntul uşor. Acum înţelegea de ce munţii erau denumiţi „Stîncoşi".

– Vom lua cina pe vîrful acelui munte, spuse Ryan venind lîngă ea. L-am sunat pe Tucker şi apoi am făcut rezervare la restaurantul de acolo.

– Crezi că va vrea să investească în acţiunea de forare? întrebă Clare, privind munţii.

– Sper. E ultima noastră şansă.

Fără să răspundă, Clare se înfioră şi intră înăuntru. Îşi despachetă rochia, pe care plănuise s-o îmbrace la cină, şi scotoci prin valiză, pînă ce găsi amîndoi pantofii.

– E un lucru bun că nu mă gîndesc la spaţiu, atunci cînd fac bagajele. Am împachetat asta ca pe o pînză pentru fundalul unei expoziţii. Altfel, aş fi fost nevoită să mă îmbrac în blugi sau în costumaţia mea de pictor.

El zîmbi.

– Arăţi nemaipomenit, indiferent ce îmbraci. Tucker va fi fermecat.

– Sper că va fi destul de fermecat, ca să investească. Îşi scoase un tricou. Mă duc să fac un duş.

– Eu te voi spăla pe spate, se oferi Ryan. În felul ăsta putea economisi apa. Zîmbi, cînd o văzu privindu-l

surprinsă.

Clare nu mai făcuse niciodată duş în prezenţa unui bărbat şi se simţea neaşteptat de ruşinoasă. Dar în timp ce Ryan îi săpunea corpul, simţi că începe să-i placă.

Spuma din apă se prinsese de părul lui, sclipind ca nişte bijuterii şi pielea îi era lunecoasă ca satinul. Clare îşi plimbă mîinile peste corpul lui. Pînă acum, întotdeauna se spălase pentru a fi curată, dar în acest moment descoperea noi dimensiuni ale acestui act.

– N-am ştiut că poate fi atît de amuzant, spuse ea peste zgomotul făcut de apă.

Picăturile de apă se opreau pe genele ei lungi şi alunecau apoi pe pielea mătăsoasă. Buzele rozalii erau întredeschise şi Ryan îi putea vedea linia albă a dinţilor. Aburul îi ondulase părul care îi cădea acum în bucle peste umeri şi sîni. Îi mîngîie pielea cu vîrful degetelor şi imediat sfîrcurile ei răspunseră, la apropierea de el.

– Ţi se udă părul, spuse el grijuliu. Vrei să ţi-l dau pe spate?

– Nu. Mi-am adus uscătorul de păr cu mine.

– Asta-i ceea ce-mi place la tine, spuse el. Nu te deranjează dacă părul ţi se ciufuleşte sau dacă machiajul nu este perfect. Nu eşti sclifosită. Poate de aceea arăţi întotdeauna atît de frumoasă.

– Arăt frumoasă, pentru că părul mi-e ciufulit şi machiajul pe jumătate şters? Cu siguranţă te pricepi să faci complimente!

– Ştii foarte bine ce-am vrut să spun. La unele femei, părul stă precum o cască şi nu le poţi vedea pielea din cauza stratului de machiaj. Tu arăţi... accesibilă.

– Să-ţi mulţumesc pentru asta? întrebă Clare. Cred că da.

– Ceea ce vreau să spun este că îmi placi exact aşa cum eşti...naturală.

– Şi mie îmi placi exact aşa cum eşti, glumi ea. Gol.

El rîse. Trăgînd-o spre el, o sărută cu tandreţe. Apa,

care se prelingea pe ei, era excitantă şi Clare simţi cum pulsul i se accelerează. Îi mîngîie spatele, descoperind noua senzaţie pe care i-o producea pielea lui udă. Orice gînd legat de petrol era departe de mintea ei şi era conştientă numai de prezenţa lui Ryan. Mîinile lui îi mîngîiară sînii şi apoi alunecară în jos pe şolduri, trăgînd-o spre sexul lui întărit. Clare scoase un oftat de plăcere şi se apropie senzual de el.

– Se poate face dragoste sub duş? murmură Clare cu gura pe gîtul lui. Şi avem timp?

– Da şi da.

El o aşeză în poală, cu faţa spre el. Cînd simţi că el o pătrunde ţipă de plăcere. Apa din jur îi stimula din ce în ce mai mult în timp ce se mişcau, aducîndu-i pe amîndoi repede la orgasm.

Ryan se cutremură şi o strînse mai tare.

– Eşti minunată, îi spuse el la ureche. Şi e al naibii de bine să fac dragoste cu tine.

– Şi tu eşti la fel, şopti ea. Sînt atît de fericită că te-am găsit.

Ajunseră cu puţină întîrziere la restaurant, dar nici unuia nu-i păsa. Maxwell Tucker, un urs mare şi blond, îi aştepta. După ce mîncară, Ryan discută cu el despre puţ. Clare îşi sorbea vinul şi încerca să urmărească conversaţia. Dar descoperi că atenţia îi era captată de felul în care erau sculptate mîinile lui Ryan, de felul cum îi cădea părul pe frunte şi de sunetul vocii lui care fusese atît de tandră cu o oră în urmă şi acum era a unui om de afaceri.

Fără să-şi dea seama, Clare clătină din cap. Era ceva foarte important! Nu putea să stea acolo şi să viseze la Ryan cu ochii deschişi. Următorul pas va fi să se îndrăgostescă de el! Jenată, încercă să se forţeze să asculte explicaţiile geologice ale lui Ryan.

Tucker, o persoană drăguţă şi sociabilă de altfel, devenea foarte serios cînd era vorba de finanţe. Îi puse

diverse întrebări lui Ryan, foarte pertinente şi foarte cercetătoare.

– Ei bine, spuse el, după o pauză lungă, nu m-ar deranja să deţin o parte dintr-un puţ petrolier, dar trebuie să mă mai gîndesc.

Ryan aprobă din cap.

– M-am aşteptat că aşa vei face. Oricum, nouă ne trebuie răspunsul cît se poate de curînd.

– Bineînţeles. Voi medita şi vă voi comunica decizia mea mîine seară.

– În regulă. Avionul pleacă din Denver la ora trei, mîine după- amiază.

– Puteţi suna şi lăsa un mesaj la mine, spuse Clare. Servitoarea mea îl va primi, dacă eu n-am ajuns încă.

– Aşa voi face. Am numărul dumneavoastră chiar aici, spuse el, arătînd cu mîna în dreptul buzunarului de la haină. Veţi primi veşti de la mine mîine înainte de ora zece seara. Dacă mă hotărăsc să intru în afacere vreau să vin şi să văd totul la faţa locului.

– Sigur, Max. Vei fi binevenit oricînd, îl asigură Ryan.

Ţinîndu-se de cuvînt Ryan o sculă pe Clare, în zori, şi o trase jos din pat pentru plimbarea promisă pe munte. Cînd cerul începea să se lumineze şi apoi, să se transforme într-un albastru intens, ei erau deja în vîrf şi priveau oraşul care se întindea în valea de la poalele lor.

– Estes Park, spuse Ryan.

În partea dreaptă se întindea un lac de un albastru identic cu al cerului care se reflecta în el. Oraşul era înconjurat de pajişti fertile, acoperite cu iarbă înaltă. De o parte şi de alta se înălţau munţii acoperiţi de zăpadă şi îmbrăcaţi la poale cu copaci, cu vîrfuri ascuţite de stînci ţîşnind din loc în loc.

Ryan traversă cu maşina oraşul, amorţit acum, cînd schiorii din timpul iernii plecaseră şi turiştii verii încă nu sosiseră. O luă pe un drum care curînd deveni desfundat şi îngust cît pentru o maşină.

Ascensiunea era abruptă, în timp ce drumul şerpuia traversînd muntele. Ryan renunţă, în mod deliberat, să privească peisajul, lăsînd-o pe Clare să se minuneze în faţa panoramei care se întindea sub ochii lor. Deşi privea la ceea ce ea îi arăta, atenţia lui era concentrată în întregime asupra ei.

La un rîu de munte, ce curgea repede şi zgomotos, Ryan opri maşina şi se plimbă de-a lungul stîncilor ce se rostogoliseră de pe munte cu ani în urmă. Clare băgă mîna în apa rece ca gheaţa şi rîse încîntată cînd simţi că degetele îi amorţesc. Lipsiţi de orice griji, exact ca doi copii, se căţărară pe o stîncă şi stătură pe suprafaţa încălzită de soare.

– E perfect, spuse Clare fericită. Este exact cum mi-am închipuit că trebuie să fie muntele.

– N-ai mai văzut munţii pînă acum, spuse Ryan ca o concluzie, apoi întrebă: Unde ţi-ai petrecut vacanţele? La mare?

Clare dorea din tot sufletul să-i spună adevărul, dar încă o dată realiză că era legată de minciunile şi jumătăţile de adevăr pe care le spusese. Simţi că i s-ar sfîşia inima dacă ar vedea dragostea murind în ochii lui.

– Nu plecam nicăieri în vacanţă cînd eram copil. Şi, după cum ţi-am mai spus, Elliot nu m-a dus nicăieri.

– De ce?

O clipă lungă şi dureroasă, Clare se gîndi să-i spună adevărul despre Elliot şi Regina, dar nu putu. Nu i-l putea spune lui Ryan.

– Nu ne-am iubit unul pe altul. Eram fericiţi cînd eram despărţiţi. Aşa că el călătorea şi eu stăteam acasă.

– De ce nu te-ai dus nicăieri cu părinţii tăi? Ryan ştia că intrase pe un teren periculos, aşa că îşi alese cuvin-

tele cu atenţie.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Ai stat în Kilgore toată viaţa?

– Nu voi vorbi despre asta, îl avertiză Clare. Te rog, Ryan, nu-mi mai pune atîtea întrebări. Lasă-mă să fiu reală şi acceptă-mă aşa cum sînt.

O asociere ciudată de cuvinte, se gîndi el, dar spuse:

– Te iubesc, Clare... exact aşa cum eşti. Indiferent dacă ai văzut vreodată munţii sau nu.

Clare se aplecă şi-l sărută, dar era copleşită de gînduri confuze. Oare chiar o iubea? Sau iubea numai femeia care credea că este? Stînjenită, aruncă o crenguţă în apa care curgea repede şi o privi pînă ce dispăru după un grup de stînci.

– Crezi că sînt cerbi aici? întrebă ea, îndreptîndu-şi privirea pătrunzătoare spre pădurea deasă de dincolo de rîu.

– Fără îndoială. De asemenea, elani, urşi, veveriţe... Numeşte-le doar şi vor fi aici.

Ea dădu din cap mulţumită.

– Aşa am crezut şi eu. Şi peşti?

– Cu miile. De asemenea şi toate soiurile de păsări. Te gîndeşti cumva să deschizi o grădină zoologică?

– Nu, mă întrebam doar. În caz că nu voi mai ajunge vreodată pe aici, vreau să ştiu tot ce e în jurul meu.

– Vei mai veni aici.

– De unde ştii?

– Pentru că te voi aduce eu. Vreau să vezi munţii toamna cînd pădurea are toate nuanţele de galben. Cea mai uşoară briză o face să foşnească. E un sunet incredibil. Acest drum e închis iarna, dar vreau să-ţi arăt munţii acoperiţi de zăpadă. Ştiu un alt loc de unde putem lua telefericul. Fiecare anotimp are personalitatea lui.

– Mi-ar plăcea, suspină Clare. Sînt atîtea pe care aş vrea să le văd şi să le fac!

– Vom face. Avem o groază de timp.

Ea îl privi, dar el nu părea să realizeze dependenţa pe care cuvintele lui o implica. Pentru un scurt moment, Clare îndrăzni să se gîndească, cum ar fi dacă ar deveni soţia lui Ryan. Să-l aibă şi să-l poată iubi pentru totdeauna. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu avea de unde să ştie dacă oficierea căsătoriei nu-i va distruge fericirea de acum, aşa cum se întîmplase şi prima oară. Şi mai era şi Regina.

– Ţi-e frig? o întrebă Ryan cînd ea se cutremură.

– Puţin. Îi acceptă mîna întinsă şi o ajută să se ridice. El sări jos, apoi îi puse mîinile pe talie şi o trase lîngă el. Îşi croiră cu atenţie drum printre muşchiul gros şi stîncile maronii.

Cînd ajunseră la maşină, Clare gîfîia.

– N-o să crezi, spuse ea, respirînd greu, dar de-abia mai respir.

– E din cauza altitudinii, îi explică, gîfîind la rîndul lui. Sîntem la peste zece mii de picioare înălţime. Vîrful muntelui este la treisprezece mii de picioare.

Creasta muntelui era rotunjită şi se înălţa precum vîrful unui chiparos. Numeroase pîrîiaşe îi brăzdau suprafaţa. Pădurea se termina undeva mult mai jos. De-a lungul liniei orizontului, cît de departe vedeai cu ochiul, se întindeau crestele golaşe ale munţilor.

– E chiar mai frumos decît mi-am închipuit, spuse Clare. Întotdeauna bate aşa vîntul?

– Da, aşa e tot timpul. Priveşte acolo. Vezi poteca aceea? A fost făcută de indieni, cu sute de ani în urmă. Aici nimic nu se schimbă.

Clare se lipi mai strîns de el.

– Cred că am găsit un mijloc de a mă încălzi.

El rîse.

– Hai să ne întoarcem la maşină, pînă nu îngheţi de tot. Mai vreau să-ţi arăt ceva.

Drumul, care cobora muntele, era abrupt şi şerpuitor. Curînd, apărură brazii şi pe măsură ce coborau

apăreau tot mai multe foioase. Ryan o luă cu maşina pe un drum şi mai îngust, care dădea într-o vale ce era încă plină cu zăpadă.

Clare îşi ţinu respiraţia în faţa acestei neaşteptate privelişti. Fără să scoată un cuvînt, arătă cu mîna spre un cerb şi două căprioare care dispăruseră în pădurea întunecată.

– Vezi? Ţi-am spus că sînt cerbi aici.

– N-am mai văzut unul pînă acum. Sînt atît de mari!

– Vino, spuse el, deschizînd portiera. Trebuie să facem un om de zăpadă.

Din cauza frigului, hotărîră să facă unul mai mic. În timp ce Ryan aşeza capul, Clare se duse în pădure pentru a găsi ceva potrivit pentru ochi, nas şi gură.

– Uite! spuse ea. Primul nostru om de zăpadă.

Ryan îi înţelese cuvintele şi zîmbi. Luînd un beţişor, începu să scrie în zăpada imaculată: „O iubesc pe Clare".

– Ce faci? întrebă ea.

– Aşa, spuse el, semnîndu-se. Dragostea noastră e acum parte integrantă din munte. Cînd zăpada se va topi, va curge în pîrîurile de pe munte şi va pătrunde în pămînt, unde va rămîne pentru totdeauna.

Clare uită de vîntul rece şi îşi puse braţele în jurul lui.

– Ai un suflet de poet, spuse ea încet, dar eşti atît de puternic.

– Slăbiciunea şi blîndeţea nu sînt sinonime, Clare, spuse el. Dragostea nu e dureroasă.

– Nu, spuse ea uimită, nu e.

Ryan îşi coborî capul şi o sărută.

Zborul pînă la Houston fu destul de greu, iar cînd aterizară, Clare era deja epuizată. Luară maşina din par-

care şi porniră înapoi spre Kilgore. Cînd, în cele din urmă, se văzură luminile oraşului, Clare răsuflă uşurată. Îşi rezemă capul de umărul lui Ryan şi căscă.

– Credeam că nu mai ajungem, oftă ea. Ne-a luat mai mult drumul cu maşina la Kilgore decît drumul cu avionul în Colorado.

Ryan îşi privi ceasul.

– Te duc acasă şi te bag în pat.

Clare se lipi de el.

– La tine sau la mine?

– Oriunde. Acum, că era din nou în mediul ei familiar, Ryan se temea să nu se depărteze iarăşi de el.

– La mine. Cu tine.

El se relaxă şi zîmbi.

– Speram să spui asta.

– Tucker probabil că a sunat pînă acum. Mă vei ajuta să găsesc mesajul scris de Betty. Dar, crede-mă, nu va fi deloc uşor. Odată am găsit un mesaj ascuns sub covor. Clare se opri şi spuse apoi nesigură: Crezi că ne va da banii necesari?

– Sper. Tucker e cunoscut pentru gustul său de a investi în afaceri riscante.

– Nu cred că-i aşa de riscant, comentă ea, arătînd cu mîna spre o sondă ridicată pe spaţiul verde din curtea spitalului. S-a găsit petrol peste tot în jurul oraşului.

– Da, dar terenul tău e situat cu trei mile mai la nord. Nici unul din puţurile din jurul tău nu a dat încă de petrol. Şi am avut foarte multe ghinioane încă de la început. Tucker e foarte superstiţios. Poate lua asta drept un semn rău.

– Vorbeşti serios?

Ryan opri maşina în faţa casei ei.

– Aşa am auzit că ar fi. S-ar putea să fie chiar influenţat negativ de faptul că ai sonda aia veche în curtea din faţă. Jucătorii de noroc sînt foarte ciudaţi.

Clare îşi aminti de un breloc de argint, pe care Elliot

îl purta întotdeauna asupra sa, şi dădu din cap:

– Ai dreptate, spuse ea.

Ryan luă bagajele de pe locurile din spate şi deschise portbagajul.

– Te ajut să duci astea înăuntru.

Clare scutură din cap.

– Nu te obosi. Tablourile astea stau de două zile în portbagaj şi n-au păţit nimic. Pot să mai stea o noapte. În afară de asta, nu pare că va ploua. Le putem descărca mîine dimineaţă.

Descuie uşa de la intrare şi aprinse lumina.

– Mă duc să caut mesajul lui Tucker. Vrei să bei ceva?

– Nu, mulţumesc. Te ajut să-l cauţi.

Găsiră biletul prins cu un magnet de frigider, alături de lista pentru cumpărături şi două reţete decupate din ziar. Clare i-l întinse lui Ryan.

– Citeşte-l tu, spuse ea nervoasă.

El îl citi în gînd şi încruntătura de pe faţă îi spuse lui Clare care era răspunsul.

– Ne-a refuzat. Spune că riscul e prea mare şi că regretă, dar ne urează succes. Ryan mototoli hîrtia şi o aruncă în coşul de gunoi. Cred că acum aş vrea ceva de băut, spuse el.

Încet, Clare pregăti un whisky cu gheaţă pentru el şi un gin tonic pentru ea.

– Asta înseamnă, ceea ce cred eu că înseamnă?

– Ştiu că este petrol acolo jos! spuse el, în timp ce se aşezară în living. O simt! Tot ce-mi trebuie este timp!

– Dar eu nu am timp! spuse Clare fără să se gîndească.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Ryan. La naiba, Clare, trebuie să discuţi cu mine!

Ea privi afară, pe geam, la lacul care era atît de slab luminat, încît putea foarte bine să pară luminat de lună.

– Nimic, spuse ea absentă. Sînt unele lucruri care nu

pot fi spuse. Nu acum. Poate niciodată.

– Nu înţeleg, spuse Ryan, aşezîndu-i capul pe umărul lui, şi frecîndu-şi bărbia de părul ei. La un moment dat am crezut că eşti lacomă, acaparatoare. Acum ştiu că nu e adevărat, dar nu pot înţelege de ce eşti atît de nerăbdătoare în legătură cu puţul ăsta. De ce e aşa de important pentru tine?

– Nu pot să-ţi spun. Te rog nu mă întreba. Şi, te rog, nu mă crede lacomă. Nu sînt aşa.

– Ştiu, spuse el tandru. Dacă ai fi, nu te-aş iubi atît de mult. O sărută şi o ţinu strîns. Vreau să te protejez, Clare, indiferent dacă ai sau nu ai nevoie. Cînd te văd atît de îngrijorată, îmi vine să ies afară şi să mă lupt cu toţi demonii tăi.

Ea zîmbi şi oftă.

– Dragul meu cavaler, Sir Ryan of Hastings, gata să se lupte cu nişte fantome. Din păcate, demonii mei sînt prea mari şi prea de temut, ca să-i pot numi. Va trebui să mă lupt singură cu ei.

– Într-o zi, vei avea suficientă încredere în mine, ca să mă laşi să te ajut, spuse el plin de speranţă. Sau mă vei iubi suficient.

Inima lui Clare se umplu de dragoste pentru el şi îşi simţi ochii plini de lacrimi.

– E acelaşi lucru, Ryan.

El se ridică şi o trase după el. Fără să scoată un cuvînt, ieşiră din living şi urcară scările, ţinîndu-se de mînă. Clare simţi puţină jenă, gîndindu-se ce va spune Betty cînd îl va găsi pe Ryan la micul dejun. Apoi îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui şi uită de toate.

21

Ryan îşi despachetă valiza, răsturnînd conţinutul pe pat. Fluierînd fericit, începu să sorteze lucrurile murdare de cele curate. Închizînd valiza, o trînti pe jos şi o împinse cu piciorul sub pat.

Sunetul telefonului îl făcu să zîmbească. Cu siguranţă că era Clare. Noaptea trecută fusese mai iubitoare ca niciodată şi el era sigur că ea nu va mai ridica acel zid între ei.

– Bună, răspunse el vesel.

– Bună, Ryan, se auzi o voce uşor răguşită. Te deranjez cumva?

– Nu, nu tocmai. Cine este? Zîmbetul îi dispăru de pe faţă.

– Regina Wharton. M-am gîndit să te sun şi să te invit la cină diseară. Va fi foarte intim... numai noi doi.

– Nu, mă tem că nu pot, spuse el, încruntîndu-se. Clare şi cu mine avem alte planuri.

Urmă o scurtă pauză.

– Credeam că e încă la Houston. Mi-am închipuit că te simţi singur, aşa că te-am sunat să te consolez. Eşti sigur că nu vrei să treci pe aici?

– Regina, ţi-am spus că eu şi Clare ne întîlnim numai unul cu altul.

– Eşti chiar atît de sigur de asta? întrebă Regina surprinsă. Eu am auzit că Clare se întîlneşte cu Cliff Anderson. Ştii, bărbatul acela din Dallas, care se ocupă

de afaceri cu obiecte de artă. Credeam că ştiai.

Furios, Ryan încercă să-şi calmeze vocea.

– Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta, dar e o minciună. La revedere. Fără să-i aştepte răspunsul, Ryan închise telefonul.

„E ridicol", îşi spuse el. „Clare nu mi-ar face una ca asta". Dar asta ar fi putut explica faptul că ea îl evitase în ultimele săptămîni. Înşfăcă sacul cu rufe murdare şi se îndreptă furios spre spălătorie.

Clare îl conduse pe Ryan pe sub sălciile care creşteau pe marginea rîului. Aerul era plin de parfumul primăverii şi un vînt uşor bătea printre frunzele tinere. Sub picioarele lor, frunzele maronii de anul trecut formau un covor gros, iar apa rîului făcea un zgomot uşor, la trecerea ei peste pietre.

– Ăsta e locul meu preferat, spuse Clare, sprijinindu-se de trunchiul unui stejar acoperit cu muşchi verde. Nimeni altcineva, în afară de mine, nu vine aici şi ştiu că pot fi singură cu mine însămi. Arată spre un loc unde rîul forma un iaz natural. Acolo se poate înota, spuse ea. Fundul e din ce în ce mai adînc şi apa e întotdeauna liniştită. Acolo am învăţat să înot.

– Singură?

– Da, n-am avut fraţi sau surori. Nu e chiar atît de adînc. Suficient să te poţi bălăci.

Ryan se miră la gîndul că ea învăţase să înoate într-un lac cu mîl pe fund. El învăţase în piscina acoperită din casa părinţilor lui. Şi cum de avusese ea voie să se plimbe singură prin pădure, la aşa mare distanţă de oraş? Nu era nici o casă pe terenul fermei, cu excepţia colibei dărăpănate de pe pajişte. Încetul cu încetul,

un nou răspuns la misterul pe care-l reprezenta Clare îi trecu prin minte, dar el nu-l luă în seamă. Era prea greu să şi-o imagineze pe eleganta Clare trăind într-un astfel de loc. Cu toate acestea, asta ar explica atît de multe lucruri! Ryan o privi fără să spună nimic.

– E destul de cald pentru picnicuri acum, spuse ea. Nu mai există riscul producerii unei furtuni de zăpadă. Aceea a fost ceva într- adevăr deosebit, nu-i aşa? N-am văzut niciodată una care să înainteze cu o astfel de viteză. Rîse încîntată, fără să observe cît era el de tăcut. Aş putea pregăti mîncarea pentru un picnic. Ţi-ar plăcea?

Ryan zîmbi.

– Sună destul de bine. Eu aduc vinul.

– Nu vom putea însă joi, din cauza orelor mele de pictură. Vineri, Marla m-a rugat să trec pe la ea de dimineaţă. Cred că va trebui să mă duc, deşi nu prea am chef. Respiră adînc şi continuă: Trebuie să discutăm despre organizarea unei companii de strîngere de fonduri, pentru noua aripă a spitalului. Regina Wharton dă petrecerea. Îţi mai aminteşti de ea? Clare îşi ţinu respiraţia. Trebuia să afle dacă era vreo urmă de adevăr în afirmaţiile Reginei cu privire la Ryan. Indiferent cît de mult ar fi durut-o.

Uimit, Ryan spuse:

– Da, o cunosc pe Regina. Oare ar trebui să-i spună lui Clare? se întrebă el. Dacă el n-o va face, îi va spune oare Regina? La urma urmei, fusese o singură dată cu acea femeie, şi asta, după ce o văzuse pe Clare cu Cliff Anderson. Ryan ştia acum că fusese o întîlnire de afaceri. Oare mai era tot aşa?

– Clare, trebuie să-ţi spun ceva. Şi dacă ea se întîlnea cu Anderson? se gîndi el. Dar dacă nu se întîlnea, putea ea să înceapă să aibă încredere în el, aflînd că s-a culcat cu una dintre prietenele ei? Nu, puteau să-şi asume un astfel de risc. E vorba despre puţul de pe

terenul situat la nord de aici, continuă el. Au fost nevoiţi să-l abandoneze, pentru că era secat.

Numai zgomotul apei şi cîntecul mierlelor întrerupea liniştea care se lăsase.

– E numai la o milă distanţă, spuse ea în cele din urmă. Sînt siguri că e secat? Nu e nici o greşeală?

– Nu, nu e o greşeală. Echipa a fost retrasă de acolo azi-dimineaţă. Văzîndu-i expresia de pe faţă, Ryan se întrebă dacă asta o rănise la fel de tare cum ar răni-o dacă ar afla despre aventura lui cu Regina.

– Atunci şi puţul meu poate fi la fel, spuse ea absentă. Era o posibilitate pe care nu îndrăznise niciodată s-o rostească cu voce tare.

– Am săpat numeroase puţuri, iubito, spuse el. Ajungi la un punct unde poţi simţi dacă există sau nu ceva şi la tine simt că există. Pun pariu pe orice că al tău va da rezultate bune.

– Şi dacă nu va fi aşa? Clare privi pămîntul pe care-l iubea atît de mult. Cum putea îndura să-l piardă?

– N-am nici un motiv să cred că puţul tău e secat. Ultimele mostre extrase din adîncime arată foarte promiţător. Nu am ajuns încă suficient de adînc. Voi trimite mîine o comadă pentru mai multe ţevi. Ne va fi suficientă pentru a ajunge la adîncimea la care au săpat ceilalţi. Puţul ăla secat, situat la nord de aici, nu înseamnă absolut nimic. Nu e un motiv care să ne facă să renunţăm.

– Nu pot să renunţ la el, şopti ea, luptîndu-se cu lacrimile care îi năvăliseră în ochi. Nu pot.

Din nou Ryan se întrebă dacă ceea ce credea despre Clare era adevărat. Privi printre copaci la casa cenuşie şi dărăpănată. Fără să spună un cuvînt, o cuprinse în braţe. Nu ar fi putut-o iubi mai puţin dacă nu avea bani şi un arbore genealogic prestigios în urma ei. El avea suficient din amîndouă pentru a-i ajunge şi ei.

– Te iubesc, Clare, spuse încet.

Pe neaşteptate, o ploaie uşoară începu să cadă.

– Priveşte, exclamă Clare, încercînd să-şi ascundă îngrijorarea, plouă cu soare. Poate că e un semn.

Picăturile ca de cristal luceau pe frunze, creînd o atmosferă de basm. Razele soarelui făceau ca ploaia să pară formată din mici diamante.

Clare privi în sus spre Ryan, pe genele ei amestecîndu-se lacrimile cu picăturile de ploaie. Buzele ei moi erau întredeschise şi lăsau să se vadă dinţii albi, iar obrajii erau îmbujoraţi de parcă ar fi alergat.

– Clare, spuse el încet.

Se aplecă şi o sărută lung şi încet, cu o profunzime a sentimentelor care-i cutremură pe amîndoi. Ploaia uşoară îi atingea, îi mîngîia şi părea să-i adăpostească într-un loc numai al lor.

Clare îşi băgă mîinile în părul lui ud şi lăsă să-i scape un suspin.

– Am obosit să mă mai joc, Clare, spuse el, ţinînd-o strîns. Nu ştiu de ce ţi-e atît de teamă să ai încredere în mine, dar ar fi trebuit să ştii pînă acum că o poţi face. Trebuie să ştiu care e poziţia mea în relaţia cu tine. Dacă nu mă iubeşti, spune-o, dar nu mă mai face să mă întreb mereu. Tăcu şi aşteptă un răspuns din partea ei.

La fel de brusc cum începuse, ploaia se opri şi o pasăre zbură deasupra capetelor lor.

– Te doresc, Ryan, răspunse ea în cele din urmă. Mi-e îngrozitor de teamă de ceea ce simt, dar simt acest lucru. Nu-ţi pot spune ceea ce vrei să auzi. Nu încă. Nu pentru că n-aş simţi asta, dar mi-e greu să rostesc cuvintele.

Abia atunci el realiză că îşi ţinuse respiraţia.

– Aşa e, dragostea mea? Eşti sigură?

Ea aporbă din cap.

– Am încercat să nu simt în felul ăsta, dar n-am reuşit. Mi-am spus că nu voi mai fi niciodată vulnerabilă, dar se pare că n-am ce face.

– O spui ca pe o sentință, spuse el dezamăgit.

– Oh, nu. În nici un caz. Mi-a fost teamă. Încă îmi mai este. Nu vreau să fiu una dintre multe altele. Nu mă pricep să împart un bărbat.

– Nici eu nu vreau să te împart. Nu există nimeni altcineva.

Putea oare să-l creadă? se întrebă ea. Regina fusese atît de convingătoare.

Ryan o sărută şi o ţinu atît de strîns, de parcă nu voia să-i mai dea drumul niciodată. Ea simţi bătăile puternice ale inimii lui pe obraz şi siguranţa pe care braţele lui i-o inspirau. Încet, Clare obosi să-şi mai asculte vechile inhibiţii. Cu toate acestea, frica era prea puternică. Dacă i-ar spune lui Ryan că-l iubea ar fi fost ca un legămînt şi nu voia aşa ceva. Nu, atîta timp cît umbra Reginei plana deasupra lor.

– Te rog, mai dă-mi puţin timp, spuse ea.

Părea atît de mică şi de lipsită de apărare în braţele lui! Simţea că nu se va sătura niciodată s-o atingă, nu se va sătura să-i audă vocea. Era dispus să aştepte pentru dragostea ei, indiferent cît de mult ar fi trebuit.

Clare îşi simţi inima bătînd în acelaşi ritm cu a lui şi se lipi mai mult de el, frecîndu-şi obrazul de materialul moale al cămăşii. Minunîndu-se de felul cum sufletele lor păreau să se împletească, ridică buzele pentru a-i primi sărutul.

Buzele lui erau calde şi senzuale şi Clare simţi un foc aprinzîndu-i-se prin interior.

– Hai să mergem acasă, şopti ea, cînd fu în stare să vorbească. Te doresc.

Un muşchi subţire se contractă în obrazul lui cînd o privi.

– Să mergem, dragostea mea, spuse el, luîndu-i mîna în mîna lui.

Încă o dată ea privi pajiştea verde.

– Acesta va fi întotdeauna locul nostru special, spuse

ea, oftînd. Cred că simt aşa din cauza ploii magice. Începu să meargă alături de el.

Pajiştea era de un verde proaspăt, iar printre firele de iarbă apăruseră primele flori de primăvară. Fluturi, de culoarea lămîii, zburau din floare în floare.

– E o zi superbă, spuse Clare fericită, ferindu-se să calce peste un grup de violete ce încă străluceau din cauza picăturilor de ploaie.

– În ciuda ploii? întrebă Ryan. Credeam că femeile se plîng cînd li se udă picioarele, o necăji el. Picături mici de ploaie luceau încă pe umărul ei.

– Eu nu. În afară de asta, sînt împreună cu cel mai minunat bărbat din lume şi el este îndrăgostit de mine.

Ryan o luă de mînă şi o făcu să se oprească.

– Asta înseamnă că nu-ţi mai e frică să mă iubeşti?

– Nu ştiu dacă ceea ce avem acum va dura, spuse ea serioasă. Poate că ceea ce simţim e prea puternic şi ne va distruge. Pentru cît timp va dura vreau să fiu împreună cu tine. N-am simţit aşa ceva pînă acum şi e puţin înspăimîntător.

Clare privi înapoi la poteca udă, care rămase în urma lor, şi zîmbi.

– Vreau să fiu împreună cu tine atît timp cît mă vei lăsa. Probabil chiar mai mult. În afară de asta, spuse ea şireată, cred că ajung înaintea ta acasă. Fără să-i mai lase timp să răspundă, o luă la fugă, alergînd plină de viaţă.

Ryan izbucni în rîs şi alergă după ea, foarte aproape, dar iăsînd-o pe ea să conducă. În dreptul terasei, ea urcă treptele cîte două o dată, dar el sări cu picioarele lungi direct pe terasă, ajungînd cu o secundă înaintea ei.

– Nu e drept! spuse ea, gîfîind veselă. N-ai urcat treptele!

– N-ai specificat acest lucru, o necăji el. Ne-am întrecut cine ajunge mai repede acasă, nu la scări.

Ea se sprijini cu spatele de uşă şi rîse ca o fetiţă în timp ce încerca să-şi recapete respiraţia normală.

– Cred că mi-am pierdut condiţia fizică, spuse ea, continuînd să gîfîie.

– Nu, ai început doar să îmbătrîneşti, o linişti el. Condiţia ta fizică e foarte bună.

– Oh! rîse ea, lovindu-l în glumă. Îţi voi plăti pentru asta!

Ryan se aplecă şi o sărută. Deodată, deveniră amîndoi serioşi. El o sărută din nou, mult mai puternic.

– Te iubesc, Clare.

– Taci, Ryan, îl rugă ea. Nu pot...

– Atunci, nu spune nimic, o întrerupse el. Dar eu îţi voi repeta acest lucru, pînă cînd te vei obişnui cu ideea. Pînă cînd vei recunoaşte că şi tu mă iubeşti.

– Ryan...

– Taci.

El o cuprinse în braţe şi ea îi simţi limba mîngîndu-i buzele şi cerîndu-i să răspundă în acelaşi fel. Îi răspunse la sărut cu o pasiune crescîndă.

– Mă faci să mă simt lipsită de ruşine şi pierdută în braţele tale, şopti ea cînd el o eliberă din sărut. Precum o mică fiinţă obscenă.

– Numai una mică? Trebuie să mai lucrez la asta!

Ţinîndu-se de mînă, merseră pe terasa îngustă şi acoperită şi priviră coroana bogată, de un verde-închis a trandafirului chinezesc. O adiere de vînt mişcă frunzele şi pătrunse apoi pe terasă.

Ce ciudată e viaţa, se gîndi Clare. Dacă lucrurile ar fi decurs altfel, l-aş fi adus pe Ryan aici, să-i cunoască pe părinţii mei în cămăruţa mică ce servea drept living. L-ar fi plăcut cu siguranţă, visă ea. Realitatea însă învinse şi ea oftă. Nu, lucrurile n-ar fi decurs în felul acesta. El era îndrăgostit de moştenitoarea averii familiei Marshall, nu de fata săracă, aşa cum fusese ea odată.

– Cît timp a trecut de cînd n-a mai locuit nimeni în

casa asta? întrebă el. Pare să fie în stare bună.

– Cam patru ani. Structura e mai solidă decît pare. Trebuie doar zugrăvită şi făcut un nou acoperiş.

Ryan luă o potcoavă de cal de pe perete. Clare fu copleşită de amintiri. Mama ei o agăţase acolo, spunînd că va aduce noroc şi le va proteja casa. Fusese în anul dinaintea plecării ei la colegiu.

Cu grijă, Ryan puse potcoava la loc.

– Cine a locuit aici?

Clare înghiţi în sec, apoi răspunse.

– O familie cu numele O'Brian. El a murit acum patru ani, iar ea a trăit doar trei luni după aceea. Erau foarte apropiaţi. Spera să nu izbucnească în lacrimi: Nu acum!

– I-ai cunoscut bine? întrebă el fără s-o privească.

– Destul de bine. Clare o porni intenţionat pe scări şi coborî în curte. Hai să mergem, Ryan. Mi-e prea frig cu hainele astea ude pe mine.

Clare fu foarte tăcută tot drumul înapoi şi în cursul cinei. Ryan se întrebă dacă mersese prea departe cu întrebările. Cu toate acestea, nu o putea vedea pe Clare Marshall locuind în căsuţa aceea. Se întrebă dacă se înşela, dar ceva îi spunea că nu. Toată seara se gîndi la o cale prin care să-i spună, fără s-o jignească, că trecutul ei nu era important pentru el.

Cînd se întoarseră acasă, Clare îl luă de mînă în timp ce urcau scările.

– Vrei să-mi mut maşina din faţa casei? întrebă el, aprinzînd lumina. Nu vreau să te simţi compromisă.

Ea ridică din umeri.

– Nu-mi pasă de asemenea lucruri. Vecinii nu pot vedea casa din stradă şi chiar dacă ar vede-o, nu-mi

pasă. Se opri din aranjarea patului. În afară de faptul, bineînţeles, că nu doreşti tu să nu fii compromis. Cineva ar putea trece prin faţa casei cu maşina. De exemplu, Regina, se gîndi ea, simţind că i se face rău.

– În acest caz, femeie, vino aici să fii compromisă, spuse el zîmbind.

Îi scoase hainele încet, sărutînd fiecare parte a corpului ei ce rămînea dezbrăcată. Clare gemu de plăcere şi-l ajută să-şi scoată hainele, pînă cînd rămaseră amîndoi goi în lumina slabă.

– Eşti tot mai frumoasă pe zi ce trece, o asigură el.

Clare ridică braţele şi îşi desfăcu părul, apoi îşi scutură capul pentru a-l face să cadă peste spatel.

– N-am ştiut niciodată că a face dragoste poate fi atît de plăcut!

Se întinse ca o pisică la soare, frecîndu-şi corpul de al lui.

Ryan o privi amuzat.

– Eşti lipsită de ruşine mult mai mult decît o mică fiinţă omenească.

– Da, şopti ea, mîngîindu-i gîtul cu vîrful limbii. Cred că s-ar putea să fiu chiar aşa.

Incapabil să mai aştepte, Ryan o duse la pat şi o culcă pe aşternuturile de mătase. Sărutînd-o înfometat, îi mîngîie sînii şi îi frecă uşor între degete sfîrcul deja întărit. Geamătul ei de plăcere îl pătrunse pînă în adîncurile lui şi îşi coborî gura pe sînii ei.

Limba îi linse sfîrcul, din ce în ce mai repede. Apoi îl trase în gură şi ea se arcui pentru a-i întîlni corpul.

Îl simţi mîngîindu-i abdomenul, coapsele, apoi depărtîndu-i picioarele. În timp ce degetele lui se jucau cu cîrlionţii negri şi apoi pătrundeau adînc, în locul ei cel mai secret, Clare gemu. Ryan îi lăsă sînul şi îşi coborî faţa în jos, lăsînd o dîră de sărutări pe abdomenul ei plat.

Deodată, Clare îi simţi limba între picioarele ei, exci-

tînd-o într-un fel neştiut pînă atunci. El rîse la strigătul ei de surpriză, iar ea simţi o dorinţă crescînd undeva în adîncul ei. Senzaţia cunoscută numai în braţele lui începu s-o domine. Cu un strigăt, se simţi ridicată pe culmile cele mai înalte ale pasiunii, şi apoi căzu într-o mare de extaz, iar mii şi mii de valuri de plăcere îi străbătură corpul.

Atunci, şi numai atunci, el pătrunse în interiorul ei. Ea exclamă cînd îi simţi erecţia puternică, iar el o posedă tandru, dar plin de pasiune. În cele din urmă, nemaiputînd să-şi prelungească propriul orgasm, el i se dărui în totalitate.

Rămaseră amîndoi înlănţuiţi, uşor ameţiţi, prea epuizaţi pentru a se putea mişca. Îşi şoptiră cuvinte de dragoste, îşi atinseră unul altuia obrazul, cu cîte o şuviţă de păr.

În cele din urmă, Ryan aprinse veioza.

– Eşti frumoasă şi în lumina lunii, şopti el în părul ei moale. La lumina zilei pielea ta e argintie. În asfinţit e aurie. Iar acum, luminată de lună, e din nou argintie. Vreau să văd cum e mîine, în zori.

Clare îşi plimbă mîna peste braţul lui.

– Stai cu mine toată noaptea?

– Dacă vrei. Nu doresc să plec acum.

– Stai. Nu mă părăsi niciodată, Ryan. Niciodată. Se ghemui în scobitura braţului său şi-şi puse capul pe umărul lui.

Ryan îşi lăsă capul pe pernă, cu obrazul lipit de fruntea ei.

– Te iubesc, spuse el.

Clare auzi şi, în timp ce adormea, zîmbea.

22

Zorile trimiteau în cameră o lumină de un rozpal, mai puţin aprinsă decît lumina din asfinţit, de parcă s-ar fi temut să nu-i trezească pe cei adormiţi.

Clare deschise ochii şi clipi somnoroasă. Amintirile nopţii trecute o făcură să zîmbească. Cînd se uită spre Ryan, văzu că se sprijinea într-un cot şi o privea.

– Bună dimineaţa, spuse el. În zori, pielea ta devine rozalie.

– De cît timp te-ai trezit? îl întrebă, atingîndu-i faţa cu dragoste.

– De puţin. Te-am privit în timp ce dormeai. Ştii că şi atunci eşti frumoasă?

Clare rîse.

– Oh, Ryan. Eşti un romantic incurabil. Îi ciufuli părul în joacă.

– Te plîngi?

– Nu, răspunse ea blînd. Sînt recunoscătoare.

Făcură din nou dragoste, de data asta încet şi tandru.

– Te iubesc, spuse el încet. Cred că şi tu mă iubeşti.

– Te rog, Ryan, nu-mi smulge declaraţii. Clare se răsuci într-o parte.

– Clare, de ce te comporţi în felul ăsta? Credeam că femeilor le place să ştie cînd un bărbat e îndrăgostit

de ele.

Aflase el oare asta din experienţele anterioare? se întrebă Clare. Oare Regina îi spusese cît de mult se lăudase cu legătura lor? Clare se îndepărtă de lîngă el.

– Nu-mi întoarce spatele. Uită-te la mine! O întoarse cu faţa spre el. Mă iubeşti?

– Ţin foarte mult la tine, spuse ea, evitînd un răspuns direct. Cînd nu te văd, mă simt îngrozitor. Cînd te văd, sînt fericită. Noaptea trecută a fost minunată, aşa cum este de fapt de fiecare dată cînd facem dragoste. Mă simt mai apropiată de tine decît m-am simţit faţă de altcineva vreodată.

– Dar mă iubeşti?

– Nu ştiu, recunoscu Clare. Te rog, încearcă să înţelegi şi să ai răbdare. Nu ştiu dacă ceea ce simt este dragoste sau nu. Ştiu doar că nu vreau să te pierd şi că mi-este foarte teamă.

Ryan o trase aproape pentru a o linişti.

– Nu te înţeleg, Clare.

– Nici eu nu mă înţeleg, recunoscu ea. Cît de uşor i-ar fi fost să-i poată mărturisi dragostea ei! Dacă ar fi ştiut numai că el îi spune adevărul!

– Ryan, ţine-mă în braţe, spuse ea, oftînd. Nu mă face să mă îndoiesc de tine. Ţine-mă doar în braţe.

În aceeaşi dimineaţă, puţin mai tîrziu, cînd plecă de la Clare, Ryan nu observă Cadillac-ul albastru-închis care porni în faţa lui.

Regina îl privi prin oglinda retrovizoare şi încercă să-şi calmeze furia. Deci Clare îl lăsase să stea peste noapte la ea, nu-i aşa? Şi el rămăsese! Nu plecase imediat după aceea, aşa cum făcuse după ceea ce se întîmplase între ei doi. Regina acceleră şi trecu pe galben. Ryan se opri la stopul devenit între timp roşu. Gelozia o copleşi, făcîndu-i faţa să ardă şi să capete o expresie calculată.

– Vom vedea, Clare, murmură ea. Vom vedea al cui

va fi în cele din urmă.

Îşi devie puţin traseul, oprindu-se pe la casa lui Neal Thorndyke. El se dovedise a fi o sursă de informaţii de mare valoare pentru ea. Dacă exista ceva necunoscut în legătură cu trecutul lui Clare sau ceva nu prea plăcut în ceea ce priveşte prezentul, Neal cu siguranţă că ştia.

Maşina lui era oprită pe marginea drumului şi Regina parcă în spatele ei.

Clare era uimită de pasiunea pe care Ryan o aprinsese în ea. Era de ajuns ca el s-o privească, şi ea simţea pulsul accelerîndu-i-se, iar cînd îi auzea vocea, uita de orice altceva. Nu existase pînă acum nimeni care să-i marcheze atît de mult... şi atît de plăcut... existenţa.

Singura piedică în a-l iubi pe deplin şi a-i mărturisi dragostea ei era Regina. Nu numai că se întîlneau la diversele activităţi sociale din Kilgore, dar Regina căpătase enervantul obicei de a o vizita cînd se aştepta mai puţin, în cele mai nepotrivite momente ale zilei. Cînd era posibil, Clare o învăţase pe Betty să spună că nu este acasă, dar de multe ori Regina trecea ca din întîmplare tocmai cînd Clare era în curte sau pe terasa din faţă şi atunci nu mai avea cum s-o evite.

Întotdeauna Regina aducea în discuţie numele lui Ryan, şi Clare simţea de fiecare dată un cuţit răsucindu-i-se în stomac. Uneori, Regina nu-i pomenea direct numele, de parcă Clare trebuia să fie deja obişnuită cu el; alteori, povestea despre o piesă sau un film văzut împreună şi despre ce spusese el referitor la o scenă sau alta.

Cum de fiecare dată aceste presupuse întîlniri dintre

Ryan şi Regina coincideau cu momentele cînd Ryan nu fusese cu ea, Clare nu ştia ce să creadă. Dacă Regina mințea, atunci de unde ştia cînd fusese el cu Clare şi cînd nu? Dar Clare, nefiind suspicioasă din fire, nu observase cît de des un anume Cadillac era oprit chiar în locul unde aleea dinspre casa ei dădea în strada principală. Şi nu observase nici femeia blondă care privea dinăuntru.

De aceea, Clare nu voia să-şi mărturisească dragostea în fața lui Ryan, dar nici nu-i spunea cît de des pomenește Regina de el.

Acestea erau gîndurile care-i chinuiau mintea în timp ce pregătea mîncarea pentru picnic. Ziua fusese neaşteptat de călduroasă şi curînd primăvara va ceda locul verii. Puse în coş şi cîteva din merele Granny, care ştia că-i plac atît de mult lui Ryan.

„Regina probabil că inventează totul", se linişti Clare. „Nu m-a plăcut niciodată şi ar face orice ca să-mi fie rău. Ryan e cu mine de fiecare dată cînd are un moment liber. Cînd ar avea timp să se mai întîlnească cu altcineva?" Dar se încruntă în timp ce punea sandvişurile cu carne de ton în coş, alături de mere.

Ryan bătu la uşa bucătăriei şi Clare îi strigă să intre. Vederea siluetei lui atît de îndrăgite i-o alungă pe Regina din minte.

– Eşti gata? întrebă el.

– Da. Hai să mergem jos la pîrîu. E destul de cald ca să ne bălăcim.

Merseră cu maşina pînă la fermă şi apoi o luară la goană pe pajişte ca nişte copii, rîzînd şi ținîndu-se de mînă.

Sălciile formau o arcadă peste capetele lor, iar cerul de un albastru imaculat putea fi văzut printre frunzele verzi. Ca de obicei, liniştea era întreruptă doar de zgomotul făcut de apa care curgea şi de cîntecul păsărilor.

Clare îl conduse pe Ryan puţin mai sus pe cursul

apei, unde un copac mare crescuse şi se întinsese peste apă. Trunchiul lui avea lăţimea unei bănci şi una dintre crengi forma un unghi, care putea fi foarte bine folosit ca spătar.

Pe neaşteptate, ea îşi desfăcu părul şi-l lăsă să-i cadă pe spate. Printre frunzele verzi, aşezată pe muşchiul gros de pe creangă, arăta ca o driadă.

Ryan se aşeză lîngă ea. Dedesubtul lor, apa curgea spre o cascadă mică, pe lîngă care trecuseră.

– Priveşte, şopti Clare, arătînd cu mîna spre apă, chiar lîngă mal.

În ochiurile de apă, dintre rădăcinile copacului, înota leneş un peşte.

– E un peştişor fermecat, spuse ea cu o voce misterioasă. Ne va îndeplini orice dorinţă, pentru că l-am văzut.

Ryan îi zîmbi.

– Îmi doresc ca această clipă să dureze veşnic.

– Asta a fost şi dorinţa mea! exclamă ea. Dar nu trebuia s-o rosteşti cu voce tare. Acum s-ar putea să nu se îndeplinească.

– Unele dorinţe trebuie rostite cu voce tare, dacă vrei să se îndeplinească, spuse el. De exemplu, următoarea mea dorinţă este să capăt un sandviş chiar aici! Închise ochii şi întinse palma.

Clare rîse şi îi dădu unul.

– Sper că ţi-ai dorit să fie cu carne de ton.

– Exact. Acum îmi doresc o Cola.

Ea îi dădu una.

– Am spus că peştişorul fermecat îţi va împlini o dorinţă, nu o duzină.

– Cum? Nu voi primi cartofi prăjiţi? spuse Ryan, prefăcîndu-se dezamăgit. Îţi spun eu ce facem: tu îţi vei dori nişte cartofi prăjiţi şi eu îi voi mînca.

Clare căută în coş şi scoase o pungă cu cartofi prăjiţi.

– Eşti foarte pretenţios, îl necăji ea. Mai vrei ceva, sau pot şi eu să mănînc?

– Sigur, mănîncă. Dacă mai vreau ceva, îţi voi da de ştire. Zîmbi şi se sprijini de creanga acoperită de muşchi verde. Asta da viaţă! Fără grabă, fără agitaţie, fără oameni în jur, în afară de tine... şi tu arăţi ca o nimfă a pădurii. Hai să fugim de tot şi să devenim nişte pustnici. Să trăim chiar în locul ăsta.

Clare rîse.

– S-ar putea să-ţi schimbi părerea cînd mîncarea se va termina.

– Asta-i partea cea mai bună a locului ăsta. Casa ta se află la numai zece minute de aici. Cînd ne apucă foamea, putem merge să mai luăm de mîncare.

– Ai ceva dreptate, spuse ea, intrînd în jocul lui. E un loc perfect unde poţi sta de vorbă, bucătăria este în josul drumului, dar, cunoscîndu-ne pe noi, cred că vom avea nevoie de un dormitor.

Ryan se gîndi o clipă.

– Iată unde e. Acolo. Arătă cu mîna în susul apei.

– Unde?

– Acolo. Pe bancul de nisip de lîngă locul unde se poate înota. Vino, ţi-l voi arăta.

Strînseră restul mîncării, hîrtiile şi cutiile de Cola, le puseră în coş, apoi coborîră din copac.

Clare îl urmă pe poteca îngustă ce şerpuia paralel cu apa. Un prun sălbatic, deasupra lor, era gata să înflorească şi miile de boboci păreau nişte fluturi albi ca zăpada, care îngheţaseră în zbor. Tufele de afine erau înflorite. Întreaga pădure mirosea proaspăt şi înmiresmat. Ridicîndu-se din apa curgătoare se afla un banc de nisip maroniu precum cacaoa. Prin apa limpede, Clare zări pietricele roşii şi negre ce păreau nişte nestemate în adîncurile aurii de nisip.

Ryan îşi scoase pantofii şi şosetele şi-şi răsuci blugii.

– Vino, spuse el, călcînd atent prin apă.

Clare nu avu nevoie să-i spună a doua oară. Îşi scoase pantofii şi îl urmă.

Pe măsură ce înaintau, apa devenea mai adîncă, pentru ca apoi să scadă din nou în adîncime cînd se apropiară de celălalt mal. Acesta era unul dintre motivele pentru care Clare îndrăgise atît de mult locul acesta cînd fusese copil.

Rădăcinile copacilor o zgîriară pe picioare şi ea se grăbi să păşească în apă.

– Nu e atît de rece, cum mi-am închipuit! exclamă ea. De fapt, e chiar călduţă. Alunecă pe pietrele de pe fundul apei şi sperie un banc de peştişori care înotau în apropiere. Aceştia dispărură, lăsînd în urma lor un nor de nisip roşu-auriu.

– Vino pe aici, o strigă Ryan. Fundul nu-i atît de neregulat.

Clare simţi curentul apei scăzînd în intensitate pe măsură ce se apropia de locul unde se afla Ryan şi curînd călcă pe malul celălalt, simţind nisipul fin sub picioarele goale.

– E atît de clară, se minună ea. Deşi nu-i foarte adîncă totuşi nu pot vedea fundul.

– Hai să înotăm în pielea goală! propuse Ryan.

– Acum? Aici? se miră ea. Clare nu mai înotase fără costum de cînd fusese mică.

– Sigur. Cine ne poate vedea? Pustnicii pot face orice! Ryan îşi scoase hainele şi le aşeză pe mal, lîngă pantofi.

Clare ezită o clipă, apoi făcu acelaşi lucru. De cînd venea în acest loc nu întîlnise niciodată pe nimeni. Îşi puse puloverul şi blugii alături de hainele lui Ryan.

Vîntul îi înfioră pielea într-un fel de care aproape uitase, iar stropii de apă îi udă corpul cu cît înainta mai mult.

Se cutremură cînd simţi apa rece acoperindu-i şol-

durile şi apoi mijlocul şi-şi afundă picioarele în amestecul de pietricele şi nisip ce acopereau fundul apei.

Ryan sări şi dădu la o parte verdeaţa care acoperea suprafaţa apei aproape de mal, apoi se scufundă în apă. Revenind la suprafaţă, înotă cîţiva metri, apoi se aruncă din nou în curentul de apă.

Rîzînd, Clare plonjă după el. Apa nu era suficient de adîncă şi locul pentru înotat era prea mic, dar ei se bălăciră fericiţi, încercînd să se întreacă unul pe altul.

Clare se scufundă şi înotă pînă în spatele genunchilor lui Ryan. Cu un ţipăt, el dispăru sub apă. Victoria ei fu de scurtă durată, pentru că el o prinse de mijloc şi o trase din nou la fund.

Revenind la suprafaţă gîfîind, Clare îl stropi şi fugi, iar el porni pe urmele ei.

Pe mal el o prinse şi căzură amîndoi pe nisip, rîzînd.

Ryan dădu la o parte o şuviţă de păr ud de pe faţa lui Clare şi o sărută.

– Ai gust de apă de rîu, o necăji el.

– Şi tu la fel. Buzele tale sînt reci pe afară şi calde pe dinăuntru. Îl sărută din nou, strîngîndu-l cu braţele pe după gît.

Îşi plimbă mîinile peste spatele lui ud, simţind pielea rece şi alunecoasă. Din nou buzele ei le găsiră pe ale lui şi limba ei comandă gurii lui să se deschidă.

Mîinile lui îi traseră corpul în jos şi ea îşi aşeză capul pe nisipul cald. Zgomotul apei îi stîrnea şi mai tare şi el se culcă pe spate, aşezînd-o pe ea peste el.

O privi prin razele de soare care pătrundeau printre frunzele sălciilor. Picăturile de apă străluceau pe pielea ei şi cădeau pe faţa lui, răcorindu-l. O trase în jos, lipind-o de el. Clare simţi căldura corpului lui. Cu un geamăt înăbuşit se aşeză astfel încît erecţia lui puternică să o pătrundă. Senzaţia fu de cald şi rece în acelaşi timp şi ea chicoti de plăcere.

– Ce nostim e! spuse ea.

– Nostim, nu-i aşa? O să-ţi arăt eu ţie cît e de nostim! spuse el, rînjind şi începînd să-şi mişte şoldurile puternice pentru a o pătrunde mai adînc.

Clare îşi puse mîinile pe umerii lui şi se aşeză mai bine peste el. Necăjindu-l, îşi mişcă şoldurile în ritm cu el, sporindu-i plăcerea.

Simţi crescînd pasiunea în interiorul ei şi gemu cînd îl simţi mişcîndu-se din ce în ce mai repede. Ryan îi cuprinse sînii şi începu să-i mîngîie şi să-i maseze uşor sfîrcurile. Clare simţi senzaţia deja familiară şi ţipă de plăcere.

Ryan îşi ridică capul şi-i linse stropii de apă de pe sîni, apoi supse uşor unul din sfîrcuri. Ea simţi un nou val de plăcere traversîndu-i corpul şi înteţindu-i focul din interior.

Clare se răsuci, împletindu-şi picioarele în jurul lui Ryan şi trăgîndu-l după ea. În timp ce-i lingea pielea rece a gîtului, unghiile ei îi zgîriară uşor, foarte uşor spatele. Părul ud părea şi mai negru şi se încreţise în jurul capului ei ca părul unui sirene.

Gemînd de plăcere, Ryan o făcu să atingă orgasmul şi se abandonă el însuşi acestei pasiuni arzătoare.

Încetul cu încetul, redeveniră conştienţi de adăpostul format de frunzele de deasupra lor, de vîntul care adia uşor şi de zgomotul făcut de apa care curgea lîngă ei. Ryan o sărută şi se ridică în picioare, trăgînd-o pe Clare după el.

– Ţi-e frig? întrebă el, ţinînd-o strîns în braţe.

– Nu, răspunse ea satisfăcută. Ţie îţi e?

El izbucni în rîs.

– Nu pot încă să-mi dau seama. Nu mi-am revenit pe deplin. O sărută şi o conduse spre mal, ajutînd-o să se îmbrace.

– Nu aşa, protestă ea, în timp ce el încerca să-i pună puloverul pe spate. Se pune pe partea cealaltă.

– Cine poate şti, cînd e vorba de îmbrăcămintea

femeilor? sublinie el. Şi apoi, e mult mai uşor să le dezbraci, decît să le îmbraci.

Nedorit, acel gînd îi apăru din nou în minte: cîte femei dezbrăcase el oare? Încercă să alunge sentimentul de gelozie pe care-l simţea. La urma urmei, Ryan avusese cu siguranţă alte femei înaintea ei. Se număra oare şi Regina printre ele?

– Începe să-mi fie frig, spuse ea repede, încercînd să zîmbească de parcă nu se întîmplase nimic. Hai să mergem acasă.

Ryan îşi dădu seama că ceva o deranjase şi, deşi nu ştia ce, încerca s-o înveselească din nou făcînd planuri pentru seară. Auzise de un nou local în Tyler, unde se putea dansa, şi hotărîră să meargă acolo. În timp ce traversau pajiştea, se aplecă şi rupse o floare albă pe care i-o dădu. Clare o puse după ureche şi rupînd o violetă i-o prinse la butoniera cămăşii.

– Cum mai merge treaba? întrebă Clare, privind spre oamenii care lucrau în jurul sondei.

– Destul de bine. N-am primit încă acel nou transport de ţevi, dar uneori durează pînă să-ţi onoreze comanda. Va sosi în curînd.

Clare îşi puse mîna în mîna lui.

– Uneori mi se pare că a trecut o veşnicie de cînd a început lucrul la puţ. Au fost atîtea întîrzieri. Făcu cîţiva paşi adîncită în gînduri, apoi spuse dintr-o dată: Ryan, cînd se va termina lucrul aici, vei pleca?

– Va trebui s-o fac într-o zi, iubito. Ştii asta. Dacă vei vrea să stau să mai forez alte puţuri, voi sta, dar nu pot sta aici veşnic.

– Sigur că nu, mormăi ea. Atîta că-mi va fi foarte dor de tine.

El o forţă să se oprească din mers.

– Nu va trebui să-ţi fie, Clare. Ai putea veni cu mine, spuse el încet.

O adiere uşoară de vînt îi ciufuli părul, iar în lumina

soarelui pielea lui era aurie. Clare simţi că inima începe să-i bată mai tare.

– Să vin cu tine? repetă ea. Dar nu pot veni cu tine. Niciodată nu se gîndise să părăsească singurul loc de pe lume pe care-l considera căminul ei.

Expresia de pe faţa lui se înăspri şi durerea i se citi în ochi.

– Cît timp mai ai de gînd să te joci cu mine, Clare? Ce vrei de fapt de la mine? Îţi spun că te iubesc şi tu îmi spui să tac. Îţi cer să fii cu mine şi tu îmi spui că nu vrei. O privi fix. Uneori nici măcar nu cred că ştiu cum eşti cu adevărat. Cum poţi face dragoste cu mine, aşa cum o faci, fără ca măcar să ţii la mine?

– Dar unde te duci? întrebă Clare, alergînd în urma lui. Unde te voi găsi?

– Dacă mă vei vrea, mă vei găsi, îi aruncă el peste umăr. A sosit timpul să simţi puţină nesiguranţă!

Drumul înapoi decurse în tăcere şi Clare nu observă cînd îi alunecase din păr floarea dăruită de Ryan.

Ryan stătea în barul plin de fum şi încerca să ignore mulţimea din jur în timp ce bea. Era al treilea whisky şi el simţea că încet, începea să-şi recapete calmul.

Cum de fusese ea în stare să-i respingă cu atîta uşurinţă cererea în căsătorie dacă îl iubea? Simţi că se aprinde din nou. Cel puţin, dacă ar fi făcut-o cu mai mult tact! Ryan nu mai ceruse nici o femeie în căsătorie pînă acum, dar simţea că nu o făcuse prost... nu fusese aşa cum îşi imaginase întotdeauna în minte să... dar nici foarte rău.

Şi ea îl refuzase direct!

Simţi un junghi de durere şi dădu peste cap restul

băuturii. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că ea va spune nu. Era în bar de mai bine de o oră, se gîndi el. Era evident că dacă Clare avea de gînd să-l caute nu se prea grăbea. Comandă încă o băutură.

În timp ce alcoolul îi amorţi simţurile, Ryan se relaxă. Poate că se va obişnui să trăiască fără ea... într-o zi? Singura problemă care exista era că, de fapt, nu voia nici măcar să încerce acest lucru.

– Ryan? se auzi o voce mult prea cunoscută. Nu mă aşteptam să te văd azi aici. Te deranjează dacă-ţi ţin companie? Era Regina.

El gemu şi încercă să găsească un pretext ca să scape de ea, dar simţurile îi erau prea ameţite de alcool.

Regina văzu durerea din ochii lui şi se aşeză.

– Ce s-a întîmplat? Eşti bolnav?

– Nu. M-am certat cu Clare.

– Oh, bietul de tine, spuse Regina pe un ton exagerat de compătimire pentru a-şi ascunde bucuria. Asta era ocazia pe care o aştepta. Povesteşte-mi, şopti ea, acoperindu-i mîna cu mîinile ei şi aplecîndu-se spre el.

În acel moment, Clare intră pe uşă.

Ochii ei îi întîlniră pe ai lui Ryan pe deasupra capului Reginei şi ea se forţă să n-o ia la goană înapoi.

– Întrerup ceva? întrebă ea rece.

Regina sări şi se întoarse cu faţa spre ea.

Ryan îşi smulse mîna din mîinile Reginei.

– Clare! Lasă-mă să-ţi explic...

– Te caut de mai bine de o oră! strigă Clare, cînd furia fu mai mare decît şocul. Văd că mi-a trebuit prea mult!

– Nu e ceea ce crezi! protestă Ryan disperat, ridicîndu-se în picioare pentru a o opri.

– Ryan, vorbi Regina, nu. Trebuia să ne vadă împreună, mai devreme sau mai tîrziu. Se ridică în picioare şi se aşeză lîngă el, cu faţa spre Clare.

– Ce? întrebă Ryan. Despre ce naiba vorbea Regina?

Doar nu avea de gînd să-i spună acum lui Clare despre noaptea petrecută împreună!

Înainte ca Regina să poată continua, Clare scoase un strigăt sugrumat şi alergă spre uşă.

– Clare! Aşteaptă! strigă Ryan în urma ei.

– Las-o să plece, spuse Regina. E mai bine să-i dai timp să se liniştească. Întotdeauna a avut sîngele înfierbîntat.

– Dă-mi drumul! ţipă el, smulgîndu-şi mîneca din mîna ei.

Clare plecase deja, cînd el ajunse în parcare. Ryan conduse pînă la ea acasă, dar maşina ei nu era acolo. Aşteptă treizeci de minute, apoi o oră. Frustrat şi furios renunţă în cele din urmă şi plecă casă.

Clare se duse la Marla, două case mai jos. Acolo îşi petrecuse după-amiaza şi o mare parte a serii, plîngîndu-şi durerea de a-l fi pierdut pe Ryan în favoarea Reginei. Marla o compătimi şi o lăsă să plîngă, ştiind că, în acest moment, asta o va linişti mai mult decît orice alte cuvinte. În cele din urmă, durerea lui Clare se transformă într-o amorţeală şi ea îşi şterse lacrimile.

– Nu poţi avea încredere în ei, Marla, spuse ea dezamăgită. Elliot, Ryan. Toţi sînt la fel.

A doua zi, Clare reuşi să-şi stăpînească emoţiile şi merse la sondă pentru a-l vedea pe Ryan. Cînd el veni la maşina ei, ea rămase înăuntru şi coborî doar geamul.

– Nu vreau să-ţi aud explicaţiile, dacă există aşa ceva. Ceea ce am văzut a fost suficient de clar şi nu am venit să discut despre tine şi Regina Wharton. Vreau să continui să lucrezi la puţul meu... În acest moment nu-mi pot permite să renunţ la tine. Dar, pe viitor, vreau ca relaţia noastră să fie aşa cum ar fi trebuit să fie de la început... numai de afaceri. Ai întrebări?

Ryan privi plin de deznădejde la femeia care-i refuzase atît de uşor dragostea.

– Nici una! Am fost de acord să-ţi forez un puţ şi

nu-mi anulez contractele. Şi, întîmplător, pentru că sînt investitorul principal, nu mă poţi concedia! Întoarse capul pentru ca ea să nu-i vadă privirea umedă şi se îndepărtă. Trebuie să mă întorc la lucru! spuse peste umăr.

Clare clipi des pentru a-şi opri lacrimile pe care el, la rîndul lui, nu le văzuse şi nu răspunse nimic.

23

upă o săptămînă plină de suferinţă faţă de respingerea lui Clare şi după ce nu reuşi să vorbească cu ea nici la telefon, nici personal, Ryan se întoarse la Regina. Cînd ea deschise uşa, se trezi cu el în faţă.

– Vai, Ryan! Nici nu mi-a trecut prin cap că vei trece pe aici! Dumnezeule, probabil că arăt îngrozitor! Regina îşi trecu mîna prin părul care era de altfel impecabil coafat şi se dădu la o parte din uşă. Nu vrei să intri?

O chemă pe servitoare şi-i ceru să le servească cocktail-uri în living. Cînd aceasta le aduse băuturile o expedie printr-un gest cu degetele perfect manichiurate.

– Ce drăguţ din partea ta să treci pe-aici! Poţi să rămîi la cină?

Ryan, care se afla acolo numai pentru că ura să fie învinuit degeaba, ridică din umeri şi încercă să zîmbescă natural.

– Sigur. Mi-ar face plăcere, dacă nu deranjez.

– Sigur că nu, prostuţule. Regina sună din nou servitoarea şi-i spuse să aranjeze masa pentru două persoane.

– Casa ta e foarte... elegantă, spuse Ryan, pentru a întrerupe tăcerea. Nu-i plăcea austeritatea pereţilor albi şi a mobilei impersonale, dar nu putu să nu remarce că toate erau scandalos de scumpe.

– Mulţumesc. Am decorat casa eu însămi. Am avut

un decorator, dar avea nişte idei absolut scandaloase, aşa că l-am expediat şi am făcut totul singură. Nu e greu, să ştii. Nu dacă ai gust şi talent pentru lucruri de-astea.

– Înţeleg. Lui Ryan începuse să-i pară rău că a venit şi regretă faptul că spusese că va rămîne la cină. Înainte de a o cunoaşte pe Clare, o femeie sofisticată de genul Reginei l-ar fi atras într-o oarecare măsură. Acum i se părea că e artificială, făcută parcă din plastic. Conversaţia ei era lipsită de sens şi plicticoasă.

– Ai mai văzut-o pe draga de Clare în ultimul timp? întrebă ea compătimitoare.

– Nu. „Draga" de Clare mă evită.

– Oh, sigur că nu! Poate că lipseşte mai des din oraş. Marla mi-a spus că expune destul de frecvent în Dallas.

– Tablourile ei au atît de mult succes?

– Dumnezeule, nu, rîse Regina. Vorbem de ea şi de Cliff Anderson. Am auzit că au devenit deja o pereche cunoscută de toată lumea.

– Nu cred, spuse tăios Ryan. Ce ar putea să vadă la el? Clare îi spusese, înainte de cearta lor, că mergea destul de des la Dallas, îşi aminti el.

– Cu siguranţă că glumeşti! Cliff este cuceritor de frumos! Toate femeile sînt de aceeaşi părere. Şi are o situaţie financiară destul de bună. Făcu o pauză pentru a vedea dacă Ryan era la curent cu cea mai senzaţională noutate pe care o aflase despre Clare.

Ryan ridică din umeri, dar privirea îi era întunecată.

– E treaba ei. Nu am nici un drept asupra ei, nici ea asupra mea.

Regina zîmbi. Deci nu ştia.

– Cum merg treburile la puţ? Cred că este absolut fascinant să sapi atît de adînc în pămînt pentru a găsi petrol.

– Avem multe probleme. Am pierdut pe unul dintre

cei mai importanţi investitori şi nu am reuşit încă să-l înlocuim. Asta ne întîrzie foarte mult.

– Ce interesant! Regina se aplecă spre el, astfel că bluza i se desfăcu în faţă. Întotdeauna am dorit să investesc în nişte proiecte îndrăzneţe, cum ar fi căutarea petrolului. Spune-mi mai mult despre asta.

Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, Ryan începu să-i explice în ce ar consta investiţia. Ea ascultă atent, cu ochii albaştri fixaţi asupra lui. Apoi zîmbi.

– Deci, în esenţă, voi avea un mare procent din banii obţinuţi pe petrol?

– Da, tu şi ceilalţi investitori. Clare, desigur, a investit cel mai mult şi deţine controlul asupra întregului proces.

– Înţeleg. Ce-ai spune dacă ţi-aş completa un cec pentru... să zicem... trei sute de mii? Asta mă va face să deţin eu controlul absolut?

Ryan o privi lung înainte de a răspunde.

– Da, te-ar face. Dar e mult mai mult decît avem nevoie.

– Şi? E o investiţie bună. Ridică paharul cu Martini şi-l privi peste marginea acestuia.

– Îmi vine greu să refuz o astfel de ofertă, mărturisi Ryan. Va fi suficient ca să pună sonda în mişcare.

– Nu e absolut pe gratis, spuse Regina pe neaşteptate. Am o mică condiţie la care ţin.

– Care? Ryan deja comandase în gînd noi ţevi şi angajase cel puţin o duzină de lucrători.

– Vreau să te căsătoreşti cu mine.

– Poftim? spuse Ryan, după o scurtă pauză. Cred că n-am înţeles bine.

– Mă îndoiesc. Am spus că vreau să mă căsătoresc cu tine. Asta-i condiţia mea pentru a căpăta banii de care ai nevoie.

– Ce?

– De ce nu? Mă îndoiesc că îţi poţi permite să pierzi ceea ce ai investit. În ceea ce mă priveşte, m-am plictisit

să stau singură. A fost amuzant o vreme, dar acum sînt pregătită pentru noi aventuri. Ştiu că nu mă iubeşti, dar nu putem avea totul.

– De ce naiba ai vrea să te căsătoreşti cu un bărbat care e îndrăgostit de altă femeie? exclamă el.

– Eşti îndrăgostit de Clare? spuse ea nevinovată. Ea cu siguranţă nu e îndrăgostită de tine. Pot spune asta după modul în care vorbeşte despre tine la întîlnirile noastre săptămînale de la club. Nu are ochi pentru altcineva, în afară de Cliff Anderson.

Ryan se ridică brusc în picioare.

– Nici nu intră în discuţie! Nu sînt de vînzare! Voi găsi un alt investitor.

Ea zîmbi mulţumită.

– Du-te şi caută. Cînd renunţi, eu te voi aştepta. Dar, Ryan, spuse ea îndreptîndu-se spre uşă, nu mă face să aştept prea mult. S-ar putea să devin nerăbdătoare.

El trînti uşa atît de puternic, încît oglinda de pe perete zăngăni. Regina zîmbi. Nu-şi jucase încă ultimul as.

Clare încercă să picteze, dar nu reuşi. Inspiraţia îi era zero, deşi avea nevoie de cîteva pînze dintre cele mai bune pentru o expoziţie din Houston. O durea tot corpul, de parcă era la începutul unei răceli, dar această stare ţinea de cînd se certase cu Ryan. Deşi îi era cumplit de dor de el, refuza să facă ea primul pas şi să-l sune. Fusese plecată la Dallas în săptămîna care urmase certei lor, dar nu o căutase nimeni în acea perioadă. Dacă Ryan ar fi dorit-o, i-ar fi putut lăsa un mesaj lui Betty sau ar fi căutat-o pînă dădea de ea.

Fără îndoială că o uitase în braţele uscate ale Reginei. Clare trînti violent pensula plină de vopsea

roşie în mijlocul scenei din cafenea, la care tocmai lucra. La naiba cu Regina! La naiba cu amîndoi! Clipi des pentru a împiedica lacrimile să curgă.

Auzi soneria de la intrare şi puse pensula jos. Nu avea nici un rost să încerce să lucreze cînd se simţea atît de nefericită. Deschizînd uşa, se pomeni faţă în faţă cu Regina şi imediat simţi că starea de rău i se accelerează.

Regina strîmbă din nas la mirosul de terebentină degajat de hainele lui Clare şi spuse:

– Pot să intru? Nu-ţi răpesc mult timp, dar trebuie să stăm de vorbă. Înainte ca Clare să poată reacţiona, intră în casă. Te rog, draga mea Clare. Ascultă-mă! E la fel de dureros pentru mine ca şi pentru tine. Regina i-o luă înainte spre living şi se aşeză într-un fotoliu de catifea.

Clare rămase în picioare din cauza hainelor mult prea murdare de vopsea.

– Ce vrei, Regina?

– Ryan şi cu mine... Asta e, se pare că ne-am îndrăgostit unul de altul.

Clare se lăsă încet pe unul din scaune şi simţi că tot sîngele i se scurge din obraji.

– Am încercat să luptăm să nu se întîmple aşa. Dumnezeu ştie cît am încercat! I-am spus că nu e drept faţă de tine. Dar dragostea aşa este... imprevizibilă! De fiecare dată cînd ţi-am povestit despre noi, încercam să te fac să înţelegi. Nu credeam că ne vei surprinde împreună. Regina scoase o batistă de dantelă din poşetă şi o duse la ochi. Mă tem că între noi s-au petrecut... intimităţi şi...

– De ce-mi spui mie toate astea? Buzele îngheţate ale lui Clare de-abia rostiră aceste cuvinte.

– Păi... ei bine, există posibilitatea unei căsătorii. N-am fixat încă data. Am vrut ca tu să afli înainte de a deveni ceva cunoscut de toată lumea. Sînt atît de... îngrijorată din cauza ta!

– Ieşi afară, spuse Clare încet. Ieşi acum şi nu mai călca vreodată în casa mea!

– Dar, Clare! spuse Regina uimită. N-am avut ce face! Te rog, nu fi supărată pe noi!

Toţi anii în care îşi înăbuşise durerea şi-şi stăpînise furia, răbufniră şi Clare începu să tremure din tot trupul.

– Supărată pe tine! explodă ea. După tot ce-ai făcut, la ce altceva te-ai aştepta? Acum vii şi-mi spui că tu şi Ryan... Cuvintele se opriră în gîtul lui Clare şi ea se ridică brusc în picioare. Mi-ai făcut destule, Regina, dar asta-i prea mult!

– Dar, Clare, nu înţeleg despre ce vorbeşti. Regina o privea fix, cu pretinsă inocenţă. Cu siguranţă că nu-ţi închipui că eu...

– Ştiu că ai făcut-o! Nu-i nevoie să joci teatrul ăsta cu mine! Clare lupta să se stăpînească, dar faţa îi era albă ca varul şi ochii cenuşii erau de gheaţă. Doar nu mă crezi atît de proastă să nu fi priceput toate insinuările pe care le-ai făcut în toţi anii ăştia? Toate aluziile subtile? Nu numai cele cu privire la Ryan, dar şi cele legate de Elliot!

– Niciodată...

– Taci şi lasă-mă să termin! Am ştiut totul despre legătura ta cu soţul meu, dar am lăsat-o să continue, pentru că nu-mi mai păsa de el. Dar n-am de gînd să te las să mergi mai departe cu minciuni de genul ăsta despre Ryan! Ştiu că ai inventat totul în mod intenţionat, dar el nu este prost ca Elliot! Nu mă poţi face să cred că el e la fel! Acum, pleacă din casa mea şi nu te mai întoarce niciodată!

Scoţînd un suspin foarte studiat, Regina se ridică şi plecă. Clare rămase împietrită în mijlocul camerei şi luptă împotriva lacrimilor de durere care îi inundară ochii, în ciuda cuvintelor ei curajoase.

Regina se îndreptă spre apartamentul lui Ryan, fredonînd o melodie. Totul mergea aşa cum plănuise. Nu

realizase că Clare ştia despre legătura ei cu Elliot şi zîmbi, în timp ce o lua pe Henderson Boulevard. Poate că Clare e mai deşteaptă decît am crezut, se gîndi Regina. Oricum, asta nu mai avea nici o importanţă acum. Nu vedea cum ar putea planul ei să eşueze în momentul de faţă.

Opri în parcarea rezervată blocului, poziţionîndu-şi maşina peste două spaţii de parcare pentru ca nu cumva nişte şoferi neatenţi s-o zgîrie. Luîndu-şi poşeta şi îndepărtîndu-şi nişte fire de păr inxistente de pe taiorul de culoarea părului de cămilă, urcă scările spre apartamentul lui Ryan şi sună nerăbdătoare la uşă.

Ryan deschise uşa şi se încruntă.

– Nu ţi-am spus suficient de clar că nu vreau să am de-a face cu tine? întrebă el, înainte ca ea să spună ceva.

– Ar trebui să stăm de vorbă serios, spuse Regina. Cred că ştiu ceva ce tu nu ştii, ceva ce te va interesa în mod deosebit. Se frecă de el în tăcere şi se aşeză pe canapea.

– Atunci, spune-mi, i-o trînti el. Dar sper să fie al naibii de important!

– Este. Dacă puţul eşuează, Clare va fi ruinată.

– Ce vrei să spui?

– E adevărat. Ştiu asta dintr-o sursă demnă de crezut. Soţul ei a lăsat-o fără un ban. Ea a ipotecat totul pentru a săpa acest puţ. Termenul de scadenţă e fixat pentru sfîrşitul lunii viitoare. Fără banii mei, preţioasa Clare va ajunge în stradă cu nimic altceva decît hainele de pe ea. Regina zîmbi triumfătoare.

– Nu pot să cred aşa ceva! spuse Ryan privind-o fix. Dar ştia că ea spune adevărul. Asta era ultima piesă care lipsea din puzzle-ul lui Clare. Deodată, realiză de ce era ea atît de disperată să găsească petrol, de parcă întreaga ei existenţă depindea de asta!

– Ba cred că da. De aceea, cred că te vei răzgîndi în

ceea ce priveşte propunerea mea.

– Clare ştie că ai aflat asta? întrebă el.

– Sigur că nu. Mîndria ei n-ar putea îndura aşa ceva.

Ryan începu să meargă încet prin cameră şi se sprijini de pervazul ferestrei. Iubita lui Clare, cu muntele ei de mîndrie şi de încăpăţînare! De ce nu-i spusese adevărul de la început?

– Dacă eşti de acord cu condiţiile mele, spuse Regina, nimeni nu va afla vreodată de situaţia în care se află. Dacă nu... ei bine, atunci ce pot să fac?

– Ăsta-i şantaj!

– Probabil. Dar te vreau. Şi dacă nu te căsătoreşti cu mine, nu numai că Clare va rămîne pe drumuri, dar nu va mai putea vreodată să-şi privească prietenii în ochi.

Liniştea, care se lăsa, era din ce în ce mai lungă şi mai apăsătoare şi Regina începu să se întrebe dacă Ryan avea de gînd să-i răspundă pînă la urmă.

– O voi face, spuse el absent. Dar numai pentru Clare. Să ai banii pregătiţi mîine dimineaţă.

24

Timp de două săptămîni, Clare evită pe toată lumea. Posibilitatea de a se întîlni cu Ryan, cu Regina, sau mai rău, cu amîndoi, o făcu să stea în casă. Cu o fascinaţie bolnavă, ea stătu şi-şi aminti toate declaraţiile lui, glumele spuse de el care o făceau să zîmbească, felul în care făceau dragoste. Pe cît părea de incredibil, ajunse la concluzia că el îşi bătuse joc de ea. Nu exista altă explicaţie.

În cele din urmă ajunse la un punct în care durerea ei deveni surdă şi hotărî că e momentul să se reîntoarcă la viaţă. Sperînd să-i dea mai multă încredere în sine, îmbrăcă o rochie de un verde-pal, cu o broderie fină în jurul gîtului şi la mîneci. Pînă astăzi, rochia asta o făcuse întotdeauna să se simtă foarte bine. Uitîndu-se în oglindă pentru a vedea dacă poate improviza un zîmbet, plecă la petrecerea dată de Marla cu ocazia sosirii lunii mai.

Curtea era decorată cu panglici de satin colorate în roz, verde şi galben. Terasa era împodobită cu vaze uriaşe cu flori, din grădina pe care Marla o îngrijea atît de mult. Mingi de ping-pong, viu colorate, acopereau suprafaţa apei din piscină, iar cupidonul din fîntînă ţinea un buchet de margarete. De locul în care, în mod normal, era atîrnat steagul, acum erau legate steguleţe în culori pastelate, ce fluturau în bătaia vîntului. Marla,

care de obicei se îmbrăca în blugi decoloraţi, purta o rochie roz şi-şi prinsese o floare în păr.

Clare încercă să se alăture sporăvăielii generale, dar văzu că îi este imposibil. Ochii ei se învîrteau încontinuu, temîndu-se, dar totuşi sperînd, să-l vadă pe Ryan. Petrecerile Marlei erau adevărate evenimente şi era imposibil ca Regina să lipsească.

Încercînd să pară măcar atentă, dacă nu interesată, Clare asculta relatarea Dynei despre noile performanţe ale gemenilor.

Ziua era călduroasă şi deasupra lor cerul era de un albastru imaculat. Cîte un fluture sau o albină zburau din floare în floare. Clare începu să se relaxeze. Nu era nici urmă de Ryan sau Regina. Poate că ziua se va termina fără nici un eveniment neplăcut. Zîmbi şi dădu din cap, din cînd în cînd, pentru a arăta că ascultă atent.

După un timp, Dyna plecă să vorbească cu altă prietenă şi Clare luă un pahar cu limonadă de pe o tavă. Poate, se gîndi ea, îşi făcuse griji de pomană. Sorbind din băutura rece, se îndreptă spre piscină.

Tom discuta politică cu alţi bărbaţi. Subiectul era legat de petrol aşa că Clare se îndepărtă repede. Petrolul era un subiect pe care voia să-l evite astăzi.

O briză uşoară făcu să se mişte mingile colorate de pe suprafaţa apei. Clare zîmbi, amintindu-şi cît de mult îi luase ei şi Marlei să le coloreze. Se întrebă dacă cineva aprecia cu adevărat efortul lor.

O văzu pe Marla venind spre ea şi părînd tulburată.

– Te căutam, spuse ea. Vii să mă ajuţi un minut?

– Sigur. Arată grozav, spuse ea, arătînd spre piscină. Eşti un geniu.

– Mulţumesc. Hai să mergem în bucătărie. Trebuie să-ţi vorbesc.

Clare îşi privi îndeaproape prietena.

– Bine. Marla, s-a întîmplat ceva? Despre ce vrei să

vorbim?

Marla încercă să-şi ascundă sentimentele, dar expresia de pe faţă o trăda. Era evident că ceva o supărase.

– Ştiu că s-a întîmplat ceva, spuse Clare, în timp ce-şi croiau drum printre invitaţi. A fugit servitoarea cu grădinarul? Mergi mai încet, nu pot ţine pasul cu tine!

Deodată, mulţimea se dădu la o parte şi Clare se pomeni faţă în faţă cu Regina, îmbrăcată într-o elegantă rochie albă. Era agăţată posesiv de braţul lui Ryan, iar pe mîna stîngă îi sclipea un diamant enorm.

– Clare! exclamă ea. Ce minunat e să te văd!

Clare privea ca prostită spre inelul de logodnă afişat ostentativ.

– Oh, văd că ai observat, spuse Regina sfioasă. Nu-i aşa că-i minunat? Ryan şi cu mine l-am cumpărat săptămîna trecută. E aşa un scump! Se ridică pe vîrfuri şi-l sărută pe Ryan pe obraz.

Smulgîndu-şi ochii de la inel, Clare îl privi pe Ryan.

Ochii lui erau reci şi distanţi, iar faţa, în mod intenţionat, lipsită de orice expresie. În nici un caz nu avea de gînd s-o lase pe Clare să vadă ce se petrece în interiorul lui. Durerea întipărită pe faţa ei îl sfîşie totuşi şi o blestemă în gînd pe Regina pentru cruzimea ei.

– Felicitări, spuse Clare rece, privindu-l.

El deschise gura pentru a răspunde, dar Regina îl apucă de braţ şi-l întrerupse:

– Vai, Clare, îţi mulţumesc. N-am fixat data nunţii, dar sper că vei veni. Fiind nemăritată, s-ar putea să prinzi buchetul miresei. Ochii ei scînteiară triumfători.

– Îmi pare rău. Voi fi ocupată. Întorcîndu-se, se îndepărtă de lîngă ei. Lacrimile îi întunecară privirea şi aproape că se ciocni de Marla.

– La naiba! spuse Marla. Am încercat să te iau de o parte şi să-ţi spun înainte de a o face Regina. Ticăloasa!

– Ştiai?

– Nu înainte de a intra ea pe uşă. Ce cumplit să afli în felul ăsta!

– Mă aşteptam deja, minţi Clare. A fost doar un şoc. Ai ceva tare de băut, în afară de limonadă?

– Sigur, draga mea. Vino.

Clare luă paharul pe care Marla i-l întindea şi se aşeză într-un fotoliu din birou.

– Ştiu că nu poţi sta cu mine din cauză că trebuie să te ocupi de petrecere, dar nu mă pot întoarce acolo. Nu încă.

– Înţeleg. Stai aici. Cînd toată lumea pleacă, stăm de vorbă. Ştii unde e barul. Simte-te ca acasă.

– Mulţumesc, şopti Clare. Eşti o prietenă adevărată.

Îşi lăsă capul pe spate şi încercă să gonească orice gînd din minte. Mai tîrziu, îşi spuse ea, mai tîrziu mă voi gîndi la asta. Acum simt că nu pot suporta.

Tocmai începuse să-şi revină, cînd auzi uşa deschizîndu-se. Întoarse capul, crezînd că e Marla.

Corpul înalt al lui Ryan ocupa cadrul uşii şi Clare simţi acea familiară accelerare a pulsului. Masculinitatea lui era copleşitoare, mai ales aşa cum era îmbrăcat acum. Purta un pulover de un bej-deschis, care îi scotea în evidenţă umerii laţi şi se asorta cu pantalonii de culoarea ciocolatei. Clare îşi aduse aminte cînd îl văzuse ultima oară îmbrăcat cu acest pulover... Fusese atît de moale şi de plăcut cînd îşi lipise obrazul de el, în acea noapte în care el o ţinuse în braţe la lumina lunii. Deşi ştia că l-a pierdut pentru totdeauna, nu-şi putu stăpîni emoţia produsă de vederea lui. Vru să plece, dar nu exista altă uşă pe unde să poată scăpa. Ryan închise uşa în urma lui şi se aşeză lîngă ea.

– De ce? gemu ea. De ce?

– N-am vrut să afli în felul acesta. Regina mi-a spus că nu vei veni...

– De ce nu m-ai sunat?

– Am încercat. N-ai răspuns la telefon. De fiecare

dată cînd am trecut pe la tine, Betty mi-a spus că nu poţi fi deranjată.

Clare nu putu nega acest lucru. Sorbi din nou din băutura tare.

– Atunci e adevărat? Chiar te căsătoreşti cu ea?

Ryan ezită. Nu avea cum să-i explice motivele pentru care o făcea.

– Da. E adevărat, spuse în cele din urmă.

– De ce mi-ai spus că mă iubeşti, cînd, de fapt, o doreai pe ea? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, mi-ai făcut una ca asta?

– Nu pot să-ţi explic. Tot ce ţi-am spus a fost adevărat, Clare. Nu te-am minţit niciodată.

– Înţeleg. Sînt suficient de bună să-ţi fiu amantă, dar nu şi nevastă!

– Ce naiba tot vorbeşti? Te-am cerut de nevastă şi m-ai refuzat!

– Cînd? N-am făcut aşa ceva! exclamă Clare.

– Ba da, m-ai refuzat! Pe cîmp, în ziua aceea cînd ne-am certat.

– Aceea a fost o cerere în căsătorie? Am crezut că-mi ceri doar să te însoţesc pe terenurile petroliere!

El o privi şocat.

– Clare...

– Aici erai deci! exclamă Regina, intrînd în cameră. Îţi spun, e greu de ţinut pasul cu tine. Veni la el în braţe şi-l sărută, în ciuda privirii încruntate pe care el i-o aruncă. Va trebui să ai grijă ce faci în privinţa asta, după ce ne vom căsători.

– Dă-te jos de pe mine! spuse el pe un ton ameninţător.

Regina îl privi sigură de ea şi se mută pe braţul fotoliului.

– I-ai spus lui Clare despre mica mea investiţie, dragule? Se întoarse şi o privi pe Clare. Îmi investesc banii în puţul tău. Ryan mi-a spus că aţi pierdut cel mai im-

portant investitor, aşa că nu văd de ce n-aş încerca eu. La urma urmei, Ryan spune că e o investiţie bună şi cu siguranţă că el se gîndeşte numai la interesul meu.

Ryan îi aruncă o privire şi ea zîmbi.

– De asemenea, se gîndeşte şi la interesul lui, nu-i aşa, dragule?

Clare se ridică şi puse paharul jos.

– Mă scuzaţi, dar trebuie să plec.

– Atît de devreme? Voiam să-ţi cer părerea în legătură cu noile noastre monograme de pe lenjerie. Ca artist, mă gîndeam că ai cîteva idei mai deosebite, mai ales pornind de la faptul că Ryan şi cu mine avem aceleaşi iniţiale... sau vom avea.

Ochii lui Clare scăpărară de mînie.

– Am o idee foarte deosebită privind lenjeria ta, Regina, dar nu se referă în nici un fel la monograme.

Regina inspiră adînc şi-şi duse mîna la locul unde se presupunea că are inimă.

Cînd Clare ajunse la uşă, Regina strigă în urma ei:

– Apropo, Clare, n-ar trebui să stai singură cu logodnicul meu în aceeaşi cameră. Nu-ţi face bine la reputaţie. O femeie singură trebuie să fie foarte atentă într-un oraş mic.

Clare se întoarse şi spuse încet:

– Nu-ţi face griji, Regina. Nu voi încerca să păşesc în ceea ce ai delimitat atît de clar ca fiind teritoriul tău. Niciodată nu mi-a plăcut să împart. Nici măcar atunci cînd e vorba de ceva ce merită. Cu un zîmbet rece, Clare ieşi din cameră.

– La ce s-a referit? întrebă Ryan. Ce i-ai spus?

– Nimic. Nu vorbeam despre tine.

– Ce vrei să spui? Ryan o apucă de braţ şi degetele lui o strînseră cu putere.

– Soţul ei mă plăcea. Ce puteam să fac?

El o împinse de lîngă el.

– Eşti dezgustătoare!

– Ai grijă, dragul meu, îl preveni ea, sau îmi retrag banii din investiţie atît de repede, că nici nu-ţi vei da seama cum s-a întîmplat! Şi scumpa ta Clare se va face de rîs!

Ryan o trînti într-un fotoliu şi-şi puse braţele de o parte şi de alta a ei. Cu faţa aproape lipită de a ei spuse:

– Ai grijă, Regina. Pe mine nu mă ameninţi şi nu mă sperii cu nimic. Fac asta doar de dragul lui Clare, aşa că nu-ţi asuma prea multe riscuri. Îţi pot distruge reputaţia la fel de uşor cum i-o poţi distruge tu pe a ei, aşa că nu te aştepta să dansez după cum cînţi. Avem o înţelegere, dar asta nu include să o răneşti întruna pe Clare. Ai înţeles? Vocea lui era joasă şi liniştită, dar înspăimîntător de ameninţătoare.

Regina se dădu înapoi şi spuse:

– E valabil şi pentru tine. O pot strivi ca pe o coajă de nucă, aşa că nu trece peste înţelegerea noastră. Eşti al meu!

Zgomotele petrecerii răzbătură pînă la ei.

– Du-te şi ia-ţi la revedere de la prietenele tale, spuse el, îndreptîndu-se. Plec în trei minute. Cu sau fără tine.

– Dar de-abia am venit! Ce să-i spun Marlei?

– Găseşte tu ceva, spuse el părăsind camera.

Regina nu se îndoi de cuvintele lui şi merse să-şi ia rămas-bun de la Marla. Nu-l băgă în seamă pe bărbatul solid care stătea de vorbă cu Tom, dar el îi urmări fiecare mişcare cu ochii lui verzi lipsiţi de orice expresie şi apoi, văzu sclipind noul ei diamant. Neal Thorndyke habar nu avea că Regina se logodise cu Ryan.

25

Clare aşeză cada mare de tablă pe terasă şi-şi îndreptă spatele care o durea. Eldon spusese că va face el acest lucru, dar acum era prins cu alte treburi. Merse la maşină pentru a lua sacii cu gheaţă.

De luni de zile amînase să dea o petrecere din cauza cheltuielilor pe care le implica. De-abia avea suficienţi bani din care să trăiască de la o lună la alta, aşa că nu avea de unde să cumpere atîta băutură şi mîncare pentru genul de petrecere cu care erau obişnuite prietenele ei.

Apoi, cu o săptămînă în urmă, primi un cec de la galeriile din New Orleans. Cele două tablouri fuseseră vîndute! Energia eoliană o ajutase să ajungă cu plata electricităţii la zi, aşa că îi mai rămăseseră ceva bani.

Surplusul de bani nu era suficient pentru a angaja un barman şi cîteva servitoare şi nici pentru a cumpăra mîncare şi băutură pentru cei pe care ar fi dorit să-i invite. Descumpănită, se aşezase în faţa televizorului, întrebîndu-se cum îşi va menţine locul în societatea cu care se obişnuise. Pînă la urmă ceva veni în ajutorul ei.

În timp ce doi poliţişti se agitau din cauza faptului că „Uriaşul" *Armadillo*[1] mai furase cîteva beri *Lone Star,*

---

1. Armadillo – mamifer mic, specific Americii de Sud

Clare îi privi şi-i veni o idee. Misticul animal devenise foarte familiar în toate locurile unde se vindea berea *Lone Star,* astfel că, neoficial, fusese adoptat ca mamifer al statului Texas. Ideea începu să prindă rădăcini în mintea ei.

Acum, în timp ce punea gheaţa în cadă, zîmbi. Aranjă apoi una cîte una fiecare sticlă de bere *Lone Star* printre bucăţile de gheaţă. Petrecerea avea ca temă „Capturarea Uriaşului Armadillo". Berea era „momeala" şi ţinuta era în blugi şi cizme. Eldon aranjase baloturi de fîn pe marginea terasei, iar Clare convinsese trei băieţi de liceu să vină să cînte muzică country, contra unui preţ foarte mic. Ei fură de acord să cînte pentru bere, cincisprezece dolari fiecare şi nişte referinţe bune din partea ei.

Clare înfăşură o pătură în jurul şi deasupra căzii pentru a o menţine cît mai rece şi, după ce se gîndi mult timp, se urcă în maşină. În timp ce se îndrepta spre fermă, încercă să-şi pună ordine în gînduri. Acum, cînd era prea tîrziu, era perfect conştientă că-l iubea pe Ryan. Cel puţin, se consolă ea, nu-l va lăsa niciodată să ştie acest lucru. El nu fusese cinstit cu ea, dar ea păstra măcar secretul dragostei ei. Într-un fel, asta-i aducea puţină alinare.

Ajunse la sondă exact în momentul schimbului. Ryan o urmări în timp ce parcă lîngă vechiul hambar, apoi veni spre ea. Clare coborî şi îl aşteptă să se apropie.

– Ryan, nu mi-e uşor să-ţi spun ceea ce vreau să-ţi spun. Te rog să înţelegi. După cum ştii, petrecerea mea e în seara asta.

El dădu din cap, neavînd curajul să vorbească. Era atît de frumoasă şi de vulnerabilă! Atît de hotărîtă să facă faţă cît mai bine situaţiei, deşi durerea şi singurătatea ei erau atît de evidente!

– Aş... aş prefera ca tu şi Regina să nu veniţi. Ştiu că v-am invitat, dar, ei bine, nu pot face faţa situaţiei. Tu şi

cu ea... să vă văd împreună... ar fi prea mult.

– Înţeleg.

– Nu că n-aş vrea ca tu să fii fericit... Vreau!... dar Regina... noi două nu ne-am plăcut niciodată. Astăzi m-am gîndit că nu sînt obligată s-o văd, dacă nu vreau. Nu la petrecerea mea, cel puţin. Se opri şi respiră adînc. N-am mai retras niciodată o invitaţie pînă acum şi mă simt îngrozitor de prost.

– Nu trebuie să te simţi prost. De fapt, noi nu putem veni oricum. Ryan spuse minciuna încet, iar cînd pronunţă cuvîntul „noi" simţi un gust amar.

În ochii ei era atîta durere, încît el ar fi dorit s-o poată lua în braţe. Dar asta era, bineînţeles, imposibil. În schimb spuse:

– Treaba merge destul de bine în ultimul timp. Vom ajunge la adîncimea la care ar trebui să dăm de petrol cam într-o lună.

Ea se strădui să zîmbească. Cît de lipsit de importanţă îi părea acum totul, cînd îl pierduse pe el.

– Bine. Trebuie să plec, altfel nu voi termina pregătirile la timp. Mulţumesc pentru înţelegere.

– N-ai pentru ce. Întinse mîna, dar o lăsă jos înainte de a o atinge.

Clare se urcă repede în maşină şi plecă.

Făcu un duş şi se îmbrăcă cu cei mai buni blugi şi cu o cămaşă care îi marca mijlocul subţire şi îi reliefa sînii rotunzi. În loc să-şi strîngă părul în sus, îl legă într-o coadă ce o lăsă să atîrne pe un umăr. În timp ce-şi trăgea cizmele, auzi soneria de la intrare.

Betty deschise uşa şi Cliff Anderson apăru îmbrăcat western din cap pînă în picioare. Părea foarte stingherit de noii lui blugi. Clare se forţă să nu zîmbească. Uitase complet că l-a invitat!

– Cliff! Îmi pare atît de bine că ai putut veni. Hai să mergem în spate. Ai sosit primul. Îl luă de braţ şi-l conduse pe terasă.

Soarele începea să apună şi din tufişuri se auzeau păsărelele cîntînd. Terasa albă era scăldată în lumina purpurie a apusului de soare.

– Arăţi minunat, îi spuse el, bătînd-o prieteneşte pe mîna ce o ţinea la încheietura cotului lui.

– Mulţumesc. Şi tu arăţi bine. Şi foarte diferit de felul cum te ştiu eu.

El zîmbi.

– Îmi place să mă îmbrac lejer din cînd în cînd. Îmi dă posibilitatea să mă relaxez. Mergea foarte crispat, mişcările trădîndu-i minciuna.

Clare îşi înăbuşi un zîmbet.

– Uite-i pe Tom şi pe Marla.

– Am aflat despre uriaşul armadillo. Am aflat despre „Uriaşul" Armdillor, glumi Marla, imitîndu-i pe comercianţii de bere din regiune. Este o idee grozavă! Îmi pare rău că nu mi-a trecut mie prin cap mai întîi!

Clare trase pătura de pe cadă.

– Serviţi-vă singuri. Berea e rece şi băieţii sînt gata să cînte. Acordurile lui „San Antonio Rose" încălziră atmosfera, în timp ce luminile se aprinseră în curtea din spatele casei.

– Îmi pare bine că te văd, străinule, spuse Marla, îmbrăţişîndu-l pe Cliff. N-am ştiut că eşti în oraş.

Clare privi spre el. Crezuse că stătea la ei acasă, aşa cum făcea întotdeauna cînd venea în oraş.

– Mă întorc mîine la Dallas. Ar trebui să-l faci pe leneşul ăla de bărbat al tău, să te ducă într-un oraş adevărat din cînd în cînd.

Clare ridică din umeri. Cliff pleca probabil devreme a doua zi, aşa că nu voise să-i deranjeze pe soţii Gentry. Luase o cameră, probabil, la hanul din localitate.

În timp ce musafirii se adunară şi mica orchestră trecea de la melodii mai lente la melodii demne de un adevărat festival de rock, Clare începu să se relaxeze. Ideea acestei petreceri era deosebită, astfel că nimeni

nu îndrăznea să ceară o băutură mai tare... şi mai scumpă. Din cînd în cînd, cîte unul dintre invitaţi se făcea că-l caută pe „Uriaşul“ Armadillo prin cîte un tufiş.

Dyna, într-o pereche de blugi la fel de noi şi de puţin confortabili ca ai lui Cliff, lăuda originalitatea lui Clare. Cu siguranţă că petrecerea dată de Clare avea să fie menţionată în ediţia de duminică a ziarului, ca sărbătoarea cîmpenească a sezonului.

În timp ce Dyna se aşeza pe unul din baloţi şi sorbea din sticla cu bere, de parcă era şampanie, Clare zîmbi în ascuns. Statutul ei social înregistrase o îmbunătăţire remarcabilă. Era atît de atentă la laudele Dynei, încît tresări cînd simţi braţul unui bărbat în jurul umerilor ei.

– Sînt de acord cu fiecare cuvînt, spuse Cliff, îmbrăţişînd-o. Petrecerea ta e un adevărat succes. Ridică braţul şi-l aşeză posesiv în jurul mijlocului ei.

Clare se trase încet din îmbrăţişare.

– Cliff, ea este Dyna. Îţi va spune cele mai incredibile poveşti despre gemenii ei. Dyna, povesteşte-i lui Cliff cum a fost cînd gemenii l-au încuiat din greşeală pe profesorul de chimie în camera de serviciu.

Asta era tot ce-i trebuia lui Dyna, iar Clare reuşi în felul acesta să scape de Cliff. Nu că l-ar fi găsit neatrăgător, departe de asta. Dar atingerea lui o făcuse să se simtă nervoasă.

Destul de greu, Clare reuşi să-i convingă pe cîţiva invitaţi, care porniseră în căutarea „bătrînului Armadillo“, să se întoarcă la petrecere şi să se îndepărteze astfel, de grădina ei de legume. Curînd urma să culeagă prima recoltă şi n-avea de gînd să explice nimănui de ce plantase legume în grădina de flori. Nici una dintre prietenele ei de la Clubul de grădinărit n-ar fi crezut-o că a făcut acest lucru din dorinţa de a consuma legume crescute în propria-i grădină. Legumele erau cultivate de soţiile fermierilor, trandafirii şi plantele decorative de

doamnele din înalta societate. Clare simţi că e mult mai uşor să ascundă grădina de privirile celorlalţi, decît ar fi să explice motivele care au determinat-o să facă acest lucru.

În timp ce Clare se plimba printre oaspeţi, fu surprinsă să-l audă pe Cliff legîndu-i numele de al lui într-o glumă. E adevărat, ea luase parte la scena pe care el o povestea, dar cuvintele lui sugerau o legătură între ei care, de fapt, nu exista. Încruntîndu-se uşor, se îndepărtă.

Petrecerea se desfăşura în condiţii bune. Nici unul dintre invitaţi nu se îmbătă şi nu sări în piscină, nici unul nu-i descoperi grădina de legume. Într-un cuvînt, totul decurse mai bine decît s-ar fi aşteptat. Cînd musafirii începură să plece, Clare se simţi obosită, dar fericită. Chiar şi fără prezenţa dominatoare a lui Elliot şi fără ordinele lui adresate servitorilor, petrecerea ei fusese un succes.

După ce toţi plecară, Clare rămase numai cu trei dintre invitaţi. Se aşezară cu toţii pe terasă, în jurul căzii goale.

– Ne-am distrat atît de bine! exclamă Marla. Doamne, am crezut că mor de rîs cînd Mildred a spus gluma aceea cu bărbatul care a găsit o sirenă.

Tom rîse.

– Trebuie să-mi amintesc să o spun la club.

– S-ar putea ca ea s-o fi auzit acolo, rînji Cliff. Mă îndoiesc că a aflat-o de la Clubul de cusut, al bisericii.

Nu era nimic în tonul lui care s-o jignească pe Clare, dar se simţi ofensată.

– S-ar putea să fii surprins, Cliff, spuse ea, dar nici nu-ţi închipui de ce sîntem în stare, cînd nu sînt bărbaţii prin preajmă.

El o trase spre el.

– Sînt convins de asta, spuse el pe un ton intim. Stai jos şi povesteşte-i lui Tom cum a fost cînd ţi-am vîndut

tablourile clientului din Venezuela. Se întoarse spre Tom: Clare stătea la Hyatt-Regency şi.. povesteşte-i, iubito. O faci atît de bine.

„Iubita" se uită la el ca la unul care-şi pierduse minţile.

– Am vîndut nişte tablouri unui bărbat din Venezuela, repetă ea.

Marla sesiză răceala din tonul lui Clare şi-i făcu un semn soţului ei.

– Hai să mergem, dragul meu. Voi adormi în picioare dintr-o clipă în alta.

– Un minut, răspunse Tom. Clare, povesteşte-ne ce s-a întîmplat cu tablourile vîndute...

– Nimic. Le va agăţa probabil într-o casă din vîrful unui munte. Nu ştiu la ce s-a referit Cliff, îl întrerupse Clare nervoasă.

De data asta, chiar şi Tom pricepu răceala din vocea lui Clare.

– Da. Aaa, cred că mă dau bătut. A fost o zi lungă. Ce zici, Cliff? Ai nevoie de un acoperiş peste noapte? Marla îşi înfipse cotul în coastele lui.

– Nu, spuse Cliff, petrecîndu-şi braţul în jurul umerilor lui Clare. Am unde să stau.

Marla schimbă o privire rapidă cu Clare, văzu furia din ochii ei şi-l răsuci pe Tom, direcţionîndu-l spre aleea care ducea în spatele casei.

– Ne vedem mîine, Clare, îi strigă ea peste umăr.

Clare ridică din umerii aflaţi sub braţul lui Cliff şi-l întrebă:

– Ce te-a apucat?

– Nimic, iubito. Credeam doar că nu vor mai pleca odată. Încercă s-o tragă spre el. Hai să mergem înăuntru. Noaptea începe să fie umedă.

Clare îi puse palmele în piept şi-l împinse cu putere.

– Am impresia că îţi permiţi cam mult. Unde crezi că vei sta la noapte?

– Aici, bineînţeles. Cu tine.

– Aici! De unde ţi-a venit o astfel de idee?

– De la tine! La urma urmei, tu m-ai invitat.

– Te-am invitat la petrecere, Cliff. N-am sugerat că vom continua apoi petrecerea în dormitor.

El o privi cu uimire neprefăcută.

– Îmi pare rău. Am crezut... Doamne, mă simt ca un idiot!

Suspinînd, Clare îşi puse mînile pe umerii lui.

– Nu, Cliff. A fost doar o neînţelegere. Acum îmi dau seama de unde ţi-a venit această impresie greşită. Îmi pare rău.

El îşi puse mîinile pe mijlocul ei.

– Poţi încă să te răzgîndeşti, spuse el plin de speranţă, aplecîndu-şi capul şi sărutînd-o.

Clare fu şocată la început, dar apoi se gîndi cu amărăciune, că de ce nu? Poate voi învăţa să-i răspund, dacă încerc. Dacă ar învăţa să-l iubească, măcar puţin, ar putea umple golul imens pe care Ryan l-a lăsat în viaţa ei. Îi răspunse la sărut, iar el prinse curaj şi-şi băgă limba în gura ei caldă. Buzele lui se frecau de ale ei şi ea se simţi sufocată de dorinţa lui puternică. După o clipă, se trase din îmbrăţişare.

– Nu, Cliff, îmi pare rău, dar nu simt aşa ceva pentru tine. Eşti prietenul meu şi ai făcut minuni pentru cariera mea, dar nu te iubesc. Sinceritatea ei era menită să evite să se mai joace cu sentimentele altora, mai ales cu ale unui bărbat ca Cliff, pe care îl plăcea şi-l respecta ca prieten.

– Nu trebuie să mă iubeşti, ca să te culci cu mine, protestă el. Dacă te ajută în vreun fel, nici eu nu te iubesc.

Clare zîmbi trist şi spuse un adevăr pe care abia acum îl descoperise:

– Pentru mine e necesar. Îmi pare rău, Cliff, dar cred

c-ai face mai bine să pleci.

El o privi lung şi în cele din urmă îi dădu drumul, ridicînd din umeri.

– O.K. Dacă asta este ceea ce simţi.

– Mulţumesc, Cliff. Mă simt cu adevărat flatată. Se înălţă pe vîrfuri şi-l sărută pe obraz.

După ce el plecă, ea nu se simţi mai singură decît se simţise în braţele lui. Intră în casă şi aprinse luminile din curte.

Regina conducea pe drumul plin de praf, urmărindu-l pe Ryan nu atît după maşină, cît după norul gros de praf roşu pe care îl stîrnea în urma sa. Nu era pentru prima oară cînd făcea asta şi nici nu intenţiona să fie ultima.

În ultimele săptămîni de cînd se logodiseră, Regina devenise suspicioasă în privinţa orelor lungi pe care Ryan le petrecea la sondă. Înainte de înţelegerea lor, el lucrase ca orice om normal. Ştia acest lucru, pentru că folosise toate informaţiile despre el pentru a-i stîrni gelozia în îndoiala lui Clare. Acum însă, lucra cîte douăsprezece ore pe zi şi uneori chiar mai mult. De cîteva ori ea venise la sondă la miezul nopţii să vadă dacă el lucra cu adevărat. Îl găsise muncind şi cearta care urmase o făcuse să înţeleagă că ar fi mai bine să fie mai puţin suspicioasă în ceea ce îl privea.

Regina se obişnuise deja cu faptul că-l putea acuza de orice, fără ca el să-i dea cea mai mică atenţie. Dar dacă făcea cea mai mică referire la Clare el sărea în sus şi-i lua apărarea fostei lui iubite. Cînd se înfuria, Ryan devenea insuportabil şi Regina recurgea uneori la

această metodă pentru a-l provoca. Acesta era de altfel motivul pentru care îl urmărea acum. Voia să ştie dacă mergea să se întîlnească cu Clare.

Îl urmă pînă la el acasă şi urcă în apartament neanunţată, pentru a vedea dacă era cu adevărat singur. Ca de obicei, era.

– Ce te-a reţinut atît de tîrziu la puţ? întrebă ea, turnîndu-şi singură ceva de băut. Orice alt petrolist ar fi găsit petrol de două ori pînă acum, spuse ea.

El se încruntă.

– E greu să forezi fără ţevi. Şi Joe este petrolistul, nu eu.

– Şi ce dacă? Am început să mă plictisesc de Kilgore. Lasă-l pe Joe şi hai să plecăm undeva. Vreau să văd California.

– Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Am o treabă pe care trebuie s-o termin aici. În afară de asta, nu sîntem încă căsătoriţi. Nu crezi că o lună de miere ar fi cam prematură în acest moment? Puse în mod ostentativ o singură porţie de mîncare, pentru cină, în cuptor.

– Nu erai atît de scrupulos cînd erai cu Clare, spuse ea tăioasă. Poţi săpa un puţ aici şi altul acolo, iar eu să văd în felul ăsta Hollywood-ul.

– Nu-i chiar atît de simplu, spuse el, de parcă ar fi vorbit cu un copil nesuferit şi prost. Nu are nici un rost să forezi, dacă nu ştii că vei găsi petrol, iar Hollywood-ul nu e un teren petrolifer.

– De unde ştii, dacă nu încerci? întrebă Regina încăpăţînată.

– Ştiu. Bazează-te pe ceea ce-ţi spun. Se trînti pe canapea şi-şi întinse picioarele pe măsuţa de cafea din faţă.

– Dă-ţi jos picioarele de pe mobilă, îi porunci ea.

El nu se mişcă.

– Nu voi părăsi oraşul pînă nu voi da de petrol în acest puţ.

– Vrei să spui, de fapt, că n-o vei părăsi pe Clare! i-o trînti Regina, cu faţa schimonosită de ură.

– N-ai auzit niciodată de un contract? Am o slujbă aici. Apoi, cîmpurile petrolifere seamănă mult unul cu altul. Nu fi prea nerăbdătoare să-ţi schimbi casa ta frumoasă pentru o rulotă.

Regina îl privi şocată.

– Eu? Într-o rulotă? E absurd! Nici nu poate fi vorba!

Ryan zîmbi.

– Nu toate cîmpurile petrolifere sînt situate în oraş, ca acesta. Aproape toată viaţa mi-am petrecut-o într-o rulotă, ca aceea pe care ai văzut-o lîngă sondă. Cea vopsită în verde, adăugă el ironic.

Ea îşi dădu capul pe spate şi îşi aprinse o ţigară.

– Ei bine, eu, cu siguranţă, nu voi sta în aşa ceva. Cred că voi pleca în California, fără tine.

– Nu, nu vei pleca, spuse el liniştit.

– De ce nu? întrebă ea.

– Pentru că tu eşti cea care ţii atît de mult să ne căsătorim şi odată ce vei deveni soţia mea, mă vei urma peste tot unde mă duc.

– Deci asta era! Ţi-am distrus şansa de a fi cu sclifosita aia de Clare şi acum vrei să te răzbuni pe mine!

Ryan zîmbi.

– Acum ai priceput!

Regina îl privi fix.

– Eşti dezgustător! Nimeni nu mi-a spus vreodată în viaţă ce să fac. Dacă nu l-aş fi lăsat pe Elliot să plece... Se opri brusc.

– Elliot? Pe soţul tău îl chema Howard, spuse el, imitîndu-i felul de a pronunţa. Cine-i Elliot? întrebă el, scormonindu-şi în memorie.

– Nu-i treaba ta, îi aruncă ea.

Liniştea devenea tot mai apăsătoare, iar Ryan încerca să-şi amintească unde auzise acest nume. Regina veni lîngă el şi-l sărută pe obraz.

– Hai să nu ne certăm.

Ryan îi suportă mîngîierile cît putu de mult, apoi se ridică şi merse să-şi controleze cina, deşi nu era nevoie.

Regina se încruntă.

– De ce eşti atît de frigid cu mine? Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş crede că eşti un eunuc.

– Sînt obosit, Regina. Du-te acasă.

– Să te ia naiba! De ce nu te culci cu mine?

– Am fost de acord să mă căsătoresc cu tine. Nu-mi amintesc însă să fi fost de acord să consum ce-mi oferă această căsătorie.

Regina îl privi şocată.

– Tu... vrei să spui... !

– Vrei să renunţi? Mai ai încă timp.

– Nu! ţipă ea. Vei fi al meu! Ai prea multă nevoie de banii mei! Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Ai face bine să te mai gîndeşti! Nu-ţi pot permite să fii atît de independent! Ieşi şi trînti uşa în urma ei.

Ryan lăsă furia să pună stăpînire pe el. Căţeaua avea dreptate! Se întrebă pentru a suta oară cum ar putea face rost de suficienţi bani pentru a scăpa de ea.

Clare trînti receptorul în furcă şi privi la noua ei acuarelă, reprezentînd o scenă din Cartierul Francez. Apoi ieşi vijelios din casă şi se urcă în maşină. Conduse pînă la puţ, fără ca măcar să se gîndească la viteză cu

care rula.

– Ryan, trebuie să-ţi vorbesc! spuse ea, dînd buzna în rulota geologilor.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el, ridicîndu-şi privirea de pe o hartă. Pari supărată.

– Sînt supărată! Tocmai am primit un telefon de la poliţia statului!

– Şi?

– Mi-au spus că au descoperit cadavrul şoferului de pe camionul care ne aducea nouă ţevi. A fost omorît şi încărcătura a fost furată. Nu se ştie încă cine e autorul, dar poliţistul mi-a spus că au cîteva indicii.

– La naiba! înjură Ryan.

– Nu mi-ai spus că ţevile au fost furate!

– N-am vrut să-ţi faci griji de pomană. Am fost sigur că voi putea face rost de un alt transport, pînă nu va fi prea tîrziu. Încă mai cred că voi reuşi.

– Trebuia să-mi fi spus! Toată viaţa, oamenii m-au tratat ca pe un copil. Sînt o femeie matură! Am dreptul să iau hotărîri. Lungile săptămîni de tensiune îşi puseseră amprenta asupra nervilor ei şi acum tremura din tot corpul.

– Am încercat să te protejez de alte griji. Nu mai e nimic de făcut în legătură cu ţevile alea!

– Să mă protejezi! ţipă ea. N-am nevoie să fiu protejată! Am nevoie de sinceritate! Nu sînt o păpuşă de porţelan care trebuie purtată pe o pernă, ca să nu se spargă. E puţul meu!

– Atîta vreme cît eu răspund de ceea ce se întîmplă aici, e puţul meu şi eu mă ocup de aprovizionarea lui! Ryan era acum la fel de furios ca şi ea.

Cu feţele aproape lipite, se priviră unul pe altul. Deodată, Clare deveni conştientă de faptul că era pentru prima oară cînd se aflau singuri în rulotă. Nu mai fu-

seseră singuri de la petrecerea Marlei. Clipi des din ochi şi simţi că trebuie să se depărteze de el imediat. Cît mai repede!

– Atunci ai grijă să meargă totul aşa cum trebuie, Ryan, spuse ea printre dinţi.

– Voi face rost de ţeava aia blestemată, chiar de-ar fi s-o fur, bucată cu bucată! ţipă el. Apoi, dintr-o dată, deveni şi el conştient de apropierea lor şi se simţi străbătut de un fior. Nu-ţi face griji, Clare, spuse el pe un ton mult mai blînd decît intenţionase.

Aerul dintre ei era încărcat cu un alt fel de emoţie, decît cea transmisă de furie. Scoţînd un sunet, care semăna cu un suspin, Clare se întoarse şi o luă la fugă.

26

Ryan parcă lîngă puţ şi rămase privind, fără însă să vadă sonda. Cum va reuşi să trăiască cu Regina? Încă de cînd era copil detestase certurile şi nu găsea nimic care să-i placă la logodnica lui, cu atît mai mult să o iubească. Nu aşa cum o iubea pe Clare. Încercă s-o gonească pe femeia cu păr lung şi negru din minte. Făcuse o înţelegere cu Regina şi era de datoria lui ca măcar să încerce să facă în aşa fel ca lucrurile să meargă bine. Existau căsnicii care mergeau şi nu se bazau neapărat pe dragoste. Era dispus să renunţe la multe de dragul lui Clare.

Ryan îşi aţinti privirea asupra sondei înalte. A fora era o muncă foarte grea şi trebuia să fii un adevărat petrolist pentru a vedea latura frumoasă a acestei munci, aşa cum o făcea Ryan. El găsea o frumuseţe aproape sălbatică în a-i privi pe oamenii care săpau pînă în adîncul pămîntului. Zgomotul făcut de utilajele grele se amestecau cu strigătele oamenilor care lucrau, compunînd o melodie care îl pătrundea pe Ryan pînă în cele mai adînci locuri ale sufletului său. Pămîntul ciocolatiu, de sub picioarele lui, era adversarul cu care lupta. Cu toate acestea, Ryan îşi admira adversarul puternic.

Se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre cîmp. Majoritatea florilor de primăvară dispăruseră şi el era bucuros pentru asta. Îi amintea prea mult de ultima zi

petrecută cu Clare, de ultima zi în care o iubise. Privi cerul de deasupra şi văzu că se adunaseră nori negri. Un vînt rece îi ciufuli părul. În aer plutea un miros apăsător de furtună. Ryan îşi băgă mîinile în buzunar şi se îndreptă spre puţ.

De partea cealaltă a pajiştii, Clare îl privea dintr-un pîlc de pruni sălbatici. Mirosul florilor albe îi prevestea o recoltă bună. Venise aici spunîndu-şi că nu o interesează decît să vadă cum va fi recolta de fructe anul acesta. Parcase în spatele hambarului, pentru ca maşina ei să nu fie văzută de Ryan... dacă era acolo. Acum, cînd îl văzu, era bucuroasă că se putea ascunde printre pomii fructiferi.

Ştia din felul în care se mişca cît era de nefericit, şi asta o întrista. Deşi o sfîşia gîndul de a şi-l închipui cu Regina, de a rîde cu ea, de a vorbi cu ea, de a face toate nimicurile care odată le făcuseră împreună... nu-şi lăsa niciodată imaginaţia să treacă de uşa dormitorului Reginei... ar fi vrut ca el să fie fericit.

Vîntul puternic scutură crengile şi petalele albe căzură în jurul ei. Îşi dădu seama că se apropia furtuna şi că în acest moment al anului putea să se producă foarte repede. Cu toate acestea nu avea cum să traverseze pajiştea cît timp Ryan se afla acolo. Atracţia exercitată de el era prea puternică şi ea nu era sigură de reacţiile ei.

În timp ce-l privea, îl văzu îndoindu-şi umerii din cauza vîntului puternic. Aşteptă pînă ce el traversă albia secată a unui pîrîu. Şansele ca el să se întoarcă şi să o vadă erau acum mult mai mici.

Cînd părăsi adăpostul oferit de copaci, o rafală puternică de vînt îi eliberă o şuviţă de păr. Privi îngrijorată spre cer.

Acesta căpătase o culoare neobişnuită, de un galben-violaceu, iar în aer plutea un miros ciudat. În pădurea din spatele ei, păsările se opriseră din ciripit şi

băteau nervoase din aripi. Clare se îndreptă spre hambar, în spatele căruia îşi lăsase maşina.

Undeva, în depărtare, auzi tunete şi din cînd în cînd cerul era luminat de fulgere. Tunetele se auzeau din ce în ce mai puternic şi mai aproape. Ea se înfioră şi grăbi pasul.

Deodată, aerul, cerul şi norii îşi schimbară culoarea într-un verde bolnăvicios şi un întuneric, mai apăsător decît lumina fulgerelor, o acoperi. Clare ştia prea bine ce înseamnă asta şi o luă la goană spre maşină.

Din doi paşi, Ryan fu lîngă ea, iar braţele lui puternice îi cuprinseră mijlocul.

– În şanţ, îi strigă el pentru a acoperi zgomotul făcut de vînt. Aleargă în şanţ!

Clare făcu aşa cum îi spuse el, ştiind că nu avea cum să ajungă la timp în adăpost. Cu coada ochiului sesiză o mişcare şi întorcînd capul văzu tornada care venea răsucindu-se spre ei.

– Fugi! ţipă Ryan, pe jumătate trăgînd-o după el.

Inima îi bătea tare şi era mai speriată decît fusese vreodată în viaţă. Tornada nu părea să se mai mişte. Dar devenea din ce în ce mai mare.

– Se îndreaptă direct spre noi! strigă el.

Clare se aruncă în albia secată a pîrîului şi simţi corpul lui Ryan acoperindu-l protector pe al ei. Acum îl putea auzi... un zgomot care semăna cu acela al unui tren de marfă. Închise ochii şi încercă să se lipească cît mai tare de pămînt.

Apoi, la fel de repede cum începuse, zgomotul se îndepărtă şi dispăru, iar stropi mari de ploaie începură să cadă pe pămînt.

– Ryan! strigă ea. Te simţi bine?

El o răsuci şi o ţinu strîns, amîndoi neputîndu-se opri din tremurat.

– Da, iubito, da. Sînt bine. Te-am lovit? Braţele lui o strînseră posesiv, de parcă nu putea suporta s-o mai

piardă vreodată.

– Da, da, sînt bine. Îşi petrecu braţele în jurul lui şi încercă să gonească spaima pe care o simţise cu cîteva clipe în urmă.

Ploaia cădea cu stropi mari, lipindu-i hainele de corp. Părul lui ud părea o cască de aur. Nici unul însă nu băgă de seamă.

– Clare, Clare, şopti el răguşit. Cînd am văzut tornada formîndu-se chiar în spatele tău, am simţit că mor de frică la gîndul că nu voi ajunge la tine la timp! Îşi îngropă capul în căldura gîtului ei, pentru a se asigura că nu păţise nimic. Eşti sigură că te simţi bine?

– Da.

El se ridică şi o privi şi atunci ochii li se întîlniră.

– Ryan, gemu Clare. Nu. Lasă-mă să plec. Dar nu se putea forţa să-şi ia braţele din jurul lui.

– Clare, şopti el, de parcă numele ei însemna dragoste.

– Nu se poate, murmură ea. Eşti logodit cu Regina. Nu poate fi nimic între noi.

Nedorind, conştient cu toată fiinţa lui de adevărul cuvintelor rostite de Clare, el se răsuci de pe ea.

– Ştiu, spuse el ameţit.

Încet, Clare se depărtă de el. Ploaia îi ştergea lacrimile de pe faţă, pe măsură ce îi curgeau, şi privindu-l, se întrebă dacă şi el avea lacrimi amestecate cu ploaie. Nu mai văzuse niciodată pe faţa cuiva o dorinţă atît de chinuitoare, deşi era identică cu a ei. Buimăcită, încercă să se ridice în picioare.

– Clare, spuse el, prinzînd-o de mînă şi oprind-o. Nu te-am minţit niciodată. Vreau să ştii asta.

Ea îl privi în adîncul ochilor. Nu putea să-i răspundă nimic. În cele din urmă, dădu din cap şi spuse:

– Am fost atît de proastă că... n-am avut încredere în tine. Rosti cuvintele atît de încet, încît el de-abia le auzi peste zgomotul făcut de ploaie.

Clare se căţără pe malul albiei şi o luă la fugă spre maşină. Ryan o urmări cu privirea şi apoi se întoarse încet spre puţ. Capricioasa tornadă îl ocolise.

Dedesubtul adăpostului parţial oferit de platforma de foraj, Joe îi urmărise pe amîndoi şi clătină din cap.

– Sînteţi amîndoi nebuni, spuse el trist.

Regina se întinse în şezlongul de lîngă piscină şi începu să-şi pilească unghiile, nervoasă. Ştia că acest zgomot îl enerva pe Ryan din cale afară.

– Nu înţeleg de ce nu renunţi la puţul ăla nenorocit, se plînse ea. Nu mai poţi face rost de alte ţevi pînă la termenul de scadenţă al împrumutului lui Clare. Compania ţi-a spus doar clar acest lucru. De ce te mai agiţi? Purta un costum de baie aproape inexistent, într-o nuanţă de verde tare, iar pielea ei bronzată era unsă cu un ulei lucios. Mirosea ca lichiorul de ananas.

Ryan se prefăcu adîncit în lectura ziarului.

– Mai avem încă nişte ţevi în depozit. Joe se duce azi la Shreverport să vadă dacă nu face rost de un transport.

Regina îşi puse pila de unghii pe măsuţa de lîngă ea.

– De ce nu mergem noi în locul lui? Nu ieşim niciodată nicăieri.

– Nu cred că merge să te duci în vizită la firmele care vînd ţevi. Nu o vînd în boutiqu-urile din centrul oraşului, ştii?

Suspinînd înăbuşit, Regina închise ochii. Liniştea care se lăsă între ei era deosebit de tensionată. Ryan dădu pagina şi ziarul foşni zgomotos.

– Mă priveşti vreodată? întrebă ea ţîfnoasă.

– Sigur.

– Atunci? Cum ţi se pare noul meu costum de baie? Îşi arcui spatele şi coastele îi ieşiră şi mai mult în relief.

El îi aruncă o privire.

– Frumos.

– Eu cred că-i adorabil. Culoarea lui mă face să par mai bronzată, nu crezi?

Ryan îşi întoarse privirea asupra ziarului din faţa lui. Nu avea nici un rost să se certe cu ea şi se îndoia că părerea lui avea, cu adevărat, importanţă pentru ea.

– Ţi-am văzut maşina aseară la Conjunction Junction. Te-ai întîlnit cu cineva cunoscut?

– Nu. Şi nu e treaba ta unde mă duc. La urma urmei, nu sîntem căsătoriţi încă. Chiar şi atunci, vreau să-mi păstrez libertatea. Nu-ţi voi aparţine niciodată, Ryan. Se încruntă. Ryan nu va fi aşa uşor de mînuit cum fusese Howard.

El ridică din umeri.

– Nu vreau să-mi aparţii.

Ryan se întrebă dacă va reuşi să-i menţină dorinţa de a se căsători cu el, pînă puţul va fi pus în mişcare. Era de parcă jucau amîndoi un joc grotesc: ea era vînătorul înverşunat care alerga să pună mîna pe el. El era prada care se folosea de toate şiretlicurile pentru a-şi cîştiga în cele din urmă libertatea. După ce o văzuse pe Clare, după ce o ţinuse în braţe, chiar şi pentru puţin timp, ştia că nu va putea face faţă unei căsătorii cu Regina. Nu era proastă, se gîndi el, dar cît timp o mai putea ţine la distanţă?

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Regina spuse:

– Cred că ar trebui să fixăm data nunţii. La începutul lui iunie ar fi plăcut. Poate în primul weekend!

– Nu. E prea curînd. Nu mă pot căsători cu tine în două săptămîni.

Ea se încruntă.

– Bine. A doua săptămînă din iunie.

El puse ziarul jos.

– Mă căsătoresc cu tine la sfîrşitul lui iulie.

– Nu cred, spuse ea. Pînă atunci va expira termenul de scadenţă asupra împrumutului lui Clare. Nu vei mai avea nici un motiv să te căsătoreşti cu mine.

Ridicîndu-se, el merse pe marginea piscinei şi privi în apa clară, de un albastru strălucitor. La capătul cel mai îndepărtat se vedea o pată neagră, care era canalul de scurgere. Se întoarse spre ea.

– De ce faci toate astea? spuse el, pe un ton de parcă făcea conversaţie. Ştiu că nu mă iubeşti. Ştii că nici eu nu te iubesc. Nici măcar nu ne plăcem unul pe altul. Atunci de ce vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Pentru că te vreau. Am prins gustul de cum ar putea fi viaţa împreună cu tine. Şi pentru că nu vreau să te aibă Clare.

– De ce nu? întrebă el. Ce ai împotriva ei?

– Totul! A reuşit să-l facă pe Elliot s-o ia de nevastă. Dumnezeu ştie cum! El era prietenul meu! N-o s-o las să te aibă şi pe tine!

Ryan se apropie de ea cu mişcările graţioase ale unei pisici, de-abia controlîndu-şi furia.

– Ai pus la cale toată povestea asta din gelozie pentru un bărbat mort? E o nebunie!

– Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul ăsta! Regina ţîşni în picioare şi-l privi furioasă. L-a făcut nefericit şi la fel te-ar face şi pe tine! Îţi va fi mai bine cu mine! Şi îţi mai spun ceva, Ryan Hastings! L-am luat pe Elliot înapoi cu totul, în afară de nume. Eu sînt cea pe care a iubit-o! Dar pe tine nu te voi împărţi niciodată cu ea! Niciodată!

Ryan o privi, incapabil să rostească ceva. În cele din urmă spuse:

– Vrei să spui că tu şi Elliot aţi avut o legătură? Şi Clare ştia despre asta?

– Bineînţeles! Mergeam împreună peste tot. Ar fi părăsit-o pentru mine, dacă nu murea în accidentul ăla!

– Eu nu sînt Elliot! tună el.

– Te vei căsători cu mine! strigă ea. Altfel, o voi distruge pe Clare! Va rămîne fără un ban! Nu-i va rămîne nici măcar bucata aia de fermă la care să se întoarcă! Eu voi cîştiga, şi ea va pierde! Faţa îi era contorsionată de ură şi ochii albaştri îi erau măriţi de furie.

– S-a terminat! Dacă ştiam de la început toate astea nu m-aş fi lăsat şantajat să mă căsătoresc cu tine! Se îndepărtă, dar o auzi ţipînd după el:

– Să nu mă părăseşti! Dacă nu te căsătoreşti cu mine, mă omor! Cuvintele fură rostite printre hohote de plîns isteric.

Ryan se opri, de parcă fusese lovit. Cu o voce încordată spuse:

– Nu spune asta!

Uimită de reacţia lui, Regina îşi cîntări şansele.

– Vorbesc serios! Mă omor, dacă rupi logodna!

Împotriva voinţei sale, Ryan o văzu pe Doré aşa cum arătase în acea noapte fatală. Ţipînd că va muri, dacă nu se căsătoreşte cu ea. Din nou, ca într-un coşmar, îi văzu maşina aterizînd în mijlocul lacului. Din nou simţi plămînii arzîndu-i din cauza lipsei de aer în timp ce se scufunda iar şi iar pentru a o găsi şi a o salva. Îi reveni în minte imaginea ei cînd fusese scoasă din lac. Regina era pe puţin la fel de isterică.

– Am pilule, ţipă Regina, sigură acum de noua ei armă. Ştiu cum s-o fac!

El se răsuci şi se întoarse la ea. Apucînd-o violent, o ridică în picioare.

– Ai face-o? întrebă el.

– Da! şuieră ea printre dinţi. Aş face orice s-o distrug pe Clare Marshall! Degetele lui îi intrară în carne şi ea simţi o ciudată senzaţie de excitare provocată de durere. Dacă nu vrei să mă omor, căsătoreşte-te cu mine! În a doua săptămînă din iunie!

Ryan o privi şi se simţi cuprins de un val de greaţă. Nu crezuse ameninţarea lui Doré şi acum Doré era moartă!

– Bine! spuse el. În ultima săptămînă din iunie! Împingînd-o de lîngă el, plecă în grabă, urîndu-se deja pentru că cedase.

27

Clare stătea nervoasă la masa din living. Ryan stătea în faţa ei, cu harta, ultimelor probe extrase din adîncime, întinsă între ei. Încerca să-i urmărească explicaţiile despre adîncimea la care se aflau cavernele cu petrol, dar mintea ei refuza să se concentreze. Deşi privea spre hartă, era conştientă doar de felul în care mîna lui puternică indica diversele puncte de pe hartă. De cîte ori ţinuse acea mînă, o sărutase, îi simţise mîngîierea pe corp. Iar vocea lui, care cu puţin timp în urmă îi vorbise tandru şi-i şoptise cuvinte de dragoste, acum adoptase tonul acela rece, de afaceri. Acum acest ton îi provoca durere. Cum de am putut fi atît de proastă? se întrebă ea.

Ce ar face el oare, dacă m-aş întinde şi i-aş atinge mîna? se gîndi Clare. Oare şi-ar retrage-o? Ar fi furios? Oftă, gîndindu-se că nu-i va afla reacţia, pentru că nu va încerca niciodată. Îşi forţă mintea să se concentreze.

Ryan îi indica adîncimea la care sperau să poată săpa, pînă se va termina toată rezerva de ţeavă. Harta îi solicita puţină atenţie lui Ryan. O studiase de atîtea ori, în speranţa de a descoperi o cheie la faptul că nu dădea de petrol! În schimb, atenţia lui era îndreptată asupra lui Clare. O rază de soare îi cădea pe faţă şi-i făcea pielea să pară transparentă şi ochii să-i sclipească ca două nestemate. Acum, că-i ştia secretul, nu

i se mai părea exagerat interesul pe care ea îl manifesta faţă de puţ. Dacă puţul va fi abandonat, el va pierde destui bani, dar nu totul, aşa cum va păţi Clare.

Ce s-ar întîmpla, se gîndi el, dacă ar da harta la o parte şi ar lua-o în braţe? Dar, cu siguranţă, asta n-ar schimba nimic. Clare nu îl iubea... Nu-l iubise niciodată. Şi el nu-i putea spune că se căsătorea cu Regina, ca s-o salveze pe ea. Dacă ar fi ţinut la el... măcar puţin... s-ar fi căsătorit cu ea şi problemele ei ar fi fost rezolvate. În timp, şi-ar fi recîştigat banii, dar în acelaşi timp, ar fi fost împreună cu femeia pe care o iubea. Ryan se cutremură. Visa cu ochii deschişi. Clare nu-l iubea. Nu-l va iubi niciodată.

– Cum a rămas cu ţeava? Joe n-a putut face rost?

– Nu. Din cauza noilor descoperiri de petrol, ţeava e deja vîndută, înainte de a fi fabricată. Nu mi-am pus mari speranţe că va găsi, dar a meritat totuşi să încercăm. Am trimis cîteva comenzi unor companii în speranţa că-mi vor putea furniza ţeava înainte de a... termina, încheie el trist.

– Bine. Clare ştia că întrebarea care urma îi va produce durere, dar trebuia să ştie. Aţi fixat data căsătoriei? Spera că sunase normal, dar inima îi spărgea pieptul.

– Da. La sfîrşitul lunii următoare.

– Oh!

O linişte apăsătoare se lăsă între ei. Încet, Ryan începu să răsucească harta.

Clare căuta disperată ceva care să împrăştie tensiunea, dar mintea ei era parcă amorţită. Nu se gîndise niciodată că nunta va fi atît de curînd. Dar de ce ar fi amînat-o? Erau liberi şi îndrăgostiţi. O logodnă lungă ar fi fost lipsită de sens.

Telefonul de lîngă cotul ei sună şi ea tresări speriată. Ridică repede receptorul.

– Alo?

Vocea lui Cliff Anderson se auzi la celălalt capăt.

– Bună, Clare. Am nişte veşti bune pentru tine. Un colecţionar din California vrea două dintre pînzele tale. Oferă chiar mai mult decît am sperat noi să primim.

– E minunat, spuse ea, dorindu-şi să sune mai entuziasmată decît era.

– Ce-ai zice dacă m-aş sui în avion şi aş veni la tine să sărbătorim? Cred că aş putea ajunge pe la ora opt.

– Opt? Privi spre Ryan, dar el părea ocupat de a introduce hărţile în cilindrul de plastic. Bine, Cliff. Mi-ar face plăcere.

– Grozav. Ne vedem atunci. La revedere.

– La revedere, spuse Clare, aşezînd receptorul în furcă. Cîteva dintre tablourile mele s-au vîndut.

– Felicitări, spuse el rece. Lui Ryan nu-i sunase ca un telefon de afaceri. Din nou îşi reaminti că nu avea nici un drept asupra lui Clare. Cu siguranţă că bărbatul acela pompos, care se ocupa de afaceri cu obiecte de artă, era ceea ce Clare îşi dorea. Ryan trînti capacul canistrei şi-l răsuci cu zgomot.

Clare îl privi. De ce părea atît de nervos? Cu siguranţă că se înşela. Sau poate îl deranjase întrebarea ei cu privire la căsătorie? Nu era în nici un fel treaba ei.

Ryan stătea în lumina soarelui şi Clare profită de ocazie şi-l studie. Părul îi cădea copilăreşte pe frunte, iar nasul lui drept părea nasul unei statui greceşti. Buzele erau fine, în contrast cu masculinitatea lui accentuată. Bărbia lui puternică arăta caracterul lui ferm. Gîtul musculos se înălţa din gulerul deschis al cămăşii. Clare nu-şi îngădui să meargă cu privirea mai departe. Încă mai păstra în minte destul din corpul lui musculos, iar amintirea braţelor care o ţinuseră tandru dar pline de pasiune, era încă vie.

– Îţi mulţumesc că ai venit, spuse ea.

– Sigur. Oricînd.

Fără să vorbească, merseră spre uşă. Cînd Clare

întinse mîna spre clanţă, degetele lui Ryan le atinseră întîmplător pe ale ei.

– La revedere, spuse ea.

– La revedere, răspunse el.

Cînd închise uşa, Clare se abţinu să n-o trîntească. În schimb, îşi sprijini capul de rama ei. Atinse uşor metalul pe care el pusese mîna. Apoi, simţind că se comportă prosteşte, se îndreptă spre atelier.

Pînze în diferite stadii de lucru atîrnau pe pereţi. După ce Ryan o părăsise pentru Regina, săptămîni în şir nu fusese în stare să lucreze. Apoi, pe neaşteptate, se trezi că nu se poate opri. Ideile curgeau din pensulele ei ca un fluviu fără sfîrşit. Nopţile erau lungi acum şi deseori dormea cîteva ore, apoi cobora în grabă în atelier şi lucra febril, după care se culca din nou pînă în zori. Rezultatul fu o scădere în greutate, cearcăne negre sub ochi şi un număr atît de mare de tablouri, cum nu ar fi crezut vreodată că e în stare să facă.

O nouă notă apăruse în tablourile ei. O notă acută de tristeţe, de dorinţă neîmpărtăşită, un adevăr dulce-amar, care nu existase înainte. Iar vînzările crescuseră şi preţurile mari reflectau noua calitate.

Cu mişcările unui somnambul, Clare îşi luă pensula şi începu să picteze. Degetele ei talentate pictară o pată albă pe un cer cenuşiu, care reprezenta un pescăruş singuratic. Dedesubtul lui se întindea nisipul de pe o plajă şi valurile înspumate. Era primul dintr-o serie pe care o planificase pentru o galerie faimoasă din Galveston.

Pictă toată după-amiaza şi în cele din urmă, epuizată şi secată de idei, îşi curăţă pensulele, le puse lîngă tablouri şi urcă pentru a se îmbrăca pentru întîlnirea cu Cliff. În timp ce făcea duş şi îşi spăla, cu mişcări automate, părul, se gîndi la viitor. Perspectivele de a găsi petrol, în următorele săptămîni, avînd în vedere resursele financiare aproape inexistente, erau foarte mici.

Pictura ei începea să capete o orientare şi în timp i-ar fi putut asigura o existenţă satisfăcătoare, dar nu atît de curînd pentru a-şi putea plăti datoriile. Cît privea viaţa ei intimă, viitorul era întunecat. Într-o zi, se gîndi ea, se va vindeca de dorul lui Ryan, sau cel puţin durerea se va estompa pînă va atinge o intensitate suportabilă. Dar ştia că nu va mai iubi pe nimeni aşa cum îl iubise pe el. El era marea dragoste a vieţii ei şi fusese o proastă că nu recunoscuse acest lucru, înainte de a fi prea tîrziu.

Cu un prosop înfăşurat în jurul capului, Clare îşi puse halatul şi se trînti pe pat. Trebuia să găsească un alt loc unde să trăiască. Preferabil cît mai departe de Kilgore. Odată ce va fi declarată falită nu dorea să fie nevoită să dea ochii cu prietenele ei. Nu, atitudinea Marlei va rămîne neschimbată. Ideea de a se muta în alt oraş şi de a-şi găsi o casă mică, pe care îşi va putea permite s-o întreţină, era dureroasă şi Clare închise ochii.

– Mă întreb dacă sînt pe cale să mă îmbolnăvesc, şopti ea pentru sine. Toată energia părea să-i fi părăsit corpul şi simţea o durere de parcă muşchii îi fuseseră încordaţi ore în şir. Am pictat prea mult, îşi puse ea diagnosticul.

Mai zăcu cîteva minute, apoi privi ceasul de pe noptieră. Va întîrzia dacă nu începea să se îmbrace. Făcînd un efort pentru a se scula din pat, îşi uscă părul, se fardă şi îmbrăcă o rochie de culoarea mărului verde, care spera s-o mai înveselescă. Auzi, undeva, în depărtare soneria sunînd şi ieşi din cameră. Oftînd, se privi în oglindă. Cu excepţia durerii permanente din ochi, în ultimele săptămîni, arăta destul de bine. În capătul scărilor îşi mai netezi o dată părul, îşi aranjă gulerul rochiei şi-şi plantă pe faţă un zîmbet cu care îl întîmpină pe Cliff.

– Arăţi nemaipomenit, spuse Cliff, cînd ea deschise uşa. La fel de drăguţă ca şi tablourile tale.

Clare rîse.

– „Drăguţ" e un cuvînt pe care artiştii nu-l prea preferă, referitor la lucrările lor, Cliff. Ar trebui să ştii acest lucru.

– În acest caz, pot spune că arăţi provocatoare şi atrăgătoare?

– Nu. Hai să ne întoarcem la „drăguţ". De data asta, zîmbetul ei fu real şi începu să-i pară bine că fusese de acord să se întîlnească cu Cliff. Cel puţin, va ieşi din casă şi se va simţi bine în compania lui.

El o conduse la maşina pe care o închiriase şi îi deschise portiera. După ce plecară, el spuse:

– Am rezervat o masă la localul lui Nathan. Am auzit că mîncarea e nemaipomenită.

– La Nathan? şopti ea. Acela era locul preferat de ea şi Ryan.

– E în regulă, nu-i aşa?

– Da, se forţă ea să răspundă. La Nathan e foarte bine. Ryan nu mai făcea parte din viaţa ei, îşi spuse ea. Cu cît va renunţa mai curînd la amintiri, cu atît îi va fi mai bine.

Cînd ajunseră la restaurant se lăsase deja întunericul şi norii pufoşi acopereau luna. Clare fu bucuroasă că nu ajunseră în momentul cînd asfinţitul soarelui se oglindea în apa lacului. Fură conduşi la o masă situată în centrul încăperii, departe de ferestrele uriaşe care dădeau spre apă.

– Lucrările tale au înregistrat o considerabilă îmbunătăţire, spuse Cliff, după ce comandă mîncarea. Vreau să organizez încă o expoziţie de-a ta în toamnă. De asemenea, ar trebui să ţii cîteva conferinţe pentru oamenii de artă. Cuvintele rostite contează foarte mult.

– Bine, spuse Clare, deşi se întreba unde va fi în toamnă. Cu siguranţă că nu în reşedinţa familiei Marshall. Oare Cliff va fi la fel de interesat de creaţia ei artistică? Sînt liberă în a doua jumătate a lui octombrie.

Se potriveşte cu programul tău?

– Probabil. Mă voi uita în calendar şi-ţi voi spune.

Cina fu plăcută. Cliff era un partener plăcut, deşi un pic cam plictisitor, dar Clare simţi că se relaxează. Nu ar fi putut fi altceva decît prieteni, dar Clare se simţea bine în compania lui. Dacă ar putea să-l iubească, îşi spuse ea, viaţa ar fi devenit foarte simplă.

După cină, urcară la etaj şi dansară. Cliff era un dansator excelent şi lui Clare nu-i fu greu să-l urmeze, deşi nu se potriveau în felul în care o făcea cu Ryan. Nici cînd el o trase mai aproape şi o sărută pe frunte, ea nu simţi fiori străbătîndu-i corpul.

– Clare, trebuie să găsesc o cale de a mă înţelege cu tine, spuse el în timp ce se mişcau în ritmul lent al muzicii. Cred că încep să mă îndrăgostesc de tine.

Clare tăcu o clipă. Ghicise acest lucru, dar nu se aşteptase ca el să i-o spună atît de curînd.

– Cliff, eu...

– Ştiu că nu eşti îndrăgostită pînă peste cap de mine, spuse el repede, dar ai putea să înveţi să mă iubeşti. Ne simţim bine împreună şi avem aceleaşi preocupări. Clare, vreau să te căsătoreşti cu mine.

Surprinsă, Clare pierdu ritmul muzicii şi se împiedică. Redresîndu-se singură, răspunse:

– Nu mă pot căsători cu tine, Cliff. Nu ştii nimic despre mine.

– Ştiu tot ce am nevoie să ştiu.

– Dar nu te iubesc, protestă ea. Nu mă pot căsători cu tine dacă nu te iubesc. Nu ar avea cum să meargă.

– Ai putea învăţa să mă iubeşti. S-a mai întîmplat şi în alte căsnicii.

Ea respiră adînc şi rosti cuvintele care nu s-ar fi aşteptat vreodată să le spună:

– Iubesc pe altcineva, Cliff. Un bărbat pe care l-am cunoscut vara trecută.

– Oh! Atunci ce cauţi aici cu mine? întrebă el băţos.

Posibilitatea asta nu-i trecuse prin cap.

– El e... e logodit cu altcineva. Ştiu că nu-l voi avea niciodată, dar nu e loc pentru altcineva în inima mea. Cel puţin nu acum. Îmi pare rău, Cliff. Îmi pare cu adevărat rău.

Muzica se termină şi el o conduse înapoi la masă. Pe un ton distant spuse:

– S-a făcut tîrziu. Mai bine te-aş duce acasă.

Clare dădu din cap nefericită.

Drumul spre casă decurse în tăcere. Cliff o conduse pînă în faţa uşii, se aplecă şi o sărută cast pe obraz.

– La revedere, Clare. Voi veni din nou în octombrie pentru a pregăti expoziţia. Fără să aştepte ca ea să intre în casă, el se întoarse la maşină şi plecă.

– E exact ca Elliot! exclamă Clare în timp ce intra înăuntru. Egoist şi neinteresat de ceea ce n-are legătură cu el. Trînti uşa în urma ei. Ryan n-ar fi reacţionat niciodată în felul ăsta! Realizînd ce-a spus, furia ei se transformă în tristeţe şi începu să urce încet scările spre dormitor.

Ryan suferise chinurile unei petreceri formale oferită de Regina pentru douăzeci dintre prietenele ei „apropiate". Detestase întotdeauna întîlnirile formale şi acum nu era într-o stare prea bună. Discuţiile fără rost îl plictisiseră şi nu vedea de ce s-ar preface altfel. Regina nu scăpase nici o ocazie să-l atingă sau să facă diverse aluzii sexuale – de obicei încercînd să pară jenată şi aruncîndu-i priviri seducătoare. Ryan făcu faţă acestei situaţii, bînd mai mult decît îi făcea plăcere şi ignorînd-o atît cît putea.

Cînd ultimii invitaţi plecară, sărutînd aerul de lîngă obrazul Reginei, ea îi conduse pînă în faţa casei, sfă-

tuindu-i să conducă atent pînă la casele lor. După ce se întoarse şi rămase singură cu Ryan, masca de zîmbet căzu şi în locul ei rămase o faţă plină de furie.

– Ei bine, ai reuşit să mă faci de rîs în seara asta! îi aruncă ea. Ai vorbit mai mult cu Dyna decît cu mine.

El ridică din umeri.

– Ea era musafir. Ai vrut să fiu politicos, îţi aminteşti? Mi-ai spus-o de nu ştiu cîte ori înainte de sosirea lor.

Regina luă o ţigară din cutia de argint de pe măsuţa de cafea şi o lăsă să i se legene între buze în timp ce o aprindea. Aruncînd un nor de fum deasupra capului spuse:

– De asemenea, bei prea mult.

– Sînt departe de a fi beat, Regina. Din păcate. Nu-mi plac petrecerile unde oamenii spun exact ceea ce te aştepţi să spună.

– Obişnuieşte-te! După ce ne vom căsători, am de gînd să dau multe asemenea petreceri. Tu eşti doar un geolog. Dacă vrei să te integrezi statutului meu social, va trebui să depui puţin efort.

– Mai lasă-mă în pace! mormăi el. Sînt dispus să încerc să fac ca această căsnicie să meargă pentru că avem o înţelegere, dar nimeni nu mă va trata în felul în care o faci tu în momentul de faţă. Ai priceput, Regina? Nimeni! Dar mai ales, tu!

– Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta!

Ryan traversă camera şi se aplecă spre ea.

– Am încercat. Am fost cît am putut de rezonabil şi am încercat să te înţeleg, dar eşti imposibilbă! Nimic nu-ţi este pe plac! Nimic nu-i suficient de bun pentru tine!

Regina îl privi.

– Presupun că sînt total diferită de tîrîtura aia cu care te-ai obşnuit, dar asta e! Ai face bine să te obişnuieşti!

El o apucă de braţ şi o scutură violent.

– Să nu cumva să-i spui aşa lui Clare! Face cît zece

ca tine! Dintr-o dată, el păru conştient de cuvintele pe care le rostise. Dumnezeule! spuse el răguşit. Aşa va fi întotdeauna? Aşa va fi întotdeauna relaţia noastră?

– Da! şuieră ea printre dinţi. Exceptînd cazul că-mi vei da ceea ce doresc. Bărbaţi mai valoroşi ca tine ar da orice să fie în locul tău! Neal Throndyke, de exemplu!

Ochii lui Ryan se îngustară. Ce legătură avea bancherul cu toată povestea asta?

– Thorndyke?

– Da! E îndrăgostit de mine de ani de zile!

Treptat, ultima piesă din puzzle fusese găsită şi pusă la locul ei.

– Voi doi aţi pus totul la cale, nu-i aşa? spuse el, nevenindu-i încă să creadă. Încetinirea lucrului la sondă, furtul transportului de ţevi, totul! Thorndyke pune mîna pe pămînt, tu pe un soţ, şi Clare rămîne cu nimic. Dumnezeule mare! Ce monstru eşti! Rămase privind-o fix, citind adevărul pe faţa ei contorsionată de ură.

– Planul meu nu mai are cum să eşueze acum! Mi-au trebuit ani ca să-mi iau revanşa faţă de ea, dar acum, în sfîrşit, am reuşit! Răutatea amestecată cu triumful victoriei sclipiră în ochii ei.

Ryan lăsă să-i cadă mîinile de pe braţele ei. După ce o privi o clipă lungă, se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– Să nu mă părăseşti! strigă ea.

– S-a terminat cu căsătoria! spuse el repede. Nu m-aş căsători cu tine nici dacă ai ţine o armă încărcată la tîmpla mea!

– Să nu îndrăzneşti să mă părăseşti! Mă omor! îl ameninţă ea.

Ryan se întoarse şi o privi.

– Nu, n-ai să te omori. Acum ştiu asta. Te iubeşti mult prea mult.

– Te înşeli! Alergă la bufet şi luă un pistol mic.

Punîndu-şi-l teatral la tîmplă, ţipă:

– Priveşte! Voi apăsa pe trăgaci! O voi face!

Aproape compătimitor, Ryan clătină din cap.

– Dă-i drumul!

Mîna Reginei tremură şi ochii i se măriră. El nu făcu nici o mişcare s-o oprească. Cu un strigăt de furie, ea aruncă cu arma spre el.

Ryan o prinse şi o puse pe canapea.

– Data viitoare cînd mai ameninţi cu sinuciderea, ai grijă să nu mai foloseşti arma asta. Lipseşte trăgaciul. Se întoarse şi dispăru în noaptea de afară.

28

După plecarea lui Ryan, Regina plînse o vreme, dar fără o audienţă care s-o asiste şi în curînd îşi şterse lacrimile. El o părăsise şi nu se va mai întoarce. Casa devenise neobişnuit de liniştită.

Tamponîndu-şi ochii umflaţi, Regina urcă în dormitor şi se aşeză pe marginea patului. Nu se aşteptase ca el să-i facă una ca asta.

– Ticălos nenorocit! mormăi ea pentru a se consola. O să te fac să-ţi pară rău că m-ai părăsit! Din nou lacrimile începură să-i curgă.

Nimic legat de logodna ei cu Ryan nu fusese aşa cum se aşteptase. Mai ales viaţa lor sexuală... care fusese inexistentă. Încă o lacrimă se rostogoli pe obraz. El n-o apreciase niciodată. Niciodată!

Îşi spuse că era norocoasă că scăpase de el. Viaţa cu el ar fi fost îngrozitoare. El n-ar fi făcut niciodată ceea ce ea ar fi dorit şi ar fi făcut nenumărate lucruri pe care ea le detesta. Howard fusese atît de uşor de manevrat! Unde greşise oare cu Ryan? Regina trase un şerveţel dintr-o cutie de pe noptieră şi-şi suflă nasul.

Pentru o vreme, cochetă cu ideea sinuciderii... nu una reală, ci doar o tentativă care l-ar fi adus pe Ryan înapoi în genunchi. Se imagină în pat, printre perne pufoase, scoţînd o mînă palidă dintre aşternuturile de mătase, acoperită de o mînecă de dantelă... poate jacheta roz s-ar fi potrivit destul de bine. I-ar fi zîmbit

slab şi ar fi acceptat să-l ierte pentru tot ce făcuse, în timp ce el îngenunchea lîngă patul ei. O duzină de doctori şi asistente s-ar fi învîrtit în jurul ei şi ar fi avut grijă ca el să n-o obosească prea mult.

Dar dacă nu se întorcea? Dacă ea înscena o tentativă de sinucidere şi lui nici nu-i păsa? Zîmbetul îi dispăru de pe faţă. Chiar în fanteziile ei cele mai frumoase îi era greu să şi-l închipuie pe Ryan Hastings îngenunchind lîngă pat şi implorîndu-i iertare. Nu-l văzuse niciodată arătîndu-i vreo urmă de tandreţe şi se îndoia că era în stare de aşa ceva.

Regina udă şerveţelul şi-l aruncă în direcţia opusă coşului care stătea sub măsuţa ei de toaletă. Îi era mai bine fără el.

Se ridică şi traversă camera spre oglinda uriaşă din celălalt capăt.

– E nebun, spuse ea către propria-i reflecţie. Nu-şi dă seama la ce a dat cu piciorul. Din nou îi apăru o lacrimă în colţul ochiului. Admira felul în care umezeala produsă de lacrimi îi făcea ochii să pară mai adînci şi mai albaştri. Se gîndi că-i dădea un aer tragic. Se aplecă şi-şi examină chipul. Îmbătrînea oare? Îi apăruse un nou rid la colţul ochiului? Se examină mai atent. Nu, era doar o iluzie din cauza luminii.

Ryan nu a apreciat-o niciodată, se gîndi ea deprimată. Nu-i văzuse niciodată calităţile, frumuseţea pe care şi-o îngrijea atît de mult, resursele inepuizabile. Era persoana care în orice casă din oraş era binevenită! Privi cu drag prin camera ei, care era copia fidelă a uneia pe care o văzuse într-o revistă de decoraţiuni.

– Nu va fi niciodată nimic altceva decît un geolog! Un muncitor! Eu îmi pot găsi ceva mult mai bun, fără ca măcar să mă străduiesc.

Profesia lui era una care ar fi împiedicat-o să dea cocktail-uri, prînzuri formale sau cine elegante. El nu s-ar fi potrivit niciodată locului ei în societate. Compor-

tarea din seara asta o dovedise! Dacă s-ar fi căsătorit cu el, ar fi decăzut. Nici chiar corpul lui nemaipomenit nu merita aşa ceva, mai ales de cînd n-o mai lăsase să se apropie de el.

Regina se încruntă. Neal n-ar fi tratat-o niciodată în felul acesta!

Încet, Regina realiză greşeala făcută. Neal nu era atît de frumos şi de tînăr ca Ryan, dar avea tot ceea ce ea îşi dorea: o poziţie bună în societate, prestigiu, bani. Şi nu-şi putea lua mîinile de pe ea.

Regina luă o hotărîre care o înveseli şi se aşeză la măsuţa de toaletă. În timp ce-şi întindea fard pe obrajii palizi, mintea ei gîndea repede.

Neal îşi aranjă cu grijă cămăşile cu monogramă în valiza din piele, apoi puse pijamalele de mătase şi smoking-ul. Merse în baie şi-şi strînse maşina electrică de bărbierit şi periuţa de dinţi, cînd auzi soneria sunînd, urmată apoi de o bătaie puternică în uşă.

Neal păli. Veniseră deja? Cum de veniseră atît de repede?

Bătaia în uşă se auzi din nou.

În dimineaţa aceea auzise că poliţia îl arestase pe Harvey Petrie pentru uciderea şoferului de pe camionul care transporta ţevi de la Houston. În momentul de faţă era închis în închisoarea din Arkansas, dar curînd urma să fie audiat înainte de judecată. Oare Petrie îl implicase deja în ceea ce el nu intenţionase să fie decît un simplu jaf?

Sau poate că cineva de la bancă observase absenţa banilor luaţi de el?

O transpiraţie rece îi apăru pe frunte, cînd auzi soneria sunînd a treia oară.

Poate dacă nu deschidea, cei de la uşă ar fi plecat. Poate că putea ajunge la garaj înaintea lor.

Apoi auzi o vocea familiară.

– Regina? strigă el. Tu eşti?

– Da. Dă-mi drumul.

Culoarea îi reveni în obraji şi mîna i se opri din tremurat cînd deschise uşa.

– Regina! Ce cauţi aici? Privi peste umărul ei la strada pustie, luminată de felinarele străzii. Intră, intră.

– Oh, Neal, am făcut cea mai îngrozitoare greşeală! se tîngui ea, cînd el închise uşa în urma ei. Ce aş putea face acum?

– Ce... ce s-a întîmplat? se bîlbîi el, cînd ea se aruncă suspinînd în braţele lui.

– Ryan, ţipă ea, m-a... m-a părăsit pentru Clare Marshall.

– Nu! Cum de a putut face aşa ceva? spuse Neal, ţinîndu-i în braţe corpul care tremura de suspine. Trebuie să te fi înşelat!

– Nu, nu! Nu m-am înşelat deloc! Umblă după el de luni de zile! În momentul de faţă ei ar putea... ar putea... Se întrerupse şi izbucni într-un hohot de plîns.

– Hai, hai, o consolă el, încercînd să ignore ticăitul rapid al ceasului. Totul va fi bine!

– Niciodată! Niciodată nu-l voi mai primi înapoi!

– Te-a părăsit pentru Clare? Trebuie să-şi fi pierdut minţile! Tu valorezi de două ori cît ea! În ochii lui Neal, acesta era adevărul.

Regina îl privi teatral, cu ochii plini de lacrimi ce străluceau peste genele date abundent cu rimel.

– Vorbeşti serios, Neal?

Deodată, el spuse:

– Vino cu mine, Regina! Hai să lăsăm totul şi să fugim împreună!

Regina îl privi fix. Asta era mai mult decît sperase, aşa că rămase cu gura deschisă.

– Am putea pleca în seara asta! Chiar acum! Vrei să vii cu mine? O apucă de mînă şi aşteptă nerăbdător răspunsul ei.

– Unde? se bîlbîi ea. Unde să mergem?

– În Mexic. Putem zbura în noaptea asta şi să ne căsătorim înainte ca cineva să afle unde am plecat! Gîndeşte-te numai, Regina! O lună de miere în America de Sud. Am putea trăi acolo tot restul vieţii!

– În Mexic? America de Sud?

– Da! Ceasul părea să ticăie din ce în ce mai tare şi mai repede.

Regina rîse nervoasă.

– Vrei să fug cu tine? Acum? Momentul nu putea fi mai potrivit! Toată lumea va crede că l-a părăsit pe Ryan pentru Neal şi nu vedea ce altă cale mai bună de răzbunare ar fi găsit. Da! spuse ea fericită. Pot fi gata într-o oră!

– Şi eu, spuse Neal, gîndindu-se la bagajele lui care erau deja făcute. Dar încearcă să fii gata într-o jumătate de oră. Dacă nu reuşeşti să împachetezi totul, îţi cumpăr tot ce vrei din Mexic. Grăbeşte-te!

– Bine! chicoti Regina. Voi fi gata cînd vii să mă iei cu maşina. Îl sărută pe buze şi alergă la maşină.

Neal zîmbi de reuşita lui. Nu numai că va scăpa de acuzaţiile pe care Harvey Petrie i le va aduce, dar o va avea pe Regina. Îl învinsese pe Ryan Hastings! Adevărat, va trebui să renunţe la lupta dusă cu Clare pentru pămîntul ei, dar oricum banca îi va pune sechestru în două săptămîni. Şi Regina avea proprii ei bani! Chicotind de bucurie, Neal îşi încuie apartamentul.

29

Ryan îşi trecu picioarele lungi peste marginea patului şi se ridică. Frecîndu-şi ochii somnoroşi, privi spre ceas. Cinci şi jumătate. Soarele va răsări în curînd. În săptămîna care trecuse, venise la el în apartament numai cînd avusese nevoie să doarmă. Cu atît de puţin timp rămas, nu-şi putea permite să lipsească vreme îndelungată din preajma puţului. Materialele necesare îi mai ajungeau numai pentru cîteva zile, dar peste o săptămînă oricum asta nu mai conta.

Nu primise nici o ştire din partea Reginei şi asta îl bucura. Poate că în cele din urmă se hotărîse să fie rezonabilă şi să menţină banii ca investiţie. I se părea că spera la prea mult, dar nu avea altă explicaţie pentru tăcerea ei. După logodna lor turbulentă, liniştea era binevenită. Ryan presupunea că Regina încă e supărată şi că pregăteşte alt plan de a pune mîna pe el. Indiferent ce-ar face, nu-i va merge. El nu avea de gînd să-i mai vorbească vreodată.

Aprinzînd lumina, merse şi puse apa la fiert pentru cafeaua instant. În timp ce aştepta, privi pe bufet şi văzu o broască mică din ceramică, pe care i-o dăruise Clare. Conversaţia lor de atunci îi reveni în minte.

– Sărută-mă, îi spusese el. Sînt un prinţ deghizat.

Ea îşi aruncase braţele în jurul gîtului lui şi-l sărutase pe neaşteptate.

– Vei fi întotdeauna o broască pentru mine, îi şoptise la ureche.

În ziua următoare, la uşa lui sosise un mic pachețel. Înăuntru era broasca de ceramică şi un bilet legat în jurul gîtului pe care scria: „Un prinţ deghizat".

Ryan luă broasca încet şi o privi. Cît de cumplit de dor îi era de ea! Ciudat era că nu-i lipseau lucrurile importante, ci lucrurile mărunte. Îi lipsea sunetul vocii ei, al rîsului sau zdrăngănitul cheilor. Felul în care soarele îi lumina pielea sau în care vîntul îi ciufulea părul. Parfumul dulce al pielii ei. O dorinţă atît de puternică, pe care de-abia putea s-o suporte, îl străbătu. I-ar putea da telefon, se gîndi el. Dacă ar suna-o acum, ar trezi-o din somn şi vocea ei ar fi somnoroasă. Sau ar putea-o suna mai tîrziu şi atunci vocea ei ar fi clară şi pe punctul de a izbucni în rîs. Deşi rareori mai rîdea în ultimul timp... cel puţin el nu o mai văzuse rîzînd.

Era posibil ca şi ei să-i fie tot atît de dor de el? Nu. Clare nu ţinuse niciodată la el. Ea şi Cliff Anderson erau din ce în ce mai des văzuţi împreună şi era aproape ştiut de toată lumea faptul că erau deja pe cale să se căsătorească. Deşi era cumplit să fie departe de ea, pentru Ryan ar fi fost şi mai dureros să-l refuze încă o dată. Nu, nu avea nici un rost să treacă din nou prin aşa ceva.

Puse broasca jos şi turnă apa clocotită peste cafeaua din ceaşcă. Zorile transformaseră cerul într-un gri plumburiu. Curînd, la sondă va intra schimbul următor. Poate dacă va munci şi mai mult, va fi prea obosit pentru a mai visa. Poate că atunci nu se va mai scula în fiecare dimineaţă descoperind că acea Clare, pe care o ţinea în braţe, nu e decît o fantomă.

Merse în dormitor şi-şi îmbrăcă hainele kaki de lucru, apoi îşi trecu un pieptăn prin păr. În timp ce se bărbierea, îşi revizui în minte agenda zilei. Dacă ar putea numai să facă rost de mai multe ţevi! Dacă Regina nu-şi

retrăsese banii, poate ar reuşi să preîntîmpine sechestrul.

Auzi o voce chemîndu-l, în timp ce-şi lega şireturile de la ghete.

– Domnule Hastings? Sînteţi acasă?

Ryan deschise uşa.

– Ce este?

– Aţi primit o scrisoare. O scrisoare recomandată. Sper că nu v-am trezit.

– Nu. Ryan scoase o bancnotă din buzunar şi i-o dădu poştaşului. Mulţumesc.

Timbrul era din Mexic. Nu era trecută adresa expeditorului. Rupse plicul şi scoase scrisoarea.

Ryan,

Ştiu că probabil, te întrebi unde am dispărut, dar nu e cazul.

– Ce-i asta? bombăni el, apoi citi mai departe.

Mi-am retras orice sprijin financiar acordat puţului. Nimic din ce-ai spune sau ai face nu-mi va putea schimba hotărîrea. De aceea, n-am trecut pe plic nici o adresă la care să-mi răspunzi. N-am nici cea mai mică intenţie să-ţi dau ocazia de a veni după mine şi de a face o scenă neplăcută. Nu încerca să mă găseşti. Întîmplător, în momentul cînd vei primi această scrisoare, Neal şi cu mine vom fi căsătoriţi şi plecaţi în luna de miere. Se pare că ai pierdut totul.

Regina.

Ryan reciti încă o dată scrisoarea, apoi încă o dată. Regina îşi retrăsese sprijinul financiar! Clare era ruinată!

– Clare, spuse el răguşit. Trebuie s-o găsesc înainte de a afla vestea de la altcineva!

Îşi dezbrăcă hainele de lucru şi-şi puse o pereche de blugi şi un pulovăr. Cunoscînd-o pe Regina, cu sigu-

ranţă că şi Clare va primi o scrisoare asemănătoare. O scrisoare din care să reiasă triumful Reginei.

Conduse pînă la Clare acasă şi urcă treptele, alergînd. După ce bătu la uşa din faţă şi nu primi nici un răspuns, alergă pe terasă şi bătu la uşa situată pe una din laturile casei.

Betty, care ajunsese la uşa din faţă, exact cînd el dădea colţul, deschise nervoasă uşa laterală.

– Ce vrei, de baţi la uşile oamenilor la ora asta? întrebă ea. Nu ai ceas?

– Îmi pare rău. Unde e Clare? Trebuie să o văd.

– Ei bine, nu-i aici. Nu ştiu unde a plecat. A ieşit acum o jumătate de oră.

Ryan coborî treptele casei cîte două o dată şi sări în maşină. O nouă idee îi încolţi în minte. Acum, cînd va rămîne fără adăpost, Clare s-ar putea întoarce la el! În timp, va învăţa chiar să-l iubească!

Dar unde se dusese atît de devreme? Cauciucurile maşinii scrîşniră şi lăsară un nor de praf în urmă.

Clare stătea pe trunchiul copacului care crescuse peste apă şi privea la bancul de nisip care ieşea din apa pîrîului. Revedea în minte felul în care fuseseră ei atunci... îndrăgostiţi, stropindu-se cu apă, lipsiţi de orice griji. Părea că trecuse atît de mult timp! Oftă. Ce turnură diferită luaseră lucrurile după acea ultimă zi petrecută împreună.

Din cauza durerii stîrnite de aceste amintiri, Clare evitase să mai vină la pîrîu. Liniştea şi pacea acestui loc fuseseră distruse pentru totdeauna. Dar, uneori, dorul ei de Ryan era atît de puternic, încît se întorcea la ultimul loc în care fuseseră împreună, pe care-l iubiseră, sperînd să regăsească o scînteie din fericirea pierdută.

Şi atunci, dintr-o dată, privind în sus, îl văzu venind spre ea. Pentru o clipă, lumea se opri în loc.

Stătea acolo, încadrat de frunzele verzi, cu părul auriu fluturînd în briza uşoară, cu pielea bronzată contrastînd cu verdele frunzelor. La început, Clare crezu că visează. Apoi, el făcu un pas înainte şi ea simţi cum pulsul i se accelerează.

– Clare, trebuie să-ţi vorbesc, spuse el blînd.

– Nu, şopti ea. Nu aici! Repede, se dădu jos de pe creangă şi vru s-o ia la fugă, dar din doi paşi el fu lîngă ea şi o prinse.

– Clare, aşteaptă! Te rog!

Atingerea lui îi arse braţul şi ea îşi ridică privirea, întîlnindu-i ochii în care nu văzu nici una din barierele existente în ultimul timp.

– Nu, şopti ea din nou. Stătea prea aproape de ea. Era prea vulnerabilă. Încercă să scape din strînsoare, să fugă de tentaţia de a-i cădea în braţe.

– Ascultă-mă, spuse el din nou. Trebuie să-ţi vorbesc. Nici că se putea să te găsesc într-un loc mai potrivit.

Clare îl privi fix. Cum de putea fi atît de nesimţitor? Cu siguranţă că ştia că locul acesta reprezenta pentru ei simbolul dragostei lor!

– Dacă-ţi spun că nu fug, îmi vei da drumul la braţ?

– Nu, te cunosc eu pe tine. Dacă îţi dau drumul, vei fugi de lîngă mine.

Ea oftă.

– Mă cunoşti prea bine, recunoscu ea. Este exact ceea ce aş face.

– Clare, a plecat, spuse el simplu.

Pentru o clipă, ea nu făcu altceva decît să-l privească.

– Despre ce vorbeşti? Cine a plecat? întrebă ea zăpăcită.

– Regina. Am rupt logodna şi a fugit cu Neal Thorn-

dyke. A plecat pentru totdeauna din viaţa noastră.

– Ce? Ştirea era atît de neaşteptată, încît Clare nu percepea semnificaţia cuvintelor.

– Din nefericire, a retras banii din puţ. Mă tem că totul s-a terminat.

Clare se uită fix la el, apoi privi în zare.

– Pot... pot să vorbesc cu banca, să mai garanteze cu unele dintre proprietăţile mele. Mintea ei se lupta cu inevitabilul, ca o pasăre prinsă în colivie. Am nevoie de încă puţin timp. Putem găsi alt investitor.

– Clare, spuse el blînd. Am aflat.

Şuvoiul ei de cuvinte se opri.

– Ce?

– Am aflat despre ipotecare. Ştiu totul. De aceea am fost de acord să mă căsătoresc cu Regina. Mi-a promis că ne va da banii necesari, dacă mă căsătoresc cu ea. Altfel, ai fi fost dată afară din casă şi de pe pămîntul tău.

– Ai fost ... de acord... să te căsătoreşti cu Regina?

El aprobă din cap.

– Era singurul mod în care te puteam ajuta. N-am dorit niciodată să fac lucrul ăsta şi ea o ştia foarte bine. De aceea m-a forţat să stabilesc data nunţii înainte de a expira termenul fixat de bancă.

– Dar, spuse Clare derutată, o iubeşti.

– Nu. N-am iubit-o niciodată. Ea ştia asta. N-am iubit pe nimeni niciodată, în afară de tine.

Clare simţi că genunchii i se înmoaie şi ar fi căzut, dacă el nu-şi petrecea braţele în jurul mijlocului ei.

– Ce vrei să spui?

– Clare, am făcut multe greşeli, şi una dintre ele a fost că nu m-am făcut destul de clar înţeles. Acum sînt însă gata să repar această greşeală, aşa că fii atentă. Clare Marshall, vreau să fii soţia mea. Te iubesc şi vreau să-mi petrec restul vieţii alături de tine. Se opri, temîndu-se de posibila ei respingere. Îl va accepta oare? Vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Eu... Ryan, nu ştii nimic despre mine. Nu ştii care-i adevărul. Ştii casa aceea amărîtă de pe pajişte? Acolo am crescut. Tatăl meu a lucrat într-o bumbăcărie, pînă cînd şi-a zdrobit braţul într-o presă. După aceea, n-a mai fost în stare să muncească. Mama a trebuit să spele şi să calce la alţii, ca să avem din ce trăi. De Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun eram singurii care primeam ajutoare din partea bisericii! N-am avut niciodată o rochie nouă sau o haină, pînă nu m-am făcut mare! Nu sînt ceea ce crezi că sînt! Lacrimile îi năvăliră în ochi şi vocea i se frînse.

Ryan o trase lîngă el şi o strînse la piept.

– Ştiu deja toate astea, dragostea mea. Ştiu de atîta timp! N-a fost uşor, dar mi-am dat seama în cele din urmă. Am învăţat să te cunosc. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Lacrimile se rostogoleau pe obrajii lui Clare, dar acum erau lacrimi de fericire.

– Da! strigă ea, adîncindu-se mai mult în braţele lui. Da, Ryan. Vreau să mă căsătoresc cu tine! Astăzi, mîine, cît de curînd se poate!

Se strînseră amîndoi în braţe de parcă se temeau să nu mai fie despărţiţi vreodată. Zgomotele pădurii îi înconjurară şi o adiere uşoară trecu pe deasupra capetelor lor. Lîngă ei se auzea zgomotul făcut de cascadă.

– Am fost atît de proastă! şopti Clare, în timp ce mîinile ei îi strîngeau muşchii puternici ai spatelui, iar mirosul lui atît de familiar şi de proaspăt o copleşea. Atîta timp am crezut că cel mai important lucru pentru mine este acel puţ petrolifer! Acum ştiu că am nevoie de dragostea ta mai mult ca orice! Nu am realizat asta, pînă nu te-am pierdut! Oh, Ryan, Ryan, eşti sigur că mă iubeşti?

– Da. Te iubesc mai mult decît am iubit vreodată pe cineva. Săptămînile astea, fără tine, au fost un iad. Eşti totul pentru mine. Eşti viaţa mea. Îşi frecă obrazul de

părul ei încălzit de razele soarelui şi-i simţi liniile plăcute ale corpului lipindu-se mai mult de el. O apucă, cu blîndeţe, de bărbie şi-i ridică faţa spre el.

Ezitînd, aproape timid, buzele lui le mîngîiară pe ale ei. Îi simţi respiraţia pe obraz şi savură dulceaţa gurii ei. Plin de pasiune, posesiv, o sărută, pînă ce rămase fără vlagă, lipită de el.

– Dumnezeule, te-am dorit atît de mult, spuse el răguşit, devorîndu-o din priviri, apoi trăgînd-o lîngă el. Vreau să te privesc şi să te ţin în braţe în acelaşi timp.

Fericită, ea îşi lipi capul de pieptul lui. Senzaţia corpului lui între mîinile ei era ca o sărbătoare pentru sufletul ei înfometat.

– Îmi pierdusem orice speranţă că te voi mai ţine vreodată aşa! Că te voi mai putea săruta! Îi trase capul spre capul ei.

– Aproape că era să lăsăm să ne scape cel mai important lucru din viaţa noastră! spuse el. Dar s-a terminat! Nimic nu va mai putea să intervină între noi doi. Se trase înapoi şi îi privi plin de mirare faţa. Te iubesc, Clare.

Fără să mai stea pe gînduri, ea rosti cuvintele pe care el le aşteptase atît de mult timp.

– Te iubesc, Ryan. Mai mult decît am visat vreodată că e posibil să iubeşti pe cineva! Să nu mă mai părăseşti niciodată!

– Niciodată! şopti el. Draga mea Clare! Nu voi mai pleca niciodată de lîngă tine!

Clare îşi trecu peria prin părul lung şi negru şi zîmbi. Sub căldura dragostei lui Ryan, din ultimele zile, cearcănele negre din jurul ochilor dispăruseră. Pielea îşi re-

căpătase strălucirea şi ochii îi sclipeau de fericire. Un zîmbet misterios îi ridica aproape în permanenţă colţurile gurii şi mişcările ei erau lipsite de orice grijă. Sentimentul de a iubi şi de a fi iubită făcuse să dispară femeia tristă, pe care o vedea în oglindă cu o săptămînă în urmă.

Soarele strălucitor pătrundea pe fereastra dormitorului şi făcea draperiile să pară albe ca zăpada. Pe covor se reflecta umbra frunzelor din copacii de afară. Era o zi splendidă, iar cerul era de un albastru imaculat.

Nu mai puţin strălucitoare era rochia galbenă din şifon, pe care ea o purta. Partea de jos a rochiei era vaporoasă, iar mînecile largi se unduiau în jurul braţelor ei frumoase. Clare îşi pieptănă părul pînă ce acesta căzu în valuri întunecate pînă la mijlocul spatelui, accentuîndu-i talia subţire.

– Eşti gata? întrebă Ryan, venind în colţul camerei şi înnodîndu-şi cravata. Văzînd-o, scoase un fluierat uşor. Bună, frumoaso, spuse el admirativ. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Clare rîse.

– Nu ştii că poartă ghinion să-ţi vezi mireasa înainte de nuntă?

– Eu te-am văzut deja, rînji el. Îţi aminteşti?

Ea roşii fericită şi îşi aminti cum s-a trezit în braţele lui în acea dimineaţă, precum şi repriza de dragoste care a urmat.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc. Ryan îşi îmbrăcă haina costumului şi se privi în oglindă. Îmi pun chiar cravată de dragul tău.

– Arăţi minunat, îl asigură ea. Ştiai că eşti cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată? Cu sau fără cravată.

El o cuprinse în braţe şi o sărută uşor.

– S-ar putea să ai de suferit. Dar dacă vrei să ajun-

gem la timp la biserică, ai face bine să nu mă provoci. Altfel, preotul va trebui să aştepte.

Clare rîse şi se desprinse din braţele lui.

– Vino.

Biserica, pe care o aleseseră pentru nunta lor, era chiar acea biserică mică de lîngă ferma lui Clare. Părinţii ei se căsătoriseră acolo şi tot acolo fusese şi ea botezată. Nici unul din ei nu dorea o ceremonie prea mare şi dimensiunile reduse ale bisericii se potriveau întocmai cu ceea ce aveau nevoie. În plus, biserica avea o localizare splendidă, printre nişte stejari, ale căror crengi uriaşe atîrnau pînă la pămînt.

În timp ce conducea pe lîngă fermă, Ryan arătă cu capul spre maşina lui Joe Talmidge, care se îndrepta spre puţ.

– Mă întreb dacă s-a întîmplat ceva. I-am spus lui Joe cum să ajungă la biserică. Poate ar trebui să mergem să vedem ce s-a întîmplat.

– Bine. Sîntem oricum cu cîteva minute mai devreme, iar Joe este martorul nostru. El oricum trebuie să fie de faţă, zîmbi ea.

Ryan întoarse şi porni în urma lui Joe, păstrînd o anumită distanţă pentru a nu fi acoperit de praful roşu stîrnit de maşina lui Joe.

– Îmi pare cu adevărat rău pentru puţ. Dacă am fi putut face rost de mai multă ţeavă şi dacă am fi avut mai mult timp. Încă mai susţin că pînă la urmă ar fi meritat. Dar aşa, n-am putut săpa suficient de adînc.

Clare se întinse şi-i luă mîna.

– Şi mie îmi pare rău. Ar fi o minciună, dacă aş spune că nu-i aşa. Îmi va lipsi casa şi mobila mea, ca să nu mai vorbesc de pămînt. Cred că asta voi regreta cel mai mult. Dar oricum n-am fi locuit aici, iar apartmentul tău din New Orleans îmi place atît de mult.

– Cred că mie mi-ar fi plăcut să stau aici. E liniştit, dar îmi place. Într-o zi vreau să ne stabilim într-un loc.

Cînd vom avea o familie, nu vreau să mai alergăm prin toată ţara. Am avut o porţie prea mare de aşa ceva cînd eram copil. Opri maşina şi coborîră.

Ţinîndu-se de mînă, se îndreptară pe poteca ce ducea la puţ.

– Sînt de acord, spuse Clare. Poate vom găsi un loc ca ăsta şi ne vom stabili acolo. Gîndeşte-te, Ryan, acum vom putea să avem casa noastră şi propriii noştri copii. Mă simt de parcă aş fi Cenuşăreasa, cînd mă gîndesc la toate astea. Sper ca toţi să semene cu tine.

– Vreau ca jumătate din ei să semene cu mama lor, răspunse el. Eşti atît de frumoasă, Clare.

– Toate miresele sînt frumoase, spuse ea sfioasă. Dar roşii din cauza complimentului lui.

– Joe? strigă Ryan. Te-ai rătăcit? Biserica e în direcţie opusă. Arătă cu mîna de-a lungul drumului.

– Ştiu. Eula mi-a spus-o de zece ori pînă acum. Dar am uitat să notez ceva în registru, cînd am ieşit aseară din schimb. Nu-mi ia decît un minut. Joe arăta îngrozitor de stînjenit, îmbrăcat în costum negru şi cu pantofi negri asortaţi. Porni grăbit spre rulotă.

Ryan şi Clare se opriră la baza paltformei petroliere. O foarte mică bucată de ţeavă rămăsese afară, pe platformă. Zgomotul regulat al utilajelor întrerupea liniştea atmosferei de ţară.

– De ce mai forează încă? întrebă Clare. Credeam că au închis.

– Cred că din cauza încăpăţînării mele, răspunse el. Sînt prea căpos, ca să renunţ pînă în clipa cînd sînt obligat s-o fac. Poate că nu voi renunţa niciodată să cred în minuni.

– Îmi pare bine că eşti aşa, spuse Clare încet. Şi eu sînt la fel.

Joe ieşi din rulotă şi urcă pe platforma unde lucrătorii continuau încă să lucreze. Schimbă două cuvinte cu cel care răspundea de schimbul acesta, dădu din

cap, apoi începu să coboare treptele. În timp ce cobora îşi scoase batista şi-şi şterse praful de pe palmă.

Pe neaşteptate, se auzi un zgomot înăbuşit. La început, fu atît de slab, încît Clare îl percepu mai mult prin talpa piciorului, apoi se auzi din ce în ce mai tare, ca vuietul unei tornade. Cu toate acestea, cerul de deasupra lor era perfect senin. Deodată, alarmele începură să sune, atît de strident, încît umplură văzduhul cu urletele lor.

Joe rămase ca paralizat la baza platformei, la fel şi lucrătorii de sus. Ryan rămase cu gura deschisă de uimire. Clare vru să pună o întrebare, dar nu mai avu timp.

– Fugi! strigă Ryan. Cu o mînă o apucă şi cealaltă şi-o petrecu după mijlocul ei pentru a o face să alerge cît mai repede din preajma puţului. În spatele lor, lucrătorii alergau în toate direcţiile, cît mai departe de platformă.

Dintr-o dată, o erupţie puternică se produse prin capătul de sus al conductei şi se înălţă în aer. Păru că se va înălţa la nesfîrşit, dar apoi stropi negri începură să cadă pe pămînt şi pe oamenii din jur.

Incapabilă să scoată un cuvînt, Clare privi cum petrolul se revărsa peste fosta ei păşune şi peste oamenii care acum alergau înapoi pentru a capta scurgerea.

– Am reuşit! ţipă Joe, alergînd spre ei cu hainele pătate de petrol. E un zăcămînt de petrol! A fost mai aproape decît ne-am imaginat! La naiba, am reuşit! Apucînd mîna lui Ryan i-o scutură frenetic. Eula! strigă el, alergînd să-şi aducă soţia din maşină. Vino să vezi!

– Măi, să fiu al dracului! spuse Ryan, cu o voce plină de uimire. Chiar am reuşit!

O luă în braţe pe Clare şi începu s-o învîrtă, amîndoi rîzînd şi vorbind în acelaşi timp.

– Eşti bogată, Clare! strigă el. E cel mai mare zăcămînt pe care l-am văzut vreodată!

– Sîntem bogaţi! îl corectă ea. Peste umărul lui văzu lucrătorii fixînd bradul în vîrful sondei şi chinuindu-se să strîngă valva pentru a opri torentul de petrol. Dar am fost bogată din ziua cînd tu ai venit după mine la pîrîu.

În timp ce ultimele picături de petrol se înălţau în aer pentru ca apoi să cadă pe pămînt, buzele lor se întîlniră şi ei se săruţară, siguri de dragostea lor, uitînd de agitaţia din jur.

SFÎRŞIT

ANUNŢ IMPORTANT:
S-a redeschis serviciul „CARTEA PRIN POŞTĂ".

1.	AMANTA	Jackie Collins	2451
2.	AMANŢI ŞI JUCĂTORI I,II	Jackie Collins	6814
3.	CEEA CE MI SE CUVINE	Doris Mortman	4216
4.	DUBLU TESTAMENT	Kate Coscarelli	3872
5.	JURĂMINTE	Rebecca Forster	3186
6.	BOGĂŢII ASCUNSE	Nora Roberts	3431
7.	DIMINEAŢA, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	5500
8.	INSULA	Ion Lilă	3000
9.	LACE 2	Shirley Conran	4608
10.	OBSESII	Stuart Woods	3137
11.	OAZA VISURILOR	Philip Shelby	3872
12.	TABU	Elizabeth Gage	4216
13.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey şi John Castle	2750
14.	A IUBI ŞI A PREŢUI	Joan Elliott Pickart	2157
15.	ARŞIŢA VERII	Faye Hughes	2598
16.	BRĂŢĂRI DE ARGINT	Sandra Chastain	2598
17.	BĂRBAŢI DE GHEAŢĂ	Helen Mittermeyer	2157
18.	DUPĂ MIEZUL NOPŢII	Linda Warren	2549
19.	DRAGOSTE PERICULOASĂ	Victoria Leigh	2157
20.	DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE	Kay Hooper	2157
21.	E ATÎT DE TIMID	Linda Cajio	2157
22.	FERMECĂTOAREA	Gail Douglas	2157
23.	ÎNCREDEREA	Jan Hudson	2598
24.	ÎNGERUL PĂZITOR	Leanne Banks	2157
25.	ÎN VÎRTEJUL FURTUNII	Tami Hoag	2598
26.	LEGĂTURĂ DUBIOASĂ	Helen Conrad	2598
27.	NECAZURI ÎN DRAGOSTE	Tami Hoag	2157
28.	ORDINELE CĂPITANULUI	Susan Connell	2157
29.	OCHII STRĂINULUI	Billie Green	2157
30.	PRINŢUL REBEL	Linda Cajio	2598
31.	PRINŢUL DEŞERTULUI	Iris Johansen	2549
32.	REGĂSIRE	Jan Hudson	2598

Bestseller
"O poveste romantică cu schimbări spectaculoase de situații."
Sunday Express
"Tandrețe, umor, ironie și aventură... Focuri de opal este un roman încîntător."
Romantic Times
Lei